

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СТЕРЕМЕННИ
РОМАНИ

НАНСИ ФРИШЕР

Блестящ медицински трилър,
който ще ви държи в
напрежение до последния ред!

Катрин Каултър

КОД

ЧЕРВЕНО

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

НАНСИ ФИШЕР КОД „ЧЕРВЕНО“

Превод: Здравка Евтимова

chitanka.info

По улиците на Манхатън тича млада жена блестящ учен, обзета от ужас, че животът ѝ е изложен на смъртна опасност...

Младата жена е Луси Неш — блестящ вирусолог, отдадена до краен предел на професионалната си кариера. Тя отива в Перу, за да лекува болните в отдалечените от цивилизацията места.

Изправена пред огромно човешко страдание, Луси се влюбва в Жан-Пиер, лекар, участващ в изследванията на смъртоносен вирус. Но само след няколко дни връзката с Жан се разпада, вярата на Луси в качествата му на честен човек е разклатена.

Търсейки отговор на въпросите, които я измъчват, Луси Неш се връща в Ню Йорк и попада на заговор с размерите на истинска епидемия. Нито един от хората около нея не е такъв, за какъвто се представя — нито чаровният лекар, притежаващ чудотворна дарба да набира с лекота внушителни финансови средства... нито известният биолог, който заема специално място в живота на Луси. Разпънатата между любовта на един мъж и омразата на друг, Луси Неш осъзнава, че истината за всичко е скрита в собствената ѝ лаборатория...

Блестящ медицински трилъер, който ще ви държи в
напрежение до последния ред!

Катрин Каултър

В началото беше медикаментозното лечение. След това избухна епидемията...

Код „червено“ — призив към действие, за да се справи човечеството с неотложните, застрашаващи живота бедствия.

11 март 1996 година

Център за контрол и профилактика на инфекциозните заболявания (ЦКПИЗ)

През последните години заплахата от терористични действия с употреба на биологично оръжие увеличава загрижеността ни както за здравето на населението, така и за националната сигурност. В тази връзка централите за контрол и профилактика на заразните заболявания са сериозно загрижени от незаконното използване на определени видове патогенни микроорганизми, които биха могли да окажат пагубни последици върху човешкия организъм.

Следствие на горепосоченото ЦКПИЗ умолява всички лица, оторизирани да следят движението на инфекциозни агенти, да увеличат бдителността си, като:

1. Внимателно се проверяват всички документи, преди да се осъществи прехвърлянето на патогени и токсини, особено причиняващите антракс, ботулизъм, бруцелоза, чума, Ку-треска, туларемия и тези, класифицирани в Биологическа сигурност Ниво 4;

2. Щателно се разследва дали агентите ще бъдат употребявани за законни медицински и научни цели;

3. Веднага се съобщава за всякакви съмнителни запитвания или сделки в централата на ЦКПИЗ на телефон 404-639-3235, а през почивните дни и нощем на дежурния в ЦКПИЗ на телефон 404 639–2888.

Тези доброволни предпазителни мерки са първата стъпка към създаване на система за защита на законова основа. ЦКПИЗ работи с Федералната междуведомствена група за контролиране на движението

на инфекциозни агенти. Тя следи достъпа до микроорганизмите, представляващи особен интерес, като същевременно гарантира, че изследователи и други лица, за които горепосочените агенти са необходими за законно извършвани научни експерименти, ще получат безпрепятствен достъп до тях. Това изисква близко сътрудничество между изследователите, официалните представители на техните ведомства и комитети и доставчиците.

ЦКПИЗ поема ангажимента скоро да предостави нова разпоредба за придобиването и движението на биологичните агенти. Правилата в нея ще бъдат разработени на базата на информация, подавана от професионалните асоциации, прокуратурата и видни общественици, занимаващи се с тези проблеми. След около 120 дни във Федералния регистър ще бъде публикуван Проект на разпоредбата, който ще бъде подложен на широко обществено обсъждане.

В допълнение на това Висшият Съдебен съвет работи върху създаването на наказателна система за криминалните прояви, свързани с незаконния достъп до биологични агенти. Така ще се даде възможност на прокуратурата да предприеме съответните действия.

С уважение:
Дейвид Сетчър,
Доктор на медицинските науки,
Директор на Центъра за контрол и профилактика на
инфекциозните заболявания.

ГЛАВА 1

Тя все още не се беше събудила напълно, когато стъпалата ѝ докоснаха пода. Протегна ръка към будилника на нощното шкафче. Продължаваше да се удивлява на пронизителния звън. За миг остана седнала на ръба на металното легло, примигвайки в тъмнината. Чувстваше се напрегната. Потрепери от утринния хлад. И не само от него... Кръвта явно вече започваше да ѝ действа. Всъщност не самата кръв — тя бе привикнала с червената течност — но ужасът, който се криеше в нея.

Обърна се към мъжа до себе си и леко го разтърси.

— Време е да ставаш, Жан.

Той изстена, завъртя се на другата страна, после изведнъж се надигна.

— По дяволите! Колко е часът?

— Пет и половина. Пилотът иска да тръгнем в седем.

— Сигурна ли си, че искаш да дойдеш? До летището има цял час път. А и на връщане ще бъдеш сама.

— Правила съм го и преди. Помниш ли?

— Та как бих могъл да забравя? Караш като изстребител! — Усмивката му я стопли. Прокара пръсти през късо подстриганите къдрици на тъмната ѝ коса, а след това се обърна и се зае с обичайния ритуал — изтръскването на ботушите. Всичко би могло да пропълзи през цепнатините на грубия дървен под през нощта. — Умората може да коства фатални грешки. — Думите прелетяха иззад рамото му. — А ти работиш до пълно изтощение вече дни наред.

— Ти също.

— Да, но довечера ще спя на меко легло в Лима. А ти ще продължаваш да рискуваш живота си в тази забравена от бога джунгла...

— О, ще се наспя добре — отговори тя с усмивка, — докато ти си във Франция. — Коленичи върху леглото и го обви с ръце. — Пък и аз също ще си бъда у дома след няколко дни. В Ню Йорк!

Мъжът остави ботуша, обърна се и я прегърна.

— Ще ти се обадя от Марсилия. След три дни, нали? А щом леля ми се почувства по-добре, скачам на някой самолет и долитам при теб.

Целувката им беше дълга и страстна. Колко бързо се беше случило всичко! Двама лекари, изпратени на спасителна мисия от престижната организация за Международна Медицинска Помощ (ОММП), които работеха рамо до рамо в огнището на смъртта. Най-сетне мъжът я пусна. Започнаха да се обличат.

Натовариха в калния джип куфара на Жан, малката му пътна чанта, както и втория, голям куфар с оборудването и синьо-бялата емблема на ОММП, и отпрашиха с трясък през все още заспалия медицински център. Зад широката канавка, пълна с дезинфектанти, която предпазваше жилищата на персонала и ги отделяше от „горещата зона“ на импровизираната лаборатория и болница, Луси видя слаб лъч на електрически фенер. Той подскачаше по изровената от колите пътека. Вероятно някоя медицинска сестра бе тръгнала при своите пациенти. „Храбра жена“ — помисли си доктор Луси Неш. Самата тя беше станала доктор на медицинските науки, след това беше издържала изтощителна двугодишна специализация по епидемиология и вирусология в Центъра за контрол и профилактика на инфекциозните заболявания в Атланта. Именно там получи мечтаното разрешение да работи на Ниво 4 в системата за Биологическа Сигурност. Беше виждала толкова много причинявани от вируси болести, ала нито една не бе така ужасна като тази тук.

Покритото с облаци небе леко просветля, докато джипът подскачаше по неравния път в джунглата, водещ към малкото летище на около двадесет мили от медицинския център. Там чакаше самолет, който трябваше да отведе доктор Жан-Пиер Дидие в Лима, прелитайки над високите планини. Луси впери поглед в силните му мъжки ръце на волана. Ръце на лекувател.

— Вече десет дни нямаме нов случай на заразяване. Почти съм сигурна, че вече сме овладели положението. Слава богу, че заразата не се предава по въздуха.

— Ако заразата се предаваше по въздуха, положението щеше да излезе извън контрол. Мислиш ли, че някога ще успеем да идентифицираме организма, приемащ паразитите?

Луси сви рамене.

— Бях съсредоточила вниманието си върху най-вероятните преносители: птици, насекоми, гризачи и маймуни, досега микроскопските изследвания не дадоха никакъв резултат. Но като се има предвид, че на Макензи му бяха необходими четири години, за да идентифицира гостоприемника на Мачупо Аренавирус в Боливия...

— И се оказало някаква мишка, нали?

Жената кимна. Навсякъде около тях тропическата гора чуруликаше, грухтеше, бръмчеше. Толкова много форми на живот — толкова много възможности.

— Разбира се, възможно е вирусът да е внесен от някое същество извън този регион. Представи си, че се е нахранило с инфектирано майmunско месо. Или пък е било в контакт с мишката или птичи изпражнения... — Луси замълча и се замисли. — Проблемът е, че с изключение на антрополога, който минал оттук и съобщил на ОММП за епидемията, никой не е посещавал селото месеци наред. Така казват хората. То е изолирано от останалия свят. Но дори ако заразата е внесена отвън, преносителят ѝ би трябвало да тича — в буквалния смисъл на думата да тича — след като е бил инфектиран. „Сангре негра“ убива светкавично.

— Официалното название е „Перувиа“ — вметна мъжът.

— „Сангре негра“ е по-удачно. Така местните бяха нарекли болестта. Сангре негра... Черна кръв...

— Колко са жертвите досега? Четиридесет и шестима ли? — Гласът му прозвуча остро и нервно. Той вдигна поглед към ниско надвисналото небе.

— Четиридесет и осем. Повече от половината село.

— Е, поне не е толкова смъртоносно, колкото Ебола.

— Достатъчно смъртоносно е. — Луси се поколеба. — Спомняш ли си онзи старец, с белега като полумесец на врата? Той каза, че „Сангре негра“ е зъл дух, който отново се е завърнал при тях.

Жан-Пиер сви рамене.

— Бълнуваше от високата температура. Ругаеше и сестрите, и мен, и всички, които се опитваха да му помогнат. Беше си загубил ума. Затова с жена си напусна палатката на изолационната и избяга в джунглата.

— Да, но той имаше белези от пришки. Жена му също. Ако наистина пришките са се завърнали...

— В такъв случай той би трябвало да развие имунитет, или поне някаква съпротивителна сила срещу болестта. Той вече имаше белези.

— Но се разболя от Перувиа...

— Имаше силна треска. Изчезна, преди да се проявят класическите симптоми на Сангре негра, така че не бих могла да бъда сигурна...

— О, хайде, Луси! Открихме вируса на Перувиа в кръвната му проба, нали? — Тя кимна. — Следователно е било Перувиа. Същото се отнася и за жена му. И двамата са умрели от болестта някъде тук. — Жан-Пиер размахна ръка към морето от зеленина, през която се движеха.

Луси отново кимна. Жан имаше право, разбира се. Една от най-древните форми на живот на земята — филовирусите — съществуваха в тропическите гори. Кой би могъл да знае колко техни вариации се криеха в джунглата?

— Все още съм изненадана, че се оказа филовирус, а не ханта, или арена. Това е първият филовирус, открит извън Африка.

— Марбург беше открит в Германия — напомни й Жан-Пиер, — в лабораторията на град Марбург, през 1967 там изследваха южноафрикански маймуни. Заболяването се оказа смъртоносна разновидност на треска, съпроводена с кръвоизливи, причинена от филовирус като този на Ебола.

— Да, но Марбург бе пряко свързан с африкански източник. При Сангре негра, извинявай — Перувиа, липсва подобна връзка. — Луси се замисли за тъмните кръвоизливи, които разрушаваха белите дробове и се изливаха от всеки отвор на човешкото тяло в последния стадий на болестта; за пришките, пълни с черна кръв по врата, гърдите, бедрата, те оставяха подобни на полумесец белези върху кожата на оцелелите. Да се изправяш всеки ден лице срещу лице с такова нечовешко страдание, беше далеч по-изтощително, отколкото да изследваш смъртоносни вируси в лабораторията, както бе правила в ЦКПИЗ. — Сангре негра... Черна кръв... — Луси се замисли за тежкия си херметически затварящ се костюм, за обувките, хирургическата престилка и плътните гумени ръкавици, за ямите, в които изгаряха използваните през деня принадлежности. Дали пламъците бяха достатъчно горещи, за да унищожат вируса? Достатъчно дълбоко ли закопаваха пепелта?

Жан-Пиер я погледна. Беше доловил настроението и.

— Първата мисия, организирана от ОММП, в която участвах, се оказва особено трудна.

— Има ли изобщо лесни мисии? Ти си участвал в колко? В десет? Дванадесет? Били ли са някои от тях лесни?

— Не.

Луси му се усмихна.

— Ти наистина... заслужаваш възхищение, Жан...

Жан-Пиер я погледна изненадано.

— Аз ли?

— Отделяш толкова време. Поемаш такива сериозни рискове. — Жан-Пиер вдигна вежда. — Ти си богат, преуспял лекар. Колекционираш антики. Свириш на пиано. Въобще не съвпадаш с образа на доброволец на ОММП, който си бях изградила.

Той се разсмя.

— Значи си мислела, че всички ние сме брадати и носим раници и сандали? Като хората от Корпуса на мира?

Луси също се засмя.

— Може би. Както и да е, струва ми се, че тук всичко е страхотно. Мисля, че и ти си страхотен.

Жан-Пол наведе смутено глава.

— Просто ми харесва да помагам на хората. Това е начин да върнем на света нещо, което му дължим. Зная, че и ти изпитваш подобни чувства. — В далечината проехтя гръмотевица. — Надявам се, че самолетът ще може да излети. Хорхе... — Джипът се блъсна в някакъв корен и отскочи рязко встрани.

— Кой е Хорхе?

— Мой приятел, с когото ще се срещна в Лима. Ще се видим тази вечер. Утре излитам за Ню Йорк... — Трясъкът на гръмотевицата се разнесе този път по-близо. Жан-Пиер насочи колата по пътя към летището.

Макар че беше рано, вече много хора се бяха събрали пред малкия терминал. Луси и Жан понесоха багажа към гишетото. Набит мъж, прехвърлил тридесетте, с гъсти като четка мустаци и значка, върху която беше написано името му, прекоси помещението и се изправи пред тях.

— Джек Мак Налти, представител на ОММП за Южна Америка — представи се той енергично. — Запознахме се миналата година в Ню Йорк, доктор Дидие. — Жан-Пиер кимна и се усмихна, поемайки ръката на Мак Налти. — Вие сигурно сте доктор Неш — добави той, обръщайки се към Луси. — Чувал съм много хубави неща за вас. Добре е, че работите в нашия тим. Защо не отидете за кафе? Аз ще се погрижа за багажа. — Луси с облекчение му подаде тежкия куфар, ала Жан-Пиер се поколеба.

— Хайде! — Настоя Мак Налти. — Все още зареждат с гориво, така че имате на разположение двадесетина минути. Ще се погрижа куфарите ви да попаднат на борда.

— Благодаря! Добра идея. — Жан-Пиер все още продължаваше да се колебае, озъртайки се наоколо, сякаш търсеше някого.

— Изход номер три — упъти го Мак Налти. — Може би нещо не е наред?

Жан-Пиер поклати глава и се намръщи. После бавно отпусна дръжката на куфара, ала задържа пътната си чанта.

— Най-добре ще бъде да ми дадете билета си. Заради багажа. — Жан-Пиер му го подаде и Мак Налти го разгледа. — Лима... Ню Йорк... Марсилия... Ню Йорк. Никаква почивка, а?

Жан-Пиер сви рамене.

— Леля ми е тежко болна. Обещах на майка си, че ще отида да я видя.

— Значи предпочитате да живеете в Ню Йорк, а не във Франция? Аз не бих предпочел същото.

— Професионално погледнато това има редица преимущества. Пък и от време на време успявам да прескоча до Париж, за да се срещна със семейството си.

— Но билетът ви е до Марсилия.

— Леля ми живее в Марсилия — поясни Жан-Пиер леко раздражен. — Мисля, че е време да отидем за кафе.

— Разбира се, вървете. Чакам ви на изход номер три. — Мак Налти взе багажа и се отдалечи, а двамата доктори се отправиха към импровизирания бар. Изведнъж Жан-Пиер спря.

— Отивам до тоалетната. Би ли взела кафетата? Веднага се връщам.

— Луси го проследи с поглед. Движенията му издаваха тревога и напрежение. Може би заради времето? Но защо ли се бави толкова много? Луси купи кафе, седна на една пейка и започна да пие горещата течност на малки глътки. В чашата ѝ вече нямаше почти нищо, когато чу, че някой извика името ѝ. Обърна се. Вратата на Изход номер три беше отворена. Там стоеше Жан-Пиер и ѝ махаше с ръка. Пороен дъжд плющеше по самолетната писта.

— Искат веднага да излетим — съобщи ѝ той, когато Луси се приближи. Отпи от кафето, което му беше подала, и хвърли поглед навън. Изражението му беше напрегнато.

— Доктор Дидие? — почти до рамото му изникна един от членовете на екипажа, вдигнал самолетен билет в ръка. — Последвайте ме, моля — обърна се той към Жан-Пиер и му подаде билета. — Побързайте!

— Куфарите на борда ли са?

— Да. Господин Мак Налти помоли да ви предам, че талоните, с които можете да приберете багажа си, са в плика с билета. Моля, качете се на самолета, докторе!

Жан-Пиер обходи с бърз поглед терминала.

— Къде е Мак Налти?

— Значи ще лети сега? — Стюардът кимна. Дъждът се усили. Жан-Пиер се обърна и притисна Луси в обятията си. Устните му докоснаха леко ухото ѝ.

— Бъди внимателна!

— Какво? — Тя сепнато се дръпна назад, но той отново я притисна към себе си. — Бъди внимателна — повтори тихо.

— Аз винаги съм внимателна — отвърна Луси озадачено. — Двойни ръкавици, предпазен костюм...

— Не това имах предвид.

— Доктор Дидие, моля ви! Трябва веднага да се качите на борда — настоя стюардът.

Ала Жан-Пиер продължаваше да я притиска към себе си.

— В куфара ми има нещо за теб — прошепна той.

— Подарък? Обожавам подаръците! — Тя нямаше никаква представа какво става, но инстинктът ѝ подсказваше да се държи естествено. — Можеш да ми го дадеш, когато се видим в Ню Йорк — изрече безгрижно Луси и му се усмихна.

Ала той не отговори на усмивката ѝ.

— Надявам се, че ще бъде така — отвърна Жан-Пиер. Очите му ѝ изпратиха послание, чието значение тя не успя да проумее. След това той рязко се обърна и последва стюарда под проливния дъжд.

Взе паспорта си от служителя на имиграционните власти и отиде да прибере багажа си. Куфарите от полета Лима — Ню Йорк вече се въртяха на дългата лента, оградена с метален парапет. Последните няколко дни бяха напрегнати, ала сега вече си беше у дома. Щеше да пренощува в апартамента си в Ню Йорк, а на сутринта да отлети за Марсилия. Тъкмо слагаше последния си куфар на количката, когато до него застанаха двама мъже.

— Доктор Дидие? Бихте ли дошли с нас, моля?

— Какво? Защо? — Жан-Пиер изгледа изпод вежди митническите служители. Беше изненадан. Направо изумен. Всички правителства по света се отнасяха с уважение към специалистите, работещи за ОММП. Преминаването им през летищата се осъществяваше без всякакви спънки, багажът им никога не беше подлаган на проверка.

— Знаете ли кой съм аз? — попита той, после изведнъж се почувства глупаво. Разбира се, че знаеха — бяха се обърнали към него по име. — Има ли някакъв проблем, господа?

— Моля, последвайте ни! — Единият митничар го хвана за лакътя, а другият подкара количката с багажа. — В тази посока, моля.

— Не разбирам — запротестира Жан-Пиер, когато го насочиха към някаква врата. След това го въведеха в малка стая.

Агентите извадиха двата куфара — с личния му багаж и с оборудването на ОММП — и ги сложиха върху изподрасканата дървена маса.

— Бихте ли ги отворили, докторе?

Жан-Пиер им подхвърли ключовете.

— Та това е нелепо. Аз съм лекар. Доброволец, работещ за ОММП.

Все още протестираше, когато агентите напипаха хероина в първия куфар.

Самолетът се беше приземил далеч от сградата на летището. Сега Луси стоеше на пистата сред отслабващата светлина и наблюдаваше опасните запечатани контейнери с вируса на Перувиа. Работниците ги изнасяха от багажното отделение и тя отмяташе номерата им в своя списък. Наречени „кутии за шапки“ заради формата си, те бяха заключени в устойчиви на експлозии пластмасови кожуси и така прелетяха от Перу до Ню Йорк. Наблизо беше паркиран фургон без прозорци на ОММП, готов да транспортира „кутиите за шапки“ от летище Кенеди до крайното им местоназначение — Центъра за профилактика и контрол на инфекциозните заболявания.

Последният контейнер вече беше натоварен във фургона, когато се появи някакъв Рейндж Роувър. Колата рязко спря. От нея изскочи строен мъж с лепеноруса коса, облечен в спортно сако на Армани, джинси и гуменки. Той забърза към малката група при фургона.

— Поздравления — обърна се мъжът към Луси. — Свърши добра работа!

Тя се обърна — беше изненадана и поласкана.

— Доктор Милър? Бил?

Мъжът я прегърна топло, после се отдръпна и я огледа.

— Наистина си изтощена. Боя се обаче, че няма да облекча положението ти.

— Какво имаш предвид?

Той не отговори, а се обърна към шофьора на фургона.

— Всичко ли е готово? Наред ли са всичките ви документи? Най-добре да тръгнете веднага. — Когато фургонът потегли, той хвана ръката на Луси и я поведе към Рейндж Роувъра. — Ще те закарам. Ще поговорим в колата.

— Какво има? Какво се е случило? — Сигурно е нещо лошо! Щом чаровният президент на ОММП, прочутият Бил Милър е пристигнал тази вечер на летището!

Онова, което трябваше дай каже, бе ужасно мъчително. Ала би било жестоко да го научи от друг.

— Доктор Дидие... Жан-Пиер...

— Добре ли е той? — Луси почувства, че пулсът ѝ се ускорява. Бил я погледна. „Дали между тях е имало нещо?“ — помисли си той. В

такъв случай онова, което трябваше да ѝ съобщи, щеше да бъде за нея още по-тежко.

— Беше арестуван преди два дни.

— Арестуван? Защо?

— Говори се, че митническите служители получили информация от някого и претърсили куфарите му. Открили наркотици. Хероин.

— Това е невъзможно!

— Шест килограма.

— Не вярвам! — отсече Луси.

— Нито пък аз — тихо ѝ отвърна Бил. — Но след като вече се е случило...

— Би трябвало да има някакво обяснение... Той е невинен! Сигурна съм! Къде са го затворили? Трябва да говоря с него...

Бил поклати глава.

— Боя се, че е невъзможно. Той непрекъснато твърдял, че е невинен и че не е знаел нищо за хероина.

— Разбира се, че не е знаел. Как би могъл да знае!

— А през нощта... Божичко, Луси, ужасно е! През нощта се е самоубил в килията си...

Луси не успя да си поеме дъх.

— Не!

Той се наведе и докосна ръката ѝ. Добродушното му лице беше изпълнено със съчувствие и загриженост.

— Толкова много съжалявам...

Луси чувстваше, че тялото ѝ изстива, а разсъдъкът ѝ потъмнява. Жан-Пиер трафикант на кокаин. Жан-Пиер мъртъв.

— Жан и аз... Ние бяхме...

Бил я погледна.

— Тази нощ не бива да оставаш сама. Искаш ли да се обадя на някого?

Луси поклати глава.

— Ще се справя.

Невъзможно! Всичко това изглеждаше абсурдно! Но дали наистина беше така? Тя си припомни плахостта на Жан на малкото летище, неохотата, с която позволи на Мак Налти да вземе куфарите му, тревогата му, че е възможно да пропусне срещата си с Хорхе в Лима. И я бе предупредил да бъде внимателна. Беше споменал нещо за

някакъв подарък в багажа. В какво я беше замесил? Луси потрепери, вперила невиждащ поглед през прозореца, докато колата се носеше в нощта.

Няколко пъти по време на тридесет и пет минутното пътуване до града Бил изпитваше желание да заговори, ала бързо променяше решението си. Какво би могъл да ѝ каже? Ала когато отклони колата от магистралата и се насочи към авеню „Йорк“, погледна към Луси. Тя бе обвила плътно тялото си с ръце, така че кокалчетата ѝ бяха побелели. Лицето ѝ беше като платно.

— Добре ли си?

Луси кимна. Стомахът ѝ се беше свил на топка. При първия червен светофар тя отвори вратата на колата и повърна на улицата.

ГЛАВА 2

Може би все се случваше така, защото семейството ѝ често се преместваше от един град в друг. Баща ѝ беше военен хирург. Може би просто самата тя го предизвикваше — щом стана пълнолетна и заживя самостоятелно, изобщо не се задържахше на едно място — колеж в Колорадо, медицинска академия в Мичиган, аспирантура в Ню Йорк, две години в Центъра за контрол и профилактика на инфекциозните заболявания в Атланта. Едва преди осем месеца се беше завърнала отново в Ню Йорк. Без да си обясни точно коя е причината, Луси се сприятеляваше бързо, ала в приятелствата ѝ липсваше особена дълбочина. На тридесет и две години, тя внезапно откри, че има много познати и малко истински приятели. Тъкмо затова връзката с Жан-Пиер ѝ беше толкова ценна.

Луси лежеше сред смачканите чаршафи с обляно в сълзи лице. Бил Милър беше попитал дали да се обади на някого, ала към кого ли би могла да се обърне тя сега? Кейти в Хонконг? Месеци наред не се бяха чували. Лин в Сиатъл? Моника в Атланта? Знаеше как би протекъл подобен разговор. Естествено, приятелките ѝ първо щяха да се ужасят, а след това да се опитат да я утешат и ободрят. После — познатите стари въпроси. Наистина ли се е влюбила в Жан-Пиер, след като са прекарвали заедно само три седмици? Нима тази връзка не е едно от поредните ѝ мимолетни жарки приключения? Самата Луси бе започнала да се пита дали приятелките ѝ нямат право. Това правеше болката още по-непоносима. Само времето би могло да ги опровергае. Уви, времето беше изтекло...

Унесе се в неспокоен сън точно преди зазоряване. Тялото и умът ѝ бяха изтощени до крайност. Събуди се около обяд. Примигна на слабата ноемврийска светлина, която се процеждаше през щорите. Чувстваше се съсипана. Взе душ, отърва се от мръсотията, напластила се по тялото ѝ след пътуването, ала не можа да избяга от непоносимата тъга и отново се отпусна на леглото, а сълзите пак обляха лицето ѝ. Наложил си да се изправи, изтри очи и взе чантата с екипа си. Да

поддържа тялото си в добра спортна форма бе истинска страст за нея. Повторението на физическите упражнения ѝ помагаше да се възстанови психически. Краят на любовните връзки често я отвеждаше в гимнастическия салон, където се потеше на пътеката за бягане или правеше бясно лицеви опори.

Премина с бързи стъпки край портиера и излезе на улицата. Тъмната ѝ късо подстригана къдрава коса се рошеше от вятъра. Когато зави към Второ авеню, някакъв опърпан мъж се затътри към нея, мърморейки под нос, вдигнал ръце високо във въздуха. Беше навлякъл няколко ризи и пуловери, а върху тях носеше ватирано яке. Рошавата му посивяла коса отчасти се покриваше от синя бейзболна шапка, върху чиято козирка имаше жълт надпис — ФБР. Светлосивите очи на мъжа се спряха върху Луси, а на лицето му грейна усмивка, разкриваща няколко липсващи зъба.

— Познавам те — избъбри мъжът на дребната фигурка и протегна към нея пластмасова чашка с няколко монети на дъното. — Ти си лекарката, нали? — усмивката му беше широка, детински откровена — като на човек, справил се с някакво огромно предизвикателство за ума.

Точно така. Аз съм лекарката — Луси все не можеше да реши дали мъжът наистина страда от забавено умствено развитие, или лекарствата, които приемаше, бяха причината за състоянието му. Независимо от това тя бе започнала да се смята отговорна за него. — Как си, Рей?

— Добре. Наистина съм добре — той се намръщи. — Ти нали замина някъде, а?

— Бях в Перу. Вече се върнах.

Той закима енергично.

— Аз също работя!

— Така ли? Страхотно! — Лицето на Луси светна. Месеци наред тя се бе опитвала да убеди Рей да потърси помощ от многобройните организации и мисии, които се грижат за бездомниците. — И къде работиш?

— Е, вероятно ще започна през следващата седмица... Ще си намеря наистина добра работа...

Усмивката на Луси помръкна.

— Разговаря ли с хората, за които ти разказах? Обади ли се на онзи телефонен номер?

Рей я погледна безизразно.

— Телефонен номер ли?

— Записах ти го, преди да замина... Нищо, пак ще ти го напиша.

— О, онзи телефонен номер. Ще им се обадя утре. Наистина ще го направя! А дотогава, докторке, може би ще ми помогнеш с нещичко... Някаква храна... — Отново протегна пластмасовата чашка към нея и я разклати.

Луси въздъхна.

— Разбира се, Рей. — Пъхна ръка в джоба на джинсите си и извади монета от двадесет и пет цента. — Само толкова имам в себе си... — Рей се намръщи насреща ѝ. — Портмонето ми е вкъщи. Ще ти се обадя по-късно. Обещавам ти.

Рей изгледа монетата с презрение. Направи гневен жест и продължи с несигурни стъпки надолу по улицата, ругаейки под нос. Луси го изпрати с поглед. Бяха ѝ казвали да не дава пари на бездомници. Така само им пречеше да потърсят дългосрочна помощ от специализираните центрове, които можеха да им предложат някакво обучение и работа. Но Лудия Рей, както беше известен в квартала, очевидно отказваше да потърси такава помощ. Пък и го беше виждала на опашка в „Макдоналдс“ и знаеше, че поне част от парите, които събираше, отиваха за храна, затова се чувстваше по-добре, когато пускаше в пластмасовата му чаша един-два долара. През последните осем месеца тези сравнително щедри дарения бяха предизвикали кучешката му преданост.

В квартала, където живееше Луси, имаше и други бездомници: дрипава млада жена с голям мръсен бинт на врата; мъж с дълги тънки плитчици, който изглежда се бе прикрепил за постоянно към контейнера с отпадъци на един супермаркет и все събираше празни бутилки. От време на време Луси пускаше монети в протегнатите им ръце, ала интересът ѝ към Лудия Рей беше по-специален. Няколко човека вече се бяха оплакали на местните полицаи, че той се държи необуздано. Говореше се дори да му забранят чрез сила да се мярка по улиците. Ала бездомникът продължаваше да си броди наоколо и Луси винаги пускаше по нещо в пластмасовата му чаша. Истината беше, че той просто не позволяваше на хората да направят нещо друго за него.

Мислите ѝ за Лудия Рей отстъпиха място на спомените за Жан-Пиер. Талантът му на любовник. Уменията му на лекар. Привързаността му към красивите неща. Наркотрафикант? Въпреки доводите, които щяха да изтъкнат Моника, Кейти и Лин, Луси смяташе, че е опознала Жан-Пиер достатъчно добре през тези три седмици, за да е убедена в абсурдността на подобно твърдение. Но какво можеше да направи? Умът ѝ бе зает с този въпрос, когато премина енергично през вратата на физкултурния салон и се насочи към съблекалнята. „Мога да се опитам да докажа, че е невинен“ — изрече с мрачна решимост тя. Изведнъж рязко смени посоката и се насочи с бързи крачки към телефонните кабинки.

Бил Милър, известен сред подчинените си като „доктор Бил“, се подаде през откритата врата на кабинета си.

— Алиша? Луси Неш ще пристигне всеки момент — обърна се той към секретарката си. — Искам да разговарям с нея веднага щом се появи.

— Но вие имате среща с доктор Улф.

— Зная. Провери дали не можеш да се свържеш с него и го попитай дали ще има нещо против, ако отложим срещата за утре.

— Ще опитам — изрече несигурно Алиша. — Но по всяка вероятност той вече е излязъл.

— Е, пробвай! Освен ако не искаш да го забавляваш тук двадесетина минути. — Усмивката му, широка и заразителна, го правеше по-млад от петдесет и една годишен. А той се усмихваше често.

— О, не и аз — твърдо заяви Алиша. Макар че беше убеден привърженик на ОММП, доктор Улф, известен с лошия си нрав, не беше никак популярен сред хората от администрацията.

— Тогава му се обади — настоя Бил и се усмихна. — Бързо набери номера му! Бързо!

Алиша също се усмихна и протегна ръка към телефона, а Бил се върна на бюрото си. Усмивката изчезна от лицето му. *В какво, по дяволите, се беше замесил Дидие?* Седна на стола, сложи ръце зад врата си и се отпусна на облегалката. Скъпото му спортно тъмносино сако беше метнато небрежно на фотьойла. Както обикновено не

носеше вратовръзка, макар че имаше малка, ала изискана колекция в долното чекмедже на бюрото си. Използваше я при среща с хора, за които такива подробности имаха значение. Въпреки богатството си, Милър обичаше да се представя като човек от народа. Сега огледа облицования си с дърво кабинет. Сивите му очи обходиха многобройните статии, поставени в красиви рамки, които отразяваха героичните мисии на ОММП. След това приближи до малката масичка с вестниците — на първите им страници бе статията за задържането на доброволец от ОММП, арестуван за трафик на наркотици. Милър въздъхна дълбоко. *Каква отвратителна каша!*

ОММП беше рожба на Бил Милър. Беше се отказал от изключително доходоносна медицинска практика преди около шест години, за да създаде организацията, и сега се беше посветил на издръжката и управлението ѝ, посвещавайки по-голямата част от времето си на привличане на финанси и доброволци. Беше във връзка с известни медици от цял свят, които използваше като консултанти. Запозна се с Луси Неш на една конференция и бе възхитен, когато научи, че тя желае да работи като доброволец за ОММП. Тъкмо такава личност той търсеше: умна, добър професионалист, идеалистка. Младостта и блестящото ѝ физическо състояние също бяха плюсове — условията по време на мисиите обикновено бяха много тежки. Образованието ѝ я превръщаше в най-подходящия човек, който би могъл да се справи с вирусната епидемия в Перу. И наистина доктор Неш си бе свършила добре работата. Милър вече с нетърпение очакваше да я изпрати на други мисии. Може би по-късно щеше да ѝ предложи и постоянно работно място в организацията. Но защо се случи всичко това?

Той се изправи, закрачи напред-назад по полирания паркет и спря до тясната масичка, за да си налее кафе. Новината беше потресла всички, ала най-вече Луси. Доктор Милър се радваше, че тя се беше обадила и бе помолила да разговаря с него. Ако не го бе сторила, самият той щеше да я потърси. Нямахше търпение да научи как Луси Неш възприема ОММП и организираниите от нея мисии след случилото се. Жалко, че загубиха Жан-Пиер. Надяваше се да не загубят и Луси.

— Успях да хвана доктор Улф тъкмо когато тръгваше — Алиша надникна през отворената врата. — Той не се зарадва особено.

— Той никога не е особено радостен — усмихна ѝ се Бил, — ала винаги проявява щедрост.

— Доктор Неш пристигна току-що.

Бил се изправи, когато Луси влезе в кабинета. Тя носеше вълнени панталони, морскосин пуловер и черно кожено яке. Изглеждаше бледа, но решителна.

— Какво бих могъл да кажа? — измърмори докторът, повеждайки я към коженото канапе. Самият той се настани в креслото насреща ѝ. — Ужасно! Истински шок за всички нас.

— Все още не мога да го повярвам! — Луси остави якето си на канапето.

— И ние. Кафе или нещо по-силно?

— Не, благодаря. Всъщност... Бил, не става дума дали съм в състояние да повярвам. Просто не мисля, че е истина.

— Боя се, че е. В багажа му имаше хероин.

— Не това имам предвид. Не мога да допусна, че Жан е знаел за него.

— На мен също ми се ще да мисля така. Но ако наистина не е знаел, защо се е самоубил? Ако е бил невинен, със сигурност би пожелал да изчисти петното от името си.

Луси замълча. Бил имаше право. Самоубийството на Жан наистина изглеждаше като признание, че е виновен. И все пак...

— Няма да оставя нещата така — твърдо изрече тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще стигна до дъното на всичко това, ще защитя репутацията му. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се, разбира се. Но... какво възнамеряваш да предприемеш?

— Все още не зная. Ще разговарям с някого от Управлението за борба срещу незаконната търговия с наркотични средства, може би с някои от неговите приятели, колеги... — Тя замълча за миг. — Откога Джак Мак Налти работи за ОММП?

— Мак Налти ли? — Бил се намръщи. — Защо?

— Срецна се с нас на летище „Маяруна“. Погрижи се за багажа на Жан при отлитането му в Лима.

— И смяташ, че той е пхнал хероина в куфара? — Това като че развесели Бил. — Твърде неправдоподобно. Джак работи за нас от

години.

— Също и Жан.

Бил поклати глава.

— Не. Познавам Джак Мак Налти. Познавах и баща му, когато работеше в Лангли. Не е възможно да се е замесил в подобно нещо. Освен това хората от Управлението за борба с незаконната търговия с наркотични средства смятат, че хероинът е бил сложен в багажа в Лима.

— Откъде биха могли да установят това?

— От разликата в теглото на куфарите. Багажът е бил измерен и в „Маяруна“, и в Ню Йорк. Би могъл да сложи нещо друго в багажа си в Лима.

— Което тежи точно шест килограма? Малко вероятно.

Луси си припомни тревогата на Жан от възможността да пропусне срещата си с Хорхе в Лима. Всичко съвпаднаше.

— Съобщил ли е някой на семейството му? — попита накрая тя.

Бил кимна.

— Обадох на майка му веднага щом научих за случилото се. ОММП ще уреди тялото да бъде изпратено със самолет във Франция, за да бъде погребано там. Съжалявам — добави той, забелязвайки израза на лицето ѝ. — Някой ще трябва да се погрижи и за личните му вещи.

— Би ли ми дал телефонния номер на госпожа Дидие? Бих желала да ѝ се обадя.

— Тя не говори английски.

— Зная малко френски. Достатъчно, за да изразя онова, което искам.

— Разбирам. Алиша ще ти го даде — Бил загрижено се наведе към нея. — Желанието ти да защитиш репутацията на Жан-Пиер наистина е прекрасно. Всичко това ни създава ужасни проблеми с пресата и възпрепятства усилията ни по събиране на финансите. Но какво можем да направим всъщност? Единственият човек, който знаеше истината, е мъртъв. А ако той наистина е бил замесен в нелегалния трафик на наркотици — аз също не желая да го повярвам, ала изглежда напълно вероятно? Не би ли било по-добре да продължим напред?

Луси поклати глава.

— Не мога да се откажа. Трябва да науча истината.

Бил въздъхна.

— Добре, ще те подкрепя, естествено. Но... — Замълча за миг, сбърчвайки чело. — Помисляла ли си за риска, който поемаш?

— Риск?

— Ако Жан-Пиер наистина е бил замесен в търговия с наркотици и ти започнеш да задаваш въпроси...

Луси се усмихна.

— Колко мелодраматично!

— Говорим за хероин, Луси. Организирана престъпност. Наркокартели... — Милър видя как усмивката ѝ избледнява. — Най-добре да се откажеш. — Луси поклати глава. — Е, ти решаващ. Ще ме държиш в течение, нали? Сигурна ли си, че не искаш малко кафе? — Той се изправи и отново напълни чашата си. — Кога трябва да се върнеш на работа в болницата?

— По следващия понеделник. Взех си шест седмици отпуск. Но смятам да се върна на работа по-рано. Колкото по-заета съм сега, толкова по-добре.

— Хубаво. Свърши изключителна работа в Перу — отбеляза Бил, отивайки към бюрото си.

— Благодаря. Но има още толкова недовършени неща.

— С които ще се заемат приятелите ти от ЦКПИЗ — Бил Милър я погледна. — Надявам се, че този ужасен инцидент не е променил отношението ти към ОММП. Ние наистина ценим приноса ти и се нуждаем от теб.

Луси се усмихна.

— Сега, след като видях всичко със собствените си очи, желанието ми да ви сътруднича е още по-силно.

— Радвам се да чуя тези думи.

Тя протегна ръка към якето си. За миг се поколеба.

— Бил... ти не вярваш, че той го е направил, нали?

Милър се наведе напред и докосна дланта ѝ.

— Не зная какво да мисля — тихо изрече той. — Нека не забравяме, че аз никога не съм бил влюбен в Жан-Пиер. — Създателят на ОММП отдръпна ръката си и се изправи. — Ето онзи телефонен номер.

Агентът на фирмата за недвижими имоти я очакваше в елегантното лоби. Да, мадам Дидие го уведомила, че упълномощила младата дама да влезе в апартамента на господин Дидие. Няколко куфара пристигнали току-що. Би ли желала младата дама да ги качат в апартамента? Носачът ще се погрижи. Ето ключът. Би ли била така любезна да го предаде на портиера, когато си тръгне?

Ден и половина, изпълнени с изтощително напрежение, бяха изминали от срещата на Луси с Бил Милър. За това време тя два пъти говори с майката на Жан-Пиер в Париж. Предложи ѝ съчувствие. Обясни ѝ връзката си с нейния син. Изтъкна ѝ решимостта си да изчисти петното от репутацията му. Освен това спомена, че може да огледа нещата на Жан-Пиер и да се свърже с международната транспортна компания, която щеше да поеме грижата по опаковането на ценните предмети и транспортирането им до Франция. Луси беше истински експерт по нанасяне в нови квартири.

Разговорът с хората от Управлението за борба срещу незаконната търговия с наркотични средства протече изключително мъчително. Въпреки телефонното обаждане на доктор Бил, те не проявиха никакво желание да беседват с нея, споменавайки неща, с които тя вече бе запозната. По въпроса как, въпреки щателното претърсване, Жан-Пиер бе успял да скрие „хапчето отрова“, с което бе сложил край на живота си, агентите от управлението не дадоха никакъв коментар. Очевидно бяха на мнение, че въпросът „защо“ отпада от само себе си. Единственото, което бе успяла да изтръгне от тях, беше обещанието, че ще ѝ върнат багажа на Жан-Пиер, щом приключат с него. По всичко личеше, че вече бяха приключили.

Сега, мъничко уплашена, тя отключи и влезе в апартамента му. Роялът блестеше във всекидневната. На стената зад него прозорците разкриваха изглед към морето от покриви и облачно небе. Стените бяха светлокремави. По-голямата част от дървения под беше покрита с китайски килим в синьо, бяло и розово. Имаше няколко африкански маски и малки каменни фигури. Спалнята беше в гълъбовосиво. Чаршафи на сиво-сини ивици покриваха голямото пищно легло, а синкавите завеси бяха привързани със сиви въжета от кадифе. Старомодно бюро с подвижно писалище допълваше обстановката.

Целият апартамент беше маниакално почистен и подреден. Нито една мръсна чаша; блестяща малка кухня; всички хавлиени кърпи в безукорната баня — внимателно сгънати. Луси се замисли за собственото си домакинство, което поддържаше както се случи и реши, че двамата с Жан-Пиер не биха могли да изтърпяват навиците си.

Върна се във всекидневната и се отпусна в креслото. Беше предложила да се погрижи за опаковането на багажа, защото това щеше да ѝ даде възможност да разгледа някои неща. Но какво всъщност се надяваше да открие?

Багажът пристигна и прекъсна размишленията ѝ. Веднага щом вратата се затвори зад гърба на носача, тя изсипа съдържанието му на пода. Дрехи... Медицинско оборудване... Книги... Тоалетни принадлежности... Всичко беше разбъркано, смачкано или разкъсано. Стените на куфарите бяха разрязани. Жан ѝ беше казал, че в багажа му има нещо за нея, ала тя не очакваше да го намери. Хората от УБНТНС (Управление за борба срещу незаконната търговия с наркотични средства) биха задържали всеки предмет, който според тях имаше някакво, дори минимално, значение за случая. Затова се изненада, когато на дъното на втория куфар се натъкна на две грозни дървени фигурки, които агентите на УБНТНС бяха разрязали на две. И тук бяха търсили наркотици.

Припомняйки си разговора с Бил Милър, изпълнена с надежда, тя вдигна частите от кухите фигури. Не, те в никакъв случай не тежаха шест килограма. Остави ги на масичката. Прикрепи горните парчета върху долните и ги заоглежда. Нима Жан-Пиер бе имал предвид тези грозновати същества, говорейки за подаръка ѝ, когато се разделяха? Едната фигура беше на жена, другата — на мъж, и двете с преувеличени сексуални атрибути. Във всеки случай не изглеждаше, че притежават някаква стойност. А може би просто такъв род изкуство никога не е бил по вкуса ѝ? Не, те наистина приличаха на евтини, произведени в големи количества имитации на предметите, които бе виждала на витрините на художествените галерии за примитивно изкуство. Обработката на дървото беше груба, фигурите бяха лишени от всякакъв чар. Тогава защо мъж с изтънчен вкус като този на Жан-Пиер, притежаващ тънката проникателност на истински колекционер, бе запазил тези предмети?

Обърна се отново към куфарите и изтърси дрехите от последния на пода. След това натъпка обратно всички вещи. Можеше да дари дрехите на някой магазин за подпомагане на бедните, а останалото щеше да изхвърли. Беше се разбрала с госпожа Дидие, че само ценните мебели и произведения на изкуството трябва да бъдат изпратени във Франция. Останалите предмети можеше да продаде или да подари на някоя благотворителна организация. Накрая постави и двете фигури върху купчината куфари — магазинът за подпомагане на бедните граждани щеше да получи и тях, ако, разбира се, продавачите пожелаеха да проявят достатъчно търпение, за да ги залепят.

А сега какво? Бюрото с подвижното писалище. Отиде в спалнята. Облаците бяха станали по-плътни. Запали лампата и се приближи до бюрото. Подвижната повърхност изглежда заяждаше. Опита се да я раздвижи напред-назад. Изведнъж плоскостта издрънча и се отвори. Луси не успя да си поеме дъх. Отдолу беше натъпкано с хартия. Страници от някакъв дневник, писма, документи, раздрана на ивици попивателна хартия. В чекмеджетата на бюрото цареше същата бъркотия, след което тя откри банкова книжка и банково бордеро, разкриващо внушителни авоари. Очевидно Жан-Пиер не беше сътворил този хаос. Нима агентите от УБНТНС? Но пък целият апартамент беше толкова чист и подреден!

Луси отиде до домофона и се обади във фойето.

— С вас разговаря Карлос — отговори ѝ портиерът.

— Доктор Неш от апартамент 34G. Кой е посещавал апартамента на доктор Дидие?

— Никой освен вас, госпожице.

— Сигурен ли сте?

— Да. Никой не е идвал в 34G, освен двата пъти, когато пристигаха хора от правителството.

— Два пъти ли? Кога?

— Искате да научите точните дати? Трябва да проверя в дневника. — Луси чу шумоленето на страниците. — Един мъж от Управление за борба срещу незаконната търговия с наркотични средства дойде във вторник вечер, тъкмо изтичаше дежурството ми. После пристигнаха двама мъже — следобеда на следващия ден.

— Те показаха ли ви документите си? Имаха ли разрешително за обиск?

— Първият път не. Мъжът просто каза, че е от УБНТНС. Показа ми картата си, затова му дадох ключа.

— Ами мъжете, които дойдоха в сряда? Те показаха ли ви разрешително за обиск?

— Да, госпожице.

— Не ви ли се стори странно, че един от техните хора е бил в апартамента предната вечер?

— Той ми каза, че работи по правителствена задача — отвърна Карлос отбранително. — Показа ми и документа си.

— Той беше ли един от двамата мъже, които се върнаха на следващия ден?

— Не. Двамата бяха негри, а първият агент от УБНТНС беше бял.

Агент на УБНТНС друг път, помисли си Луси. УБНТНС я бе уведомило, че хората му са претърсили апартамента на Жан-Пиер един ден след самоубийството му и не са открили нищо уличаващо го в престъпление; не бяха споменавали, че техен човек е посещавал жилището по-рано. Освен това хората, които действително работеха за УБНТНС, си бяха направили труда да оставят апартамента такъв, какъвто го бяха заварили, следователно бюрото вероятно е било претърсено, преди да се появят те със своето разрешително за обиск в сряда следобед.

— Няма значение — каза тя на портиера. — Всичко е наред.

Върна се в спалнята, огледа хаоса в бюрото, а после отново издърпа горната плоскост на мястото ѝ. Дори и под нея да е имало нещо важно, сега то очевидно вече не е там. Намери телефонен указател и започна да звъни на магазините със стоки втора употреба.

Половин час по-късно, след като бе приключила с всичко, Луси излезе от апартамента и извика асансьора. Влезе в кабината, но тъкмо когато вратата започна да се затваря, тя изведнъж отново я блъсна и изскочи навън. Върна се в апартамента и в един от кухненските шкафове намери найлонова торба за отпадъци. Взе дървените фигури от куфара, напъха ги в нея и я завърза отгоре. Наистина бяха грозни, но ако Жан-Пиер бе възнамерявал да ѝ ги подари, може би не бяха толкова евтини, колкото изглеждаха. Само експерт можеше да я

осветли по този въпрос. А и тези предмети бяха единственото нещо, останало от него.

Луси отново напусна апартамента, заключи внимателно след себе си и слезе с асансьора във фоайето.

— Той ми показа картата му — настоя Карлос с напълно сериозен тон, когато тя му подаде ключовете. — Надявам се, че няма проблеми.

— Не, никакви — увери го Луси. — Наистина няма.

Портиерът изглеждаше успокоен.

— Свършихте ли работата си в апартамента?

— Не. Ще се върна следващата седмица. Ще посрещна хората от магазина за стоки втора употреба и служителите на компанията за транспортиране на багажа. — Тя замълча за миг. — Как изглеждаше той?

Карлос се навъси, опитвайки се да си припомни посетителя.

— С костюм — каза накрая.

— Млад? Висок? Нисък? С каква коса?

— Кестенява, струва ми се. Кестенява или черна. Не изглеждаше много висок.

— Колко?

— По-висок от вас, но по-нисък от мен. — Портиерът беше около шест фута.

— А на колко години изглеждаше?

Карлос вдигна рамене.

— Вероятно по-млад от мен. Аз съм на четиридесет и една.

— Имате добра памет — отбеляза Луси.

Той се усмихна.

— Работата ми го налага. Трябва да разпознавам всичките обитатели и да се обръщам към тях по име, ако желая добри бакшиши за Коледа.

Когато Луси излезе, навън се изливаше студен дъжд.

— По дяволите — изруга гласно тя. Първо обмисли възможността да се върне, за да вземе чадър от апартамента на Жан-Пиер. „Е, какво пък толкова — рече си после. — Малко дъжд няма да ти навреди“. На ъгъла имаше заслон на автобусна спирка. Затича към него, притискайки найлоновата торба към гърдите си. Среден на ръст тъмнокос мъж се подаде от един вход и я проследи с поглед.

ГЛАВА 3

Чувстваше се странно, връщайки се отново на работа след четири седмици, прекарани в джунглата. Градската болница в Ню Йорк изглеждаше по-внушителна, коридорите — по-претъпкани, отколкото ги помнеше. Показа картата си на човека от охраната, след това влезе в асансьора за персонала и натисна копчето на седмия етаж, където се намираше епидемиологичната лаборатория.

Няколко колеги я поздравиха, докато вървеше по коридора към своя кабинет, стиснала в ръка чадъра си, от който капеше вода. Дъждът започна в петък вечерта, продължи и през уикенда. Обещаното от метеоролозите разкъсване на облаците все още не се бе получило.

Луси остави мокрите си дрехи на закачалката зад вратата, след това извади от чантата си двете дървени фигури, които бе взела от багажа на Жан-Пиер. Беше успяла да ги залепи и сега те стояха целицеленички, триумфиращи в грозотата си. Постави ги на перваза на прозореца. Дъждът, барабанящ по стъклото, се оказа подходящ фон. След това се съсредоточи върху отрупаното с най-различни неща бюро. Десетина минути се бе занимавала с бъркотията по него, когато я прекъсна познат глас.

— Чух, че си се върнала? Как мина мисията?

Луси вдигна поглед от купчината съобщения върху розова хартия, които се бяха натрупали по време на отсъствието ѝ. Джейк Вайс, ръководителят на епидемиологичната лаборатория, стоеше до вратата с купчина болнични картони в ръка.

— Кажи ми, че тези не са за мен — помоли го тя.

— Само един. Искам да се консултирам с теб. Как беше в мисията?

— Трудно. И страшно, и очарователно. Попаднахме на първия филовирус извън Африка.

— Филовирус? Не се шегуващ, нали? Имаш ли някаква представа кой е преносителят?

— Не със сигурност, ала имам предчувствие, че е някаква птица. Трябва някой да се завърне там и да извърши още много изследвания.

— Ти ли?

Луси сви рамене.

— Сега имам много работа тук.

— Така е. Значи както обикновено беше перфектна, приключи бързо и веднага се върна при мен.

— Не можах да се задържа далеч оттук — Луси отвърна на усмивката му.

— Ефектът, който оказвам върху хората е точно такъв. — Джейк Вайс беше едър, подобен на мечок човек, по-възрастен от нея с двадесет години. Имаше блестящ ум и ужасяваше специализантите, които трябваше да работят при него на ротационен принцип. Луси го смяташе за щедър и забавен и между двамата се бе зародила колегиална връзка, поддържана с лекота и от двете страни.

— Виждам, че си ми донесла подарък — Вайс посочи двете груби фигури върху перваза на прозореца. — Не е трябвало да го правиш.

Тя се усмихна.

— Ужасни са, нали? Даде ми ги... един приятел — усмивката ѝ помръкна. — Джейк, разбираш ли нещо от изкуство? Смяташ ли, че са автентични?

Вайс остави болничните картони на бюрото си, протегна ръка и взе женската фигура.

— Автентичен кич, може би. По дяволите, нищо не разбирам от тези неща. Защо не попиташ този, който ти ги е дал?

— Ще ми се да можех.

Вайс я погледна внимателно.

— Дидие, нали? Докторът, който бе арестуван за контрабанда на наркотици? — Луси кимна. — Разбрах от новините. — Той се поколеба. — Искаш ли да поговорим за това?

— Не, Джейк. Не точно сега.

— Добре — отвърна Вайс с лекота и завъртя фигурата в ръцете си. — Виж, тези красавци са били разцепени на две, а след това някой ги е лепил. Ти ли?

— Аз ги залепих. — Той вдигна вежди, но Луси не каза нищо повече.

Джейк взе и мъжката фигура и ги изправи една до друга.

— Симпатична двойка. Възнамеряваш ли да ги оставиш да имат потомство?

Луси се усмихна.

— Дали Джо Кар от Радиологичния отдел не би могъл да ме посъветва по този въпрос. Жена му не работеше ли за някаква галерия в Сохо?

По лицето на Вайс се изписа съмнение.

— Май се занимава със съвременно изкуство, но би могла да попиташ — той отново постави фигурите върху перваза на прозореца.

— Изглеждаш уморена.

— Много мило от твоя страна, че го забеляза.

— Може би трябва да вземеш ден-два почивка...

— Трябва да работя, Джейк. Работата е най-добрата терапия, която познавам. Кой от всичките ти случаи е предвиден за мен?

Бе преседял в паркираната кола няколко часа, наблюдавайки внимателно улицата, когато забеляза, че бавачките вече се прибират с детските колички. Дъждът бе престанал и въпреки че времето си остана облачно, двете жени очевидно бяха решили да отидат до парка. Когато приближиха високия жилищен блок, един доставчик на хранителни продукти спря фургона си пред входа и започна да внася кутии със стока във фойето. Решавайки, че моментът е възможно най-благоприятен, мъжът излезе от колата, закрачи по улицата и настигна двете жени тъкмо когато бяха до навеса пред входа на блока.

— Вие работите за семейство Бойдс от апартамент 12R, нали? — обърна се той към по-младата, отваряйки вратата пред тях. — Аз съм в 12G — мъжът махна успокоително към портиера, който в този момент се опитваше да обясни на доставчика на хранителни продукти, че трябва да внесе стоката си през задния вход.

— Не — жената се намръщи. — Работя за семейство Лийсън.

— Съжалявам. Много приличате на нея — очарователният млад човек с костюм и вратовръзка се усмихна на момченцето в детската количка. — Много е сладък — мъжът се наведе и раздвижи пръсти пред лицето на бебето, докато всички влизаха във фойето. — Как си, юнак? — Бебето загука. — Жена ми и аз очакваме дете през пролетта

— обяви мъжът и се изправи, скривайки лявата си ръка. Дългата кестенява коса бе паднала върху челото му и той я отметна назад по момчешки. — Търсим бавачка. Може би познавате някоя? — Двете жени се усмихнаха. По-възрастната понечи да отговори, а измъченият портиер, зает с важно съобщение по домофона, едва успя да хвърли бегъл поглед към малката, приятелски бърбеща си групичка, която мина край него.

Мъжът слезе на дванадесетия етаж, после се спусна по стълбите до седмия, разбра, че се намира не в това крило на сградата, което му трябваше, слезе до фойето и този път взе друг асансьор. Коридорът на седмия етаж беше празен. Ключовете му с лекота се справиха със специалните ключалки, осигуряващи според рекламата съвсем надеждна защита.

Влезе, затвори вратата след себе си и се огледа. Типично жилище на многоетажен блок — къс, тесен коридор с вградени гардероби, който водеше до кухня, зад която имаше правоъгълна всекидневна с трапезария, след това още един коридор към спалнята и банята. Реши да започне от всекидневната.

Помещението беше удобно за живеене, но мебелировката не беше разточителна: канапе и кресла с високи облегалки, тапицирани с жълтеникава дамаска, стъклена маса и няколко стола от бор. Вградената библиотека съдържаше най-разнообразни четива: романи, биографии, медицински и готварски книги. Старинната борова маса с голямо чекмедже не разкри на неканения посетител нищо необичайно. Постара се да не размества нищо. Беше по-внимателен отколкото с вещите на Дидие, защото знаеше, че собственицата щеше да се върне тук. Съсредоточи се върху ниския боров шкаф до стената. Внимателно отмести произведенията на изкуството и го отвори, но откри само одеяла. Свали книгите от лавиците, огледа зад тях, разлисти страниците, за да се убеди, че действително са книги, а не кухи кутии. После ги върна по местата им. Вдигна килима, провери зад огледалата и картините, опипа дъските под масите.

Спалнята беше в меки жълтеникави и зелени тонове, на прозорците имаше бледорезедави плътни завеси. Леглото беше омачкано, зелената пухена завивка бе метната набързо над резедавите чаршафи и възглавници. Провери под дюшека и притисна всяка възглавница, а след това отново ги покри с пухената завивка.

Вградените гардероби не съдържаха нищо любопитно, макар че ги претърси внимателно, повдигайки всяка обувка и всеки пуловер.

Върна се в предния коридор и прерови бельото и палтата. После се насочи към кухнята. Провери всички шкафове, вдигна капака на всяка тенджерата и купа, погледна зад порцелановите съдове и във фризера. Разклати кутиите със спагети и ориз, бръкна в коша за отпадъци.

Претърсването на банята бе по-лесно, ала също не даде никакъв резултат. „По дяволите — помисли си той, вдигайки накрая и капака на тоалетното казанче, — какво беше изнесла от апартамента на Дидие в онзи найлонов плик? И какво беше направила с него?“

Вече падаше здрач, когато излязоха от мисията „Салва Регина“ на Осмо авеню. Доктор Бил винаги бързаше да обясни на хората, подкрепящи финансово ОММП, че колата и шофьорът му не бяха лукс, защото, ако му се наложеше да зависи от обществения транспорт или сам да управлява автомобила си, паркирайки го в различни гаражи по цял ден, той никога не би съумял да се справи с многобройните си задачи.

Когато Бил Милър се беше отказал от печелившата си медицинска практика, той не се бе отказал от медицината изобщо. „Благотворителността — обичаше да подчертава, — носи същата наслада, както практиката в кабинета на Парк авеню“. Но в този случай насладата бе по-скоро емоционална, отколкото финансова.

Разбира се, той можеше да си позволи лукса да приема за услугите си благодарности, вместо долари. Получил в наследство значително богатство, Милър бе натрупал много пари по време на частната си практика и ги бе инвестирал умно. Сега беше позната фигура както в различните мисии, поели грижата за бездомниците в града, така и на благотворителните балове; даваше съвети и поставяше диагнози, череше рани и болести; по време на грипни епидемии или масови заболявания от заушка осигуряваше безплатни ваксини.

Доктор Милър погледна часовника си — беше почти пет часа. Щеше да се отбие в Коалицията на бездомните, за да остави антибиотичната паста, която им беше обещал, и след това щеше да отиде в центъра на града. Разполагаше с много време. Резервацията му

в „Булей“ беше за осем вечерта. Ала движението при тунела „Линкълн“ бе натоварено и той успя да стигне до пететажната сграда на мисията едва в шест и половина. Вече беше притъмняло. Занемареното пространство около доковете не бе обезопасено. Трамваи и минувачи почти не се виждаха.

Сестра Маргарета го посрещна заедно с миризмата на варен зелен фасул и различни дезинфекционни средства.

— Тази вечер имате много работа — отбеляза доктор Милър, когато жената го поведе край бездомниците, които очакваха реда си за храна.

— Винаги имаме много работа, когато е студено и влажно — отвърна медицинската сестра със силен холандски акцент. Строга, подобна на мраморна колона шестдесет и четири годишна дама, сестра Маргарета беше емигрирала наскоро в Ню Йорк, за да поеме ръководството на мисията и се справяше със задачата си, проявявайки голяма твърдост и още по-голямо съчувствие към бездомните. Бил я бе поканил да работи за организацията още на първата им среща; медицинското ѝ образование, в съчетание с независимия ѝ и практичен ум бяха двете причини, заради които той редовно се отбиваше в сградата на мисията.

— Какво имате за мен тази вечер? — попита я Милър, докато двамата вървяха по застлания със зелен линолеум коридор към лечебницата.

— Както обикновено. Кашлици, настинки. Един случай на грип. Няколко драскотини и охлузвания. А онази бедна жена отново е смъкнала превръзката си. Раната изглежда зле инфектирана.

Бил се погрижи първо за нея. Почисти я, третира я с лекарства, отново превърза възпаленото място и даде на жената няколко таблетки антибиотик.

— Вземайте ги редовно. Не ги изхвърляйте. — Знаеше, че едва ли предписанието му ще бъде изпълнено. Драскотините и охлузванията не бяха сериозни и Милър бързо се справи с тях, ала кашлиците и зимните настинки бяха по-трудно лечими. Раздаде сиропа и витамините с чувството, че извършва нещо безполезно. Мисията разполагаше с ограничен брой места за нощуване — двадесет и две легла. Затова беше безсмислено да препоръчва на хората, живеещи в

мукавени кутии на улицата, да стоят на топло й да поемат колкото се може повече течности.

Пациентите бавно напускаха коридора, а Бил и медицинската сестра се съсредоточиха върху мъжа, чието заболяване Маргарета бе диагностицирала като грип. Беше слаб негър на около двадесет и пет години. Завит с няколко одеяла, той полагаше усилия да овладее конвулсивното си треперене. Лежеше в орфаното кресло със спусната назад облегалка, поставено зад тънкия параван.

— Казвате се Бил, нали? — попита загрижено докторът. — Лесно ще запомня това име — той докосна леко рамото на мъжа. — От колко време сте зле?

— От вчера — отговори тихо пациентът. Очите му гледаха уплашено.

Бил внимателно местеше стетоскопа върху гърдите на болния, накрая се обърна към Маргарета:

— Други със същите симптоми?

— Не.

— Някой от персонала? — Сестрата поклати отрицателно глава. — Бих желал да му направим рентгенова снимка.

— Да изпратя някой да го закара в „Белвю“... — предложи Маргарета.

— Не „Белвю“! — Младият мъж стана от креслото, разхвърляйки одеялата на пода. — Не отивам в „Белвю“! Там заключват. Никой не излиза жив...

— Не е така — опита се да го успокои Бил. — Медицинската сестра има нещо друго предвид.

— Тръгвам си! — обяви мъжът и пое, олюлявайки се, към изхода. Бил протегна ръка да го спре, но пациентът го отблъсна. Успя да се добере до вратата, опита се да се изправи. Отново се олюля.

— Можем да го изпратим в кабинета на доктор Йенсен на булевард „Уест“ 70 — изрече замислено Бил. — Той е доброволец на ОММП и съм сигурен, че ще ни направи услуга.

— Не отивам в „Белвю“... — мъжът се поколеба, обръщайки глава назад.

Маргарета се приближи до него, зави го с одеяло, но когато се опита да го заведе обратно до креслото, той отказа.

— Няма да ви водим в „Белвю“ — успокой го тя. — Имате честната ми дума.

— Мога да уредя някой да го закара до доктор Йенсен и след това отново да го доведе тук — каза Бил. — Ще телефонирам.

— От какво смятате, че е болен? — попита тихо Маргарета, отвеждайки лекаря настрана.

— Не съм сигурен. Би могло да е туберкулоза.

— Лошо. Особено в място като това.

— Да, много лошо.

— Какво си шепнете? — попита младият мъж, изпълнен с подозрения. — Да не ме закарате някъде и да ме заключите в някоя стая?

— Никой няма да ви заключва — отговори му твърдо Бил, след това се обърна към Маргарета и я попита: — Смятате ли, че можете да го задържите тук? Поне докато се уверя каква е диагнозата?

Тя кимна.

— Ще го изолирам в лечебницата. Сега там са заети само три легла. Можем да преместим пациентите тук, след като дезинфекцираме.

— Това ще означава допълнителна работа за вас и вашия екип.

Маргарета се изправи решително.

— Свикнали сме — изрече строго тя. — Освен това кой ще се погрижи за тях, ако не го сторим ние? — Сестрата се усмихна на младия негър. — Можете да останете тук. Лекарят ще ви закара на едно място, където ще ви направят рентгенова снимка, и след това отново ще ви върне. Ала трябва да правите точно това, което ви казвам.

Младият мъж се усмихна с благодарност.

— Да, госпожо.

Погледът му се отклони встрани и той бавно се строполи върху зеления протрит под.

Луси захвърли якето и огромната си дамска чанта върху един стол. Галерията, за която работеше съпругата на Кар, наистина беше за съвременно изкуство и нито Джо, нито жена му можаха да оценят фигурите, макар че радиологът беше потрепнал, когато ги зърна за

пръв път. Луси ги сложи на боровия шкаф, след това отиде в кухнята, наля си малко вино от отворената бутилка в хладилника и се замисли какво да хапне. „Виетнамско“ — реши тя. Не беше в настроение да готви, но недалеч имаше добър ресторант, който предлагаше доставки по домовете.

Върна се във всекидневната, поръча си пиле в червено кърпички с кисели подправки и кокосово мляко, след това прослуша телефонния секретар. Зазвуча плътният глас на Моника, напомняйки й, че тя и Хауърд я очакват в сряда вечер заедно с прословутата й задушена патица. Моника се интересуваше как, по дяволите, се чувства госпожицата. Луси се усмихна. Моника беше изследовател в ЦКПИЗ. Бяха се сприятелили по време на стаж на доктор Неш там. Второто съобщение беше от фирмата за международни доставки. Представителят на фирмата потвърждаваше датата, когато щяха да дойдат за мебелите — следващия вторник.

Отиде до лавиците и огледа мястото, където бе подредила готварските си книги. Проявявайки удивителен ентузиазъм, когато бе в подходящото настроение, Луси бе събрала множество рецепти. Рецептата за задушната патица беше в една тънка книжчица, която обикновено се губеше сред останалите по-внушителни томове. Луси тъкмо я откри и понечи да я вземе, когато изведнъж замръзна и се намръщи. Какво търсеше трилогията „Семейство Салтертън“ между готварските шедьоври „365 начина за приготвяне на спагети“ и „Гръцка национална кухня“? Доктор Неш се вгледа в горната лавица — „Унгарски национални специалитети“ до Съмърсет Моъм? Странно! Не беше отваряла Моъм от месеци, нито пък беше използвала сборника с унгарски ястия! Занесе брошурата „Специалитети от домашни и диви птици“ на бюрото. Преписа рецептата за задушната патица, която трябваше да отнесе в Атланта, и остави книгата на мястото й. Беше доволна, че Моника бе предпочела патица вместо пуйка. Приготвянето на пуешкото бе толкова отегчително.

Върна се на бюрото си, за да се обади до Париж на госпожа Дидие. Бяха й необходими няколко секунди да намери телефонния номер. Оказа се под тефтерчето, където записваше предстоящите си ангажименти, а не в чекмеджето. Телефонът звъня известно време,

преди да вдигнат отсреща и Луси със закъснение съобрази, че в Париж е единадесет часа вечерта.

— А, Луси — възкликна топло по-възрастната жена, — как се сте?

— Добре, госпожо. Благодаря. Надявам се, че не се обаждам прекалено късно. Бих желала да ви кажа за доставката на багажа.

Майката на Жан-Пиер заговори бързо. Луси въздъхна. Знанията ѝ по френски от колежа ѝ позволяваха криво-ляво да общува, ала невинаги разбираше добре.

— Моля ви, по-бавно!

— Бих желала да ви благодаря за помощта — произнесе госпожа Дидие съвсем бавно и отчетливо. — Кога ще бъде доставен багажът?

— Днес получих съобщение от фирмата. Потвърждават датата... — С известни затруднения Луси успя да обясни какво ще бъде доставено и кога ще пристигне, даде името и телефонния номер на агента на фирмата във Франция. — Предадох всичко останало на благотворителната организация, както се споразумяхме — добави тя. — Нали уговорката ни беше такава.

— Да. Не желая дрехите му — госпожа Дидие отново заговори бързо. — Би било прекалено тъжно. Отново ви благодаря, скъпа моя. Семейството на Жан ви изказва благодарността си за всичко, което направихте за нас.

„Не желая дрехите му — успя да си преведе Луси. — Прекалено тъжно... Благодаря... Семейството на Жан...“

— Тук в Париж ще бъде отслужена панихида за него — продължи госпожа Дидие. — Ще дойдат всички от семейството. Имам братовчеди, с които не съм се виждала от много години. Тъжен повод човек да се срещне с близките си...

„Панихида... Париж... Всички членове от семейството... Траур...“ Траур ли каза госпожа Дидие?

— А дали сестра ви ще се е възстановила достатъчно, за да пристигне за панихидата чак от Марсилия? — попита Луси. — Разбрах, че е много болна.

Този въпрос беше посрещнат с пълно мълчание. Луси започна да се пита дали правилно се е изразила. Най-сетне госпожа Дидие заговори:

— Сестра ми живее в Париж.

— Имам предвид — настоя Луси — сестра ви в Марсилия. Онази, която е много болна. Жан възнамеряваше да я посети тази седмица.

— Но... аз нямам никаква сестра в Марсилия — госпожа Дидие прозвуча объркано. — Питайте ме веднъж и вече ви отговорих. Може би не сте разбрали. Сестра ми живее в Париж — тя замълча за миг. — И казвате, че Жан възнамерявал да дойде във Франция тази седмица?

— Френският ми не е добър — извини се Луси. — Вероятно съм разбрала погрешно.

— Вероятно. Жан щеше да ме посети за Коледа.

— Нима?

— Да, сигурно съм се объркала. Е, госпожо Дидие, не бива да отнемам повече от времето ви. Обадете ми се, ако възникнат някакви проблеми при доставката.

— Ще го сторя. И отново ви благодаря.

Луси остави, слушалката на мястото ѝ и се отпусна в креслото. Жан-Пиер я беше излъгал, че има болна леля в Марсилия. Но защо? Не желаше да мисли, за отговора. Марсилия беше главното пристанище, през което се внасяха наркотиците.

Стана и се приближи до прозореца. Нащърбена, луната надничаше зад носещите се по небето облаци. Храната от виетнамския ресторант, която беше поръчала, щеше да пристигне всеки момент, но Луси вече не изпитваше глад. Отиде в кухнята и отново наля вино в чашата си. Поемайки течността на бавни глътки, тя се върна във всекидневната и се стовари на канапето. Беше убедила сама себе си, че Жан е невинен, че някой друг е поставил хероин в куфара му без неговото знание. Но ако положението наистина беше такова, то каква тогава беше истинската причина за пътуването му до Марсилия? И защо се прикриваше с измислената история за несъществуващата леля?

ГЛАВА 4

— Нищо? Претърси ли всичко? И съвсем нищо? — По-възрастният мъж отпи от бирата си и се навъси.

— Прегледах всичко много внимателно — отвърна другият и в гласа му се прокрадна умора. Макар че сепарето им с облицовани с напукана изкуствена кожа кресла и надраскана маса беше почти в дъното на шумния бар, двамата приказваха тихо.

— Но тя със сигурност взе нещо от апартамента на Дидие.

— Да, видях я, че излезе с найлонова торба. Но какво е имало в торбата...

— Наркотици? Пари в брой?

— Не намерих нищо подобно. Съвсем нищо.

— Може би не си търсил достатъчно внимателно.

Тъмнокосият скочи ядосано.

— По дяволите! Щом нямаш доверие в мен, сам си търси! — Лицата на останалите посетители се обърнаха към тях, очаквайки интересен развой на събитията. Тази малка ирландска кръчма, сгушила се между пристанищните докове, не се гордееше с най-изтънчената и благовъзпитана клиентела.

— Седни, Росети! — Тъмнокосият отново се отпусна на мястото си. — Що за птица е самата тя? Какво научи за нея от огледа на апартамента?

— Хубава е, справя се ужасно зле с домакинството и обича да готви.

— О, все пак е нещо. Виж, искам да знам какво е взела от апартамента на Дидие и защо.

— Слушай, може би е прибрала купчина любовни писма, които му е писала по-рано. Или една-две книги, които му е дала да прочете.

— А може и да се занимава с търговия на наркотици. В такъв случай...

— Тя е лекар. Имай предвид това.

— Дидие също беше лекар.

Росети въздъхна.

— Да, зная — той се изправи. — Трябва да вървя. Вече съм закъснял.

— Дръж ме в течение — напомни ми по-възрастният.

Росети се усмихна кисело.

— Като че имам някакъв друг избор.

— ... И тук — продължи Луси, въвеждайки след себе си тримата работника от фирмата за международни доставки „Картрайт Интернешънъл Експедитърс“ в спалнята на Жан-Пиер. — Само писалището.

— О, то наистина е красиво — възхити се единият. Името, изписано върху значката му, беше Чед. — Автентично е, старинно. Такива не се намират напоследък. — Той се обърна към Луси: — Не е ли по-добре да го продадете, вместо да го транспортираме в Европа?

— Боя се, че не е. Писалището не е мое.

— Жалко! Викторианските мебели са мое хоби. — Чед се наведе и огледа дръжките на чекмеджетата. — Виждате ли? Истински месинг! — След това отвори едното. — Всичките ли сте изпразнили?

— Да, разбира се — отвърна озадачено Луси.

Долавяйки объркаността ѝ, Чед вдигна глава и намигна.

— Имам предвид тайните.

— Какво?

— Всички тези викториански писалища с подвижен горен плот разполагат с тайни скривалища. Не знаете ли? — Луси поклати глава. — Хората криели в тях любовни писма, скъпоценности... Ето, ще ви покажа — Чед измъкна чекмеджето, постави го на пода и го заопипва отвътре. — Тук обикновено има една пружина... ето! — Мъжът измъкна малка правоъгълна кутия. — Празна е. Я да видим другата — той върна кутията и постави чекмеджето отново на мястото му.

— Колко такива скривалища има в това бюро? — попита Луси с разширени от изненада очи.

— Две. По едно зад малките горни чекмеджета. Може ли да проверя?

— Да, разбира се. Обезателно проверете.

— Хайде, човече — подкани го един от екипа, — забрави ли, че имаме график?

— Ей сега приключвам — отвърна му спокойно Чед. Извади малките чекмеджета, опипа задната стена, задейства невидимия механизъм и след секунда Луси чу глух звук, предизвикан от изщракването на ключалката. — Не може да се измъкне — намръщи се Чед. — Мисля, че нещо се е заклецило. Ако дръпна по-силно, може би ще го изтегля, но бих могъл да скъсам това, което спира пътя му. Възможно е да повредя и чекмеджето.

— Продължавайте — настоя Луси. — Имате съгласието ми.

Големите пръсти на Чед заопипваха в тясната кухня.

— Ето го! Струва ми се, че е нещо кожено... — Мъжът дръпна и след множество трески измъкна малък, подвързан с кожа дневник. — Страхувам се, че счупих чекмеджето — извини се той.

— Няма нищо — успокой го Луси. Пулсът ѝ се ускори, когато запрелиства страниците на кафеникавия дневник. Първата беше празна. Втората — изпълнени с кодови символи и съкращения, написани с почерка на Жан-Пиер. — Трудно ми е да изразя с думи колко съм ви благодарна!

— Съжалявам, че не бяха скъпоценности — рече Чед, ала Луси поклати глава.

— Няма защо да съжалявате. Така е по-добре.

Докато тримата мъже обвиваха с вата и опаковаха в сандъци вещите на Жан-Пиер, Луси седна на пода в празната всекидневна. Все повече се озадачаваше от съдържанието на дневника. Имаше букви, дати и символи, чието значение ѝ бе непонятно. Натъкна се на имена — Vicillesse, Слънчев Бог, Станислас, Никой. Срещу всяко име бяха написани някакви суми, някои твърде внушителни. Беше почти сигурна, че Vieilless на френски означава „старост“. Съвсем безсмислено! „Слънчев Бог“ звучеше като име на наркотик. „Станислас“ и „Никой“ вероятно бяха купувачите. Едно от имената се повтаряше няколко пъти. Беше Хорхе М. Луси си припомни колко загрижен бе Жан да не пропусне срещата си с Хорхе в Лима и се запита дали тъкмо този човек не беше свързката на Жан с наркотиците от Южна Америка. Усетила в каква посока я тласкат мислите ѝ, доктор Неш рязко затвори дневника. Не, Жан не можеше да бъде търговец на наркотици! Трябваше да има друго обяснение за тези думи и символи.

Ами големите суми? Като че ли версията, че Жан е наркотрафикант, е напълно правдоподобна!

— Готово — Чед се изправи до нея. — Бихте ли подписали тук, моля?

Луси стана от пода и пхна дневника в джоба на джинсите си.

— Отново ви благодаря, че ми показахте тайните чекмеджета — изрече тя и подписа. — О, почакайте една секунда! — Луси взе чантата си и извади от портмонето си двадесет доларова банкнота. — Вземете това, моля — обърна се тя към Чед. — Много съм ви благодарна.

— Удоволствието беше мое — увери я мъжът, прибирайки парите. — Обожавам тези стари писалища.

Когато хората на компанията за международни превози напуснаха апартамента, Луси огледа наоколо за последно. Студено. Тъжно. Празно. Жан наистина вече го бе напуснал. Изпълнена с чувството за безвъзвратност, тя излезе и заключи вратата след себе си.

Ала на път към дома, крачейки по тъмните улици, доктор Неш имаше усещането, че този случай не е приключил, докато тя не отхвърли обвиненията, с които бе свързано името на Жан. „Или докато не ги потвърди“ — прошепна вътрешният ѝ глас.

Зави по Второ авеню и пхна ръка в чантата си — искаше да вземе няколко долара за Лудия Рей, но с изненада откри, че той не се мотаеше на обичайното си място пред магазина за видео касети. Нямаше го и пред „Макдоналдс“, където обикновено отваряше вратата на клиентите и размахваше пластмасовата си чаша пред лицата им. Е, щеше да го срещне сутринта.

Докато отключваше вратата на жилището си, телефонът вътре звънеше. Затича и го сграбчи миг преди да се включи телефонният секретар.

— Луси? Моника е. Просто исках да проверя още веднъж с кой полет пристигаш утре. Хауърд каза, че ще долетиш в три и двадесет и пет, но си помислих, че може да дойдеш по-рано...

— Опитвах да взема билет за десет, но всички места вече бяха разпродадени.

— Значи е сигурно, че пристигаш в три и двадесет и пет. Ще те посрещнем в сектора за получаване на багажа. Дали ще ни познаеш след толкова дълга раздяла?

— Не ме карай да се чувствам виновна. Не беше чак толкова отдавна.

— Миналият май.

Луси се усмихна.

— Струва ми се, че е невъзможно да си се променила до неузнаваемост.

— Ставам все по-руса, а Хауърд все по-плешив.

Луси се разсмя.

— О, намерила съм патици за твоя специалитет. Купих ги от една местна ферма за дивеч, направо са страхотни. Осигурила съм и пет портокала, както ми поръча. И див ориз. Сигурна ли си, че това е всичко?

— Аз ще донеса подправките и бутилката „Хенеси“.

— Прекрасно! — Моника се поколеба. — Хей, Лус, спомняш ли си Тед Уайли? Той работи с онези проби от вируса, причиняващ Перувиа, които ти изпрати. Натъкна се на нещо твърде интересно.

— Да? И какво е то?

— Изглежда съществува и втора разновидност на вируса, много сходна с оригиналната.

— Интересно. Констатирахме един-единствен вариант на болестта... — Тя си припомни мъжа, който имаше треска и белези на врата; той ги бе наругал, а след това изчезна в джунглата. — Макар че се натъкнахме на един човек, който твърдеше, че Перувиа — наричаше я „сангре негра“ — била стара болест, която отново се върнала при тях.

— Ние сега откриваме филовирусите. Вероятно ще се окаже, че съществуват хиляди видове. Ако останеш до понеделник, Мат може би ще ти позволи да разгледаш новооткритата разновидност.

— Мислиш ли? — Мат Кравиц отговаряше за секцията на Четвъртото ниво в ЦКПИЗ и преди време беше ръководител на Луси.

— Можеш да видиш поне видеозаписа на картината от електронния микроскоп. Ще останеш ли?

— Цели пет дни? Сигурна ли си, че няма да ви омръзна до смърт?

— Разбира се, че няма. От толкова време не сме се виждали. Ще си прекараме прекрасно.

Луси се замисли за миг.

— Добре. Стига да ме пуснат от болницата.

— Страхотно! И не забравяй здравите зимни ботуши! Хауърд планира за събота разходка по разкалян терен.

— Добре! — И двете се разсмяха. Хауърд, гимназиален учител по химия, имаше лошата слава на човек, безкрайно увлечен по разходките на открито, и колкото по-сурови бяха условията, толкова по-доволен оставаше той. — Моника? — Гласът на Луси стана по-сериозен. — Ще ти покажа нещо любопитно. Един дневник, който... Дълга история. Ще говорим, като се видим.

— Хич не ми се чака.

— И на мен.

Атланта беше актуална за туристите в навечерието на Деня на благодарността, затова самолетът на доктор Неш кръжа около половин час над летището, преди да се приземи. Луси прекоси с бързи крачки ярко осветения терминал, прогони спомена за малкото летище в Перу и се съсредоточи върху специалитета с патиците, разходката по кален терен и старите си приятели.

Моника и Хауърд стояха до лентите, върху които се въртяха куфарите на пътниците, и замахаха ентузиазирано, щом Луси се появи в полезрението им. Моника изглеждаше много по-руска, а Хауърд едва забележимо по-плешив. Той сграбчи големия зелен куфар и тримата, разговаряйки без да спират нито за секунда, се отправиха към паркинга, където ги очакваше „Чероки“-то. На предната седалка се бе разположила хрътка порода „Корджи“, твърде глупава на вид, която се разлая свирепо при появата им.

— Не обръщай внимание на Макс — рече Моника. — Само се зъби, не хапе.

— Нова придобивка?

— Може и така да се каже — отговори Хауърд. — Дойде при нас в навечерието на Все Светии — Хауърд отвори вратата. — Макс! Легни! — Дребното късокрако животно изскочи светкавично от колата, стрелна се напред, подуши протегнатата ръка на Луси, маркира задната гума на джипа за своя неотменна територия, след това изтича в галоп, за да надзирава как Хауърд прибира куфара в багажника и едва тогава скочи на задната седалка, забивайки нокти в тапицерията и размахвайки късата си опашка хиляда пъти в минута.

— Ти ли го възпита така? — попита невинно Луси.

— Много смешно — Хауърд седна зад волана, след това се обърна назад и потупа кафявата глава на хрътката. — Добро момче!

— А, разбирам. Методът на поощрението — Луси все още се засилваше от смях.

— Шегувай си се ти! Никой не може да отрече, че кучетата от порода „Корджи“ са много умни. Освен това са прекрасни пазачи на овце.

— Да, това умение е особено важно в предградията — добави Моника и се усмихна. — Сега да ти кажа кои ще бъдат на вечерята утре вечер...

Четириете макака виеха и блъскаха прътите на клетките си в очакване на вечерята в Деня на Благодарността. Мъжът в жълт предпазен костюм постави храната върху стоманената маса и се приближи към клетките. Нямаше никаква промяна, както и очакваше. Беше прегледал внимателно опитните животни преди няколко часа — тогава те изглеждаха напълно здрави. От началото на експеримента бе изминала повече от една седмица. В случай че изходът бе летален, те трябваше да са умрели досега.

Обходи всички клетки. Внимателно отвори тесния стоманен улей към вътрешността, за да изтегли съдовете за храна. След това отново заключи. Макар че беше изпълнен с нетърпение да приключи работата си тук и да се прибере у дома, където го очакваше празнична вечеря, той действаше бавно и внимателно. Напълни съдовете с храна на металната маса, после се върна при клетките и започна да храни животните. Обикновено маймуните се отдръпваха, когато пъхнеше покритата си с гумена ръкавица ръка в клетката, отблъсквани от близостта на яркия ѝ жълт цвят и миризмата на дезинфектант. Тъкмо поставяше последния съд, когато стана инцидентът. Без никакво предупреждение макакът скочи, сграбчи ръкавицата и ухапа здраво палеца му.

Мъжът изтърва съда с храна, отскочи назад и изруга. Сърцето му заби лудо, ала запази достатъчно присъствие на духа, за да затръшне вратата на клетката и да спусне резето, преди да започне да разглежда

разкъсаната ръкавица. Бяха ли пробили зъбите всичките защитни слоеве?

При нормални обстоятелства мъжът излизаше от лабораторията, преминаваше през процедурите по обеззаразяване в херметически затварящата се камера, където вземаше дезинфекционен душ, преди да свали предпазния костюм и ръкавиците. Ала сега нямаше време за това. Близо до клетките на маймуните имаше мивка за обеззаразяване. Натискайки с крак педала, той задейства механизма и от крана потече дезинфектант. И двата чифта хирургически ръкавици, които носеше отдолу, бяха спукани. По дяволите! Свали ги рязко, благодари на бог, че не вижда кръв, и пхна голата си ръка под струята. Не почувства никаква болка; целостта на кожата му изглежда не беше нарушена.

Дишането му бавно се нормализира. „По дяволите — рече си той, — няма за какво да се тревожа. Маймуните не са заразени.“ Знаеше, че това не е съвсем точно. Фактът, че не се бяха разболели, не означаваше, че не са заразени. Треската, придружена с кръвоизливи, завършваше със смърт при шимпанзетата, но беше съвсем безобидна за хората. Обратното също би могло да бъде в сила.

— Какво ти е мнението за него?

Луси изчисти остатъците от обилната вечеря в чест на Деня на благодарността от последната чиния „Микаса“ и я потопа в мивката при останалите. Гозбата с патиците бе направила главозамайващо впечатление.

— За кого?

— За Чарли. Чарли Мос.

Луси погледна приятелката си.

— О, не! Кажа ми, че не си го поканила заради мен.

— Разбира се, че го поканих заради теб. Той ти подхожда съвършено. При това Хауърд смята, че е голям любител на горите.

— Това е едно от първостепенните ми изисквания за брачен партньор — Луси пусна чешмата и започна да изплаква съдовете. — Знаеш как ненавиждам такива сватосвания.

— Просто му дай възможност! — Моника взе една от изплакнатите чинии и я постави в машината за миене. — Той е умен и симпатичен. При това зная, че си търси партньорка в живота.

Луси престана да се занимава с чиниите „Микаса“ и се обърна към приятелката си.

— Зная, че намеренията ти са добри, скъпа, но все още не е дошло подходящото време да си избирам съпруг.

— Какво искаш да кажеш? — Кафявите очи на Моника заблестяха загрижено.

— Аз... Аз се обвързах с един човек в Перу — подхвана Луси. — А после се случиха куп неприятности... — Накъсано тя описа на Моника връзката си с Жан-Пиер, арестуването и смъртта му и сподели с нея решението си да научи истината. Смях и кучешки лай долитаха от всекидневната и придаваха на думите ѝ нереалност.

Когато Луси завърши разказа си, Моника сложи ръка на рамото ѝ.

— Толкова съжалявам! Нямах никаква представа за това. Защо не ми каза по-рано?

— Възнамерявах да го сторя този уикенд. Помниш ли онзи дневник, за който ти споменах по телефона? Негов е. Единствената следа, с която разполагам. Но ми се струва, че тя ме насочва тъкмо към онова, което не желая да повярвам.

— Прочетох във вестниците, но нямах никаква представа, че... Наистина ли смяташ, че е невинен?

— В началото да. Сега все още ми се иска да бъде така, но...

— След секунда ще ви сервирам пай от тиква и щрудел — извика Хауърд през рамо, влитайки в кухнята. — Луси, Моника, оставете мръсните чинии! Чарли ще се заеме с тях по-късно.

— Истински принц сред мъжете — обяви Моника и решително затвори капака на машината за миене. След това се обърна към Луси: — Ще си поговорим надълго и нашироко, когато всички си тръгнат.

— Женски работи — Хауърд намигна на Луси. — Този Чарли наистина е страхотен, нали? Обожава екскурзиите пеш. Знаеш ли, веднъж той...

Луси вдигна очи към тавана, а Моника хвърли към съпруга си умоляващ поглед.

— Хауърд? Иди да провериш дали някой от гостите не желае сладолед с пая.

На следващия ден в Ню Йорк заваля сняг. Големи мокри снежинки се носеха бавно сред студения въздух и се трупаха по тротоарите, навесите и покривите. Бил Милър обикновено прекарваше Деня на благодарността във Върмънт. Имаше неколцина близки приятели в околностите на Манчестър, с които си хапваше печена пуйка, а апартаментът му в закътания сред планините Стратън се намираше съвсем наблизо до първата станция на ски влека. Бил обичаше да кара ски и често правеше няколко спускания още преди края на ноември, макар и на изкуствен сняг. Ала тази година бе прекалено зает и съботата след Деня на благодарността го завари вече в Ню Йорк. От години не беше прекарвал точно този уикенд в града и докато правеше обиколката си по благотворителните мисии, се удивляваше на празните тихи улици.

Сестра Маргарета побърза да го приветства с добре дошъл.

— Няма особено подобрение — започна без предисловие тя.

— Трябва време. — Бил последва жената, облечена в бяла престилка. — Колко е тихо!

— Преустановихме нощувките в лечебницата, както ни препоръчахте. Кухнята спира раздаването на супа в три часа следобед. Естествено, ще възобновим работата си по обичайния график, когато всичко това приключи.

Двамата спряха пред стоманената врата с надпис: „Карантина. Вход забранен“.

— Радвам се, че успяхте да ни издадете разрешително да ги задържим тук — рече медицинската сестра.

— Не беше толкова трудно. Приятелят ми в Съвета по здравеопазване желаше да избегне възникването на паника. Колкото по-малко шум вдигнем по случая, толкова по-добре за него. — Доктор Бил се обърна и я погледна строго. — Ала е изключително важно вие и хората от вашия екип да спазвате процедурите за безопасност. Те трябва да се превърнат във ваша религия.

— Абсолютно прав сте.

— Никой от екипа не е болен, нали?

— Не, слава богу! — Тя се обърна и отвори вратата към малка съблекалня. — Телма и Пат вече са вътре. Те ще ви помагат — Маргарета замълча за миг. — Толкова сме ви благодарни, доктор Милър!

Той се усмихна топло.

— Радвам се, че върша това, което мога, но се страхувам, че това няма да бъдат последните случаи на неподдаваща се на антибиотично лечение форма на туберкулоза — добави лекарят и усмивката му се стопи. — И все още не съм напълно убеден дали това, че ги държим скрити тук, е най-правилното решение на въпроса.

— Болниците са препълнени — изрече твърдо Маргарета. — Освен това, ако се разчуе, че няколко бездомници са болни от неподдаваща се на лечение с антибиотици туберкулоза, ще избухна истинска паника. Самият вие го казахте. Приютите и мисиите ще затворят вратите си и всички тези хора ще останат навън на снега.

Лекарят полека кимна. Сестра Маргарета беше дала ясно да се разбере какви са чувствата и намеренията ѝ, още от мига, когато онзи млад мъж бе паднал на пода в стаята за прегледи миналата седмица. Бил просто я бе подкрепил.

— Дано не усложняваме още повече нещата. Съгласен съм, че по всяка вероятност извършваме добро дело, ограничавайки болестта тук. Възможно е да помогнем, като научим симптоматиката ѝ. Ала трябва да бъдем безупречни по отношение на стерилизационните процедури. И собствената си сигурност.

В съблекалнята доктор Бил свали цивилните си дрехи и ги остави на закачалката в шкафа. Облече зелената хирургическа униформа и предпазните ботуши, които Маргарета бе приготвила върху дългата метална поставка. На стената висеше предпазния костюм за работа в агресивна среда, снабден със самостоятелен, работещ на батерии, агрегат за снабдяване с въздух. В шлема на костюма бяха вградени микрофон и слушалки. Доктор Бил винаги бе ненавиждал чувството за ограниченост, което изпитваше всеки път в такава екипировка. През целия си живот бе страдал от лека форма на клаустрофобия. Няколко пъти пое дълбоко дъх, за да изпробва годността на дихателя. Работеше добре. Сложи си два чифта хирургически ръкавици и плътно ги затегна със залепваща материя върху китките си. Чувствайки се като двойник на човечето — емблема на „Мишлен“, Бил премина трмаво по коридора, пое дълбоко дъх и влезе през стоманената врата.

Бързо прекоси миниатюрната, херметически затваряща се камера за обеззаразяване, която Карл Андерс, шефът на лабораторията на

ОММП, бе инсталирал наскоро. Щеше да използва химическия душ само на излизане. През него течеше силното дезинфекционно средство Енвирохем.

Телма вдигна глава от количката, върху която бе подредила всички необходими инструменти за вземане на кръвна проба — тънки игли, тръби тип „Вакутейнър“ и напоени с алкохол тампони. Усмихна се на Бил през прозрачната пластмаса на предпазния шлем. Телма беше медицинска сестра с изключителни умения и мисията можеше да си позволи да я наеме единствено заради специалната финансова помощ от страна на ОММП. Пат, помощничката на Телма, остави за миг пациента, за когото се грижеше, и помахаше с ръка. Тя също беше с предпазен костюм за работа в агресивна среда и носеше два чифта ръкавици.

Към двадесет и двете легла на приюта бяха добавени още четири, така че от двете страни на дългата тясна стая имаше две редици от по тринадесет, разположени под прав ъгъл спрямо стените. Мъжете бяха настанени в едната редица, жените — в другата. Телма придвижи количката до първото легло вдясно и двамата с Бил се заеха за работа. Той преглеждаше, а Телма водеше записки и вземаше кръв.

— Все още са летаргични — обърна се към него Телма, докато работеха. Гласът ѝ прозвуча приглушено в слушалките му.

— Това е нормално. Всъщност състоянието им е по-добро, отколкото очаквах. Кашлицата продължава ли при всички пациенти?

— При някои — да, при други — не. Температурата и изпотяването в началото бяха наистина плашещи, но ми се струва, че най-лошото отмина. — Медицинската сестра се поколеба. — Ала забелязах, че по някои от пострадалите се появява обрив.

Бил се намръщи.

— Покажете ми!

Телма го заведе до леглото на жена на средна възраст с обло лице и посивяла коса.

— Докторът иска да види обрива — каза Телма на дремещата пациентка и повдигна внимателно болничната ѝ нощница. Обхваната от внезапна тревога, жената отвори зачервените си клепачи, ала Бил ѝ се усмихна успокоително, потупа ръката ѝ и започна да преглежда малките тъмни ивици.

— Виждал съм ги и по-рано. Форма на субакутна туберкулоза, придружена с кръвоизливи. — Медицинската сестра кимна. Двата преминаха на следващия пациент.

— Подобриенето е малко, но устойчиво. Смятам, че ще справим. Добре ли се чувствате в предпазните си костюми? — попита Бил.

От отсрещната страна на стаята Пат му отвърна с вдигнати палци, а Телма вдигна рамене.

— Ограничават движенията и пречат — отвърна тя. — Сигурен ли сте, че наистина имаме нужда от тях? Нима обикновен предпазен костюм, маска и хирургически ръкавици няма да...

— Костюмите за работа в агресивна среда може би наистина са тежки — прекъсна я Бил. — Но в случая става дума за разпространяван по въздуха и кръвта туберкулозен патоген, за който не е известно лечение. Все още се изненадвам, че не се разпространи в цялата мисия още преди да сме успели да го изолираме и идентифицираме. По дяволите, Маргарета и аз прегледахме заедно първата жертва, навеждахме се над него, докосвахме го! Носете костюмите! — Сестрата кимна в знак на съгласие.

Бил се намръщи, влизайки в камерата за обеззаразяване, където го очакваше седем минутен дезинфекционен душ. Беше доволен от подобрилото се състояние на пациентите, ала изпитваше загриженост за поетия риск. Застана в средата на малката стая и пусна струята на течността върху себе си. Вече нямаше връщане назад — вече се бяха заели със случая. Обърна се и вдигна ръце — така дезинфектантът можеше да стигне до вътрешната страна на ръкавите. Мисията щеше да се справи със заболяването, стига персоналът да взема необходимите предпазни мерки. Стига всички да преминават през душа за обеззаразяване. Стига някой да не обърка установените процедури.

— О, божичко. Моля ви, помогнете ми. Моля ви... — мъжът изстена тихо и от очите му потекоха сълзи, примесени с кръв. Цялата възглавница беше подгизнала от кръв, току-що изтекла от носа, ушите и устата му. Медицинската сестра стоеше до леглото и го гледаше с широко отворени ужасени очи. Около нея още шестнадесет пациенти стеноха и се мятаха от болка по леглата си сред кървави локви.

Потрепери и вдигна спринцовката. Нищо, което бяха предприели, не помагаше, ала все пак се опитваха да облекчат състоянието на жертвите, защото не можеха просто да стоят и да гледат. Сестрата беше със синя униформена блуза и панталони, а отгоре дълга бяла престилка. Носеше хирургически ръкавици. На тила ѝ беше плътно привързана хирургическа маска. Бяха ѝ съобцили, че болестта се разпространява посредством контакт с телесните течности на заразения, но не трябваше да рискува.

Вдигна спринцовката, пръсна една капка и хвърли поглед към часовника на отсрещната стена. Още половин час и смяната ѝ свършваше. Очакваше с нетърпение мига, когато щеше да съблече окървавените си дрехи и да поспи в тесните жилища за персонала. Напоследък все повече съжаляваше, че бе приела тази работа. Но първия ден пациентите изглеждаха като всички останали...

Надниците, които ѝ предложиха, бяха три пъти по-високи от заплатата ѝ в болницата — това трябваше да я предупреди. Изобщо не бе разбрала, че ще живее в пълна изолация. Добре че бяха другите две сестри и санитарите. А също и онзи мъж, който се представяше за лекар, ала тя се съмняваше в него.

— Помогнете ми... — Тялото на мъжа се разтресе от спазми.

— Тук съм — тя се наведе над пациента и постави свободната си ръка на рамото му. — Имам нещо, което ще ти помогне.

Мъжът се обърна с лице към нея. Треперенето стихна.

Тя протегна ръка назад, взе напоен със спирт тампон и разтри конвулсивно свитата му ръка, знаейки, че подобна манипулация вече не е необходима. Човекът умираше. Всички наоколо бяха в плен на смъртта. Остави тампона, стисна здраво ръката му и заби иглата в покритата със синкави петна тъкан. Мъжът изстена. Изпразни съдържанието на спринцовката. Очите на жертвата бяха вперени в лицето ѝ — търсеха утеха и искрица надежда, ала не ги намериха.

Тъкмо изтегляше иглата, когато тялото на пациента отново конвулсивно се сви. Ръката му се освободи рязко от хватката ѝ и удари спринцовката. Кървавият връх на иглата проби стерилната хирургическа ръкавица и потъна в плътта ѝ — между палеца и показалеца.

С гърлен вик сестрата изтърва иглата и се изправи, вперила ужасен поглед в ръката си.

— Какво стана? Какво направи?

Тя вдигна глава, разтреперана от ужас. Един санитар стоеше до нея.

— Трябва да премина през процедурата за обеззаразяване — извика сестрата и изтича край него, спускайки се към заключената врата, която водеше извън отделението, ала мъжът я изпревари.

— Дай да я видя! — изрече повелително той, препречвайки пътя ѝ.

— Остави ме на мира! — Сърцето ѝ биеше лудо. Направи опит да го заобиколи. Ако успееше да премине през процедурата за обеззаразяване, може би всичко щеше да бъде наред.

Санитарят сграбчи китките ѝ и огледа хирургическите ръкавици.

— Нарушена е целостта на кожата.

— Не. Нищо ми няма — изкрещя жената и издърпа ръцете си. — Просто ме остави да отида в камерата за обеззаразяване!

— Не, по дяволите! Али!

След секунда я обградиха. Двама едри санитарни я хванаха и я държаха неподвижна, докато сестра Рафаела — тъкмо тази, която тя не харесваше, свалеше от дланта ѝ скъсаната лява ръкавица. Струйка кръв искреше ярко върху кожата ѝ с цвят на какао. Започна отчаяно да се съпротивлява. Закрепя, знаейки какво ще последва. Но санитарите бяха силни. Рафаела ѝ инжектира приспивателно и я завързаха на едно легло. Письците ѝ стихнаха. Персоналът стоеше около нея, обзет от вцепеняващ ужас. Подобен инцидент можеше да се случи на всеки един от тях. А тя беше добре подготвена медицинска сестра.

Рано сутринта в понеделник, след Деня на благодарността, бял камион, каквито санитарните власти използват за обеззаразяване, без никакви отличителни знаци, спря до бордюра и зачака. Шофьорът не угаси двигателя. Трима мъже в черни предпазни облекла изплуваха сред сенките. Те завлякоха единадесет чувала от плътна пластмасова материя, с каквито се пренасяха трупове, до задната част на камиона. Без да напуска кабината, шофьорът отвори херметическото отделение и мъжете напъхаха чувалите вътре. После вратата се затвори с леко изщракване и прозрачният камион потъна в нощта.

ГЛАВА 5

„Всичко е толкова по-различно, отколкото си го спомням“ — помисли си Луси, докато двете с Моника преминаваха през херметическата врата и навлизаха в Ниво Четири за биологическа сигурност. Включи дихателя на предпазния си костюм към един от дебелия черни въздуховоди, които висяха от тавана, и се огледа. Лабораторията тънеше в тайнствена синкава светлина. Моника я хвана за лакътя и я поведе към една широка лавица със запушени епруветки, чието съдържание червеникаво искреше.

Луси се наведе и прочете етикета: ПЕРУВИА. Защо обаче епруветките блестяха така? Моника протегна ръка и отпуси едната. От гърлото ѝ се понесоха розови изпарения. Завъртяха се. Увеличиха обема си. Изпълниха цялото пространство. Покриха прозрачния пластмасов слой на шлемовете им. Луси се задъха, отстъпи назад и блъсна ръката на Моника. Лавицата се килна и всичко се разби на пода. Епруветките експлодираха. Наоколо се разлетяха парчета стъкло. Луси почувства остра болка и погледна към краката си. Предпазният ѝ костюм беше раздран, кожата ѝ кървеше. Впери ужасен поглед в дълбоката открита рана. Студените пари се просмукваха в плътта ѝ. Свлече се на пода, крещейки беззвучно в шлема на предпазния си костюм. Моника я сграбчи и я повлече към херметическата камера, ала и двете знаеха, че вече е прекалено късно. Кракът ѝ, почти изцяло замръзнал, се изплъзна от предпазния костюм, докато Моника я теглеше към вратата...

— Хайде, Луси, ставай! Ставай!

Луси отвори очи. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Моника стоеше наведена над нея, разтърсвайки полека рамото ѝ.

— Почти седем е. Време е да се раздвижиш.

Десена на тапетите полека проникна в съзнанието ѝ. Очите ѝ различиха сините завеси и портативния телевизор върху тоалетната масичка. През нощта розовото одеяло се беше плъзнало на пода и десният ѝ крак бе останал отвит.

— Случвало ли ти се е някога да разкъсаш предпазния си костюм за работа в агресивна среда? — попита тихо тя.

— Спящата красавица най-сетне се събуди — обяви Моника, след което забеляза напрежението, изписано по лицето на Луси. — Кошмари? Колко ги имах в началото, когато започнах да работя за ЦКПИЗ. Добре ли си?

— По-добре не би и могло! — Луси се надигна и спусна крака към пода. — Кошмарът е просто сън. Нищо повече.

— Тогава да тръгваме. След осем и половина задръстванията са истински ад.

Стигнаха няколко минути преди девет. Подадоха серията секретни пароли, влязоха и успяха да изпият по чаша кафе в бюфета. Нищо тук не можеше да бъде извършено без одобрението на Мат Кравиц, а нетърпеливостта на Моника да изпревари задръстванията ги бе довела в ЦКПИЗ по-рано от него.

Докато приятелката ѝ дъвчеше кифлата с канела, Луси отново се замисли за своя кошмар. За разлика от Моника, тя никога не бе имала страшни сънища. Гордееше се с устойчивостта си и представата, че вирусите на Перувиа са проникнали в кръвта ѝ, я дразнеше.

— Съжалявам, че не успях да ти помогна особено с онзи дневник снощи — каза Моника, прекъсвайки мислите ѝ. — Ала нещата, върху които бихме могли да се опрем, не са много, нали?

— Честно казано всичко ми навява един-единствен извод: наркотици — отвърна Луси с горчивина. Съдържанието на дневника беше разклатило сляпата ѝ вяра в невинността на Жан-Пиер. — Ще ми се никога да не бях намирала това проклето нещо.

— Всяка следа е ценна, макар и да не знаеш за какво може да послужи. Ти си научен работник, това ти е известно. — Моника разбърка леко остатък от кафето в чашата си. — И така, каква е следващата ти стъпка, Шерлок?

Луси сви рамене. Бил Милър имаше право. Ако Жан-Пиер наистина бе замесен в нелегална търговия с наркотици, търсенето на истината можеше да я постави в голяма опасност.

— Не съм сигурна дали въобще ще има следваща стъпка.

— Остави нещата да отлежат известно време. Кой знае? Може би някой ден, както си седиш в кабинета, имената и инициалите внезапно ще придобият ново значение.

— О, добре. А може би някой ден Хауърд ще каже: „Макс! Остани!“ и Макс ще остане.

Моника се засмя.

— Защо пък не.

— Не и докато сме живи аз и ти. А сега, ако вече си приключила с онази гадост, която се опитвах да ни пробутат вместо кафе, защо не проверим дали Мат все пак е решил да дойде на работа днес?

Мат Кравиц тъкмо се задаваше по коридора, когато двете жени застанаха пред кабинета му. Беше изненадан, но очевидно доволен, че среща Луси; гореше от нетърпение да научи за мисията ѝ в Перу.

— Страхувам се, че клаузите от застрахователните договори не позволяват да влезеш в Парника — обясни ѝ той, използвайки жаргонното название на лабораториите на Ниво Четири. — Достъп там имат само понастоящем работещите тук. Ако искаш да видиш копията на наблюдаваното под електронен микроскоп, ще извикам Тед. Той ще го уреди.

Така тя и Тед Уайли се озоваха един до друг при компютърния монитор, разглеждайки образите, с които Луси бе така добре запозната от личния си опит: множество вирусни влакна, извити като овчарски кривак. За да постигнат по-голяма яснота на изображението, увеличиха контраста — оплетените нишки червенееха на бледожълтия фон.

— Това е Перувиа — каза ѝ Тед. Беше нисък, светлокос научен работник, около тридесет и пет годишен, специализирал в областта на филовирусите. Имаше богат лабораторен опит с болестта Ебола. — А ето сега и другата разновидност — продължи той и изписа необходимата команда. — Нарекох я „ПЕРУВИА 2“. — Образът се промени, ала вирусните влакна изглеждаха същите. — Виждаш ли разликата?

Луси внимателно се вгледа.

— Предавам се — каза накрая тя. — Не откривам никаква разлика.

— И аз — заяви Тед. — Там е въпросът. Също като разновидностите на Ебола — Рестън и Заир. Човек не е в състояние да открие разлика при наблюденията.

— Слава богу — отвърна Луси усмихната. — Помислих си, че вече съм изгубила уменията си. А как я откри?

— Работех с генетичния код на един от трите протеина, които сме в състояние да идентифицираме. — Луси кимна. Четири от седемте протеини, съставляващи всички филовируси, бяха напълно неизвестни. — И открих много малка разлика в кода. Съвсем минимална. Разбира се, не бих могъл да кажа как точно тя променя протеина, нито пък какво тази промяна би могла да означава по отношение действието и разпространяването на вируса. За това е необходимо много време и продължителни изследвания.

— Включително и такива експерименти, които ти не си упълномощен да извършиш — напомни му Луси. Изпитанията на смъртоносни патогени бяха строго ограничени, за да бъдат избегнати всякакви обвинения в опити за създаване на биохимически оръжия.

Тед кимна.

— Така че всичко, което мога да ти кажа на този етап, е, че изглежда има две разновидности на вируса Перувиа.

— В каква част от материала, който ти изпратих, си открил оригиналния вирус и къде — втората разновидност?

— В по-голямата част намерих оригинала. Попаднах на Перувиа 2 само в една-единствена кръвна проба — Тед се намръщи. — Това изглежда странно, като се замисли човек.

— Не е. В лагера на мисията доведоха един мъж и съпругата му. И двамата имаха стари белези от Перувиа. Вероятно те са били източника на втората разновидност, която си открил.

Тед кимна.

— Звучи логично. Един мъж и неговата съпруга значи. Но аз открих втората разновидност само в една кръвна проба. Би трябвало да ги открия поне в две. Вероятно си вземала многократно кръв от заразените?

— Да, но не и от тези двамата. Те напуснаха медицинския лагер почти веднага след влизането си в него. — Тед вдигна въпросително вежди. — Мъжът бълнуваше нещо за сангре негра — там така наричаха болестта и смятаха, че им е донесена от белите. Той ни ругаеше, крещеше и дори се опита да удари един санитар.

— Ние наистина сме им занесли шарката и туберкулозата — отбеляза Тед. — Но филовирусите се появиха направо от тропическата гора — той замълча за миг. — Следователно би трябвало да има две проби?

— Да. Възможно ли е едната да ти се е изплъзнала?

— Не мисля. Когато открих втората разновидност, бях силно развълнуван и проверих отново всичките четиридесет и пет проби. Нищо.

— Четиридесет и пет ли? — Луси поклати глава. — Не е възможно! Опаковах по петнадесет проби във всеки контейнер. Петнадесет проби в пет контейнера прави общо седемдесет и пет проби...

— Три контейнера.

— Какво?

— Ние получихме три контейнера, не пет.

Луси го изгледа с ужас.

— Опаковах пет контейнера, Тед! Видях как ги разтовариха на летище „Кенеди“. После пред очите ми ги натовариха във фургона на ОММП.

— Значи, два от контейнерите въобще не са пристигали при нас.

Луси впи поглед в смъртоносните образи на екрана. Тридесет епруветки — устойчиви на удар и налягане, за разлика от онези в кошмара й, ала не по-малко смъртоносни се намираха някъде и те не знаеха точно къде.

— Трябва ми телефон!

Тед я заведе до малък кабинет в края на коридора и остана до нея, докато тя набираше номера.

— Кабинета на Бил Милър, моля... Алиша? Обажда се Луси Неш. Трябва спешно да говоря с него! — Известно време тя слуша мълчаливо, въсейки чело. — Кога довечера? По дяволите! Не мога да чакам! Свържете ме с него сега! Дайте ми домашния му номер! По дяволите, Алиша! Изключително важно е! — „Успокой се — рече си тя. — Това, че наруга секретарката на Милър, няма да ти помогне.“ — Добре, запишете ме в графика му за утре сутринта, по възможност най-рано — Луси тресна телефона и се обърна към Тед: — тази сутрин Милър е отлетял за Чикаго и не е оставил никакъв номер за връзка. Секретарката отказа да ми даде домашния, но беше достатъчно любезна да ме информира, че не е включен в телефонните указатели. Обеща, че ще изпрати съобщение на телефонния му секретар.

— А Милър е?

— Ръководителят на ОММП. Беше с мен на летището, когато разтоварвах контейнерите. Видях, че ги натовариха във фургона.

— Обади ми се, след като разговаряш с него. Ако пробите наистина са доставени тук и ние сме ги загубили...

— Да се загубят кръвни проби в ЦКПИЗ? Не ми звучи правдоподобно. — Мерките за сигурност възприети в ЦКПИЗ при работа с патогени бяха легенда. — Разбира се, ще те уведомя какво съм научила. Но нека не създаваме...

— ... паника.

— Точно така.

Отново се върнаха при компютъра. Влакната на вируса ПЕРУВИА светеха с кървавочервен блясък в тъмната стая.

— Отвратителни мънички същества... — изрече тихо Тед.

— Най-отвратителните от всички.

За миг погледите и на двамата останаха вперени в екрана. След това Тед изписа някаква команда, натисна едно копче и мониторът угасна.

Луси си бе купила билет за един от следобедните полети от Атланта до Ню Йорк, планирайки обяд с Моника след сутрешното си посещение в ЦКПИЗ. Но сега се чувстваше превъзбудена и не я свърташе на едно място. За ядене въобще не ѝ се мислеше, а Моника, претоварена от работа след дългия уикенд, не протестира особено енергично, когато Луси я помоли да си тръгне по-скоро. Извика такси по телефона и пое към летището, мислейки, че ще си намери билет за по-ранен полет. Ала тя не беше единствената, пожелала да удължи ваканцията си с един ден и всичко беше разпродадено. Утеши се с мисълта, че и без друго не може да предприеме нищо, преди да се е завърнал Бил.

Беше вече почти шест часа, когато таксито спря до блока, където се намираше апартаментът ѝ. Луси остави куфара си при портиера, и прескочи за няколко бутилки мляко до бакалията на корееца. Снегът хрущеше под обувките ѝ. Усети че трепери, въпреки подплатата на палтото си. Излизайки от магазинчето, пъкна две банкноти от по един долар в джоба си за Рей, ала не го видя никъде. Вероятно се бе сгушил край някой вход, за да скрие от вятъра. Тази мисъл я натъжи.

Луси разопакова куфара си, направи си сандвич и го изяде пред телевизора. Вървеше някакъв стар филм с любимия ѝ Богарт, ала умът ѝ постоянно бягаше далеч от екрана, а очите ѝ през няколко минути търсеха часовника. Цялото ѝ същество желаше телефонът да позвъни.

Най-сетне! Беше единадесет часа и петнадесет минути.

— Луси? Обажда се Бил Милър. Съжалявам, че те безпокоя толкова късно, но Алиша е оставила съобщение на телефонния ми секретар, че въпросът не търпи отлагане.

— Така е, Бил. Големи неприятности!

За миг се възцари тишина.

— Какви неприятности?

— Най-неприятните. Нали помниш, че ме посрещна на летище „Кенеди“ — тогава разтовариха контейнерите с вирусите на Перувиа? Помниш ли — наблюдавахме как натоварват всичките пет контейнера в един фургон?

— Да...

— Само три от тях са пристигнали. Два липсват.

— Липсват?

— Никой не знае къде са. Става въпрос за Перувиа, Бил! Смъртоносен патоген! Какво, по дяволите, ще предприемем?

— Като начало ще престанем да се тревожим — отговори ѝ Бил с непоколебима решителност. — След това ще се наспим. Контейнерите не са се изгубили.

— Но в ЦКПИЗ не са ги получили.

— Контейнерите не бяха предназначени за тях.

— Но...

— Успокой се, Луси. Те са на сигурно място.

— Не разбирам.

— Не би и могла. Ти не си посветена в тази част от работата ни — той замълча за миг. — Виж, ще ти обясня всичко утре сутринта. Научих, че първата ми среща за деня е с теб.

— Но...

— Изтощен съм, Луси. Имах дълъг, изпълнен с напрегнати разговори ден. Ще поговорим утре, съгласна ли си?

— Значи твърдиш, че контейнерите са на сигурно място и нищо не може да се случи с вирусите, предизвикващи Перувиа?

— Да. Погрижили сме се за пълната безопасност. Ще поговорим утре сутринта.

Луси остави телефонната слушалка на мястото ѝ. Чувстваше се успокоена, но и объркана. Каква част от работата на ОММП имаше предвид Бил? Поне вирусите на Перувиа бяха на сигурно място. Луси изключи телевизора и тръгна към спалнята.

Спа добре. Не сънува нищо. Събуди се освежена в седем — имаше на разположение половин час за сутрешна гимнастика, преди срещата си в ОММП. Времето все още беше студено, затова си сложи ръкавици. На път към гимнастическия салон забеляза, че небето е покрито с облаци. Огледа улиците, ала Рей никакъв го нямаше. Нима съседите бяха изпълнили заплахата си да го изпъдят от квартала? Или той най-сетне се бе вслушал в съвета ѝ и бе потърсил помощ от някоя организация, предлагаща подслон на бездомници? Може би бе постъпил в някой приют след силното застудяване? Луси се бе установила в тази част на града през април миналата година и нямаше представа как Рей прекарва зимата.

Когато Луси пристигна в кабинета на Бил, Алиша ѝ поднесе многословно извинение.

— Снощи явно не постъпих правилно, като не ви дадох телефонния номер на доктора. Това го разгневи.

Луси сви рамене.

— Просто вършехте работата си.

Алиша кимна нетърпеливо.

— Благодаря ви, че проявявате разбиране. Можете да влезете веднага. Той ви очаква.

Доктор Бил остави закуската си, състояща се от кроасан и кафе, когато Луси се появи в кабинета му.

— Вземи си — предложи ѝ той, посочвайки към бюфета. Луси се приближи, наля си кафе, поколеба се, но след това си взе и кроасан. — Съжалявам, че толкова те изплаших — продължи той, когато доктор Неш седна срещу него на малката кръгла маса. — Но както споменах снощи, няма нищо тревожно.

— Добре. Но къде са?

Бил Милър се усмихна.

— Винаги си толкова директна, Луси. Това твое качество ми допада. Отпи глътка кафе. — Три контейнера бяха доставени на

ЦКПИЗ по план. Другите два бяха изпратени тук, в лабораторията на ОММП в Ню Йорк. — Остави чашата си на масата.

— Вашата лаборатория не е упълномощена да работи със смъртоносни патогени — възкликна Луси.

— Вече е.

— Но този вид научни изследвания се контролират много строго. Необходимо е да притежавате специални лицензи...

— Зная — тихо я прекъсна докторът. Луси се изчерви от неудобство — естествено, че този факт му беше известен. — Неотдавна получихме специален лиценз за извършване на специфични вирусни изследвания на патогени. Милиони долари бяха вложени в подготовката на лабораторията на ОММП, така че да отговаря на всички изисквания.

— Впечатляващо! — заяви Луси. — Но защо сте изразходвали парите за това? ЦКПИЗ вече работи по тази проблематика.

— И по още куп неща. Още един кроасан? — Луси поклати отрицателно глава. — Луси, дълбоко съм загрижен за забравените от всички институции хора по света. Тропическата гора се унищожават, примитивните култури се заличават... Разбира се, изключително уважавам ЦКПИЗ. Но нека наречем нещата с истинските им имена: Перувиа и подобните на това заболяване вируси се възприемат от повечето учени просто като интересно научно предизвикателство. Основната част от финансите на света, както и основната част от времето на лекарите, се посвещават на болести, засягащи по-голям брой хора. И то добре материално осигурени.

— Но това не е...

— За щастие, не всички приемат подобна позиция — продължи доктор Милър. — Аз със сигурност не. Както и многото хора, които ме подкрепят. Благодарение на щедростта им, ОММП разполага със средства да промени създаването се положение.

— Нямах никаква представа, че е така.

— Естествено. Разширените ни възможности за работа с болестотворните патогени са добре пазена тайна. Всичко е напълно законно, уверявам те. — Луси отпи мъничка глътка от кафето си. Идеята, с която току-що се бе запознала, я заинтригува, ала все пак — лаборатория за изследвания на смъртоносни вируси в сърцето на Ню Йорк? — Бяхме проверени от инспектори на Федералната служба за

вирусно патогенен контрол, от Агенцията за защита на природната среда, от Министерството на здравеопазването... Би ли желала да видиш документите?

— Бих желала да видя лабораторията.

Лицето на Бил изрази изненада.

— Предполагам, че може да се уреди. Макар че достъпът до някои сектори в лабораторията е разрешен само на ограничен брой щатни служители.

— Разбирам. Но аз съм член на ОММП.

— Доброволен сътрудник, не щатен служител.

— Това положение може да се промени.

Бил се навъси.

— Значи искаш да се откажеш от работата си в болницата?

— Не. Но може би ще мога. Наистина бих желала да участвам в изследванията с вирусите на Перувиа.

— О, Перувиа не е единственият ни интерес. Работим по още няколко бактериологични проекта. Убеден съм, че генното инженерство е ключът към вирусните заболявания.

— И съвсем сами осигурявате финансирането на проектите? Удивително! — Изследванията, за които приказваше Бил, възлизаха на стотици милиони долари.

— Ако наистина има област, в която съм добър, то е набирането на финанси — Бил се усмихна самокритично. — Освен това, както вече казах, мнозина от последователите ми споделят моите убеждения — той се изправи и отиде до бюфета. — Още кафе?

— Не, благодаря.

— Наистина ли имаш сериозното желание отново да работиш за нас? — Доктор Милър напълни пак чашата си.

— Ще помисля, след като се огледам наоколо — Луси изпи остатъка от кафето си. Ако лабораторията действаше както подобава, ако всички документи и гаранции бяха наред...

— Ще видя какво мога да направя — обеща Бил, връщайки се при малката масичка. — Разбира се, не аз ще бъда отговорен за крайното решение. Карл Андерс е шефът на лабораторията. Блестящ учен, изцяло отдаден на работата си — доктор Милър се вгледа внимателно в Луси, — но понякога е малко... суров. Рязък. Ала и ти си

един костелив орех — Бил ѝ се усмихна. — Смятам, че ще се справиш с него.

— Очаквам с нетърпение да го видя. Любопитна съм да узная какво е мнението му за втората разновидност на вирусите на Перувиа.

— Какво? Каква втора разновидност?

— Тед Уайли я откри. В Атланта. — „Толкова по въпроса за претенциите на Бил, че ОММП се стареа по-усилено от ЦКПИЗ да помогне на нещастните хора в цял свят“. — Мисля, че тя произхожда от двамата, които напуснаха болничния лагер — писах за тях в рапорта си. Взех само една проба от тях. ЦКПИЗ разполага с нея и предполагам, че Карл?...

— Андерс.

— ... Андерс сигурно работи с втората.

— Не съм чувал нищо за друга разновидност на вирусите. Наистина ли смяташ, че това е важно?

— В подобни изследвания всичко е важно, докато не се докаже обратното. — Но все пак попитайте какво е мнението на Андерс по този въпрос. Ако въобще е открил втората разновидност.

— Смяташ ли, че може да не е?

— Човек не е в състояние да открие разликата между двете разновидности под микроскоп. Тед се е натъкнал на нея, докато изследвал генетичния код на един от протеините.

— Ще говоря с Карл — увери я Бил. Лицето му стана замислено. — Сигурна ли си, че не искаш още кафе?

— Не, благодаря. След двадесет минути трябва да съм в болницата — Луси се изправи. — Уведомете ме кога ще бъде удобно да посетя лабораторията. Четвъртък е приемлив за мене ден.

Бил също се изправи.

— Ще видя какво мога да направя. А, Луси! Нещо ново в другото разследване?

— Какво друго разследване?

— Жан-Пиер и всичко останало...

— О — тя си помисли за дневника, скрит в чекмеджето с бельото ѝ. — Не. Нищо ново.

— Може би така е най-добре. Да спи зло под камък, нали имаше такава поговорка?

— Джейк, чувал ли си за частна лаборатория, в която се извършват изследвания на смъртоносни патогени? — Двамата лекари се бяха уединили във фоайето за персонала на болницата, обсъждайки двата нови случая, които бяха възложени на Луси тази сутрин.

— Частна лаборатория? — Джейк постави картоните със заболяванията на масата. — Да. Корнел разполага с единствения лиценз за изследвания с вирусите на СПИН. И ако това не са патогени...

— Не това имах предвид — Луси стана и отиде до малкия прозорец. Централ парк изглеждаше сив и студен. — Бил Милър ми съобщи, че ОММП разполага със специален лиценз за изследвания с вирусите на Перувиа.

— О!

— И моята реакция беше такава.

Джейк се замисли за миг.

— Е, щом той твърди, че имат лиценз, значи наистина е така. Искам да кажа, че би било невъзможно да работят в тази област, без официално разрешение. Би било пълно безумие от тяхна страна дори да опитат. Освен това Милър сам ти го е казал, значи въпросът очевидно не е никаква тайна.

— Всъщност той каза „добре пазена тайна“.

— Божичко! Лаборатория за изследване на смъртоносни патогени тук в града! Къде се намира?

— Някъде в центъра. Следващата седмица ми предстои обиколка из основните ѝ сектори. При това те работят върху структурата на ДНК на различни бактериофаги. Джейк, защо правителството е одобрило съществуването на подобна лаборатория, след като вече е изграден ЦКПИЗ, Военният център за разработки в областта на смъртоносните патогени, както и множество други лаборатории с вече утвърдена репутация?

— Милър спомена ли, че правителството осигурява финансирането на изследванията?

Луси се поколеба.

— Всъщност той подчерта, че събирането на средства от самия него гарантира работата на лабораторията.

— Е, може би в това се състои и отговорът на твоя въпрос. Милър е високо уважаван лекар, чиито последователи охотно плащат за удоволствието да спасяват света. Той получава ограничителен лиценз, върху работата му се извършва необходимият контрол, а на данъкоплатците е спестено огромно финансово бреме.

— Но той никога по-рано не е работил в тази област! — Луси се отпусна в едно от креслата, тапицирани със синя изкуствена кожа.

— Затова и наема хора, които са го правили. — Луси помисли за Карл Андерс и кимна. — Виж, Милър е изключително влиятелен. Той се движи в подходящите кръгове, познава важни личности... Освен това неговата ОММП наистина прави доста добри неща по целия свят.

— Да, така е.

— Същото се отнася за теб и за всички останали лекари, които отделят от времето си за благородната идея.

Луси се усмихна.

— Благодаря. Възнамерявам да отделя още малко от безценното си свободно време за идеята.

— О? Къде заминаваш този път?

— На не особено екзотично място. Смятам да се присъединя към лабораторията на ОММП. На непълен работен ден.

Лицето на Джейк изрази печал.

— Надявах се, че ще работиш по-дълго време с нас.

Луси поклати глава.

— Аз донесох тук вирусите на Перувиа от джунглата. Това е прекрасна възможност да се включа в изследването им.

— Е, ние не можем да конкурираме един истински филовирус.

— Не, съвсем не — Луси се усмихна. — Та това е смъртоносен патоген.

Вечерта Луси напусна болницата едва в девет часа. Когато обработи двата нови случая — пациент, болен от СПИН с проявени признаци на рнеумосиститис карнирнеумониа, алергичен към Септра, лекарство, приемано с неговото съгласие, и млада жена с хронична бъбречна инфекция — на бюрото ѝ вече лежаха медицинските картони на още трима. Бе успяла да се обади на Тед Уайли и да го успокои, че вирусите са на сигурно място, ала не бе хапвала нищо след кроасана и кафето в кабинета на Бил Милър. Сега, уморена и гладна, Луси

потрепери сред лекия сняг, сипещ се упорито през целия следобед, и потърси такси.

Когато се прибра, видя, че, лампичката на телефонния и секретар примигва. Остави палтото си върху облегалката на един стол, пусна секретаря и заслуша. Гласът на Алиша я информира, че Карл Андерс не е в състояние да я приеме в лабораторията до следващия четвъртък. Всъщност това я устройваше. Онези петима пациенти в болницата се нуждаеха от нея точно сега.

Сложи си джинси и пуловер и пусна телевизора. Най-сетне бяха успели да идентифицират бездомника, умрял от измръзване в Сентрал парк миналата нощ. Макар че по описание не беше Рей, тя се разтревожи за него. На път за вкъщи бе оглеждала внимателно улиците, ала никъде не го зърна. Надяваше се, че нещастникът е намерил някое топло местенце.

На следващата сутрин небето се бе избистрило и времето бе по-меко. На път за болницата, където ѝ предстоеше конференция по епидемиология, Луси отново го потърси с поглед, ала Рей все още не се бе появил. Вечерта пак го нямаше. Умът ѝ беше зает с подробностите от заболяванията на петимата пациенти, затова едва в петък вечер ѝ хрумна, че не само Рей бе изчезнал — от известно време не бе виждала и младата жена с превързаната шия. Мъжът с плитчиците вече не ровеше по контейнерите със смет за празни бутилки. Изведнъж осъзна, че всички бездомници наоколо бяха изчезнали.

ГЛАВА 6

— Все още не съм убеден, че наистина имаме нужда от нея — изръмжа Карл Андерс.

Бил въздъхна.

— Вече говорим за това няколко пъти. Тя се ползва с отлична репутация в своята област, запозната е с вируса на Перувиа и вече е един от нас.

— Участвала е в една-единствена мисия — отвърна подигравателно Карл.

— Ала твърде важна мисия. — Бил масажира ухото си и отново притисна слушалката към него. Антипатията на Карл към жените беше всеизвестна. Е, в този случай той просто трябваше да я преодолее. — Тя ще работи при теб един или два следобеда седмично — продължи Милър. — След като я опознаеш...

— Ще я обикна, така ли? Съмнявам се — Андерс погледна часовника си. — Вече закъснява с двадесет минути. Блестящо начало!

— Отпусни се, Карл.

— Имам си работа! Къде, по дяволите, е тя?

„Къде, по дяволите, се намирам?“ — питаше се Луси. След като бе живяла тук няколко години, бе работила в ЦКПИЗ по дисертацията си, а след това прекара в града още осем месеца, доктор Неш бе започнала да смята себе си за истинска нюйоркчанка. Ала в този миг й се струваше, че току-що е слязла в Канзас Сити. Бе взела метрото от центъра. Имаше намерение да продължи с такси. Ала единствените таксите, които зърна, само профучаха край нея. Добре, щеше да повърви пеш. Отправи се на югоизток, осведомявайки се за посоката от неколцина минувачи, повечето от които изглеждаха също объркани. На това място остров Манхатън се стесняваше значително. Много улици бяха дълги само няколко пресечки и за разлика от улиците на

север, които бяха номерирани, тук имена от сорта на „Лейт“ или „Ренуик“ не даваха никаква представа за разположението им.

Луси отмина няколко магазина за авточасти, след това няколко склада, пристанищни докове и най-сетне попадна на някаква таксиметрова компания. Един шофьор, очакващ да заредят колата му с гориво, измъкна окъсана карта на района и двамата заедно определиха маршрут, който след четири минути и шест пресечки надолу по улицата ги изведе до фасадата на разнебитена пететажна сграда. Големите старомодни прозорци с матови стъкла гледаха към реката. Нима е това? Сравни адреса, който ѝ бяха дали, с цифрите, изписани върху съвсем обикновената на вид широка стоманена врата. Точно това бе мястото. Доктор Неш бутна вратата. Оказа се затворена. От едната страна имаше метална пластина с копчета за набиране на код; до нея — домофон. Малка видеокамера беше монтирана над вратата. Луси натисна копчето на домофона и обяви, че е пристигнала.

— Добре дошли, доктор Неш — поздрави я мъжки глас. — Моля, качете се на втория етаж. — Заклучената врата щракна и се отвори.

Луси се озова в квадратен коридор с висок таван. Тухлените стени бяха боядисани наскоро в блестящо бяло. Подът бе покрит с черни и бели керамични плочки. Единствените мебели бяха празно бюро и стол. Отсреща имаше асансьор, чиято врата току-що се бе плъзнала, откривайки кабината. Луси влезе в нея, изкачи се на втория етаж и тръгна по коридор, подобен на този долу. Двойните стоманени врати бяха отворени, разкривайки втора врата от плексиглас, зад която имаше малка приемна. Мъж в бяла престилка забърза към доктор Неш.

— Доктор Ливингстън, предполагам? — усмивката му беше заразителна.

— Истинско приключение е човек да попадне тук — отвърна на усмивката му Луси. — Всъщност все още не съм сигурна какво е значението на думата „тук“.

— Пристигнах тук от Станфорд през септември и все още ми се струва, че чертая карти на непознати земи, когато идвам сутрин на работа. Аз съм Ричард Холандър — мъжът протегна ръка и Луси я пое. Ръкостискането му беше крепко, ръката — хладна. — Молекулярен биолог, старши научен сътрудник. Надявам се, че ще работим заедно.

— Би било хубаво, Ричард — отвърна сдържано тя, оглеждайки внимателно дружелюбния млад човек. Е, всъщност не беше чак толкова млад. Издаваха го малките бръчици в ъгълчетата на усмихнатите сиви очи, които я гледаха зад стъклата на очилата с телена рамка. Вероятно беше минал тридесет и пет. Лицето му беше по-скоро интересно, отколкото привлекателно. Кестенявата му коса беше подстригана и гладко сресана, маниерите — открити и любезни.

— Ричард е прекалено официално. Наричайте ме Рик. Прекрасно, че при нас ще работи и жена — продължи Холандър, повеждайки я към лабораторията.

— Шегувате ли се?

— Мисля, че доктор Андерс има малък проблем в тази сфера — изрече той почти шепнешком. — Той придава ново значение на термина „консервативност“. Ала вие ще го очаровате.

— Нямам никакво намерение да го очаровам!

— Още по-добре — биологът ѝ се усмихна, после се обърна да поздрави висок, строен, около шестдесет годишен мъж, който изникна от кабинета със стъклени стени, разположен в единия край на широкото помещение. — А, Карл! Запознайте се с доктор Неш. Тъкмо бяхме тръгнали към вас.

Андерс се обърна, поколеба се и се приближи към тях. Беше аскетично слаб. Светлата му коса беше подстригана така ниско, че бе трудно да се определи цветът ѝ. По бледите му бузи личаха едва доловими белези от акне. Носът му изглеждаше достатъчно остър да разреже пържола. С височината си от шест фута и три инча (около 193 см) стърчеше високо над Луси и Рик. Андерс оголи зъбите си, опитвайки се да имитира усмивка.

— Доктор Неш, радвам се, че ще работите при нас.

— Радвам се, че съм тук — отговори безизразно тя.

— Елата в кабинета ми. Ще си поговорим няколко минути, а след това Холандър ще ви покаже лабораторията.

Рик зае иронично стойката „за почест“ и се отдалечи, а Луси последва Карл Андерс в кабинета му.

— Разбрах, че Рик е тук отпреди няколко месеца. — Луси се настани в един от двата фотьойла за гости. — Сигурно повечето от служителите ви са новопостъпили?

— Така е. Напоследък разширихме обхвата на дейността си, както сигурно вече ви е съобщил доктор Милър.

— Да, Бил ме осведоми за това — Луси развеселена отбеляза реакцията на Карл от това, че употреби малкото име на Милър. „Не се прави на безкрайно изтънчен пред мен, Андерс — помисли си тя. — Не съм новачка.“ — Научих, че разполагате с богата апаратура.

— О, да. Имаме и малка лаборатория за опити с животни, макар че не очаквам да се включите във ветеринарните ни изследвания *in vivo*^[1]. Нека ви разкажа някои неща за нашата работа...

Луси слушаше внимателно, докато Карл описваше методологията, техниката и оборудването — всичките уреди бяха последен модел и ужасно скъпи. Твърдението на Милър, че се справя добре с финансирането, очевидно разкриваше едва съвсем малка част от истинското състояние на нещата. Ала докато Карл продължаваше монотонно да приказва, Луси малко се изненада от ударението, което ученият поставяше върху експериментите за промяна на генната структура на филовируса. Тези опити трябваше да открият как променената структура влияе върху силата на действие и предаването на болестта. В ЦКПИЗ акцентът бе върху функциите на генната структура, както и върху търсенето на агент, способен да облекчи състоянието на болните или да ги излекува изцяло. Луси си спомни изследванията на вируса Ебола, в които участваше Уайли, представи си компютърните модели, направени от него — изследователят използваше площта за сливане във вируса на СПИН, за да създаде лекарство, въздействащо върху заболяването Ебола. Засега опитите му бяха неуспешни.

— ... не сте ли съгласна с мен?

Унесена в мисли, Луси бе пропуснала последните изречения на Карл Андерс.

— Хм, може би — измърмори тя, надявайки се, че изказването ѝ не подкрепя кандидатурата на Нют Джингрич за президент или пък предложението да се преустанови здравната профилактика в страната. — А какво мислите за втората разновидност на вируса Перувиа?

Карл се намръщи.

— Доктор Ми... Бил ми спомена и за това. Няма никаква втора разновидност.

— Втората разновидност наистина съществува. Самата аз я видях в Центъра за контрол и профилактика на заразните заболявания.

— Какво точно сте видели?

Луси замълча за миг.

— Може би се изразих неточно. Всъщност човек не е в състояние да види разликата между двете разновидности. Но изследователят, с когото разговарях, е открил, че генетичният код...

Карл поклати глава.

— Това е отклонение. Или пък се е получило някакво замърсяване на пробата, често срещан проблем във всяка вирусологична лаборатория.

— Сигурна съм, че случаят не беше такъв. Онези двама жители на Пури...

— Да, прочетох доклада ви. Ала тук ние не сме намирали никаква втора разновидност. Не че тя би имала някакво значение за работата ни. А сега — Андерс се изправи, равнодушен към изненадата по лицето на Луси. — Убеден съм, че Холандър ви очаква. По-късно ще ми съобщите в коя част от изследванията желаете да участвате.

Следвайки Карл на път за лабораторията, Луси си помисли: — „Толкова за претенциите, че ОММП е постигнала по-високи резултати от ЦКПИЗ.“ Е, позицията на Карл нямаше ни най-малко значение. Тед Уайли щеше да си се занимава с втората разновидност на вируса както подобава.

Разсъжденията ѝ за отношението на Карл бързо обаче избледняха, докато Рик и показваше лабораторния комплекс. „Внушителен“ едва ли беше подходящата дума. Таваните се издигаха на височина, два пъти по-голяма от тази на обикновена стая — комбинирайки втория и третия етаж на постройката — и бяха окъпани в хладна флуоресцентна светлина. Нищо не подсказваше, че има прозорци — онези, които бе видяла отвън. Рик обясни, че в оригиналните стени на фабриката са вградени два предпазни слоя — така от една страна, пространството на лабораторията оставаше изолирано, а от друга — бе монтирана система за филтриране на въздуха според изискванията на Агенцията за защита на природната среда. На тази площ се намираха индивидуалните работни места. Следваха компютрите и апаратурата за обработка на образите от микроскопите, включително микрографска дупликация, както и уреди

за реконструкция на компютърния вирусен образ. Друга секция се състоеше от цяла серия лаборатории за хроматография. Тук поддържаха почти хладилна температура — така се дезактивираха ензимите, които изследователите използваха в работата си.

— Лабораторията за животните е тук — обясни Рик, когато минаваха край стоманена врата, цялата осеяна със знаци, предупреждаващи за опасни от биологическа гледна точка вещества.

— Провеждате ли много изследвания *in vivo*?

— По-скоро — малко. Мисля, че сега Карл работи само по две програми.

На втория етаж имаше още лаборатории, както и обширна площ за съхранение на различни продукти във фризери. Тук се намираше и електронният микроскоп, както и помещението за йонна защита.

— Между лабораторията и Биоскан съществува договореност — обясни Рик, — която ни позволява да използваме временно част от техните свръхмодерни технологии. — Луси кимна. Частните научни институти често се споразумяваха с правителствени биомедицински изследователски колективи — така изследванията, провеждани частно, получаваха достъп до специални технологии и персонал, от които не се нуждаеха постоянно. Биоскан беше утвърден държавен институт и договореността с него обясняваше наличието на скъпата апаратура.

— Какво има на двата последни етажа? — поинтересува се Луси.

— В момента нищо. Ще ни бъдат необходими, когато разширим обхвата на изследванията си. Така предполагам. Останалата част от сградата е празна.

— А отдолу?

— Цистерните за стерилизация, филтриране и налягане.

Рик я поведе по къс коридор към някакви стоманени врати, покрити с червени символи за биохимическа опасност.

— Лабораторията за работа със смъртоносни патогени е тук. Аз нямам достъп до нея, но разбрах, че вие имате. Карл ми събщи, че вероятно ще изявите желание да я огледате.

— Да.

— В преддверието ще намерите син костюм, върху който е написано вашето име. Подготвили са ви и работно място. В края, вдясно.

— Много добре — Луси се усмихна.

Рик не ѝ отговори.

— Не зная как го правите. Всичките пари на света не са в състояние да ме накарат да вляза вътре — мъжът потрепери. Луси поклати глава с разбиране. Макар че самата тя не изпитваше признаци на клаустрофобия и паника подобни изявления бяха съвсем обичайна реакция на перспективата човек да се напъха в херметически костюм, за да се окаже в Ниво Четири. Ето защо толкова малко хора имаха достъп до него. Когато вратата на помещението за преобличане хлопна зад гърба ѝ, Луси се обърна назад. Рик все още стоеше неподвижно на мястото си, вперил поглед в нея.

Доктор Неш свали всичките си дрехи, включително и бельото. Остави ги в гардероба. Взе стерилен зелен костюм от лавицата и го облече. Идваше ред на хирургическите ръкавици и белите чорапи, чиито краища се запечатваха херметически чрез специална лента към маншетите на предпазния костюм. Врата с надпис „ПОДГОТОВКА ЗА РАБОТА“ отвеждаше до вътрешно помещение, в което върху специална рамка бяха окачени яркосини екипи за агресивна среда. Намери този, върху гърдите на който с печатни букви бе изписано нейното име, пъкна се в него и го изпъна около тялото си, поставяйки ръце във вградените ръкавици. Сложи върху главата си пластмасовия шлем и затвори, херметически костюма. Маската пред лицето ѝ започна да се замъглява. Сграбчи черната тръба, през която се извършваше хранването с въздух, и я свърза. Разнесе се рязко свистене, налягането се изравни и маската ѝ се изчисти. Ушите ѝ запищяха, когато пое за пръв път хладния сух въздух. Доктор Неш се огледа.

От едната си страна забеляза стоманена врата, покрита с предупреждения за биохимическа опасност и надпис „НИВО ЧЕТИРИ“. Луси откачи тръбата, осигуряваща приток на въздух, отвори вратата и влезе в херметически затварящото се помещение от неръждаема стомана, светкавично долавяйки промяната в налягането. То беше такова, че не позволяваше на въздуха да се изплъзне навън — още едно средство, възпрепятстващо излизането на смъртоносен патоген. Луси прекоси помещението и премина през втората стоманена врата. Попадна в малка стоманена стая. Върху едната ѝ стена имаше затворен шкаф, тръби, осигуряващи притока на въздух, висяха от ниския таван. Луси свърза една от тях към костюма си, взе чифт жълти

ботуши от шкафа и ги обу. На няколко разкрача от нея имаше друга стоманена врата, извеждаща право към лабораторията, където се извършваха изследвания с леталните патогени. Доктор Неш пое дълбоко дъх, съсредоточи се, освободи тръбата за въздух и влезе.

Горещата лаборатория беше по-малка от онази, в която бе работила в ЦКПИЗ, ала липсата на пространство се компенсираше от изобилието на различни уреди. Черни тръби, осигуряващи въздух за дишане, висяха от тавана. Луси сграбчи една от тях и я свърза към предпазния си костюм, после се огледа наоколо. Цялото пространство, облицовано с бели плочки и окъпано в студена светлина, бе разделено на отделни работни места, снабдени с най-съвременна апаратура. Луси тръгна по централната пътека. Малко работници в сини херметически костюми работеха тук. Неколцина вдигнаха глави. Нито един не ѝ се усмихна. Работата в Ниво Четири беше напрегната и сериозна.

Когато приближи края на пътеката, нещо привлече погледа и — на работното място вдясно се виждаше поставка с множество епруветки. Тази картина ѝ се стори позната. Доктор Неш се вгледа — съдържанието на епруветките искреше в бледочервеникаво. Наведе се напред и прочете етикета: ПЕРУВИА. Протегна ръка, после изведнъж замръзна. Сърцето ѝ заби лудо. Притокът на въздух загърмя в ушите ѝ.

Онзи кошмар, който се бе промъкнал в съня ѝ, ставаше реалност.

— Сега е вътре — Рик се облегна върху рамката на вратата пред кабинета на Карл. — Разглежда, както самият ти предложи.

— Забави се дълго — отбеляза Карл и се навъси. — Надявам се, че знае какво прави.

— О, смятам, че е запозната добре. Не спомена ли, че две години е работила на Ниво Четири в ЦКПИЗ?

Карл кимна.

— Все не мога да свикна с представата, че жени могат да се занимават с това. Те са толкова емоционални.

„Просто не ми се вярва, че този тип е такъв динозавър“ — помисли си Рик.

— Струва ми се, че това е въпрос по-скоро на темперамент, отколкото на пол. Самият аз бих реагирал твърде емоционално, ако ме напъхат в херметически костюм и ми дадат да държа стъкленница с

вируси на Перувиа — той замълча за миг. — Смятам, че тази твоя Луси Неш е страхотна!

Карл се намръщи.

— Никак не е моя, уверявам те!

„О, с този човек шега не бива“ — рече си Рик.

— Предпочитам жените да бъдат по-нежни, по-малко агресивни — продължи директорът на лабораторията. — По... женствени.

— Kinder, kuchen und kirche^[2], така ли? Не е много прогресивно.

— Не всеки прогрес е нещо добро само по себе си — отвърна Карл сковано. — Съществуват определени старомодни ценности — децата, готвенето и ходенето на църква, както се изрази ти, — които смятам, че си струва да бъдат запазени... — той прекъсна тирадата си леко смутен. — Отиди да почакаш доктор Неш пред съблекалнята. Не желаем да се вре натам-насам и накрая да се изгуби някъде в лабораториите, нали?

— За бога не, никак не бихме искали да се случи това — потвърди невинно Рик, отдръпвайки се от рамката на вратата.

Карл го проследи с поглед. „Страхотно самоуверен негодник“ — помисли си той. И въпреки всичко Холандър беше съзнателен и винаги готов да поработи извънредно няколко часа. При това Хю Бенчър от Станфорд го беше препоръчал горещо.

„Един кошмар е нищо повече от неприятен сън — каза си твърдо Луси. — Всички горещи лаборатории изглеждат по подобен начин. Ами розовият блясък на епруветките? Чисто съвпадение!“ Ала тя усещаше как пулсът ѝ се ускорява, а дъхът ѝ излиза плитък и накъсан. Ако докоснеше епруветката с вируса Перувиа, щеше ли стъклото да се счупи, както се бе случило в съня ѝ? Щеше ли да разкъса предпазния ѝ костюм и да среже крака ѝ? Щяха ли да я измъкнат от лабораторията, завързана за носилка и да я заключат в някое отделение, изолирана от целия свят? Луси усети, че иска да се махне от Ниво Четири колкото е възможно по-скоро.

Рик погледна часовника си. Доктор Неш бе останала в горещата лаборатория повече от час — твърде дълго за обикновен оглед. *Дали се*

чувстваше добре? Тя имаше опит. Той се облегна на стената. Освен това е твърде хубава. И умна. Минаваше вече пет. Рик се запита дали доктор Неш би се съгласила да изпият заедно по едно питие, след като тя приключи разговора си с доктор Андерс...

Олюлявайки се, Луси влезе в мрачното помещение за обеззаразяване и натисна копчето, чрез което се задействаха душовете с дезинфектант. Колко ли дълго бе останала пред работното си място в лабораторията, смразена от глупав страх, преди да побегне? Затвори очи през мъглата, образувана от дезинфектанта, която я обгръщаше от всички страни. Колко ли време оставаше, докато часовниковият механизъм спре потока на дюзите? Пет минути? Две минути?

Не беше в характера ѝ да изпада в паника и чувството, което изпита, никак не ѝ се понрави. „Ще работиш тук — рече си гневно тя. — Вземи се в ръце! Това не трябва да се повтаря!“

— Андерс вече се тревожеше — подразни я Рик, когато тя се показа на вратата. — Все пак сте представителка на нежния пол и... — той замълча, виждайки лицето ѝ. — Добре ли сте? Изглеждате доста пребледнели.

— Добре съм.

— Е, отговаряме ли на изискванията ви? Ще работите ли при нас?

„Как бих могла да кажа «не»? — помисли си Луси. — Пък и защо трябва да го правя? Сънят е просто...“

— Разбира се. С нетърпение очаквам да започна работа тук.

За миг Рик я огледа внимателно. Нещо се бе случило в Ниво Четири. Той се запита какво. Отново я заведе в кабинета на Карл, представи я на неколцина изследователи, които срещнаха по пътя си, и предложи да я почерпи с едно питие. Тя изглежда наистина имаше нужда от подобно нещо, затова Рик почти не се изненада, когато доктор Неш прие поканата му.

— Истински лукс е човек да поддържа кола в Ню Йорк — отбеляза Луси несприноудено. Разходката с автомобил към центъра на града бе възстановила равновесието ѝ.

— Ние от щата Калифорния сме привързани към колите си — отвърна ѝ Рик с усмивка. — Просто не можем да живеем без тях.

Седяха на маса до прозореца в бара „Плаца с Оук“. Луси пиеше бяло вино на малки глътки, а Рик вносна лека бира.

Когато напуснаха лабораторията, Холандър беше свалил очилата си, подчертавайки, че ги използва само при работа. Бялата престилка бе заменена с елегантно спортно сако от вълнен плат, при което се разкри за миг внушителна мускулатура под тънката бежова риза. Развеселена, Луси отбеляза, че това преобразяване ѝ прилича на появата на Супермен от телефонната кабина.

— Живели ли сте някога в Ню Йорк? — попита тя, протягайки ръка към паничката с кашу.

— За пръв път се заселвам за постоянно тук. Макар че много често съм идвал.

— И все пак... Да предпочетете ОММП пред Станфорд...

Рик кимна.

— Имах нужда от промяна — той се усмихна. — А тук наистина ми харесва. По-голяма независимост, по-малко администрация — Холандър отпи глътка от бирата си. Когато отново я погледна, очите му излъчваха топлина. — Надявам се, че ще се присъедините към нас.

Луси кимна.

— Мога да отделя само един следобед седмично. Но съм истински нетърпелива да работя с вируса на Перувиа.

— Вие изпратихте пробите от Южна Америка, нали? Вероятно сте изразходвали цялата си отпуска там.

Луси изпита болка при мисълта за Перу и Жан-Пиер, ала я пропъди.

— Когато човек обича работата си, ваканциите са отегчителни.

— А, ето една сродна душа. Работохолик! — Рик се засмя и изпразни чашата си. — Още вино?

Луси се поколеба. Не беше запланувала нищо за тази вечер, а освен това намираще Рик за привлекателен и интересен.

— Всъщност защо не? — Извикаха сервитьора и поръчаха нови питиета. — Значи вие участвате в изследванията на бактериофагите? С

това ли се занимавахте и в Станфорд?

— Почти. Екипът ми се занимаваше с внедряване на участъци от ДНК, забавящи стареенето в доматените бактерии.

— Занимавали ли сте се някога с клинична работа?

Рик поклати глава.

— Семейството ми настояваше да следвам в медицински университет, ала аз знаех, че не ми се ще да работя с пациенти. Разбрах, че вие се занимавате и с клинична, и с изследователска работа?

— Да. В ЦКПИЗ правех само научни изследвания. Беше прекрасно, но разбрах, че ми липсва клиниката, връзката с хората. Освен това ми допадат разнообразните предизвикателства, пред които съм изправена в болницата. Защо се усмихвате така?

— Защото ми е приятно. И тъкмо вие сте причината за това — той замълча за миг. — Ще вечеряте ли с мен? Зная един прекрасен малък френски ресторант на шест пресечки оттук.

— Ами...

— Хайде, Луси. Аз съм пришълецът в големия град...

— ... който се оправя твърде добре в непознатата обстановка — допълни Луси със смях.

Вятърът се блъскаше във високия чак до тавана прозорец, блеснал с отразената светлина на уличните лампи.

— Има истинска камина — обяви Рик. — И прекрасно вино!

Луси залюля остатъка от питието в чашата си. „Точно сега нямам нужда от романтична връзка — помисли си тя. — Все още не съм се отърсила от предишната.“ Ала Жан-Пиер вече принадлежеше на миналото — нищо не можеше да го върне обратно. Чувствата, които изпитваше към него, породили се така внезапно, се стопиха също тъй бързо от доказателствата за връзките му със света на нелегалната търговия на наркотици. Ако Жан наистина се бе занимавал с това, то тя не дължеше нищо на паметта му. Луси изпи и последната глътка. „Какво толкова, по дяволите? Та това е само вечеря.“ Остави чашата си на масата, усмихна се към горящото от нетърпение лице на Рик и отговори:

— С удоволствие ще дойда.

---

[1] На живо. — Б.пр. ↑

[2] Деца, готвене и ходене на църква (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

— Добрият лекар си е направил прекрасна обител — отбеляза Рик, когато таксито спря пред внушителната тухлена постройка — къщата на Бил Милър в центъра на града. Златисто сияние се излъчваше от високите арковидни прозорци. Искрящи светлинни гирлянди обсипваха миниатюрните дръвчета във вътрешния двор и огромния венец, окачен върху парапета от ковано желязо, увенчаващ балкона над тежката дъбова врата.

— Предполагам, че може да си го позволи — отвърна Луси с усмивка. — Казвали са ми, че коледните увеселения на доктор Бил са легендарни.

Рик стисна ръката ѝ, помагайки и да излезе от таксито.

— Тази рокля е истинско бижу!

— Така ти се струва, защото ме виждаш все в бяла престилка или джинси — подразни го Луси. Но всъщност беше подбрала грижливо скъпата черна вечерна рокля.

Първата им вечеря преди две седмици беше последвана от втора. След първия следобед на Луси в лабораторията на ОММП излязоха заедно да хапнат хамбургери и да изпият по нещо. После ходиха заедно на кино. Миналата неделя отпрашиха с колата на обяд в малък мотел в Кънектикът и разгледаха задрямалия под снежните пресни провинциален пейзаж. Затова изглеждаше съвсем естествено, когато Рик предложи да отидат заедно на прочутото Коледно увеселение, организирано от доктор Бил.

Луси намираше Рик за все по-привлекателен — интелигентен, забавен, внимателен и — трябваше да си признае — секси. Ала бе решила да каже сбогом на кратките наситени с жарки страсти връзки. Беше се зарекла този път всичко да се развива бавно и за щастие Рик изглежда желаше точно същото.

Посрещна ги смях и музика. Двамата влязоха в просторното мраморно фоайе. Един от многото икономи взе палтата им и посочи накъде да вървят — трябваше да минат край широко стълбище с

прекрасен парапет, украсен със свежи цветя, за да стигнат до центъра на къщата.

Двете зали за приеми бяха обединени в обширно, обзаведено с удобни мебели пространство. В двете камини пламтяха огънове. Край двете срещуположни стени имаше маси с храна и напитки, а в един от ъглите джазов оркестър от петима музиканти свиреше последните хитове. Хората танцуваха и бърбеха, хранеха се, пиеха, възхищаваха се на произведенията на изкуството, окачени по стените или артистично подредени в стъклени шкафове. Сервитьорите се стрелкаха с подносите шампанско. Луси и Рик си взеха по една чаша, докато търсеха сред гостите стоя домакин. Луси махна с ръка към Алиша, секретарката на Бил, докато си проправяха път в залата.

— Познаваш ли всички тези хора? — попита Рик.

Тя поклати глава. Част от лицата ѝ бяха познати от кабинетите и лабораториите на ОММП, ала повечето виждаше за пръв път.

— Мисля, че той смесва бизнеса с удоволствието — отбеляза Луси.

— Или по-скоро бизнеса с друг бизнес. — Луси погледна учудено. — И медицинските му сътрудници, и спонсорите му сигурно са тук — обясни ѝ Рик. — Това не са просто приятели и хора, работещи за ОММП. Хей, Енрике — Рик спря да поздрави един от колегите си. Изведнъж усмивката на Луси замръзна. Изправен зад Енрике, подобният на мъртвец доктор Андерс се бе обърнал към нея и я гледаше с неприязън. „Е, добре — помисли си Луси. — Не е възможно всички да ме харесват.“ Тя се усмихна лъчезарно в неговата посока, после му обърна гръб, преструвайки се, че изучава голямата пъстра рисунка на стената.

— Допадат ли ти подобни неща? — попита Рик, приключил кратката размяна на любезности с Енрике.

— Всъщност не са съвсем по вкуса ми. Долавям красотата в тях, но ми се струва прекалено...

— Сурово? Излъчването е прекалено силно, нали? — Бил Милър беше застанал зад тях. — Понякога въздействието на примитивното изкуство е точно такова. То влияе на първичните ни инстинкти, прастарите ни радости и страхове.

— Предполагам, че тъкмо затова се нарича примитивно — вметна Рик.

— Не е затова — обясни Бил любезно. — „Примитивно“ във фразата „примитивно изкуство“ означава липса на обучение по отношение на техниката. Луси... — Бил протегна ръка към дланта ѝ, — така се радвам, че дойде! — после се обърна към Рик с объркан, но все пак дружелюбен израз.

— Ричард Холандър — представи се Рик и протегна ръка. — От лабораторията на ОММП.

— Да, разбира се. Моля, простете ми — Бил се обърна към висока ослепително красива жена в дръзко изрязана рокля без гръб. — Скъпа, това е доктор Луси Неш, доброволка, работеща за ОММП, и Ричард Холандър, един от изследователите в нашия екип. — Бил Милър обви с ръка на собственик голия кръст на дамата. — Позволете ми да ви представя Рене, графиня де Палма.

— Графиньо — Рик протегна ръка, взе дланта ѝ и я целуна. Луси си помисли, че я задържа секунда по-дълго, отколкото бе необходимо.

— Моля, наричайте ме Рене, господин?... — Акцентът ѝ беше мек и плавен.

— Холандър. Ричард. Рик.

— Рик — графинята му подари ленива, твърде дръзка усмивка, после се наведе към Луси, накланяйки мургавата си глава. Скъпият ѝ парфюм изпълни пространството между тях. — Луси Неш. Приятно ми е. — Погледът ѝ пробяга по роклята на Луси, след това лицето ѝ отново изобрази ленива усмивка. Луси изпита необяснимо неудобство.

— Може би сте пристигнали в Ню Йорк на посещение, графиньо? — попита Рик.

— Наричайте ме Рене — усмивката на графинята стана още по-широка, разкривайки малки остри бели зъби. — Не, аз живея тук. Е, толкова, колкото живея и навсякъде другаде по света.

— Тук в Ню Йорк — побърза да обясни Бил, — графинята има апартамент в Сътън. Притежава и вила в Амалфи, на юг от Неапол.

— Както и апартамент в Мейфеър — добави Рене, — макар че напоследък посещавам Лондон съвсем рядко. Там е толкова мрачно.

— Графинята е един от основните спонсори на ОММП — обяви гордо Бил.

— Бих желала да помагам на по-малко щастливите от нас — заяви графинята.

— Много, много похвално! — Луси долови нещо в тона на Рик, което я накара да хвърли бърз поглед към него, ала лицето му изразяваше истинско възхищение. — Семейството ви от Неапол ли е?

— Не, от Вила роса. Съпругът ми, граф Де Палма, живее в Неапол.

— Ужасен човек — довери им Бил с мрачен глас. — Просто не мога да повярвам, че ти се омъжи за него.

— Бях много млада — усмивката на Рене стана пленителна. — А той — много богат! — „Поне е честна“ — помисли си Луси. — Живеем разделени от много години — продължи графинята. — Той не означава нищо за мен — тя направи пренебрежителен жест с ръка и огромните ѝ пръстени проблеснаха. — А, вие сте изпили шампанското си! Трябва да си вземат още, нали, Бил? И обезателно да похапнат нещо!

— Точно така.

— А ти самият трябва да потанцуваш! — Погледът на графинята се задържа върху Рик. — Дошли сме на увеселение. Всички трябва да танцуваме. — Зад тях двойките се въртяха на дансинга, покрит с блестящ паркет.

— Да, ние ще танцуваме — заяви Бил, вземайки ръката на Рене. — Моля, извинете ни.

За миг Луси остана неподвижна, вгледана в жената, след това се обърна към Рик.

— Интересен обект, нали?

— Да, предполагам, че е така... — Оркестърът подхвана модерна мелодия и нивото на децибелите се увеличи значително. — Какво ще кажеш да похапнем? Умирам от глад.

Едва си пробиха път сред множеството, ала най-сетне се озоваха близо до масите, разположени пред големите френски прозорци. Градината отвън беше ефектно осветена.

— През лятото тук сигурно е прекрасно — предположи Рик, преди да съсредоточи вниманието си върху пиршеството, разкрило се пред очите им.

— Пушената съомга наистина е нещо удивително — отбеляза Луси, протягайки ръка към вилицата за сервиране. — Докарали са я

със самолети от Шотландия специално за случая. Да ти сервирам ли?

— Да, ако обичаш — и той протегна чинията си към нея. Луси сервира първо на него, след това на себе си. Когато вдигна глава от масата, забеляза, че придружителят ѝ наблюдава дансинга. Надзъртайки в същата посока, Луси видя, че Рене се е обърнала към тях и си разменят погледи с Рик. Всъщност дали наистина се случи точно това? Секунда по-късно Рене им обърна гръб, а Рик пое чинията си, бърбейки възбудено, като междувременно взе и за двамата филии ечемичен хляб и пикантна салата, след което я заведе към току-що освободеното канапе.

Докато се хранеха, Луси се улови, че често поглежда към дансинга. Като оставим настрана очебийния интерес на графинята към Рик, в тази жена имаше нещо обезпокоително.

Рик, тълкувайки погрешно погледа ѝ, остави чинията си на една масичка и предложи:

— Да потанцуваме?

Рене и Бил тъкмо напускаха малкия дансинг, когато Луси се отпусна в обятията на Рик. Той беше добър танцьор и телата им си подхождаха. Холандър беше съвсем близо до нея. Луси чувстваше силата на ръцете и раменете му, плоските мускули на корема му. Когато песента свърши, двамата останаха за миг притиснати един до друг, изпълнени с нежелание да се разделят. Най-сетне се отлепиха, ала очите им продължаваха да се търсят. Луси почувства как силата на погледа му пронизва тялото ѝ. Онова, което ѝ се бе сторило, че вижда между Рик и графинята, очевидно беше плод на въображението ѝ.

— Може ли? — Бил Милър стоеше пред Луси, протегнал към нея ръка, и се усмихваше.

„По дяволите!“ — помисли си тя. Ала не можеше учтиво да му откаже. Погледна към Рик и удовлетворена забеляза, че той изглеждаше също толкова разочарован, колкото нея. Едва тогава се обърна към Бил и се усмихна:

— С удоволствие.

— А пък аз ще ви разведа из къщата — предложи Рене на Рик, подарявайки му ленивата си усмивка, и го хвана за ръката.

— Защо не потанцуваме? — бързо ѝ отговори Рик. Върху лицето ѝ се изписа разочарование, но го последва на дансинга. Беше по-

висока от него. Луси с радост забеляза, че Рик танцува с графинята далеч по-официално, отколкото с нея.

— Невероятно парти — обърна се тя към Бил, докато двамата се носеха в ритъма на бавен фокстрот. — Нямах никаква представа, че колекционирате произведения на изкуството.

— Това ми е хоби от много години. Рисунката от Хаити, на която се възхищавахте, беше една от първите, показани у нас. Тя постави началото на манията по примитивното изкуство. Трябва да разгледаш рисунките от храмовете в Цейлон, сега — Шри Ланка. Те са в кабинета ми.

— Повечето колекционери подбират определен период или страна и се придържат към тях.

— Така е. Ала избраният от мен „период“ е по-скоро състояние на ума, отколкото определено време или място. Възхищавам се на майсторството, необременявано от определени школи. Търся инстинктивната реакция на примитивния художник. Вълнувам се от артистичната чистота, неповлияна от философията на западната цивилизация.

— Днес е трудно да се намери култура, недокосната от западната цивилизация — отбеляза Луси.

— За жалост, така е. Затова и най-ценните ми експонати са твърде стари. Тези двете рисунки тук — той ги посочи с брадичка, — са интересни образци на изкуството от Предколумбовата епоха. Притежавам няколко асирийски амулета...

— Не е ли малко рисковано да съхранявате подобни неща тук?

Бил се усмихна.

— Мерките за сигурност са изключителни, уверявам те. Най-редките експонати са дадени под наем в музеите. Нека те се грижат за безопасността им — Милър се засмя. — Това не е любимият ми танц — добави той, когато фокстротът бе заменен от самба, — макар че на Рене и Холандър изглежда им харесва. По-добре да ви покажа някои от картините си.

Оставяйки без внимание опита на Рене да погълне лявото ухо на Рик, Луси последва Бил сред морето от хора и двамата се озоваха пред една от витрините.

— Аз не разбирам много от изкуство — започна плахо тя.

— Не е необходимо — увери я Бил. — Просто позволи на експонатите да разговарят с теб. — Двата се вгледаха в колекцията от малки статуи зад стъклото — някои бяха каменни, други — от дърво. — Фигури, символизиращи плодородието, се срещат почти във всяка една от примитивните култури...

— Х-м-м... Доктор Милър? Съжалявам, че ви прекъсвам — извини се сервитьорът, — ала ви търсят по телефона. Междуградски разговор. Икономът отговорил на обаждането от кухнята. Казва, че е важно.

— Моля за извинение — обърна се Бил към Луси и разпореди: — Донесете на дамата шампанско, ако обичате!

Луси проследи с поглед как Бил си проправя път сред гостите и отново се съсредоточи върху статуите. „Позволи на предметите да разговарят с теб“ — беше казал доктор Милър. Дали наистина можеше да разбере какво й казват? Тя се наведе, за да ги огледа по-отблизо. Наистина бяха красиви, само че мъничко по-дебели, отколкото би трябвало. Това не беше по вкуса й, ала оценяваше артистичността на изработката. В музея под тях би имало обяснителна бележка. Луси се наведе по-близо до витрината. Колумбия... Бразилия... Перу... Дали отново си въобразяваше, или наистина имаше слаба прилика между тези статуи и двете фигури, които стояха в апартамента й? Изработката тук бе далеч по-фина, по-прецизна. И все пак...

„Онова, което ми казват — помисли си Луси, — е, че вероятно преценката ми за стойността на фигурите в куфара на Жан-Пиер е погрешна...“

— Прекалено крещящи за вкуса ми — подхвана Рик, приближавайки към нея.

— И за моя — отсече Луси и се изправи. — Ала бих се наслаждавала на импресионистите по всяко време.

— Имах предвид нашата италианска приятелка.

— Тя е много красива, нали?

— Да, ако човек харесва такъв тип жени — Рик обви ръка около раменете й. — Лично аз предпочитам този тип.

Луси се усмихна.

— Кой би си помислил, че Бил има такъв екзотичен вкус по отношение на жените?

— Кой би помислил, че вкусът му по отношение на изкуството е толкова екзотичен?

— Кой би си помислил, че вкусът му по отношение на шампанското е толкова изискан? — попита Луси, когато към тях се приближи сервитьор с дузина пълни чаши. — За Бил Милър!

— Да е жив и здрав още дълги години!

След шампанското двамата отново танцуваха. После се върнаха при масите с храната. Хората тук бяха понамалели.

— Холандър. Доктор Неш — Карл Андерс се приближи към Рик и Луси, стиснал чаша, в която искреше кехлибарена течност.

— Добър вечер, Карл — поздрави го Рик. — Страхотен купон!

— Нали? — Карл леко се препъна, пристъпвайки към тях. — Доктор Неш, дали бихте могли да ни извините за момент? Разбирам, че е проява на лош вкус човек да обсъжда работата си на подобно парти, но проблемът не търпи отлагане и...

— Не мисля, че... — подхвана Рик.

— Ще ни отнеме не повече от минута — настоя Карл, заваляйки леко думите.

— Разбира се, Карл — бързо каза Луси и се отдръпна встрани. Вече зад гърба му, тя се ококори на Рик, който вдигна едва доловимо рамене. Карл сложи ръка върху рамото му и заговори. Луси забеляза как Холандър потрепва от дъха на алкохол.

Доктор Неш си запробива път сред гостите, спирайки тук-там да размени някоя дума с малцината свои познати, разговаря дори с няколко, които въобще не познаваше, докато накрая се озова пред бара и смени празната си чаша с пълна. „Какво толкова, по дяволите — рече си тя. — Та нали това е Коледно увеселение!“

— А къде е онзи ваш ужасно привлекателен кавалер? — попита я мек глас с италиански акцент. — Барман, Перие с лимонов сок, моля.

— Боя се, че разговаря по служебни въпроси — отговори Луси на Рене. — Обсъждат нещо с Карл Андерс. Познавате ли Карл?

— Запознавали са ни преди време — погледът на Рене затърси някого в обширното помещение. — А, ето го. Но той е сам! — Луси се обърна. Андерс, наистина останал без компания, си пробиваше път сред хората, приближавайки към тях.

Луси сви рамене.

— Сигурно са приключили — тя отпи глътка вино и се запита къде ли е отишъл Рик.

— Обичате ли шампанско? — попита Рене, навеждайки се към бара. — Аз го ненавиждам. Тези мехурчета... Прекалено са сладникави. Но обожавам скоч.

— И Перие — изтъкна Луси.

— Да, но не в комбинация — графинята се усмихна. — Някои неща се комбинират добре, други — не. Съгласна ли сте с мен? — „Така ли?“ — помисли си Луси, но кимна. — Имате прекрасна кожа — отбеляза Рене и прокара съвсем леко пръсти по ръката на Луси. — И толкова красива огърлица камео — пръстите ѝ леко докоснаха украшението.

— Благодаря ви — каза Луси и отстъпи назад. — Моля, извинете ме. Трябва да... — тя хвърли бърз поглед наоколо. Трябваше да се престори, че е необходимо незабавно да разговаря с някого.

— Видели сте някого, с когото трябва да разговаряте — подсказа ѝ графинята развеселена. — Разбирам. Ще се видим по-късно. — Луси побърза да потъне в човешкото множество, а Рене я проследи с поглед и върху порцелановото ѝ лице трепна едва доловима усмивка.

Озовала се почти в центъра на залата, Луси усети, че нечия ръка се отпуска върху рамото ѝ.

— Доктор Неш! — Тя се обърна и се изправи лице срещу лице с леко зачервения Карл Андерс. — Мога ли да поговоря с вас, моля? — Дъхът му опари неприятно лицето ѝ. „Достатъчно постоях на това увеселение“ — реши Луси. — Трябва да се извиня — продължи Карл, — че бях настроен така отрицателно спрямо... хмм... спрямо идването ви на работа в ОММП. Боя се, че проявявам... х-х-м... известен консерватизъм по отношение на жените в науката. — „Добре дошъл в деветнадесети век“ — помисли си Луси. — Ала през последните седмици аз ви опознах и започнах... хмм... да ви уважавам. Искам да знаете, че наистина ви посрещам с „добре дошли“ — и той описа широк замах с ръката, в която държеше чашата си, напръсквайки гостите наоколо.

— Благодаря ви, Карл! — „Но дали все още ще ме обичаш, когато изтрезнееш?“

— Ричард ми разказа за вашите умения и за предаността ви към работата.

„Значи Рик“ — помисли си тя. Не беше сигурна дали това я удовлетворява, или по-скоро я дразни.

— Много ви благодаря — повтори Луси. — А сега... Сега трябва да поговоря... О, Алиша!

— Разбира се. Аз само...

— Да, да. Много мило от ваша страна. Ще се видим следващата седмица — Луси бързо се отдалечи, оставяйки почти пълната си чаша на някаква малка масичка. Виното започваше да ѝ действа, затова се насочи към изхода, търсейки тоалетна.

Тази във фойето беше заета и един от служителите я насочи към къс коридор, водещ до кабинет с отделна тоалетна. До слуха на Луси обаче долетяха гласове, идващи зад плътна затворената врата на кабинета. Върна се във фойето. Тоалетната беше все още заета. Пикочният ѝ мехур не можеше повече да чака, затова се изкачи по широкото стълбище, застлано с дебел килим, търсейки изход от положението. Притъмнелият втори етаж на къщата не отстъпваше по великолепието на първия, ала доктор Неш почти не спря да огледа потъналата в сенки спалня. Насочи се направо към тоалетната.

Чувствайки се като човек, незаконно промъкнал се в чужда собственост, тя затвори вратата след себе си и светна. Всичко беше облицовано със зелен мрамор: стените, пода, ваната с джакузи. Самата тоалетна беше ниска, от жълто-зеленикав порцелан, и при изплакване водата не вдигаше почти никакъв шум. „Дори четката за зъби във вградената поставка е зелена“ — отбеляза развеселено Луси. Ала и четката за зъби, и четката за коса ѝ напомниха, че е нахлула в личното пространство на Бил. „Влизай и изчезвай колкото се може по-бързо.“

След като приключи, Луси изгаси и понечи да отвори вратата, ала рязко я пусна. В спалнята имаше хора.

Долови шумолене на плат. Шепот.

Надникна през пролуката. Очите ѝ бавно привикнаха с полумрака. Успя да различи някаква фигура. По-скоро фигурите бяха две, вплетени една в друга.

— О, толкова е голям — обади се глас, който Луси разпозна. — Ти казваш не, но той казва да.

— Не тук — долетя остър мъжки шепот. Едната от потъналите в мрак фигури се отдръпна рязко. — Не сега. — Беше съвсем невъзможно човек да идентифицира тихия глас на мъжа.

— Никой няма да дойде — промълви Рене и се притисна до него.
— Божичко, искам те!

Мъжът изстена, после се отдръпна.

— Недей!

— Искаш да кажеш „Не спирай!“ — отново се разнесе шумолене на плат. — Ето. Докосни ги. Те са луди по теб... — Ала мъжът вече вървеше към вратата, притиснал с длани слабините си. Луси чу как закопчава ципа на панталона си.

— Защо тогава ме проследи дотук — попита Рене. „Нима това беше Бил Милър? Сигурно бе той — височината и фигурата бяха като неговите. А ако Бил не беше последвал Рене?“ Ако италианската дама се беше натъкнала на Луси, нима щеше да опита същата сцена с нея? Луси почувства, че ѝ прилошава.

— Тогава се махай — изрече гневно Рене, отправяйки роклята си. — В края на краищата не беше чак толкова голям. Познавам мъже...

След миг мъжът сграбчи графинята и впи устните си в нейните, опипвайки с ръце цялото ѝ тяло. Тя изкрещя:

— Причиняваш ми болка! Не бъди толкова груб!

— Ти обичаш да бъда груб с теб — прошепна свирепо той. После се отдръпна, притисна раменете ѝ, задържа я за миг неподвижна и я захвърли върху леглото. В следващия миг се озова до вратата и изхвърча навън.

„Излез след Бил! — помоли се безмълвно Луси. — Махни се оттук!“

Графинята се изправи бавно от леглото. Очаквайки ругатни, Луси с изненада чу niskия ѝ, гърлен смях. „Сега непременно ще напусне спалнята“ — помисли тя, наблюдавайки как Рене поправя гънките на роклята си. След това ръцете на италианката се вдигнаха към главата. Явно все още не възнамеряваше да си тръгне. Първо щеше да срещне косата си и да се гримира. В банята!

Чувствайки се твърде глупаво, Луси легна на мраморния под и отвори вратата достатъчно, за да изпълзи и да се озове върху килима в спалнята. Плътно до стената, тя внимателно се придвижваше, наблюдавайки движенията на Рене. Успя да се пхне под леглото точно когато осветлението в банята разпръсна мрака. Провря се под пружината и се показа от другата страна. Вратата към коридора беше

на около десет фута от нея — разстояние, което можеше да преодолее с лекота, ако Рене съсредоточи цялото си внимание върху грима. Надникна над леглото. От този ъгъл не се виждаше нищо в спалнята, което означаваше, че Рене също не можеше да я забележи. Луси се изправи и бързо излезе в коридора. Там изопна роклята си и прокара пръсти през гъстите си къдрици. „Е, преживях истинско удоволствие.“ Вече беше крайно време да си върви у дома.

Когато стигна до началото на стълбището, дочу гласа на Бил Милър.

— Виждала ли си Рене? Пристигна един човек, с когото бих желал да я запозная — зад него стоеше белокоос мъж в смокинг.

Луси замръзна.

— О, не, не съм я виждала!

— Ако я срещнеш някъде, би ли й казала, че я търся? — Луси кимна. — Е, наслаждавай се на обстановката! — Бил и белокоосият мъж се отдалечиха към бара, а Луси продължи към фоайето. Не че особено я засягаше, но ако мъжът в спалнята не беше Бил Милър, то кой би могъл да бъде...

— Хей, внимавайте! — Луси се огледа. — Съжалявам, но вие просто сама направихте тази бъркотия — каза й някаква непозната жена.

Луси впери поглед към огромното петно от салата с омари върху роклята си и чак тогава забеляза счупената чиния върху мраморния под. „Тъкмо това ми трябваше да завърша достойно вечерта.“

— Ужасно съжалявам!

— Изцапахте се — продължи непознатата. — Защо не опитате да махнете петното с минерална вода. Кухнята е там.

Икономът ѝ донесе малка бутилка с минерална вода и хавлиена кърпа, след което я упъти за тоалетната. Тя, разбира се, беше заета. Доктор Неш понечи да се върне обратно в кухнята, когато вратата се отвори и се появи Рик, очевидно току-що сресал косата си.

— Луси! Ето те и теб!

Погледът му попадна върху петното.

— Сега не мога да те заведа абсолютно никъде — подразни я той и взе кърпата и бутилката от ръцете ѝ. След това я въведе в тоалетната и затвори вратата. — Нека те изчистя аз — коленичи и затърка.

— Благодаря — Луси го погледна с искрена нежност. Клетъчен телефон се обади от вътрешния джоб на самото му. Не си спомняше да го е поставял там по-рано.

— Къде изчезна? Търсих те навсякъде.

— В тоалетната. Не е необходимо да навлизам в подробности.

— Аз също бях в тоалетната.

— И мислиш, че в къща като тази има само едно подобно помещение? — очите ѝ се смееха. — А нима ти обикновено разговаряш по телефона, докато си в клозета?

— Х-м-м? — измърмори Рик, съсредоточавайки всичките си усилия върху изцапаната рокля. — О, клетъчният телефон... — той го погледна, след това впери очи в Луси. — Андерс искаше да се обади на една фирма, с която работим, за да проверя нещо от негово име.

— В десет часа през нощта?

— В Япония вече е сутрин. О, не — добави той със смях, — не им се обадох от тоалетната.

— Дори не съм си и помислила подобно нещо — доктор Неш се усмихна. — И все пак смятам, че не е твоя работа да се обаждаш вместо Андерс. Защо му позволяваш да те използва по този начин?

— Не е чак толкова важно. Предполагам, че така Карл подхранва чувството си за власт. Нямам нищо напротив. Ето. Вече всичко е наред — той остави бутилката и хавлиената кърпа на мивката, отвори вратата и угаси осветлението. За част от секундата силуетът му се очерта на фона на ярките светлини във фоайето. Невъзможна мисъл блесна в съзнанието на Луси, но тя незабавно я пропъди. Това беше абсурдно, разбира се. Все пак в залата имаше поне тридесетина мъже с подобна височина и конструкция, в това число и Бил Милър.

— Като заговорихме за нашия общ приятел Андерс — подхвана Луси, когато влязоха във фоайето, — разбрах, че тъкмо ти си причината за твърде несвързаната реч, която произнесе тази вечер. Карл ме уважава, харесва, смята, че жените са солта на земята...

— Е, понякога той се държи като истински глупак. Аз просто му показах правилната посока. Много фино, разбира се. Надявам се, че нямаш нищо напротив.

— Мисля, че да. Но съм твърде изненадана, дето те е послушал.

Рик сви рамене.

— Поради някаква неизвестна за мен причина, този човек ме харесва — Холандър се усмихна на Луси. — Мисля, че моята момчешка непочтителност му допада.

— Синът, който никога не е имал?

— Животът, който никога не е изживял, би било по-вярното предположение — Рик се огледа. — Какво ще кажеш да се измъкнем оттук и да пийнем някъде по едно питие? Или предпочиташ да останем?

— Никак не ми се ще да стоя повече тук. Хайде да намерим нашия домакин и да му пожелаем лека нощ.

Те се придвижиха към центъра на навалищата, където Бил и Рене обсъждаха нещо, и пожелаха приятна вечер на домакините си. Бил леко целуна Луси по бузата и потупа Рик по рамото, ала Рене почти не погледна към тях. Дватамата взеха палтата си и излязоха на улицата. Нощта беше студена и свежа.

— Къде отиваме?

— Нека повървим малко пеш.

— Защо се умълча? — попита Рик след няколко пресечки. — Уморена ли си?

— Малко.

— Студено ли ти е?

— Всъщност не.

Рик протегна ръка, прегърна я през кръста и я притегли към себе си.

— Сега стопли ли се?

— Х-м-м.

Тръгнаха по-бавно. Спряха. Рик хвана рамото ѝ и я обърна към себе си. Луси отново почувства силата на погледа му. Бавно я притегли и я целуна — дълга, страстна целувка, която я остави без дъх.

— Искаш ли да се отбиееш в апартамента ми и да изпием някакво хубаво питие? — изрече накрая Рик, притискайки я силно. — Може и кафе.

— Кафето ми звучи примамливо — бавно отвърна Луси. — Но...

— Какво?

— Не ме разбирай погрешно, Рик. Мисля, че трябва да се прибера у дома — тя се поколеба. — Струва ми се, че така ще бъде по-добре.

— Защото работим заедно ли?

— Не, това не пречи. Аз... Просто ми се иска всичко между нас да се развива по-бавно. А това е толкова трудно с теб.

— Приемам го като комплимент — Рик ѝ се усмихна. — Добре, ти ще диктуваш темпото. Такова, каквото го желаеш.

— Мисля, че сега ми се иска да се прибера у дома.

— Така да бъде — той я целуна по носа, освободи я от прегръдката си и се приближи към края на тротоара да спре такси.

Пред блока, където се намиреше апартаментът ѝ. Рик отново я целуна нежно.

— Приятни сънища.

Луси се усмихна.

— И на теб!

Холандър проследи с поглед как тя преминава край портиера и изчезва във фойето. След това се обърна, взе от вътрешния джоб на сакото си клетъчния телефон и заговори тихо над микрофона, крачейки по празната улица.

ГЛАВА 8

Следващият ден беше събота и Луси спа до късно. Когато се събуди в десет часа, вече беше студен светъл ден. Взе душ, изяде едно сварено яйце върху препечена филийка, изпи чаша кафе и се почувства готова за последните коледни покупки.

Празникът идваше след седмица, а тя все още не беше решила къде да го прекара. Моника я агитираше отново да ѝ гостува, а майка ѝ вече месеци наред възхваляваше радостите от Коледата в Санта Фе. Ала щеше да ѝ бъде трудно да стигне до Ню Мексико дори ако бе планирала предварително посещението си там и бе резервирала самолетните билети — просто не можеше да се надява, че ще измъкне повече от два свободни дни от графика си в болницата. Пък и сега празнуването на Коледа в Ню Йорк ѝ изглеждаше далеч по-привлекателно, тъй като Ричард Холандър вече се бе появил в живота ѝ.

Украсените магазини бяха претъпкани, ала Луси успя да намери повечето от нещата, които търсеше — включително елегантен син пуловер от пухкава прежда за Моника и два комплекта еленови рога, които можеха да се привързват към врата със специален ремък. Намери ги в магазина с твърде несполучливото име „Аквариум за домашни любимци“, откъдето получи гаранции, че рогата ще създадат празнично настроение на всички джентълмени — в това число и на Макс и Хауърд. Все още не беше решила какво да купи за Рик.

Спря за секунда да погледа хората, които се пързалиха с кънки на „Рокфелер Ринк“, изкушавайки се да се присъедини към тях. „Някой друг път, когато туристите се приберат у дома.“ Разгледа празнично украсените коледни витрини на „Сакс“ и се поглези с чаша горещ шоколад в „Годива“. В „Дабълдей“ си купи нова готварска книга, пожелавайки си „Весела Коледа, Луси!“. Остави монети в няколко кутии на Армията на спасението, мечтаейки си за коледни песни, изпълнени от истински хористи, вместо гърмящите високоговорители.

Когато пусна последните си монети от десет и двадесет и пет цента в протегнатите ръце на бездомниците по Второ авеню, Луси безмълвно пожела Весела Коледа и на Лудия Рей, където и да се намираше той в този миг. Същото пожела и на другите, на които редовно даваше пари. За съжаление, нито един от тях все още не се появяваше наоколо.

Прибирайки се у дома, все още не оставила торбите с покупките, Луси провери телефонния секретар. Нямаше никакви съобщения. Е, нали беше казала на Рик, че иска връзката им да се развива бавно — той вероятно не желаше да ѝ се натрапва. Огледа се, опитвайки се да види всичко в апартамента през неговите очи. „Не е лошо. Може би мъничко разхвърляно...“

Метна пакетите на канапето, а палтото върху облегалката на един стол. След това истински се изненада от постъпката си — взе палтото и го окачи на закачалката. Разопакова покупките, подреди ги на малката масичка за кафе и смачка на топка хартиените торби, както правеше обикновено. Изведнъж спря, сгъна ги грижливо, занесе ги в кухнята и ги подреди под мивката. Вестниците от миналата събота бяха изпопадали по пода зад канапето — Луси ги събра и ги натрупа на спретнатата купчина пред вратата на апартамента, откъдето щяха да ги приберат за рециклиране. Върна се, взе изцапаните на закуска съдове от масата заедно с отдавна забравената каничка с кафе, занесе ги в кухнята и се залови да ги мие. Кафето беше полепнало по дъното на каната, а остатъците от вареното яйце съвсем се бяха изсушили. Луси затърка с гъбата. „По дяволите всичко това — изведнъж реши Луси и наблъска мръсните съдове в миялната машина, натъпкана вече до краен предел. — Аз съм такава, каквато съм.“

Наля си газирана вода и реши да опакова подаръците.

Когато отиде до бюрото да вземе ножици и тиксо, погледът ѝ се спря на статуите върху боровия сандък. Изтърва тиксото, приближи се и започна да ги разглежда. Божичко, колко бяха грозни! Ала тя наистина се убеди, че открива смътна прилика с няколко от експонатите, които бе видяла предната вечер. Може би трябваше да ги занесе на Бил Милър — той имаше необходимите познания. Но по някаква неизвестна причина си бе внушила, че не би се отнесъл благосклонно към каквото и да било, свързано с Жан-Пиер. Тя имаше

нужда от безпристрастен експерт, а такъв в Ню Йорк по всяка вероятност можеше лесно да се намери.

Върна се при бюрото си, взе телефонния указател и запрелиства страниците, докато попадна на раздела „Художествени галерии“. Цели три страници с адреси и телефони! Откъде да започне? Постави показалеца си в началото на списъка, търсейки имена, които биха могли да ѝ подсказат с какъв тип изкуство се занимава съответната галерия. Беше стигнала до буквата „Л“, когато телефонът иззвъня.

— Луси? Моника е. Какво реши? Ще те видим ли на Коледа?

Луси въздъхна.

— Не ме мрази, скъпа, ала не мисля, че ще успея да дойда. Имам работа в болницата, задължения в лабораторията на ОММП...

— Плюс един мъж на име Рик — подразни я Моника. Луси ѝ беше споменала, че е вечеряла няколко пъти с Рик, а Моника, каквато невъобразима романтичка си беше, превърна всичко това във вълнуващ любовен роман.

— Честно казано, не съм сигурна какви са планове на Рик. Може да му се наложи да се прибере в Калифорния за Коледа. Сподели, че трябвало да се погрижи за някакви семейни дела. Наистина имам много работа...

— Е, щом няма да бъдеш сама... Между другото, чу ли новината? Тед Уайли си замина.

— Заминал! Къде?

— Прекъснаха финансирането на неговата програма и си намери друга работа. Заяви, че достатъчно дълго е бил на държавна служба и се премести някъде в Тексас.

— Ами проектът „Перувиа“?

— Предполагам, че заместникът му ще се опита да обобщи получените резултати. Макар че едва ли ще има приоритет за тази задача — било е само малка, изолирана проява на болестта, изцяло овладяна, при това на хиляди мили отгук. Знаеш какво е положението с финансите. Орязали са всички възможни екстри. Същото е и с ВМИИ на САЩ (Военно медицински изследователски институт на САЩ). Така че лично аз не очаквам прекалено много. Предполагам, че изследванията ще бъдат продължени от вас.

— Бедният Тед! Той работеше в ЦКПИЗ от години...

— Да, но напоследък бе станал твърде неспокоен. Мисля, че му трябваше промяна. Жена му е от Тексас, така че преместването там ще ѝ се отрази добре.

По време на разговора Луси бе продължила да оглежда списъка на художествените галерии. Изведнъж нещо привлече вниманието ѝ.

— Моника? Почакай за минута! — „Галерия «Никой»... «никой». Защо това име ѝ изглеждаше така познато?“

— Добре ли си? — попита я Моника.

— Съжалявам. Тъкмо разглеждах адресите и телефоните на художествените галерии, когато ти се обади. Бях решила да занеса статуйте на Жан-Пиер за експертна оценка.

— Доколкото си спомням, беше споменавала, че те нямат никаква стойност.

— Да, но бих ли могла да го твърдя със сигурност? — „Галерия «Никой»“ — помисли си тя. — „Никой“... — Има едно име, което ми звучи познато, но не зная откъде... Божичко! Тетрадката!

— Какво?

— Тетрадката на Жан-Пиер! Онази в старото писалище. Почакай — Луси остави телефонната слушалка и изтича да измъкне скритата в кожена подвързия тетрадка от чекмеджето с бельото. След малко се върна, пъкна слушалката под брадичката си и запрелиства страниците. — Ето я! — „Никой“!

— Никой ли?

— Това е едно от имената, които Жан е записал в бележника си. Но то е и име на художествена галерия тук в Ню Йорк.

— Може би е просто съвпадение — вметна предпазливо Моника. — Има ли и други такива?

— Чакай да видя... Станислас, Станислас... да, има художествена галерия „Станислас“ — обяви триумфално Луси. — Ето, открих и галерия „Богът на Слънцето“... Ето и галерия „Vieillesse“^[1]. Моника, знаеш ли какво означава това? Жан-Пиер сигурно е разпространявал хероина чрез мрежа от художествени галерии! Това е последното, липсващо късче от мозайката — изведнъж Луси се почувства особено потисната. — Аз сгрехих, а Бил Милър имаше право. Жан наистина е търгувал с наркотици...

Няколко секунди Моника не ѝ отговори.

— Мислех те за по-умна — рече накрая тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Хората от УБНТНС (Управление за борба срещу незаконната търговия с наркотични средства) наистина намериха хероин в куфара на Жан. Но това не означава, че той самият го е сложил там — тя отново замълча. — Жан-Пиер не е бил замесен в търговията с наркотици.

— Нима?

— Разбира се, че не е, Луси. Само си помисли. Той е търгувал незаконно с произведения на изкуството.

---

[1] Старост. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Младият мъж наблюдаваше с отвращение статуите, които Луси бе поставила на бюрото пред него.

— Боя се, че това са типичните боклуци, които грабят туристите. Надявам се, че не сте платили твърде голяма сума за тях.

— Те са подарък.

Мъжът погледна Луси и повдигна лявата си вежда. Очевидно клиентите на галерия „Бентън-Буш“ не бяха хора, получаващи такива долнопробни подаръци.

През изтеклата седмица, откакто Моника беше направила изненадващото си предположение, Луси мислеше най-вече за него. Ала работното време на галериите и собствената и заетост в болницата съвпадаха и това не ѝ позволи да предприеме каквото и да било до Бъдни вечер. Междувременно си направи план. Беше решила да започне с експертна оценка от законно функциониращите галерии — такива, които не бяха изброени в тетрадката на Жан-Пиер. След това щеше да пристъпи към подозрителните. Възнамеряваше да спомене името на Жан и да следи как ще реагира отсрещната страна. Ако забележеше нещо, щеше да прояви настойчивост и да предложи да продължи оттам, откъдето бе прекъснал Жан-Пиер. Така щеше да провери дали някой ще налага въдицата.

Макар че улиците в тази студена неделна утрин бяха пълни е хора, решили да направят покупки си за Коледа в последната минута, търговията с произведения на изкуството не беше и наполовина така популярна, както бизнесът с пуловери, книги и вратовръзки, затова собственикът на галерия „Бентън-Буш“ бе проявил истинско нетърпение. Но то се изпари в мига, когато тя извади фигурите от сака. Това беше третата галерия от обиколката ѝ. Досега мнението на експертите съвпаднаше: статуите бяха истински боклук. Луси благодари на мъжа, опакова дървените фигури и си тръгна. „Дойде време и на горещите съмнителни свърталища“. Галерия „Никой“ се намираще зад следващия ъгъл.

Но трябваше да преживее истинско разочарование. Дори името на Жан-Пиер накара собственицата само да примигне. Тя се оказа крехка дама на средна възраст в моден костюм, която припряно обяви, че статуите са без никаква стойност. Осъзнавайки, че Луси няма да купи нито един от експонатите с прекалено надути цени, галеристката се обърна да помогне на друг клиент, чиято външност загатваше повнушителни финансови възможности.

Същата сцена се разигра и в „Vieillesse“. Доктор Неш остана с впечатлението, че когато спомена името на Жан-Пиер, в очите на собственика проблесна някакво пламъче, но след това намеците ѝ, че може да достави повече и по-висококачествени произведения на изкуството бяха посрещнати с хладна учтивост. Ето защо тя отново се намери на улицата.

Въздъхна, спря едно такси и пое към картинна галерия „Станислас“. Очевидно подходът ѝ беше неправилен. Имаше задръстване, затова разполагаше с достатъчно време да обмисли положението. Когато слезе пред антикварния магазин на авеню „Колумб“, вече имаше нов план.

Но къде беше галерия „Станислас“? Луси провери номера. Да, тъкмо това беше мястото, което търсеше. Тогава я зърна. Малка табела върху мръсна врата. Входът не беше заключен. Вътре имаше домофон със седем копчета, под които върху етикети бяха написани имената на наемателите, обитаващи малката невзрачна къща. Луси натисна звънеца с надпис „ГАЛЕРИЯ «Станислас»“.

— Кой е? — през микрофона долетя мъжки глас със силен акцент.

— Луси Неш. Колекционер. Един от моите приятели ми разказа за вас. Спомена, че разполагате с много специални неща.

— Кой ви каза това?

Луси познаваше един-единствен колекционер на произведения на изкуството, ала той беше толкова известен, че вероятността Станислас да е чувал за него беше твърде голяма. Ако предположението и се окажеше вярно, то можеше да ѝ помогне да проникне вътре.

— Доктор Бил Милър.

Дълго време не се случи абсолютно нищо и Луси започна да си задава въпроса дали преценката ѝ не се е оказала погрешна. Може би

Бил не беше чак толкова известен в артистичните среди. Но тогава гласът отново се обади:

— Качете се на третия етаж. Ще ви посрещна на площадката — вътрешната врата забръмча, отвори се и Луси влезе.

Заизкачва се по напуканото каменно стълбище, потънало в полумрак. Това място беше в пълен контраст с останалите галерии. Този факт странно защо я изпълни с надежда.

Стегнат, подобен на птица мъж, прехвърлил седемдесетте, стоеше на площадката на третия етаж. Беше с добре скроен тъмен костюм и носеше копринена вратовръзка с разнообразни цветни мотиви. Подпираше се на бастун от абанос и я наблюдаваше внимателно.

— И така — започна мъжът, когато Луси се изправи пред него. — Вие сте Луси Неш?

— Да.

— Аз съм Бено Станислас — той протегна ръка и Луси я стисна. — Какво колекционирате, Луси Неш?

— Южноамериканско изкуство. Старинни предмети.

— Разбирам. От Предколумбовата епоха?

— Да.

— И онзи Бил Милър, за когото споменахте, ви е препоръчал да дойдете при мен?

Луси кимна.

— Каза, че притежавате много необикновени неща.

— Наистина притежавам — очите му станаха сурови. — Ала не познавам никакъв Бил Милър.

— Х-м-м, господин Станислас, бихме ли могли да разговаряме вътре?

— Вътре ли?

— Във вашата галерия — Луси се огледа.

Станислас се намръщи.

— Имате грешка. Аз нямам никаква галерия.

— Но надписът...

— Аз съм търговец, госпожице Неш. Купувам и продавам на частни лица. Нещата, които предлагам, не са публично достояние — след тези думи той ѝ обърна гръб.

— Почакайте! Моля ви! Аз съм приятелка на Жан-Пиер Дидие.

Мъжът спря.

— Не познавам такъв човек — отговори й Станислас, без да обръща глава. — Довиждане.

— Имам неговия бележник.

Търговецът спря.

— И защо този факт би трябвало да ме интересува?

— Защото името ви фигурира там.

Старецът вдигна бастуна си и за миг Луси помисли, че ще я удари, толкова гневно бе станало лицето му.

— Точно така — бързо заговори тя, отстъпвайки назад. — Аз съм... негова приятелка. Бизнес партньор. Той ми поръча... — Луси вече импровизираше: — Поръча ми да дойда при вас, ако му се случи нещо.

Станислас бавно отпусна бастуна, пое дълбоко дъх, за да овладее чувствата си, и замърмори нещо. Последваха няколко секунди пълна тишина.

— Не зная за какво става дума — заяви накрая възрастният човек, ала тонът му беше несигурен, а изразът на лицето му — плах.

— И на двама ни е известно! — Станислас се изправи, вперил недоверчив поглед в нея. „Той мисли, че съм от полицията — осъзна Луси. — Или пък — митнически служител.“ Не беше сигурна точно коя служба би се заела с разследването на незаконна търговия с произведения на изкуството, ала без съмнение имаше такава и старецът бе убеден, че тя действа от нейно име. Доктор Неш извади от дамската си чанта лична карта, удостоверяваща, че работи в болница и я тикна пред лицето му.

— Ето, погледнете! Аз съм лекар, също като Жан-Пиер. Доктор Дидие. Работя в общата градска болница в Ню Йорк. Бяхме заедно с Жан-Пиер в Перу, когато той... Лекар съм. Виждате ли?

Старецът неохотно разгледа личната карта, преобръщайки я в изкривените си от артрит пръсти, след това рязко й я върна.

— Влезте! — Луси го последва по къс тъмен коридор, който ги заведе в малка прекалено гореща стая.

— Седнете — нареди й мъжът. — Хей там, на канапето.

Луси се подчини, след което се огледа. Намираше се в малка всекидневна. Мебелите представляваха еkleктика от различни стилове — бяха стари, но хубави. Ориенталски килим с избелели багри

скриваше по-голямата част от дървения под, а стените бяха покрити със старомодни грапави тапети в червеникаво. Едва доловима миризма на гозба се носеше във въздуха и Луси разбра, че това не е галерия, а домът на Станислас.

— И така, доктор Неш — подхвана възрастният мъж, разполагайки се на креслото срещу нея, — защо онзи човек, когото не познавам, ви е казал да дойдете при мен? И какви са били основанията му да мисли, че ще му се случи нещо?

Луси въздъхна.

— Хайде, хайде, господин Станислас. Зная всичко за вашия... х-м-м... бизнес. Самият Жан-Пиер ми разказа. Той е бил от онези частни продавачи, за които споменахте — източник на необичайните, специални неща, които продавате — Станислас сви безразлично рамене, ала очите му не се отделяха от лицето ѝ нито за миг. — Що се отнася до страха, че ще му се случи нещо — продължи тя, все още импровизирайки, — може би е смятал, че някой е научил за незаконната търговия с произведения на изкуството, с която се е занимавал. Някому е станало известно, че той работи с вас. И е бил прав, нали? Наистина нещо се случи с него.

— Хероин! Ето какво му се случи — отговори ядосано Станислас. — Изкуството не беше достатъчно за него, та трябваше да се захване и с наркотици.

— Може би вие също сте ги купували — предположи гласно Луси. — И сте ги продавали на частни лица... Нима за вас изкуството беше достатъчно, господин Станислас?

Старецът се надигна, разтреперан от ярост.

— Аз не се занимавам с търговия на наркотици, доктор Неш! Едва когато арестуваха Жан, научих... — Отпусна цялата си тежест върху бастуна. Дишаше тежко. — Бихте ли си тръгнали незабавно оттук?

Ала Луси въобще не помръдна от мястото си. Тя се вгледа внимателно в стареца и откри, че поради някаква необяснима причина бе повярвала на думите му.

— Седнете, господин Станислас. Виждам, че ми казвате истината. — Възрастният човек остана прав, взирайки се гневно в нея. — Моля ви! Съжалявам! Самата аз не знаех нищо, докато не го арестуваха. Бях шокирана — просто ми се струваше невъзможно Жан

да се занимава с трафик на наркотици. Не можех да повярвам. Все още не желая да повярвам... — Заплака, припомняйки си ужасната нощ: Бил я бе посрещнал на летището и ѝ бе разказал всичко. Луси осъзна, че трябва да поддържа историята, която бе представила пред Станислас, затова каза: — Помислих си, че може би вие и той... Трябваше да се убедя.

Старецът бавно се отпусна в протритото кожено кресло. Вече бе взел решение.

— Беше ли ваш любовник?

Нетактичният въпрос я изчерви.

— Да. Беше.

Това изглежда поуспокои търговеца.

— Разбирам — промълви той и изразът на лицето му се смекчи. — Интимните партньори си споделят много тайни. Но защо ви е изпратил при мен?

— Жан ми разказа с какво се занимава — започна предпазливо Луси. Пъхна ръка в чантата си, намери носна кърпичка и изтри очите си. — Всъщност аз дори му помагах няколко пъти. Мисля, че Жан искаше аз да продължа... х-м-м... деловите връзки с вас.

— И това ли възнамерявахте да направите, Луси Неш?

— Да.

— Откровено казано, радвам се да го чуя. Напоследък изпитвах чувството, че Жан... не ми допада изразът, ала трябва да го употребя — ме мами. И че се опитва да продаде стоката си директно на моите клиенти. — Погледът на търговеца се спря върху чантата, в която бяха опакованите дървени статуи. — Какво сте ми донесли?

— Какво? — Луси проследи погледа му. — О, все още нищо. Това са покупки за Коледа. Помислих, че първо трябва да се срещнем, да поговорим...

— Разбира се. Бихте ли изпили чаша чай?

— Да, благодаря — прие Луси изненадана. — Мога ли да ви помогна?

— Моля, не се безпокойте. Чаят се приготвя съвсем лесно — старецът се затътри към кухнята и след малко Луси чу свистенето на чайника. — Може би да ми помогнете само с подноса — извика Станислас. Тя стана и отиде при него. Две чаши с ароматен чай и

чиния бисквити с лъскава глазура бяха подредени върху лакиран китайски поднос. — Мога да се справя с една чаша, ала всичко това...

— Красив поднос, господин Станислас — отбеляза Луси, докато го носеше към всекидневната.

— Бено — поправи я възрастният мъж, отпусайки се на креслото. — Ако ще бъдем бизнес партньори, трябва да ме наричате Бено. Бисквитите са превъзходни. Вносни.

Луси се усмихна и си взе една.

— Как ще работим в бъдеще, Бено?

Той духна чая и замислено отпи мъничка глътка.

— Жан е създал много връзки в различни страни. Щом разполагате с бележника му, значи имате и имената на хората, с които е контактувал.

Луси кимна.

— Има един Хорхе в Лима — подсказа тя.

— Да, Хорхе Мелендес. Чувал съм за него — старецът си взе бисквита и я разчупи на две. — Срецали ли сте се, докато бяхте в Перу?

— Само Жан.

— А, това е извънредно интересно. Жан ми намекна, че Хорхе е намерил нещо изключително. Някакъв древен експонат. Не ми обясни точно какъв. Ала от начина, по който говореше, ставаше ясно, че е много стар и ценен. А вие твърдите, че нямате нищо за мен?

— Не. Всъщност Жан... х-м-м... ми намекна нещо, но аз вече бях заминала за САЩ, когато той се срещна с Хорхе. После го арестуваха и така и не разбрах...

— Нали федералните агенти ви предадоха неговите вещи? Проверихте ли ги внимателно?

— Да, много внимателно. Нищо.

— А сигурна ли сте, че бихте разпознали предмета, ако го видите? Притежавате ли необходимите знания за това?

— Никога не съм изучавала изкуство — призна Луси. — Ала със сигурност бих разпознала произведение от Предколумбовата епоха дори и да не зная точно каква е стойността му.

— А защо предполагате, че е произведение от Предколумбовата епоха?

— Перу, Хорхе Мелендес... Естествено е да приема...

— Никога не приемайте нищо без доказателства — предупреди я Бено. — Работата на Жан беше свързана с мисии в много страни, каквато очевидно е и вашата. — Луси кимна. — Същото се отнася и за Хорхе Мелендес. — Възрастният човек се усмихна и си взе още една бисквита. — Доколко сте запозната със света на древните произведения на изкуството?

— Може да се каже, че не зная почти нищо.

— В такъв случай трябва да се учите, иначе ще ви мамят жестоко. Дори и човек с утвърдена репутация като Хорхе Мелендес. Покупките и продажбите на произведенията на примитивното изкуство са обвити в тайнственост, скъпа. Запазването на тайната е едно от условията на договора за покупко-продажба. За разлика от практиката на „Блумингдейл“ — Станислас се усмихна и погледна пълната чанта до краката ѝ, — тук е изключено да върнете веднъж закупения от вас предмет. — Погледът му стана сериозен. — Трябва да бъдете сигурна в качествата на онова, което купувате и да проявявате особено внимание на кого ще го продадете. Всичко това може да се окаже много трудно.

— Но нима не е толкова трудно и за вас? Нима купувачите ви не се интересуват откъде сте намерили нещата, които им продавате? Нима не подозират, че са внесени незаконно? Не се ли страхуват?

Бено се засмя тихо.

— Моите купувачи са далеч по-загрижени за автентичността и стойността на даден предмет, отколкото дали той е откраднат отнякъде. Защо изглеждате толкова шокирана? Те осъзнават колко нищожен е шансът подобни неща да бъдат получени по законен начин. По същество бизнесът е такъв, разбирате ли? Има международно споразумение от 1970 г., чиято цел е да спре или поне да ограничи незаконната търговия. Африка, Индия, Южна Америка... Толкова много ценности вече са изчезнали, продадени на купувача, предлагащ най-висока цена. А понякога въобще не са продавани, просто са взети от завоевателите. И това продължава векове. Например прочутите Мрамори на Елигин...

— Значи Конвенцията на ЮНЕСКО е затруднила покупко-продажбата на древни произведения на изкуството?

— Може би наистина е ограничила този процес, но в никакъв случай не го е направила невъзможен. Всичко зависи от географските

фактори, както се досещате.

— От географските фактори ли?

— Много държави, например Франция, не са толкова... нека използвам думата „педантични“, както правителството на САЩ, което издирва, отнема от собствениците и връща древните произведения на изкуството на страните, от които те са били изнесени незаконно. Всъщност Конвенцията изисква точно това.

Луси си припомни, че Жан-Пиер бе планирал да отлети за Франция два дни след срещата си с Мелендес. А Бено бе споменал за подозренията си, че партньорът му възнамерява да продаде стоката си на други лица. Ако във Франция съществуваше по-голяма свобода за незаконна търговия с предмети на изкуството, то звучеше съвсем логично Жан да пренесе бизнеса си там, особено ако наистина е имал нещо специално за продан. Но къде бе мястото на хероина в цялата тази верига?

— Още една бисквита?

— Не, благодаря. Наистина стана време да си тръгвам — Луси се изправи. Бено също, помагайки си с бастуна. Той се приближи към бюрото от розово дърво.

— Ето ви моята визитна картичка с домашния ми телефонен номер. Следващия път се обадете, преди да ме посетите. Трябва да бъдем внимателни. А онзи бележник на Жан... — започна той, изпращайки я до вратата. — Надявам се, че няма да проявите глупостта да го оставите на място, където някой приятел... или ваш любовник... би могъл да го намери. Напоследък забелязвам особени хора на улицата пред дома си. Разхождат се наоколо, разглеждат витрините, ала не са истински купувачи. Разбирате ли ме? Двама ми телефонираха, представяйки се за колекционери, и ми задаваха странни въпроси.

— И все пак вие ме допуснахте до дома си?

— Помислих си, че сте една от тях. Не се изненадвайте толкова, скъпа. По-добре е човек да види дявола. Реших, че е време да разговарям лице в лице със заплахата. Така бих могъл да науча какво всъщност знаят и какво само подозират.

— А Бил Милър? — попита Луси, излизайки в мръсния коридор. — Може би фактът, че споменах името му, ви накара да се срещнете с мен?

Бено поклати глава.

— Не познавам този Бил Милър — птичите му очи се взряха остро в нейните. — Защо си мислите, че би трябвало да го познавам?

— Бил е шефът на организацията, която изпрати Жан и мен в Перу. Освен това известен колекционер. Помислих си, че може би сте имали делови връзки с него.

— За жалост, не — отсече Бено и лицето му помрачня. След секунда се усмихна, превърнал се във въплъщение на самата любезност. Подаде ръка на Луси. Тя е стисна.

— Известно време ще отсъствам — каза ѝ той. — За около месец, а може би и по-дълго. Ще ме извините, ако не ви изпратя пощенска картичка — търговецът се усмихна мрачно.

— Но нали ще се върнете?

— О, да. Бизнесът ми е тук. Просто възнамерявам да „укротя топката“, както вие американците обичате да се изразявате приятелски. Е, весела Коледа, скъпа! Ще ви потърся през новата година.

— Весела Коледа — отвърна Луси. „Не се задъхвай!“ — напомни си тя.

„И така, какво научих?“ — помисли си Луси, крачейки вече по улицата.

Първо: Моника има право. Жан-Пиер наистина се е занимавал с незаконна търговия на предмети на изкуството. Ала дали е участвал и в нелегалния трафик на наркотици? Макар че това би било глупаво, а Жан не беше глупав. Алчен, неморален, неетичен — да, ала в никакъв случай глупав.

Второ: В САЩ съществуват сурови закони срещу незаконната търговия с произведения на изкуството. Нима митническите агенти на летище „Кенеди“ бяха търсили незаконно внесени произведения на изкуството, а бяха попаднали на хероин? Възможно ли е някой да им се е обадил предварително? Може би, но проблемът с хероина отново оставаше неизяснен. Ако Жан не го бе поставил в куфара си, кой в такъв случай бе сторил това?

Трето: Бено подозира, че Жан го е мамил. Той изглежда разстроен, че тя и Жан познават Бил Милър. Може би търговецът си помисли, че Бил е частен купувач, когото Жан е запазвал за себе си.

Задуха студен вятър и Луси се загърна по-плътно с палтото си. Ами ако подозренията на Бено се окажеха основателни? В бележника

на Жан имаше няколко инициала, които не отговаряха на нито една от галериите в телефонния указател. Ако зад тези инициали се криеха някои от купувачите на Бено — хора, на които Жан бе продавал директно, лишавайки търговеца от неговата комисиона? Възможно ли бе самият Бено да е предупредил митническите власти, за да си отмъсти? Но подобна стъпка би подложила на риск сигурността му. Освен ако Жан не загине, преди да е уличил в престъпление галерия „Станислас“. Жан наистина бе умрял твърде бързо. Вестниците оповестиха, че сложил край на живота си със „смъртоносен прах“.

Но защо човек, занимаващ се с незаконна търговия на произведения на изкуството би имал в себе си „смъртоносен прах“? И защо Жан бе донесъл онези грозни дървени фигури без абсолютно никаква стойност? Дори митническите агенти не бяха успели да намерят отговор на този въпрос.

Заваля ситен сняг. Тази година Коледа наистина щеше да бъде бяла. Не че това имаше някакво значение. Рик оставаше в Калифорния за празниците, билетите за всички самолети бяха разпродадени, а тя все още не беше решила къде ще прекара Коледата. Затова, когато един колега в болницата я помоли да си разменят дежурствата, та да има повече свободни дни със семейството си, Луси реши да приеме.

Доктор Неш премина край входа на едно кино. Даваха комедия, която отдавна искаше да гледа. Филмът започваше след двадесет минути. Луси си купи билет, прекоси улицата и отиде в отсрещното кафене, където имаше телефон. Щеше да провери дали някой е оставил съобщения на секретаря ѝ. Рик се бе обаждал от дъждовна Калифорния — желаше ѝ весело прекарване и обещаваше, че скоро ще се обади отново. Джейк Уайс също ѝ бе оставил съобщение, с което напомняше, че я очакват за вечеря. Твърдеше, че жена му приготвяла най-големите вкуснотии в града и единственото, което Луси трябвало да вземе със себе си, бил добрият апетит. Луси се усмихна.

В киното доктор Неш си купи пуканки и газирана вода и се отпусна, наслаждавайки се на своето малко бягство от ежедневието. Имаше нужда от това.

ГЛАВА 10

Периодът между Коледа и Нова година не е благодатен за много видове бизнес. Хората отиват да прекарат някъде ваканционните дни и всичко върви на бавни обороти. Но в болницата часовете са не по-малко напрегнати от другите дни в годината, дори често и повече. Луси беше непрекъснато заета. Епидемията, разпространена по местните ресторанти и вериги за бързо хранене я изтощи напълно.

Ето защо тя вече бе дълбоко заспала, когато Рик се обади от Калифорния в девет и петнадесет вечерта.

— Честит трети ден след Коледа — пожела й бодро той. — Как се чувства героинята?

— Уморена.

— Мога да си представя. Прочетох за епидемията във вестниците тук. Дори местната новинарска станция в Санта Барбара поде темата. Изглежда, че ви е било напрегнато.

— Меко казано — Луси се прозя.

— Събудих ли те? — попита загрижено Рик. — Наистина съжалявам. Може би трябваше да се обадя утре сутринта.

— Не, няма нищо. Не ми идва наум кой друг бих предпочела да ме събуди.

За миг се възцари тишина, тъй като и двамата се замислиха за значението на тази фраза. След това долетя.

— Хайде да пороботим по този въпрос — предложи Рик и двамата се разсмяха. Луси понечи да запали нощната лампа, ала промени решението си. Беше толкова уютно да разговаря в сънливия полумрак. — Самолетът ми каца късно в петък — продължи Рик. — В събота е Нова година и се надявах да прекараме заедно празничната вечер. Разбира се, ако нямаш никакви други планове.

— С удоволствие.

— Прекрасно! Предполагам, че ще бъде най-добре да направя резервация в някой ресторант. Имаш ли предвид някое специално заведение?

— Ти избери. Имаш вкус за ресторантите.

— И за жените. Хей, купил съм ти подарък.

„А пък аз още не съм избрала нищо за теб — помисли си Луси.“

— А какъв е той?

— О, не — засмя се Рик. — Изненада. Заспивай сега. Ще ти се обадя в събота сутринта. Не много рано — добави той и тя долови смеха в гласа му.

— Би било тактично от твоя страна — Луси също се усмихна. — Лека нощ, Рик.

— Лека нощ, Луси. Приятни сънища.

Постави телефонната слушалка на място и се сгуши в леглото. „Празнична нощ с Рик — помисли сънливо доктор Неш. — Какъв прекрасен начин човек да започне новата година.“ Спомни си как тялото му се притискаше до нейното на коледното увеселение у Бил и страстта, с която я целуна по-късно. Това, че връзката им се развиваше бавно, бе прекрасно, ала не беше сигурна колко време можеше да поддържа такова темпо.

Рик стисна клетъчния телефон, пусна водата на тоалетната, излезе от банята и потъна в мрака на притихналата спалня. Якето му бе праметнато върху облегалката на едно кресло и той пхна телефона в един от джобовете, минавайки покрай него.

Тя се бе отпуснала на леглото със затворени очи. Рик спря и я погледна. Клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха. В същия момент жадно протегна ръка към него.

— Върни се в леглото.

— Ти си ненаситна.

— Ммм — тя коленичи и приближи пълзешком. — А ти си вкусен.

Пое го в устата си. Той застана от удоволствие. Беше много умела и той скоро падна на леглото, зачервен и изнемощял. Жената се взря в него със зелените си котешки очи. Светлокестенявата ѝ коса се разпиля около лицето.

— Весела Коледа!

— Коледа свърши.

— Тогава Честита Нова година! — По лицето ѝ пропълзя ленивата усмивка. — Сега ще вземем душ, а после ще ме заведеш на вечеря.

— Невъзможно! — Рик се надигна в леглото и се намръщи. — Знаеш, че не бива да ни виждат заедно. Споразумяхме се.

— Не съм съгласна.

— Не!

— Уплаши ли се? Мъж като теб?

— По дяволите, наистина съм уплашен! Аз получавам заплатата си от Бил Милър.

— О, него никак не го е грижа какво правим ние.

— Едва ли е така, дявол да го вземе. Нямам намерение да продължавам този спор.

— Държиш се глупаво — отбеляза Рене. — Тук не е Италия. Освен това той не е мой съпруг.

— И добре, че е така. Ако бяхме в родното ти село, съпругът ти щеше да разстреля и двама ни. Или пък баща ти — Рик не се усмихваше.

— И в такъв случай щяхме да се чукаме цяла вечност — тя изпълзя през леглото и се разположи върху свитата му ръка. — Мислиш ли, че хората се чукат и на небето, любими?

— Съмнявам се, че някой би могъл да те спре.

Рене се разсмя, после протегна ръка и замилва вътрешната част на бедрото му.

— Ще ме вкараш в болница — Рик сграбчи ръката ѝ и я ухапа леко, после бързо се търкулна през леглото и стана. — Имам нужда от някакво питие. Ти искаш ли?

Прекося малкия ѝ ултра модерен апартамент, влезе в кухнята и скоро се върна с две изстудени чаши.

— Как се чувстваше в онова малко градче в южна Италия? И къде се научи да говориш английски така добре? — Рик седна върху облегалката на едно кресло, където ръцете ѝ не можеха да го достигнат.

— Пристигнах в Америка, когато бях на четиринадесет — отговори тя, поемайки питието си на малки глътки. — Баща ми умря, а аз и мама дойдохме да живеем при неговата сестра.

— В Ню Йорк?

— Не, в Маями. Но когато навърших деветнадесет, се омъжих и отново се върнах в Италия.

— В Амалфи, при графа?

— Да. Защо се интересуваш толкова?

Рик се усмихна.

— Опитвам се да си представя как си изглеждала като малко момиченце. Сигурно си била много сладка.

— Истинска лудетина!

— Това щеше да бъде второто ми предположение — той замълча за миг. — Не мога да разбера защо си се върнала в Америка. Италия е много красива страна.

— Познаваш ли я? Бил ли си там?

— Само веднъж. В Рим. И в Латино, на гроба на дядо си.

Рене отвори широко очи.

— Дядо ти е бил италианец?

— Не, но е умрял там — Рик пое солидна глътка от питието си. — Служил е в сухопътните войски по време на Втората световна война. Убили са го в битката при Монте Казино.

— Колко тъжно! Млад ли е бил?

— На тридесет и две.

— Ами баща ти? Той също ли е служил в сухопътните войски?

— Не, във флота. Ала не е целял блестяща кариера. Отбил службата си и напуснал.

Рене се вгледа в Рик над ръба на чашата си.

— Значи произхождаш от семейство на патриоти. Колко благородно!

— Нима не го одобряваш?

— Да участваш във войните на политиците? Това е глупаво!

— Твърде цинично изявление за жена, която дарява стотици хиляди долари на ОММП.

— Но това не е политика, а благотворителност — тя изпи остатъка от скоча и остави чашата на ниската масичка до леглото. — Изведи ме на вечеря, Рик. Обещавам, че никой няма да те застреля.

— Не, Рене.

— Е, аз отивам да взема душ, пък после ще видим — графинята се изправи и пое към банята, поклащайки предизвикателно бедра. — Ще дойдеш ли?

— Скоро. Позволи ми да те изненадам.

Рик изчака, докато потече водата от душа, после остави чашата си. Рене беше забравила вратата на банята откряната. Той се приближи и тихо я затвори, след което бързо и методично запретърсва апартамента.

Въпреки допълнителното натоварване заради епидемията, Луси беше решила да не пропуска редовните си занимания в лабораторията на ОММП в четвъртък следобед. Ала денят мина някак неусетно и едва след четири следобед тя затвори последния медицински картон и изключи компютъра. Всяка вечер, преди да напусне кабинета си, тя разглеждаше програмата за следващия ден. Така направи и днес. Жълтият лист на таблото ѝ напомняше да се обади на Алиша, но стоеше там от понеделник, а все не ѝ оставаше свободна минута да посегне към телефона. Хвърли поглед към часовника си. Вече беше закъсняла три часа — пет минути повече нямаше да бъдат от кой знае какво значение.

— Алиша? Обажда се Луси Неш. Незабавно искам да знам програмата на Бил, моля. Не, не желая да си уговарям среща. Свързано е с Жан-Пиер. Аз... просто се опитвах да си възстановя някои неща от онова време и се досетих, че ми беше споменавал нещо за среща с Бил. Дали би могла да ми кажеш за кога е била насрочена? Вероятно около отиването ни в Перу. Добре. Би ли могла да провериш и предния месец? Благодаря. Ще почакам.

Застанал до вратата, Джейк Уайс размаха някакъв медицински картон, ала Луси поклати глава.

— Излизам след две минути — каза му тя, захлупвайки слушалката с ръка. — Розмари все още е тук, ако случаят е спешен.

— Не е спешен. Възможно ли е да поговорим утре веднага след като дойдеш на работа?

— Разбира се. Най-добре ще бъде да ми донесеш рецептата за латките. Да, Алиша, все още не съм затворила. Кога? — Луси се намръщи и си записа. — Сигурна ли си, че е само тази? А случайно Жан да е споменавал по какъв повод иска да се срещне с Бил... Не? Благодаря ти много, Алиша. Честита Нова година и на тебе!

Луси затвори и запрелиства бележника си. Датата, която ѝ бе съобщила Алиша, беше точно един ден след смъртта на Жан. А предния ден той трябваше да отлети за Франция.

Карл Андерс обличаше палтото си, когато Луси влезе през стъклената врата.

— Вече минава пет — започна без предисловие той. — Сигурно не възнамеряваш да работиш тази вечер.

— Весела Коледа, Карл — поздрави го тя, сваляйки връхната си дреха. — Хубав подарък ли ти донесе Дядо Коледа тази година?

Лицето на Карл се раздвижи, имитирайки усмивка.

— Да, много хубав. Извинявам се, че бях толкова рязък. Закъснявам за среща — той замълча за миг. — Бен и Корин ще си тръгнат скоро, другите вече си отидоха. Докога възнамеряваш да останеш тук?

— Не много. Трябва да попълня няколко таблици. Струва ми се, че сега е моментът да освободя ума си от тази грижа.

— Нали няма да влизаш в горещата лаборатория?

— Не.

— Добре. Човек не бива да посещава това опасно място, когато е уморен. Е, ще се видим догодина.

Луси посрещна това банално остроумие с по-широка усмивка, отколкото то заслужаваше, и влезе в лабораторията.

Когато мина край кабинета на Карл, забеляза, че компютърът му все още работи. Подскачащата детска топка, която се появяваше на екрана при режим „минимален разход на енергия“, се движеше бавно напред-назад. Може би трябваше да изключи компютъра? Не, по-добре въобще да не го докосва. Едно погрешно пипване на някой клавиш можеше да заличи резултатите от цял месец упорита работа. Прекоси опустялата работна площ, стигна до малката лаборатория, която заемаше, когато не работеше на Ниво Четири, свали палтото си и включи собствения си компютър.

„Подобно на филовируса Ебола, вирионът^[1] Перувиа съдържа седем полипептиди — записа тя. — Функцията на протеин VP402, открит във вирусната мембрана, не е известна. По молекулно тегло той наподобява VP40, открит в мембраната на вириона Ебола“.

В по-ранните си опити да отдели и идентифицира седемте протеини на вируса Перувиа Луси беше изненадана от необичайното им сходство с протеините на вириона Ебола и Марбург — и двата, произхождащи от Африка. Но след като размисли, тя реши, че може би този факт не е чак толкова странен. Преди милиарди години Африка и Южна Америка са били един континент. И тъй като филовирусите са едни от най-рано възникналите форми на живот на планетата, те са имали достатъчно време на разположение да мигрират сред огромната земна маса, преди тя да се раздели на два отделни континента.

Луси завърши записките си, затвори файл „ПРОТЕИНИ“ и извика файл „МОРФОЛОГИЯ“. Информацията в него също трябваше да бъде обновена.

„Плътноста на вириона е 1.34 g/ml, определена посредством центрофугиране в градиент от калиев тартрат — записа тя. — Единствената молекула на линейна негативна единична РНК, която съдържа той, е приблизително 12.9 kb по размер и съставлява 1.3 процента от масата на вириона“.

— Довиждане, Луси — Бен, един от изследователите в лабораторията, стоеше до вратата. — Приятно прекарване на новогодишната нощ.

— Тръгваш ли си?

— И двамата си тръгваме — извика Корин зад гърба на Бен. — Не закъснявай! Районът е доста страшен нощем.

— Няма — обеща Луси.

Двамата изчезнаха по коридора към асансьора. Луси се протегна и се прозя. Денят наистина беше дълъг. „Перувиа се проявява или като дълга нишка, понякога разклонена, или в по-къса разновидност с формата на буквата U или числото 6. Докато нишковидните форми притежават различна дължина, достигаща до 12000 nm, наблюдавана в нашите проби, дължината, при която заразяването се осъществява най-бързо, е приблизително 1050 nm...“

„Колко интересно — помисли си Луси. — Дължината на всяка отделна вирусна нишка оказва влияние върху силата на действие на самия вирус. Вирулентността се увеличава заедно с дължината само докато тя достигне 1050 nm, след това действието на вируса започва да отслабва. Вирусна нишка с дължина 10500 nm е далеч по-слабо смъртоносна от друга, дълга 1050 nm. Същото е вярно и за Ебола.“

„Начинът, по който вирусът Перувиа прониква в клетките, остава неизвестен — записа Луси. — Молекули на РНК — куриер изобилстват в заразените клетки, ала РНК на вириона не е открита, което предполага светкавично блокиране на РНК на генома“.

В състояло се неотдавна обсъждане на резултатите, които бе постигнала в изследванията си, Луси бе успяла да изтръгне от мълчаливия Карл признание, че той прави опити да клонира РНК на генома на Перувиа, за да създаде РНК диагностична проба, специфична за вируса. С такава проба можеха да разработят полимеразна верижна реакция за количествен анализ. Докъде ли е стигнал Карл в тази област? Лабораторията пустееше, а компютърът беше включен — дали би посмяла да погледне файловете?

Всички компютри на лабораторията бяха свързани в мрежа, тъй като изследователите често си разменяха данни. Луси би могла да получи достъп до файловете на Карл чрез собствения си компютърен терминал. Тя написа името му, подаде команда да получи списъка с всички файлове, след това напечата „ПЕРУВИА“ и започна бавно да преглежда списъка от документи, които се появиха на екрана. „КЛОНИРАНЕ НА РНК“. Освети името на файла и тъкмо щеше да го извика на екрана, когато погледът ѝ се спусна по-надолу. „САНГРЕ НЕГРА“.

Странно!

Луси си припомни стария трескав перуанец, обзет от гняв. Той настояваше, че САНГРЕ НЕГРА е зъл дух, върнал се обратно при хората. Очевидно появил се повторно под формата на Перувиа. Тогава защо Андерс беше използвал отделен файл „САНГРЕ НЕГРА“? Откъде би могъл да знае известното само на местното население название на болестта? Опита се да си припомни дали в своя доклад бе споменала нещо за САНГРЕ НЕГРА. Очевидно. И все пак защо Андерс беше създал отделен файл?

„Има само един начин да узная“. Опита се да извика файла на монитора, но екранът почервения и се появи „ОГРАНИЧЕН ДОСТЪП“.

Все по-странно и по-странно!

Затвори прозорците на програмата и започна отново. Сега подаде команда на компютъра да търси всички отпратки към фразата САНГРЕ НЕГРА. Той ѝ посочи две: първият документ се появи под заглавие

„САНГРЕ НЕГРА“, а при втория „САНГРЕ НЕГРА“ бе последвано от дата. Датата беше поставена преди две години.

Луси изписа обозначението на втората отпратка. Екранът отново почервения и след малко пак се появи предупреждението „Ограничен достъп“.

— Защо се опитваш да получиш достъп до личните ми файлове? — задъхана, Луси се обърна и се озова пред разярения Карл Андерс. — Незабавно изгаси терминала!

— Божичко, Карл! — възкликна Луси задавено. — Страшно ме изплаши, по дяволите!

Андерс не отговори. Просто протегна ръка и натисна няколко клавиша. Само след миг екранът потъмня.

— Моите лични файлове — обърна се към нея той, едва контролирайки яростта си, — не влизат в работата ти.

— Имаш право. Съжалявам. Исках само да видя докъде си стигнал с клонирането на РНК...

— Тогава ме помоли да ти го покажа! — Лицето на Карл, което обикновено беше бледо, сега аленееше, а ръцете му бяха свити в юмруци. — Казах на Милър, че нямаме нужда от тебе тук, опитах се да го убедя, че само ще ни създаваш неприятности.

— Неприятности? Аз съм изследователят с най-богат опит, който работи за теб, Карл. Съжалявам, че имаш проблеми с жените...

— Имам проблеми с тебе, доктор Неш. Достъпът до онези файлове е ограничен. Как смееш...

За миг Луси си помисли, че ще я удари. Тя изблъска стола си и се изправи с лице към него, усещайки с пределна острота тъмната празна лаборатория.

— Стана случайно — заяви доктор Неш по най-спокойния начин, на който бе способна в момента. — Търсех файла с генома — опита се да си припомни дали на бюрото зад нея има нещо, с което би могла да се защити. Може би лампата... — Казах ти, че съжалявам...

— Млъкни! — за секунда се възцари тишина. — Значи затова днес дойде толкова късно? За да се опиташ да прочетеш файла на САНГРЕ НЕГРА? — той я наблюдаваше със студен неподвижен поглед. Освен гняв Луси откри в очите му още нещо. Страх.

— Грещиш — възрази тя разгорещено. — Търсих файла за клонирането на РНК и забелязах в списъка файл „САНГРЕ НЕГРА“.

Това е всичко. Така местните жители наричаха болестта Перувиа, затова си помислих...

— Какво... какво си помисли?

„Запитах се защо ли си създад още преди две години файл с ограничен достъп за заболяване, което всъщност е открито съвсем наскоро.“ Гласно Луси изрече:

— Аз... просто полюбопитствах.

— Любопитството е взело главите на много короновани особи — Карл я гледаше с неприязън.

— Заплашваш ли ме, Карл? — ръката ѝ се плъзна по повърхността на бюрото към лампата. Искаше ѝ се Бен и Корин все още да не са напуснали лабораторията.

Още секунда погледът му остана впит в очите ѝ, след което Карл се отдалечи от нея.

— Разбира се, че не те заплашвам — той прокара пръсти по челото си. — В миналото няколко пъти ми се е случвало разни хора да крадат резултатите от научните ми изследвания — навъсеното му лице се обърна към нея. — Сега внимателно пазя работата си.

— Но САНГРЕ НЕГРА... Всъщност това е Перувиа. Моята работа също е изцяло свързана с тази болест.

Карл поклати глава.

— Не, файлът, който видя, няма нищо общо с Перувиа.

— Но местните жители, перуанците...

— Терминът е описателен — нетърпеливо я прекъсна Андерс. — Черна кръв, тъмна кръв. Той е приложим за огромен брой тропически заболявания — мъжът закрачи напред-назад по цялата дължина на малката лаборатория и гневът му постепенно утихна. — Файлът се отнася до мои стари изследвания, които правих като частно лице в Мексико. Той няма нищо общо с ОММП. Името е чисто съвпадение — Карл се обърна към нея. Изразът на лицето му я предизвикваше да изрази несъгласие.

„Стари изследвания ли? Датата, поставена на файла, беше само отпреди две години.“ Луси кимна.

— И двамата работихме достатъчно за тази вечер — заяви твърдо Андерс. — Ще те изпратя до изхода и ще ти взема такси. Районът не е безопасен.

„И става все по-застрашителен“ — помисли си Луси, протягайки ръка към палтото си.

На следващата сутрин будилникът я събуди в шест. В шест и половина вече бе на път за центъра. Беше чувала, че Карл рядко пристига на работа преди девет. Имаше достатъчно време да направи втори опит с онези файлове, достъпът до които беше ограничен. Надяваше се, че ще отиде навреме и за визитацията в осем в болницата.

Погледна през прозореца на таксито към реката — сребристосива в светлината на утрото. След първото си силно смутило я посещение в лабораторията, винаги вземаше такси дотам. Беше скъпо, но много по-бързо.

Изкачи се с асансьора до втория етаж и потърси в чантата си картата, която ползваше като ключ. Влезе в тъмния коридор и надникна през стъклото. Слаба светлина идваше от приемната. Сигурно Карл снощи в бързината бе оставил някъде запалена лампа.

Или може би бе пристигнал някой друг?

Запромъква се внимателно по коридора и изведнъж спря. Обширната открита работна площ бе потънала в сянка. Светлина се промъкваше само през една откритата врата. Там имаше лаборатория. По това време тя би трябвало да бъде празна.

Луси се приближи на пръсти. Мъжът седеше пред компютърния терминал в отсрещния край на стаята, разучавайки съсредоточено нещо върху екрана.

— Би трябвало да си в Калифорния — каза тя зад гърба му.

Той трепна като ужилен, след това се обърна и впери поглед в нея.

— Божичко! Луси! Какво правиш тук?

— Бих могла да ти задам същия въпрос.

— За бога, за малко да получа разрив на сърцето.

Един миг двамата останаха взрени безмълвно един в друг, после Рик се засмя.

— Андерс промени програмата ми. Изведнъж реши, че някои неща са му нужни незабавно — преди да се изправи, натисна някакъв клавиш и екранът потъмня. — Успях да хвана един среднощен полет и

пристигнах към четири призори. — Притисна я в обятията си. — Божичко, ухаеш прекрасно! Щях да ти се обадя в болницата тази сутрин — продължи Холандър и я пусна. — Не си бях и помислял, че ще се появиш тук — изгледа я въпросително.

— Дойдох само да разпечатам едни данни, които ми бяха необходими. Толкова бях изтощена снощи, че съвсем забравих — за миг си помисли дали да не каже на Рик за файловете с ограничен достъп, после си спомни колко близки бяха двамата с Андерс и реши, че ще бъде по-добре да премълчи. Не че нямаше доверие в Рик — просто се съмняваше, че той ще одобри тя да си пъха носа в личните файлове на Карл. — Най-добре ще е да се залавям за работа!

— Искаш ли кафе? — Рик я прегърна и я поведе към нейната лаборатория. — В кухнята има току-що направено.

— Не, бързам. Трябва да присъствам на консилиум в болницата — тя го огледа критично. — Изглеждаш съсипан от умора.

— Тези нощни полети са убийствени — Рик застана до вратата, наблюдавайки как Луси притегля стола към компютърния терминал. — Ти, за разлика от мен, изглеждаш прекрасно. Наистина ми липсваше, Лус.

— Ти също ми липсваше — тя му се усмихна. Рик наистина изглеждаше ужасно уморен.

— Утре вечер ще бъде прекрасно — една старомодна новогодишна вечер в „Рейнбоу“. Шампанско, смешни шапки, танци...

— Звучи забавно.

— Е, по-добре да те оставя да работиш. Ще ти се обадя. Може би след работа ще успеем да се видим и да изпием по едно питие.

— Може би. Макар че дневните ми дежурства в болницата обикновено прерастват в нощни. А и ми се струва, че имаш нужда от сън.

— Добре, ще видим как ще се развият нещата днес — Рик мина зад нея и я целуна по главата. — Хубаво е човек да се прибере у дома — той тръгна към вратата, но изведнъж спря. — Сигурна ли си, че не искаш кафе?

— Не, благодаря.

Луси проследи с поглед как той се отдалечава към кухнята, след това се съсредоточи върху екрана. Изписа няколко команди. Файлът „САНГРЕ НЕГРА“ го нямаше, липсваше и червеният екран, не се

появи предупреждението за ограничен достъп. Направи втори опит и успя да извика списъка с файловете на Карл. Прегледа го целия. Повтори проверката, взирайки се внимателно във всяко име. Двата файла „САНГРЕ НЕГРА“ ги нямаше.

— По дяволите! Дявол да го вземе!

— Обърка ли нещо? — Рик стоеше до вратата, стиснал димяща чаша с кафе.

— Не. Няма нищо — Луси изключи компютъра. — Готова съм!

— Не забравяй отново да си вземеш компютърната разпечатка — напомни ѝ той усмихнат.

— Да, да — Луси се приближи към бюрото си, взе напосоки някакви листа и ги пъкна в джоба на палтото си. — Благодаря. О, не знаех, че вече станало толкова късно.

— Ще ти се обадя — извика Рик след нея.

Видя как Луси изчезва по коридора, после чу приглушения тъп звук от тежките стъклени врати. Едва тогава отиде при принтера на бюрото ѝ, вдигна капака му и пъкна ръката си вътре. Не усети никаква топлина. Принтерът очевидно не беше включван.

Отпусна се в креслото пред компютъра на Луси, впери поглед в тъмния екран и отпи малка глътка кафе, дълбоко замислен.

---

[1] Вирион — най-малкият участък на зрелия вирус, съставен от молекула нуклеинова киселина, обвита от специфичен брой белтъчни молекули в определен порядък. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 11

Какво да предпочете — синия копrienен костюм или черната рокля в комбинация с тъмния жакет?

Поканата за вечеря, която бе получила от Бил Милър, я изненада и обезпокои. Беше ли му се оплакал Андерс, че е ровила сред файловете му? Не беше виждала Карл след сблъсъка им преди две седмици. Миналия четвъртък го нямаше в лабораторията, бе заминал по някаква работа. Нима Бил бе избрал този учтив начин да я предупреди, че не е необходимо повече да отделя от времето си за ОММП? Не, това изглеждаше глупаво. Ако целеше това, можеше да я заведе на обяд, а не да я покани на вечеря в „Льо Режанс“.

„Черната рокля — реши тя. — И златните обици.“

Празничната новогодишна нощ бе дошла и отминала, отнасяйки със себе си и волята на Луси. С Рик бяха станали любовници в неговия изненадващо безличен едностаен апартамент. Прекараха следващия ден сгушени в леглото похапваха храна от китайския ресторант, гледаха как дъждовните капки се стичат по стъклата и изучаваха телата си.

Ала въпреки блаженството, Луси изпитваше определени резерви — все още не можеше да определи в кого се съмнява — в него или в себе си. Въпреки това му разказа за кратката си връзка с Жан-Пиер, сподели и за намерението си да изчисти петното от репутацията му. Рик не се разтревожи от първата част на разказа ѝ и одобри решението ѝ, ала не прояви настойчивост, когато Луси отклони предложението му да вечерят заедно и да отидат на кино на следващата вечер. Изглежда беше доволен, че тя определя ритъма на връзката им. През изминалите десет дни се виждаха четири пъти. Вечерите им винаги завършваха в неговия апартамент — там се любеха. Рик беше нежен и внимателен любовник, компанията му беше забавна и приятна. Ала поради някаква причина, която Луси не можеше да определи, все още не се чувстваше готова да го покани въкъщи, нито пък прекарваше цялата нощ при него. Досега Рик приемаше това положение.

Взе чифт ботуши с висок ток, обу ги и се огледа. „Не е зле — помисли си доктор Неш. — Въобще не е зле за жена, прекарала последните девет маса на работа в един от най-активно функциониращите медицински центрове в града.“

Бил се изправи да я посрещне, когато главният сервитьор на салона я заведе до канапето, заето от важния гост на заведението.

— Така се радвам, че успя да дойдеш. Прекрасна си! Никой не би предположил, че си прекарала деня, оцапана до лактите с кръв.

Няколко от постоянните посетители се обърнаха към тяхната маса.

— Инфекциозните заболявания не са особено кървави — отговори Луси и се усмихна.

— Не, разбира се. Какво ще пиеш? Шампанско?

— Чаша бяло вино... О, защо не? Нека да е шампанско.

Бил кимна одобрително.

— Още една бутилка „Перие Жуе“ — обърна се той към очакващия наблизо главен сервитьор на салона. — Идвала ли си друг път тук?

— Не.

— Това е едно от любимите ми кътчета. Агнешкото тук е превъзходно.

Беше очевидно, че Бил е един от ползващите се с особена почит постоянни посетители на заведението. Виното пристигна незабавно заедно с малък поднос, на който бяха подредени четири изтънчени ордьовъра. Раболепният сервитьор им поднесе менюто, ала Бил го отпъди с махване на ръка.

— За твое здраве, доктор Неш! Мисля, че питието ще ти се понрави.

Луси отпи.

— Превъзходно е!

— Аз не съм особен любител на алкохола. Ала обичам да се наслаждавам на онова, което пия. — Бил завъртя светлата течност в чашата си. — Каква беше старата поговорка? „Животът е прекалено кратък, за да прием лошо вино“.

— Разумна философия, стига човек да може да си го позволи.

— Съжалявам — изрече Милър и усмивката му избледня. — Не исках думите ми да прозвучат грубо.

— Аз също нямах намерение да ви критикувам — подчерта Луси. — Бог е свидетел, че давате своя достоен принос за хората, които не могат да си го позволят.

— Да. Е, добре — Бил погледна скромно към чашата си, после вдигна очи към нея. — И ти постъпваш по същия начин, Луси. Това е причината, поради която исках да разговарям с теб. Но първо да огледаме менюто, нали?

Избраха агнешко и отлежало Бордо. Бил поръча и се консултира със специалиста по вината на съвършен разговорен френски.

— Това е родният език на майка ми — обясни той.

— Френският е красив език.

— Нали?

— Във Франция ли сте роден?

Бил се засмя.

— За бога, не. Баща ми направи военна кариера във флота. Завърши я в Пентагона.

— Моят баща също беше военен. Хирург в сухопътните войски.

Бил я погледна изненадан и удовлетворен.

— Не знаех това — отпи от виното и добави: — Както и да е, аз учих две години в Сорбоната, най-вече за да доставя удоволствие на майка си — замълча, припомняйки си миналото. — По това време обмислях дипломатическа кариера.

— Най-вече за да доставите удоволствие на баща си? — подразни го Луси.

— Боя се, че наистина беше така — Бил не каза нищо повече, докато сервитьорът отново не напълни чашите им. — Когато майка ми почина — продължи той, — аз се върнах у дома, всъщност отидох да уча в Харвард. Тогава дойде просветлението — осъзнах, че в действителност искам да се занимавам единствено с медицина.

Милър се наведе напред в мекото кресло и огледа множеството от преуспяващи личности, изпълнило скъпия ресторант.

— Аз водя двойствен живот, Луси. — Той се усмихна на уплахата ѝ. — Живея в света на мисии и приюти за бездомници, в света на хора, борещи се срещу наследството на колонизаторите, в света на болестите и бедността... Но това тук също е моят свят —

пари, власт, успехи. Това са хората, които плащат сметките. Събирам необходимите средства от този свят. Извличам власт и подкрепа от него. Пък и честно казано — завърши Бил, обръщайки се с момчешка усмивка към Луси, — това ми доставя удоволствие.

— Кому не би доставяло? — отвърна автоматично Луси. „Какво всъщност целеше той?“

— Мисълта ми е, че е важно човек да бъде прагматичен — той опита червеното вино и кимна към сервитьора. — Винаги съм запазвал в себе си революционера с ляво мислене, Луси. Винаги съм подкрепял слабите и унизените. Вероятно съм единственият човек тук, изпращал пари на Черните пантери — Бил се засмя. — Ала хората винаги разсъждават в два цвята — черно и бяло. В очите на мнозина аз изглеждам предател на святата кауза, защото прекарвам времето си приятно с красива жена в скъп ресторант, независимо от това колко пари и лична ангажираност съм жертвал за същата тази кауза.

— Не съм осъзнавала, че сте и политически активист — подчерта Луси. В известна степен се чувстваше объркана и не знаеше как да реагира.

— А как по друг начин би определила нашата дейност, ако не като вид политическа активност? Загрижеността за слабите и унизените е политическа позиция.

— Аз мисля, че е по-скоро социална отговорност. Човек би могъл да работи в приют за бездомни или да ваксинира деца в индийските бедняшки квартали и въпреки това да гласува за Републиканците.

Милър сви рамене.

— Искан да изтъкна, че в случая най-важното е постигането на целта. Ако поддържах определено становище, ала не действаш в негова подкрепа, то в поведението ти няма никаква стойност — той си отчупи парче топъл хляб и го изяде. — Аз те харесвам, Луси. Ти си човек на действието — смела и умна. Естествено, запознат съм с работата ти в Перу. Чувам прекрасни неща за теб от колегите ти.

— Значи сте ме проверявали? — Луси откри, че е по-скоро развеселена, отколкото подражена.

— О, тази фраза има толкова нюанси! — Салатите „Цезар“ пристигнаха, Луси хапна от своята и усети, че е гладна. — Разбира се,

ние внимателно проверихме препоръките ти, преди да те приемем като доброволка на ОММП. А сега положението е още по-сериозно.

Луси се намръщи.

— Тайнствеността не е по вкуса ми, Бил. Защо не ми обясниш за какво става дума?

— Прямотата е една от чертите ти, която ме привлича най-силно. Но няма да ти кажа нищо, докато не приключим с десерта. Новината е добра, повярвай ми — той се усмихна заговорнически и нападна салатата. — Междувременно — вметна Бил между хапките, — защо не ми разкажеш как вървят нещата в лабораторията?

Луси се поколеба — или Карл не беше споделил с Милър за инцидента, или пък ръководителят на ОММП беше приел, че става дума за нещо маловажно. Тя реши, че и в двата случая Бил би трябвало да изслуша нейната версия.

— Достатъчно добре ли познавате Карл Андерс?

— Карл ли? Работим заедно от години. Светило в своята област. Изключително предан на работата си. Не е човек, с когото се общува лесно, но е напълно надежден — Бил й хвърли кос поглед. — Научих, че между вас е възникнал някакъв проблем?

— Да, както вероятно Карл ви е разказал, аз разглеждах списъка на файловете му — Милър кимна. — Търсех файла с неговата разработка за клонирането на РНК. Вероятно е трябвало да поискам разрешение, но ние, имам предвид всички останали, непрекъснато си разменяме информация в мрежата и... Както и да е, той побесня, но не това е въпросът. — Луси протегна ръка към чашата с виното, но промени решението си и пи вода. — Открих няколко файла с името „САНГРЕ НЕГРА“. Върху един от тях беше поставена дата отпреди две години. Карл се скандализира. На следващия ден файловете бяха изчезнали.

— И? — Бил се облегна, а по лицето му се изписа лек интерес.

— САНГРЕ НЕГРА всъщност е Перувиа. Откъде е могъл Карл да разполага с информация за Перувиа още отпреди две години?

Бил се усмихна и поклати глава.

— Това не е Перувиа. — Сервитьорите отнесоха чиниите за салати и пристигна агнешкото. — Карл има разрешение да работи върху свои лични изследователски проекти.

— Но САНГРЕ НЕГРА е...

— Позволи ми да завърша, Луси. Водих дълъг разговор с Карл, когато той дойде и ми се оплака, че си се опитала да влезеш в личните му файлове. Според него те представляват „поверителна информация“. Фразата е негова, не моя.

— Но защо трябва да пази в тайна такава информация? Аз също работя върху Перувиа.

— Нали тъкмо това ти казах — изрече нетърпеливо Бил. — Файловете „САНГРЕ НЕГРА“ нямат нищо общо със заболяването Перувиа. Как ти се струва агнешкото?

— Вкусно.

— Но ти дори не си го опитала. Хайде. Храни се, а аз ще ти обясня — Бил я изчака да вземе приборите и продължи: — Когато Карл дойде при мен „побеснял“, както ти се изрази, аз проучих подробно всичко. Изглежда, че преди няколко години той е изследвал малко разпространената болест в селскостопанските райони на Мексико. Хората там са я наричали САНГРЕ НЕГРА.

— А сега САНГРЕ НЕГРА се е разпространила в Перу! Боже мой, та това е...

— Не, Луси! Оказа се, че причинителят на САНГРЕ НЕГРА в Мексико е хантавирус, близък родственик на хантавируса Син Номбре, предизвикал епидемията във Фор Корнърс през 1933 година. Спомняш ли си за нея?

— Да, преносителят беше северноамериканският белоног плъх. — Луси изяде парче печен картоф. — И все пак, не е ли малко странно, че името, с което местните жители на Мексико са нарекли болестта Син Номбре, е точно същото, което перуанците са дали на Перувиа?

Бил вдигна рамене.

— Всъщност не е. И мексиканците, и перуанците просто са отбелязали един от симптомите. Хантавирусите предизвикват симптоматика, подобна на тази на филовирусите. Дявол да го вземе, ти знаеш това, то е тъкмо в твоята област!

— Но защо файловете за САНГРЕ НЕГРА бяха в компютъра на Карл?

— Кой знае? Може би ги е сравнявал, изучавайки различни участъци в генома, или пък нещо друго...

— А защо файловете изведнъж изчезнаха?

— По дяволите, та това са негови лични файлове, Луси — отговори раздразнено Бил. — Може да ги пренесе, където пожелае — той се огледа, търсейки сервитьора, за да напълни отново чашите им с вино. — Виж, Карл ме увери, че файловете нямат нищо общо с Перувиа и неговата дума ми е достатъчна — Милър я погледна напрегнато, сякаш искаше да ѝ каже: „Би трябвало да бъде така и за теб“.

— Андерс показва ли ви файловете?

— Не го помолих да го стори — Бил се намръщи.

— Може би е трябвало.

Ръководителят на ОММП въздъхна.

— Не търси тайни там, където не съществуват, Луси. Има полезни неща, с които можем да се занимаваме — той остави вилницата си, протегна ръка и докосна дланта ѝ. — Зная, че през последните месеци беше подложена на тежки изпитания. Смъртта на Жан-Пиер... Самоубийството му... Обвързаността му със света на наркотиците... Естествено е да проявяваш прекалена... емоционалност, интерпретирайки събитията...

— Емоционалност ли? Та аз съм лекар и научен работник — очите на Луси блеснаха. — Не се отнасяйте с мен като с поболял се от любов тийнейджър, Бил! Видях някои неща и си направих съвършено разумен извод от тях.

— Да, разбира се — изрече успокоително Милър.

— Не се дръжте покровителствено с мен!

Изтече една секунда.

— Съжалявам. Просто исках... Обидих те, Луси.

— Не го правете повече.

— Бих желал да ти помогна да забравиш всичко това.

Луси замръзна. „Нима той се опитваше да я ухажва?“ Погледът и задържа неговия. „По дяволите“ — помисли си тя, отклони очи и посегна към чашата си.

— Разбирам защо харесвате този ресторант. Храната е превъзходна.

Бил се усмихна малко тъжно, разбрал мисълта ѝ.

— Видях ви с Рик Холандър на Коледното увеселение, ала не бях сигурен... Срещате се с него, нали? — Луси кимна. — Радвам се за вас. Луси? Става дума за Жан-Пиер. Алиша ми каза, че си се

интересувала... — той замълча за миг. — Мислех, че си изоставила цялата тази работа.

— Всъщност да. Просто си спомних, че Жан бе споменал за някаква предварително уговорена среща с вас и реших да проверя и тази следа.

— Е, както Алиша те е осведомила, тази среща така и не се състоя. Жан-Пиер умря предния ден.

— Да. Споделял ли е с вас за какво е искал да разговаряте?

Бил се намръщи, припомняйки си събитията от недалечното минало.

— Не е уреждал срещата лично с мен. Обадил се е на Алиша да го включи в програмата ми за деня.

— А тя не го ли е попитала каква е целта на срещата?

— Не е. Непрекъснато идват хора и разговарят с мен — в тона му се промъкна весела нотка. — Нима мислиш, че е искал да ми продаде част от наркотика? Съжалявам — добави бързо Бил, забелязвайки израза на лицето ѝ. — Не биваше да се шегувам с това.

„Разбира се, че е искал да ти продаде нещо — помисли мрачно Луси. — Ала не е било наркотик.“

— Нищо. Въпросът ми за срещата ви не е от особено значение. — Ако съобщеше на Бил, че Жан е бил замесен в незаконната търговия с произведения на изкуството, убедеността на събеседника ѝ, че е търгувал и с наркотици щеше да се засили още повече.

Сервитьорът се приближи с десертното меню.

— Трябва да опиташ ябълковия флан — препоръча ѝ Бил, когато Луси взе папката. — Или пък лешниковото руло. — Изтече една секунда. — Значи все още се стараеш да изчистиш името му от всички подозрения?

— Вече не — отговори Луси, разучавайки десертите. — Реших да се вслушам в съвета ви. Все още не съм убедена, че самият той е сложил хероина в куфара си, ала който и да го е направил... Е, човек би се изложил на твърде голяма опасност, задълбавайки в тази тема.

— Мъдро решение.

Поръчаха кафето и десерта, след което Луси, опитвайки се да оживи разговора, отново спомена колко много ѝ е харесало Коледното увеселение.

— И вашата колекция от предмети на изкуството... Толкова красиви неща...

— А, това е моята огромна слабост — Бил ѝ се усмихна щастливо. — По този начин аз съхранявам културата на много народи, повечето от които вече са унищожени от колонизаторите. Но... — той се усмихна заговорнически. — Не отричам, че съм истински фанатик. Това е тайната на колекционера — фанатичното желание да притежава нещо красиво.

— Не приличате на фанатик — отбеляза ведро Луси.

— Това е единствената ми слабост — Бил се усмихна обезоръжаващо и направи знак на сервитьора да напълни отново чашите с вино, ала Луси поклати глава.

— Рано сутринта съм на визитация.

— Да, и тъй като заговорихме за работа... — Бил разбърка захарта в кафето си, отпи и остави чашата на масата. — Възнамерявам да ти предложа работа.

— Но аз вече си имам — Луси го погледна.

— В състояние съм да ти предложа нещо по-добро. Би могла да започнеш през юни, когато договарят ти с болницата трябва да бъде подновен. Как ти звучи постът Президент на медицинските операции на ОММП?

— Мястото на Чък Бенингтън? Луси се намръщи.

— Той заминава в чужбина — Бил замълча за миг. — Помисли си. Пътувания, пряк контакт с глобалните медицински проблеми. Освен това — петдесет процента увеличение на заплатата. Какво ще кажеш?

— Не зная, Бил — отговори бавно Луси. — Това, с което се занимавам сега, ме прави щастлива.

Милър изглеждаше съвсем объркан.

— Предоставям ти великолепно възможност.

— Сигурна съм, че е така.

— Повечето хора с изявена социална ангажираност като теб с нетърпение биха заели подобен пост.

— Нека не превръщаме това в социално-политически въпрос. Трябва да се вземат предвид много неща.

— Това наистина си е социално-политически въпрос — отбеляза Бил. — Тук е важноста му. Мислех, че го разбираш — отпи глътка

кафе. — Приех, че си съгласна с моята теория за социалната активност.
— Убедена съм, че трябва да се действа, за да се даде отпор на социалните злини — отговори, без да бърза, Луси. — Но в действителност не съм добре подготвена политически.

Бил помълча известно време.

— Тогава възприеми думите ми като предложение за развитие на кариерата. Обещавам ти, че то ще бъде в добра посока.

— Ще помисля, Бил. Това е всичко, което мога да кажа сега.

— Смятам, че каквото и да е решението ги, ти никога няма да престанеш да работиш за социалната справедливост. Ти си загрижена за слабите и унижените като мен — Бил и се усмихна. Луси се намръщи. Този продължителен разговор за политическата активност определено я безпокоеше. — Виждам, че похвалите те притесняват. Скромността е част от твоя чар.

„Божичко! Този човек прекали с комплиментите.“

— Прекалено голяма чест ми оказвате — заяви твърдо Луси. — Но аз съм лекар, а не социален реформатор.

— Отличен лекар, ако съдя по онова, което съм слушал за теб. Наистина искам да работиш в нашия екип, Луси.

— Ще помисля. — В никакъв случай нямаше да замени сегашната си работа, с някаква административна, синекурна длъжност. И все пак трябваше да отдаде дължимото на щедростта, която Милър бе проявил, правейки ѝ такова предложение. — Благодаря ви за... доверието, което ми оказахте.

— Разчитам на теб във всяка ситуация, Луси — сърдечно изрече Бил. — Въпреки мнението на Карл Андерс.

ГЛАВА 12

Лъскавата черна кола караше бавно по кея. Топлият въздух беше напоен с аромат на тропическа зеленина и солена вода, ала пътникът, изолиран от света с матирани стъкла и климатична инсталация, не забелязваше нищо наоколо. Колата премина край истинска колекция от плавателни съдове, струващи милиони долари. Всички имаха сателитни антени, а върху горната палуба на един беше кацнал хеликоптер. Палав бриз люлееше листата на кралските палми и предизвикваше леки къдриви вълни по лазурното море.

— Ето я, сър — обяви шофьорът по системата за вътрешна връзка. — Това е яхтата „Кристорбел“.

Колата намали скоростта си и спря пред широка пътека, потънала в сянката на тикови дървета, която водеше до бяла като сватбена торта яхта. Палубата ѝ не беше украсена с хеликоптер, ала мястото беше достатъчно широко да го приюти. Униформен стюард се спусна и отвори вратата на пътника.

— Добре дошъл, господин Милър — изрече почтително той. Английският му бе примесен с лек чуждестранен акцент. „Грък — помисли си Бил. — Или от Кипър.“ — Господин Киамос ви очаква в салона.

Бил последва младият мъж по пътеката и се качи на яхтата. Не за пръв път получаваше покана от богат и много известен човек, ала все още не бе стъпвал на борда на „Кристорбел“. Не бе подлагал на проверка и банковата сметка на нейния собственик.

Александър Киамос тежко се изправи от тапицираното със златист брокат канапе. Нисък, плешив, поразително дебел, с привлекателно, но банално лице, той приличаше смътно на покойния Ага Хан. Ала въпреки привързаността му към пищните декори и жените със зрелищни форми, една от които и сега се бе сгушила до него, в ума и състоянието на Киамос нямаше нищо традиционно. Той прегърна горещо Бил, после махна с ръка към един слуга, който незабавно донесе освежаващи напитки.

Климатичната инсталация поддържаше леден студ в салона и Милър се зачуди защо този човек прекарваше шест месеца от годината в тропиците. Но тук бяха хазартните игри с най-високите залози и необузданият секс с безличните потомци на детронирани кралски особи. Самият Киамос се славеше като последната издънка на лишена от власт кралска фамилия. С годините той бе пропилял значителни суми за осъществяването на зле обмислени планове, с които целеше да възкреси царствения ѝ блясък.

Ала би било погрешно човек да го сметне просто за един от неосъществените крале. И Бил знаеше това със сигурност. Киамос имаше своите слабости, но беше блестящ финансист. От този плуващ контролен център той управляваше тръст от фондове с повече от един милиард долара активи, спечелени чрез рисковани и дръзки спекулации. Колкото и да е странно, този човек беше и филантроп, пръскащ десетки милиони долари за образователни програми в централна Европа и укрепването на демокрацията в Африка.

Киамос беше финансов гений и винаги планираше точно възвръщаемостта на инвестициите си. Работейки с огромни, внимателно насочвани подкупи, той беше започнал да си изгражда репутация на министър без портфейл, човек който се сприятелява, поддържа и съветва могъщи държавни глави със забележителен политически усет.

Двамата мъже бяха представени един на друг от общ познат и си допаднаха, откривайки в отсрещната страна прагматизма и трезвата, лишена от емоционално въздействие оценка на реалността.

— Хората смятат, че съм безкористен — беше споделил Киамос с Бил по време на първата им среща, — но всъщност аз съм егоист.

Бил, разбирайки точно какво има предвид събеседникът му, бе кимнал с усмивка и запомнил знаменателната забележка.

Сега беше готов да се възползва от нея.

Разговорът се водеше без определена насоченост. Просто тримата се наслаждаваха на коктейлите и превъзходната вечеря, сервирана в облицованата с орех трапезария. След това младата дама беше изпратена в покоите си, а мъжете се оттеглиха в пищния салон. На чаша бренди и пура те започнаха да обсъждат предложението, което беше довело Бил в Курасао.

— ... Не просто хуманен жест — приказваше Милър, — а ход, който ще ни облагодетелства. Ход в името на всички, и в наше име.

Киамос се усмихна и кимна. Малките му очи заблестяха на меката изкуствена светлина.

— Заинтригуван съм — изрече той и пое дима от пурата Маканудо. Издиша с видимо удоволствие и протегна ръка към чашата с бренди. — Но все пак толкова голямо дарение... Трябва да бъде сигурен в добрата възвръщаемост. Политическо влияние, ако разбират какво имам предвид.

— Разбира се. Затова и доход при вас, сър. Ходът ще бъде с добри последици и за вас, и за работата на ОММП.

Киамос се вгледа внимателно в лицето на доктора над кристалния мундщук.

— Харесвате ми, доктор Милър. Ала същевременно ме озадачавате. Питам се: — „Дали този човек наистина вярва на всички красиви думи, с които описва общото добруване и благоденствие на своите съвременници?“.

— Разбира се, че вярвам — заяви непоколебимо Бил. — Нима вие не вярвате?

За миг Киамос впери поглед в Милър, после заразително се разсмя.

— О, да, със сигурност вярвам! О, да! Обичам бедните, болните и унизените. Само ги дръжте по-далеч от мен — все още тресейки се от смях, той се изправи. — Не, останете и допийте брендито си, докторе — Киамос махна с ръка към канапето. — Организирай след специални забавления след вечерята. Ще ме извините, ако не успея да се присъединя — японската фондова борса отваря след двадесет минути — прекоси стаята с поразителна за такъв едър човек лекота и обърна глава назад: — Ще получите отговора, за който дойдохте, преди да си тръгнете — обеща той. Разнесе се музика. — А, забавленията започват. Сигурен съм, че ще ви харесат — и финансистът напусна салона.

След няколко секунди се появи оскъдно облечена жена. Тя приближи към Бил. Усмихваше се предизвикателно. Милър се намръщи, наблюдавайки как стриптийзборката извива тялото си над главата му. За пари, не за секс бе дошъл тук. Искаше му се единствено колкото се може по-бързо да получи отговор от Киамос и да хване

нощния полет за Ню Йорк. Жената се наведе и постави дланите му върху увисналите си гърди, след това приклепна, докосвайки лицето му с прозрачния шал. Беше пълна и мургава, тип, който Милър обикновено не възприемаше като привлекателен, ала почувства ерекция въпреки волята си. Жената захвърли шала и се завъртя похотливо, разкривайки всичките си прелести пред него като чиния с ордьоври. Но въпреки физическата реакция на голотата ѝ, Бил не изпита желание да се включи в играта.

Тя се поколеба, после стана, бързо събра разпилените си по пода одежди и напусна салона. Музиката заглъхна. Милър изпи остатъка от брандита си. Може би сега Киамос щеше да му даде отговор. Остави чашата си на малката масичка и погледна през прозореца към океана, по чиято тъмна повърхност се гонеха зелени фосфоресциращи светлини.

Слаб шум го накара да се обърне. Пред него стоеше друга жена — по-скоро момиче. Тя му допаднаше далеч повече. Беше съвсем гола. Бледата ѝ кожа бе недокосната от слънцето. Никога не беше виждал толкова поразително бяла жена — дори тясното окосмено пространство около полови те и органи изглеждаше сребристойно. Гривата на косите ѝ се пилееше почти до розовите връхчета на гърдите. Тя протегна ръка и се усмихна едва доловимо. Очите ѝ бяха с цвят на морска вода.

„И какво от това, че Карл Андерс не ме харесва? — помисли си Луси, оставяйки дрехите си в шкафа на съблекалнята на горещата лаборатория. — Аз също не съм луда по него, но това не означава, че между нас не могат да съществуват разумни делови отношения. И без друго не работим върху един и същи проект.“ Пък и Бил Милър не бе обърнал сериозно внимание на критичните бележки, отправени от Карл към нея; вместо да я порицае, той ѝ предлагаше прекрасна длъжност. Не че щеше да приеме подобен пост, ала постъпката определено беше израз на доверие.

Луси внимателно провери предпазния костюм за дефекти в тъканта, едва тогава се напъха в него и премина през серията херметически затварящи се камери, водещи до Ниво Четири. Неколкократно ѝ се наложи да включва и изключва тръбата,

осигуряваща достъп на въздух. Все още се удивляваше, че ОММП бе успяла да построи толкова скъп и сложен изследователски център с пари на частни лица.

„Днес е тихо“ — помисли си Луси, влизайки в празната лаборатория. Обикновено двама-трима учени правеха някакви експерименти. Днес не видя никого.

От шкафа, използван като склад, избра пластмасова дванадесетинчова квадратна пластинка, върху която имаше двадесет и четири вдлъбнатини. След това посегна към огромния хладилник и взе епруветка с клонирани клетки Е-6, среда известна под названието „Виро“. Бе открила, че в нея и новите вирусни изолати, и лабораторно обработваните разновидности на Перувиа се развиват най-добре. Средата „Виро“ беше изготвена от бърбечни клетки на африкански зелени маймуни. И макар че Перувиа произхождаше от Южна Америка, вирусите изглежда предпочитаха тъкмо тази среда. Луси занесе пластмасовата пластина и епруветката с „Виро“ до работното си място. След това от хладилния склад внимателно взе запечатана епруветка с розовата течност на Перувиа. Двуслойната ръкавица намаляваше чувствителността при контакт, затова бавните внимателни движения бяха от жизненоважно значение. За миг Луси остана неподвижна, стиснала епруветката със смъртоносния патоген, правейки опити да се съсредоточи, стори ѝ се, че шумът от собственото ѝ дишане отеква все по-силно в шлема на предпазния костюм. Внимателно занесе изолата до работното си място и го постави върху пластмасовата рамка. След това взе пипета и започна да изпълва вдлъбнатините на пластината със средата „Виро“.

Зад гърба ѝ, висока, облечена в предпазен костюм фигура излезе от последната херметизационна камера на Ниво Четири и застана неподвижно, следейки с поглед движенията ѝ.

Луси изпълни необходимия брой вдлъбнатини върху пластината. След това изключително внимателно се зае да инфектира с изолат на Перувиа всяка вдлъбнатина. Работеше бавно и съсредоточено. При тази процедура вирусът се намираще в открито пространство — в спринцовката, която доктор Неш използваше за инжектиране на патогена във вдлъбнатините, както и в клетъчната култура, инфектирана вече от изолата.

Зад гърба и фигурата се приближи. Свистенето на въздуха в шлема на предпазния костюм не ѝ позволяваше да чуе шума от ботушите на мъжа, тътрещи се по покрития с плочки под. Той вече беше зад креслото ѝ — отворил широко очи, крещеше нещо в собствения си шлем. Ала Луси не чуваше нищо. Изведнъж мъжът протегна ръце. С едната сграбчи куплунга на тръбата, осигуряваща въздух в костюма на доктор Неш. С другата блъсна лакътя на Луси.

Тя изпищя беззвучно, виждайки как върхът на иглата от спринцовката — влажен и смъртоносен, одрасква повърхността на ръкавицата ѝ. „Божичко, дано ръкавицата не се скъса“ — замоли се тя, но видя тънката като следа от сълза линия, която иглата бе очертала. Спринцовката се изплъзна от пръстите ѝ. Луси се изправи, посегна към лентата, осигуряваща херметизация в критични случаи — с такава лента бе съоръжен всеки предпазен костюм — и се огледа. „Ако иглата е пробила само външната ръкавица, всичко е наред. Дано не е разкъсала и вътрешната!“

Изведнъж тя осъзна, че повече не може да диша, и видя тръбата в ръцете на нападателя си. „Трябва да се измъкна оттук!“ Задави се от недостиг на въздух, ала видя ясно чертите под прозрачния слой на шлема му. Беше Карл Андерс.

Луси прекоси тичешком лабораторията и се втурна към херметизационната камера за обеззаразяване, следвана по петите от мъжа. Сграбчи металния лост, който затваряше камерата в случай на бедствия и аварии, и го изтегли рязко. Това движение изразходва последните ѝ резерви от кислород. Луси почувства, че губи съзнание, но протегна ръка, хвана една от тръбите за въздух и я свърза с предпазния си костюм. Опря гръб о стената на херметизационната камера, пое жадно хладната суха струя, нахлула в шлема ѝ, после протегна ръка и натисна копчето.

Когато седем минутният цикъл на обеззаразяване приключи, доктор Неш свали двете ръкавици и внимателно разгледа долната. На пръв поглед изглеждаше здрава, ала това все още нищо не означаваше. Луси я задържа под водната струя, с която изплакваха предпазните костюми, преди да ги подложат на обеззаразяване. След това спря крана и провери внимателно дали не тече. Нищо. Нямахше нито една дупчица. Доктор Неш се облегна на стоманената стена, примаяляла от облекчение, след това освободи лоста и бързо излезе от отсрещната

врата, затваряйки я рязко след себе си. Надяваше се, че Карл няма да посмее да разбие камерата за обеззаразяване. В съблекалнята бързо се освободи от предпазния костюм, навлече дрехите си и изтича в главната лаборатория. Добрала се вече до коридора, доктор Неш спря и се облегна на стената, едва сега осъзнала огромното значение на онова, което беше преживяла. Андерс се беше опитал да я инжектира с Перувиа! И съвсем за малко не бе успял, по дяволите!

Няколко колеги я огледаха въпросително, докато Луси прекосяваше тичешком откритата работна площ, но тя не им обърна внимание. Вече беше облякла палтото си и тъкмо понечи да вземе чантата си, когато звънна клетъчният ѝ телефон. По дяволите! Провери от кой телефонен номер ѝ се обаждаха: едно от интензивните отделения в болницата. Затвори вратата с крак и започна яростно да набира номера, поглеждайки към часовника си. Оставаха още четири минути и половина, докато Андерс излезе от камерата за обеззаразяване. След няколко опита операторът я свърза. Доктор Неш продикува лекарствата, които трябваше да бъдат дадени на болния, и обеща да се отбие на път за центъра.

Оставаха по-малко от две минути... Тя трескаво затвори телефона и забърза към асансьора.

Още една минута... „Хайде, хайде!“ Луси натисна копчето. „По-бързо ме измъкни оттук.“

Асансьорът пристигна и вратата му се отвори. Андерс вече бе излязъл от камерата и вероятно сега я търсеше. Бързо влезе в кабината и натисна копчето за затваряне на вратата. С облекчение видя, че задейства. Тъкмо тогава една ръка се пъкна в пролуката, вратата отново се отвори и пред доктор Неш се изправи Карл Андерс. Лицето му бе изкривено от ярост.

— Глупачка! Кой въобще ти е дал разрешение да работиш в Ниво Четири?

— Ти се опита да ме убиеш! Махни се от пътя ми — Луси решително мина край него, но Андерс я сграбчи за раменете и я обърна. Двамата стояха лице в лице.

— Какво говориш, по дяволите? Аз спасих проклетия ти живот!

— Ти се промъкна зад гърба ми, блъсна ме и заби спринцовката с вирусите на Перувиа в ръкавицата ми!

— Протегнах ръка към проклетия съединител на тръбата ти за въздух. Беше се измъкнал от предпазния ти костюм. — Карл изсумтя подигравателно. — Щеше да извършиш самоубийство, доктор Неш.

— Значи съединителят е щял да се откъсне от предпазния ми костюм? — Луси впери невярващ поглед в Карл. — Защо не каза нещо? Защо не ме уведоми, че си в лабораторията, вместо да се промъкваш зад гърба ми?

— Направих го, по дяволите! Извиках ти няколко пъти, ала ти не ми обърна никакво внимание.

— Не те чух.

— Сигурно приемникът в шлема ти е дефектен. Или моят микрофон — сега и двамата бяха по-спокойни. — Значи спринцовката е разкъсала ръкавицата ти?

— Само външната. — Луси се приближи до близкото кресло и се отпусна в него.

Андерс я последва.

— Провери ли предпазния костюм, преди да го облечеш?

— Разбира се, че го проверих — отвърна светкавично Луси. „Но от вътрешната му страна може би е имало скрит от погледа скъсан участък, някое износено място — помисли си тя. — А докато съм се включвала и изключвала към тръбите за въздух, сигурно съм го отслабила допълнително...“

— Ако не вярваш какво ти приказвам, сама провери проклетия костюм. Хайде! Върви да провериш! — Карл тежко се отдалечи по коридора, след това се обърна: — Значи си помисли, че всъщност се опитвам да те убия?

Луси почувства, че се изчервява. Сега тази мисъл й изглеждаше абсурдна.

— Не зная... Мислех, че в лабораторията няма никой, после изведнъж те видях зад гърба си. Ти ме блъсна, сграбчи...

— Опитвах се да хвана съединителя на костюма и тръбата за въздух.

— Не знаех... — тихо отговори Луси. — Помислих си, че... след онова, което си говорил на Бил за мен. Предположих, че...

— ... че ще извърша убийство, за да те изхвърля от моята лаборатория? Едва ли — той я изгледа яростно. — Не те харесвам, доктор Неш. Не мисля, че жени трябва да се занимават с подобен род

дейност и според мен онова, което се случи подкрепя мнението ми. Е, изказах открито възраженията си, обаче те не бяха взети предвид — той замълча за миг. — Но аз съм учен, Луси. Не съм убиец.

— Съжалявам, че изгълкувах погрешно действията ви.

— Извинението ти се приема — за миг Андерс остана неподвижен, после се приближи към креслото ѝ. Наведе се и лицата им се оказаха на еднаква височина. — От друга страна — прошепна той тихо, впил очи в нейните, — ако наистина се опитвах да те инжектирам със смъртоносен патоген, нямаше да го пропусна, уверявам те.

Бил си помисли, че ще експлодира, когато момичето с морскосините очи прокара език по вътрешната страна на бедрото му. Струваше му се, че тя се опитва да го възбуди по този начин от няколко часа насам, почти довеждайки го до кулминация, след това намаляваше темпото и той не можеше да се облекчи. Тялото му бе плувнало в пот. Дишаше мъчително. Хвърли се към нея, ала тя се изплъзна и се разсмя. „По дяволите“ — Бил я притисна под себе си, грубо разтвори краката ѝ и проникна в нея. Момичето изкрещя, но Милър не го чу, прониквайки все по-дълбоко. „Какво, по дяволите, беше това?“

Спря. Сърцето му биеше лудо. След секунда се отдръпна от нея. Очите ѝ се смееха. Милър пхна ръката си във влагалището ѝ и измъкна малка, сгъната на руло хартийка.

Момичето го събори по гръб, седна отгоре му, поемайки го дълбоко в тялото си, и го притисна здраво.

— Прочети го — прошепна тя, поклащайки се отгоре му. Бил се задъха, повдигайки таза си, и с треперещи пръсти разгъна подгизналия от влага документ. Момичето се отпусна върху него. Милър изкрещя, изпразни се и в мига на кулминацията осъзна, че държи в ръцете си чек за тридесет милиона долара, подписан от Киамос.

След двадесет минути вече беше прибрал влажния чек на сигурно място в дипломатическото си куфарче и се качваше на борда на очаквания го самолет. Лека усмивка потрепваше по устните му, докато се отпусна тежко върху плюшената седалка. Самолетът набра скорост и се издигна в топлия влажен въздух.

— Желаете ли да гледате някакъв филм, сър? Музика? Лека закуска?

— Мисля, че ще направя опит да поспя — отговори Милър на стюарда. — Чакай! Първо искам едно питие. Перие и лимонов сок, моля. Двойна доза.

— Незабавно ще ви го донеса, доктор Милър. Да намаля ли осветлението? Или предпочитате да почетете? Желаете ли някакво списание?

— Не. Съмнявам се, че бих могъл да се съсредоточа — Бил се усмихна. — Намалете осветлението.

Стюардът се отпрати към добре заредената кухня, а Бил се вгледа лениво в нощното небе, сред което се издигаха. Самолетът описа завой надясно и през прозореца се откри изглед към огърлица от острови — светлините им блещукаха като диаманти върху черната гръд на морето.

Стюардът се появи с красив поднос. Постави на ниската масичка пълна чаша, върху чийто ръб бе прикрепено резенче лимон, след това добави малка купа с ледени блокчета, още парчета лимон и голяма зелена бутилка. Бил на един дъх погълна половината от пиетието си, след това с рязък замах довърши и останалото.

— Събирането на средства сигурно кара човек да ожаднява — отбеляза стюардът и се усмихна.

Доктор Милър отпи още една внушителна глътка и се отпусна върху широката мека седалка.

— Направо не можеш да си представиш каква жажда причинява това каза той на стюарда, поглеждайки го през полузатворените си клепачи. — Направо не можеш да си представиш...

ГЛАВА 13

— Няма да му позволя да ме изхвърли от лабораторията само защото ме е уплашил — повтори Луси. — Няма да му позволя!

— Не зная, Лус — отвърна разколебано Рик. — Този човек е неуравновесен. Кой знае какво още е способен да стори.

— Проверих предпазния си костюм — прекъсна го нетърпеливо тя. — Беше напълно изправен. Но съединителят беше разхлабен.

— Е, може би самият той го е разхлабил?

— Тогава защо ще влиза след мен в лабораторията? Не, ако го беше направил наистина, щеше да остане някъде далеч, изчаквайки проклетото нещо да се разглоби, докато съм сама в Ниво Четири. Нещастен случай. Такива неща стават често.

— А какво мислиш за онова, което ти каза после? Не го ли прие като заплаха?

— Тогава — да, но сега... Мисля, че той просто се опитва да ме сплаши. Съвсем открито заяви, че иска да се махна. Като вземем предвид отношението му към жените, тъкмо сплашването е оръжието, което би предпочел. Е, да го вземат дяволите — Луси тресна чашата с кафе върху работната си маса. — Оставам!

— Хей, аз тука се опитвам да спася света — изтъкна Рик, попивайки кафето, разляло се върху купчина компютърни разпечатки. — Днес няма да влизаш втори път в Ниво Четири, нали?

— Едва ли! Съжалявам, че изпоцапах.

— Това са вторите разпечатки. Не си нанесла кой знае какви щети.

Луси бавно огледа някакъв изцапан лист.

— Все още ли работиш върху проекта за бактериофагите?

— Да, но Андерс ме помоли да направя анализ на едни протеини вместо него.

— И това е част от хроматографското изследване?

— Беше — Рик взе измокрения лист от ръката ѝ. — Има ли някаква възможност да те видя тази вечер?

— На път за вкъщи трябва да се отбия до болницата и не зная колко време ще остана там. Да ти се обадя по-късно?

— Разбира се.

Луси си тръгна, ала спря пред врата.

— Хей, имаме посетител! Бил е тук.

— Милър ли?

— Да. Току-що влезе в кабинета на Карл. Обзалагам се, че ще му надуют главата със случилото се.

— По дяволите — Рик се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ. — Всички знаят, че Карл наруши изискванията за сигурност, промъквайки се зад гърба ти. Когато е разбрал, че не можеш да го чуеш, е трябвало да мине пред теб, да привлече вниманието ти и да посочи съединителя. Начинът, по което е постъпил, крие изключителни опасности. Всички знаем, че случилото се тук е по негова вина, а не по твоя.

— Благодаря — Луси го целуна леко по бузата. — Е, аз тръгвам.

— ... ужасно опасно... Казвах ти, че жените са също така... — Луси спря пред кабинета на Карл, метнала палтото си през рамо. Карл говореше срещу нея, естествено. Тя се огледа коридорът беше празен. Приблужи се до вратата и заслуша.

— ... минал съм през всичко това — улови тя мърморенето на Бил. — ... искам да зная за... — той приказваше по-тихо от Карл. Последва отговорът на Андерс: — ... кръвоизливи у човекоподобните маймуни... фатални... не както при... освен ако...

„Нима Андерс правеше секретни изследвания с животни в заключената лаборатория?“ За жалост улавяше само една на десет изречени думи.

— ... новата разновидност? — питаше Бил.

— ... напълно ефективен — отговори Андерс. — Но само експерименти на живо ще...

— Говори се, че хората, които подслушват, научават само лоши неща за себе си — Луси рязко се обърна. Рик стоеше зад нея със сноп хартии в ръка. — Карл иска да му предам молекулните тегла преди пет. Ако го прекъсна на време, бих могъл да помогна — Рик ѝ намигна заговорнически.

— Няма значение — започна Луси, ала той вече бе почукал. Мърморенето отвътре заглъхна. Вратата се отвори.

— Да? — Андерс изгледа намръщено първо Луси, после Рик. — Какво има?

— Измерих молекулните тегла, които ти трябваха. Но сигурно моментът не е подходящ?

Бил Милър също се появи на вратата.

— Можем да довършим разговора си по-късно — обърна се той към Карл. Очите му се спряха върху Луси и по лицето му трепна усмивка.

— Можеш ли да ми отделиш една минута?

— Тъкмо тръгвах към болницата, но... Разбира се, Бил.

Рик влезе в кабинета на Карл, а Бил последва Луси. Когато двамата отидоха на работното ѝ място в лабораторията, той заяви:

— Няма да ти отнема много време.

Луси седна в креслото си, а Милър се разположи на един от столовете без облегалка.

— Бях ужасен, когато Карл ми разказа какво се е случило днес в Ниво Четири — лицето му беше сериозно. — Казах му, че при създаването се положение е постъпил съвсем неправилно. Създал е сериозна опасност. Всички ние ти дължим огромно извинение — замълча за миг. — Всъщност само извинение едва ли е достатъчно...

— Отчасти вината беше и моя — отбеляза Луси. — Трябваше да проверя по-внимателно предпазния костюм.

— Много великодушно от твоя страна, тъй като би могла да дадеш под съд ОММП. И щеше да спечелиш делото — той се усмихна, ала тревогата в очите му не изчезна.

— Няма да ви дам под съд, Бил.

— Радвам се да чуя тези думи. ОММП напоследък понесе много удари, след като Жан-Пиер... — Бил Милър се изправи. — Ти наистина умееш да работиш превъзходно в екип, Луси. Високо ценя това. И се надявам, че този инцидент няма да повлияе върху избора ти по отношение на моето предложение за работа.

— За мен той няма никакво значение — увери го искрено Луси.

По време на разговора им страничният шум непрекъснато се увеличаваше. Изведнъж гласът на Карл направо загърмя:

— ... Просто не е възможно данните да са верни, Холандър. Дори не се доближават до очакваните. Как, по дяволите... Сигурно си настроил полето погрешно — настояваше високо Андерс. — Той

изхвърча от кабинета си, следван по петите от Рик. — Покажи ми как настрои проклетия хроматограф! — Дватамата изчезнаха в лабораторията на Рик и за момент наоколо се възцари тишина. След малко гневният глас на Карл отново избухна: — Електрическият ток е бил прекалено силен. Знаех си. Нека ти припомня как функционира хроматограф тип 1011, Холандър! Поставяш гел — суспензията от протеини в хроматографа и включваш електронното поле. То е поляризирано, нали? Затова и протеините мигрират от единия полюс към другия. Миграцията им се извършва с различна скорост. Ето защо можем да ги отделим един от друг и сме в състояние да ги измерим. Ясно ли ти е дотук?

Луси и Бил се спогледаха смутено.

— Ако електронното поле е много силно — гърмеше Андерс, — протеините мигрират прекалено бързо. Така че, когато пресечеш гела, те не се намират там, където би трябвало, и теглата им, които сме измерили, са погрешни.

Не можаха да чуят отговора, който измърмори Рик, но гласът на Карл остана висок и ясен:

— Проста грешка ли? Такава проста грешка може да допусне студент в предпоследната година от следването си, а не учен от Станфорд с твоята репутация. Добре, добре, настроил си погрешно апарата. Важното в случая е, че не си забелязал очевидния факт: молекулните тегла, които си получил, въобще не отговарят на предварително установените критерии. Трябваше да провериш измерванията. Направи ги пак! Веднага!

— Скоро ще се окажете с празна лаборатории, ако всичко това продължава — обърна се Луси към Бил, докато двамата наблюдаваха как Карл се втурва обратно към кабинета си. — Не можете да задържите хора като Рик, ако се отнасяте по този начин с тях.

— Зная — въздъхна Бил. — Ще поговоря с Карл.

— Бихте могли да поговорите и с Рик. А сега наистина трябва да тръгвам.

Милър проследи с поглед как тя изчезва зад ъгъла на коридора, после отиде и почука по отворената врата към лабораторията на Рик.

— Изглежда, че през по-голямата част от днешния ден трябва да се извинявам заради поведението на Карл Андерс — каза той.

Рик вдигна глава — лицето му беше зачервено и гневно.

— Дойдох тук, защото вярвах в работата, извършвана от ОММП — започна той. — Освен това бях развълнуван, че ми се предоставя възможност да се занимавам със самостоятелни изследвания посредством най-модерни технологии. Ала, честно казано, изглежда не си струва.

— Рик...

— Не понасям да ме хокат постоянно — продължи Холандър разпалено. Не съм никакъв си неизвестен изследовател, когото Карл може да разиграва, както му хрумне. Аз съм дяволски добър молекулярен биолог. И не се нуждая от всички тези глупости.

— Карл има един проблем — отвърна меко Бил. — Нуждае се от психологическа помощ и ще се погрижа да я получи — основателят на ОММП замълча за секунда. — Защо засега не оставиш всички тези неща — той посочи листовите хартия, разпръснати по бюрото. — Хайде да отидем да изпием по едно кафе, или бира. Искан ми се да поговорим с теб.

Рик се поколеба. „Нима Милър беше научил за бурното му приключение с Рене?“

— Хайде, вземи си палтото — подкани го Бил. — Колата ми е отвън.

— Карл извади късмет, че не му удари един — обърна се Милър към Рик, когато двамата се разположиха на бара в „Белият Кон“. — Лично аз бих го ударил — той махна към бармана и поръча две бири. — Идвал ли си тук?

Рик поклати глава.

— Нима си забравил, че съм от Калифорния?

— Това място е истинска институция — поне беше такава на времето. Мнозина от нас са прекарвали значителна част от младостта си в този бар — спорехме какво не му е наред на обществото и как да елиминираме злините — Бил отпи от бирата, припомняйки си миналото. — Искан да променим света — той въздъхна. — Днес тези момчета са станали изпълнителни директори на утвърдени рекламни агенции, адвокати в крупни корпорации... Боя се, че младежките идеали са нещо нетрайно.

— Струва ми се, че ти даваш своя принос за промяната на света.

Бил се усмихна тъжно.

— Предполагам, че е така. Макар че постигнатото винаги ми се струва недостатъчно — протегна ръка и си взе няколко солени пръчици. — Каза, че вярваш в мисията на ОММП. Означава ли това, че си запазил в себе си част от младежкия идеализъм?

— Не зная дали бих се изразил точно така. ОММП отговаря на важни човешки потребности и затова се чувствам добре като част от тази организация. Ала ако не ми беше обещана възможност да се занимавам със самостоятелни изследвания в оборудвана с най-модерна техника лаборатория, не бих дошъл при вас.

— Просветен човек, задоволяващ собствените си интереси — Бил се усмихна. — Одобрявам такава постановка — отново отпи от бирата. — Искан да разговарям с тебе извън лабораторията, защото онова, което ще споделя, е твърде... деликатно.

Вперил поглед в чашата, Рик си помисли: — „Той със сигурност знае за Рене“.

— Става въпрос за Луси. — Рик се обърка и изненадано изгледа Бил. — Разбрах, че вие двамата сте... много близки. И се надявам, че няма да изтъкуваш погрешно онова, което възнамерявам да кажа — той помълча известно време. — Знаеш ли за връзката ѝ с Жан-Пиер? — Рик кимна. — Всъщност много съм обезпокоен от факта, че тя продължава да разследва случая около смъртта му.

— Защо? Бих казал, че ОММП е заинтересована някой да изчисти петното от репутацията на този човек.

— Да, в случай че това наистина е възможно.

— Нима мислиш, че е невъзможно?

— Да. Казах това на Луси. Предупредих я, че подобно разследване би било опасно за нея. Става дума за търговия с наркотици.

— Изглежда си твърдо убеден, че той е виновен?

— Кой може да знае в какво е бил замесен Жан-Пиер? — уморено изрече Бил. — Проблемът е, че арестът и самоубийството на Дидие оказаха сериозно влияние върху даренията за ОММП. Организацията не може да функционира без пари. За щастие обществеността има къса памет. Но ако Луси наистина успее да премахне всички обвинения от името му, тя вероятно ще поиска да оповести това в средствата за масова информация, ще се вдигне голям

шум. Знаеш какви са хората. Те или няма да проявят интерес към факта, че репутацията на Дидие е възстановена, или пък въобще няма да повярват на опровержението. Просто ще си помислят: — „ОММП, незаконна търговия с наркотици...“. — Милър поклати глава, въздъхна дълбоко и си взе една солена пръчица. — И всичко това, ако историята има положителен развой. Ако обаче Луси открие доказателство за вината на Дидие и до него се доберат журналисти... Разбираш ли към какво се стремя?

— Искаш да използвам влиянието си, което имам над Луси, за да я накарам да престане с разследването? — Тази идея изглежда развесели Рик. — Просто го забрави — ученият разчупи солената пръчица на две. — Освен това Луси спомена за него само веднъж. Сигурен ли си, че все още се занимава със смъртта на Жан-Пиер?

— Преди известно време самата тя ми каза, че изоставя тази работа, но изглежда още не го е сторила. Просто искам да държиш очите и ушите си отворени. Арестът по обвинение за търговия с наркотици ни се отрази зле, твърде зле. Трябва да осигурим сериозен контрол, за да не излезе друга неприятна информация на бял свят. Просто те моля да ме държиш в течение. Направи така, че да зная онова, което знае тя. За доброто на ОММП. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

— Не, не мисля, че бих могъл.

— Спомена, че работата ти в ОММП те кара да се чувстваш добре.

— Работата е едно, шпионирането — съвсем друго.

— О, хайде да не проявяваме излишен драматизъм. Просто те моля да ми помогнеш да защитим репутацията на ОММП и способността ѝ да набира финансови средства. Просто искам да бъда осведомяван за всичко, което би могло да ни изненада и да ни забие нож в гърба — той потупа Холандър по рамото. — Работи заедно с мен за това, Рик. Карл няма да остане на настоящия си пост още дълго. А аз зная как да възнаграждавам лоялността.

— Не искам да нараня Луси.

— Да я нараниш ли? Тъкмо обратното. Не мисля, че тя има някаква представа с какво се е заела. Можем да я защитим, ако нещата загубеят.

— Предполагам, че това е разумно — изрече бавно Рик. — У нея има особена женска храброст, иска й се да се справя с всичко сама. Обзалагам се, че дори не е споделила с теб какво й е казал Карл, след като й обяснил, че е спасил живота й.

— Какво й е казал? — Бил се намръщи.

— Нещо от сорта на: — „Ако исках да те убия, нямаше да пропусна да го сторя“.

— Божичко! — изразът по лицето на Бил показва колко дълбоко е шокиран. — Наистина ли го е казал?

— Боя се, че да. Хмм, ще ми се да не споменаваш нищо по този въпрос на Луси. Тя ще се досети, че аз съм ти казал.

— Щом настояваш — съгласи се неохотно Бил. — Но, дявол да го вземе, сигурен съм, че ще говоря по този въпрос с Карл — той се поколеба. — И каква беше реакцията на Луси?

— Тя смята, че Карл се е опитвал да я сплаши, за да я накара да се махне. Разбира се, Луси няма да му позволи да го стори.

— Разбира се — Бил се усмихна. — Всяка жена, която се чувства уютно в Ниво Четири на биологическа безопасност, очевидно не се плаши лесно. Тъкмо това е причината ти и аз да работим заедно. Да я предпазим от самата нея.

— Ами, щом смяташ, че е така...

— Знаех, че мога да разчитам на теб — Бил извади портфейла си и остави няколко банкноти на бара. — Рене ме уверява, че си особено пристрастен към работата си. — Рик се изчерви, ала изражението на Милър остана дружелюбно. — Самият аз съм твърде привързан към графинята — продължи той. — Но между нас двамата никога не е имало нищо сериозно. А, Рене е с толкова свободолюбив дух. Надявам се, че си използвал кондом — Милър се изправи и все сакото си. — Остани и допий спокойно бирата си. О, би могъл да обмислиш и възможността да приключиш отношенията си с Рене. За предпочитане — по телефона. Естествено, не би желал нещо да накърни връзката ти с Луси. Особено сега. Дръж ме в течение — на вратата Милър се обърна, помахна ръка с вдигнат палец и изчезна в сгъстяващия се мрак.

Рик мрачно пресуши чашата си.

— Искате ли още нещо? — попита го барманът.

Рик поклати глава.

— Имате ли телефон, който бих могъл да използвам?

— Отзад. До тоалетните.

Барът започваше да се пълни. Рик си проправи път и потърси в джоба си дребни монети. Телефонът беше на много явно място. Ала късият коридор в момента беше празен, пък и шумът от кухнята щеше да заглуши гласа му. През следващите няколко минути Рик проведе два разговора. Нито един от тях не беше с Рене.

На товарния док, под пъстрата емблема на фирмата „Крал Банан“, трима мъже товареха някакъв бял камион. На него имаше емблема на тръста, танцуващ банан и корона, обсипана със скъпоценни камъни, кацнала несигурно върху огромно човешко око. Други двама мъже изнасяха щайги с плодове от склада и ги подреждаха по циментовата платформа. Никой дори не повдигна глава, когато Бил Милър премина и се отпрати към една очукана врата наблизо. Натисна звънеца и незабавно бе допуснат да влезе. Фирмата „Крал Банан“ въртеше оживен бизнес и честите посещения на различни посредници бяха обичайно явление дори и в този късен час.

Ала след като се изкачи по стръмното мръсно стълбище, Бил не спря пред вратата от матирано стъкло, отвеждаща до офиса на фирмата за търговия на едро, а продължи по отдавна непочиствания коридор към мъжката тоалетна. Влезе в последната от трите свободни кабинни, заключи вратата, наведе се и намери петата плочка отдясно. Натисна шестата. Тя се повдигна и откри ключалка със странна форма. Милър пхна в нея ключ и го завъртя. Част от стената се отмести безшумно. Той се наведе и закрачи в полумрака, после протегна ръка и задейства механизма на втора, автоматично отваряща се врата. Когато и тя се отдръпна, участъкът от стената, облицован с плочки, се върна на предишното си място и прилепна така плътно, че бе невъзможно да се забележи каквато и да била пролука.

Коридорът, в който се озова, беше тесен, студен и лошо осветен, завиваше под прав ъгъл и отвеждаше до врата, монтирана точно в центъра на гола бетонна стена. Милър отново постави ключа в ключалката и натисна.

В малката зала прозвуча сигнал „тревога“ и всички присъстващи вдигнаха глави. Съвсем бавно част от отсрещната стена се отмести. Бил Милър влезе, донасяйки със себе си спарен въздух.

— Всички ли са тук? — попита той. — Тогава да започваме.

Луси си наля чаша студено кафе и се отпусна на креслото във фоайето, където лекарите си почиваха. Половин час работи с повторно постъпилия в отделението болен от СПИН пациент и остави съобщение на телефонния секретар на Рик, че тази вечер до късно няма да се прибере. Кафето беше отвратително, ала тя въпреки това го изпи, тъй като се нуждаеше от кофеин.

„Заела съм се с прекалено много задачи едновременно. Ако работата в ОММП беше на Ниво Едно, или дори на Ниво Две...“ Ала стресът на Ниво Четири беше прекалено голяма добавка към вече напълно претоварения ѝ работен график. Отказа се от допълнително кафе и изхвърли празната чаша в контейнера. Не, не беше стресът от Ниво Четири, реши накрая тя. По-скоро ставаше дума за стрес, от Карл Андерс.

Защо този човек толкова не я одобряваше? Добре — не харесва жените. Ала все пак Андерс не беше млад, сигурно и по-рано бе работил с изследователи от женски пол. Бил Милър му беше шеф. А Бил харесваше жените, подкрепяше ги. Осъзнаваше ли той колко патологични са реакциите на Карл?

Луси си припомни вечерята с Бил и се усмихна. „Истинско олицетворение на шестдесетте години на века. Все още си въобразява, че участва в революционното преобразяване на света, докато седи в креслото си. Лекар, който никога не е загубвал младежката си решимост да излекува човечеството, да помогне на слабите и унижените. Загрижен. Идеалистичен.“

— Доктор Неш, във второ интензивно, северното крило. Повтарям. Доктор Неш...

Луси скочи и излезе в коридора. „Наистина ли Бил Милър познава добре Карл Андерс? — питаше се тя, изкачвайки се по стълбището. — Доколко Карл споделя теориите на Бил за социални реформи? Съществува ли някаква друга причина — освен очевидната, поради която Карл Андерс искаше тя да се махне от Ниво Четири?“

— ... шест милиона долара. Фондация „Луис Стентън Уилямс“ одобри дарение на стойност три милиона. Ала голямата новина е, че Александър Киамос ми даде чек за тридесет милиона — Бил се усмихна на хората около грубата дървена маса. — Както виждате, ОММП вече се възстанови напълно от... Х-м-м, проблема с арестуването на доктор Дидие.

— Не и в областта, за която отговарям аз — тези думи бяха изречени от жена с тъмносин жакет, джинси и високи до коленете ботуши. Тя му подаде отпечатан на компютър лист с финансови отчети. — Това са данни от изтеклите три месеца. Шефът ми е загрижен.

— Моля, успокойте го. Сигурен съм, че инцидентът скоро ще бъде забравен и всичко ще бъде както по-рано.

— Докато онази ваша лекарка не напомни на целия свят за него.

— Уверявам ви, че няма никакъв риск. Следим я съвсем отблизо. Взели сме и допълнителни мерки. Моля ви, информирайте вашия шеф за това — жената стана, Бил също се изправи. — Благодаря ви, че се присъединихте днес към нас. Моля, предайте моите поздравии на господин Торториело.

Жената кимна и отиде до отсрещния край на помещението, изчакайки Бил да направи магията с подвижния участък от стената. Когато тя излезе и стената отново се оказа на мястото си, Милър се обърна към останалите:

— Сега можем да разговаряме по-свободно.

— Сигурен ли сте, че тя не знае? — попита представителен мъж на средна възраст с оредяваща руса коса, хвърляйки поглед към подвижната стена. — Нито пък нейният... х-м-м... шеф?

— Абсолютно съм убеден — отговори Бил. — Освен ако някой от присъстващите тук е проявил невнимание — той ги огледа строго. — Например ти, Карл — Андерс понечи да изрази гневния си протест, ала Милър го прекъсна с ръка.

— Какво? — попита светлокосият мъж и очите му блеснаха тревожно. — Какво е станало?

— Нищо, което би могло да те разтревожи отговори бързо Бил. — Вече се справихме с положението. Но случилото се е пример, че трябва да поддържаме стриктни мерки за безопасност във всичко,

което правим — той започна да събира листата от масата, без да обръща повече внимание на Карл.

— Сигурен ли си, че беше разумно от наша страна да привличаме Торториело? — попита нисък сивокос мъж. — Резултатите бяха феноменални... докато Дидие... И все пак...

Бил спря, облегна се върху масата и се наведе към човека, който бе задал въпроса.

— Единственото, което има значение, са резултатите, Оливър. Никога не забравяй това — Милър се изправи и се обърна към всички присъстващи: — Работейки зад кулисите, приятели, ние извършваме изключително важно дело — създаваме нов, по-добър световен ред. Дори ако ни се наложи да изцапаме ръцете си.

Светлокосият мъж кимна ентусиазирано.

— Важното е какво ще постигнем накрая — съгласи се той. — Средствата, които ще използваме, нямат никакво значение.

— Точно така. Както е известно на всеки хирург — продължи Бил, прибирайки документите в коженото си куфарче, — понякога се налага да режем надълбоко, за да спасим пациента. Готов съм да извърша тъкмо това. Всички ние трябва да бъдем готови — затвори куфарчето с рязък жест. — Смятам, че си свършихме работата. Ще ви уведомя за датата на следващата ни сбирка.

Милър отвори подвижния участък в стената.

— Карл? Бих желал да поговорим, моля — той издърпа учения настрана, докато останалите напускаха залата. — Отнасяй се по-меко с Холандър. Не искам да го загубя.

— Той допусна глупава грешка — отвърна нетърпеливо Карл.

— Същото се отнася и за доктор Неш — продължи Бил, подминавайки забележката. — Не искам да загубя нито един от тях. Разбра ли?

Карл сви рамене.

— Ти си шефът.

— Точно така. Моля те, не забравяй какво ти казах. Сега може да си вървиш — Карл се отдалечи, навъсен като буреносен облак.

Когато стената отново се плъзна на мястото си и помещението остана съвсем празно, Бил се приближи до една малка ниша. Облече бяла престилка, която беше приготвена предварително, премести

малкия пакет от дипломатическото си куфарче в джоба на престилката и се наметна с палтото си.

Отново прекоси стаята, отвори подвижния участък в стената и излезе в подобния на катакомба коридор, опипвайки нервно стъклениците в джоба си.

ГЛАВА 14

— Значи точно в тоя момент хирургът вдига глава и казва: — „Ето я проклетата патица!“. Внимателно се прицелва, стреля и патицата тупва на земята, а интернистът вдига глава и заявява: — „Я, патица... Значи не може да бъде орел, не може да бъде лястовица...“.

Луси се усмихна на стария лекарски виц за патицата, който разказваше Ханк. Въпреки че всички около банкетната маса сигурно я бяха чували хиляда пъти, версията на Ханк, придружена с подходящи жестове, беше наистина много забавна.

— Изведнъж докторът от спешно отделение започва да гърми — продължи Ханк. — Бум! Бум! Застрелях я! Застрелях я! Какво, по дяволите, беше това?

Луси се присъедини към всеобщия смях. „Едно от най-хубавите качества на научните медицински конференции като тази е възможността да общуваш с други изследователи в областта на инфекциозните заболявания; да се видиш с хора, с които отдавна си загубил връзка, да се срещнеш с лекари, чиито имена познаваш по-добре, отколкото лицата им.“

Бяха изминали десет дни от инцидента с Карл. През това време беше работила само веднъж на Ниво Четири. Тази седмица беше отменила посещението си заради медицинската конференция. Макар че предишния четвъртък бе влязла в лабораторията с известен страх, скоро потъна в работата си и продължи да я върши необезпокоявана от Карл Андерс. Поведението му изглеждаше значително по-меко. Всъщност той правеше всичко възможно да я избягва, а когато все пак се налагаше да обсъдят нещо, се отнасяше към нея със служебно уважение. Рик ѝ беше казал, че Андерс му се извинил за избухването си, след това често ги виждаше унесени в обсъждането на някакви компютърни разпечатки, затова реши, че Рик прощава всичко прекалено лесно. В края на краищата тя бе само доброволка, а медицинската си кариера изграждаше другаде. Можеше да ги напусне по всяко време, докато Рик се беше отказал от такъв добър пост в

Калифорния, за да приеме работата в ОММП. Неговото положение беше различно.

— Научният ти доклад днес ми допадна — каза мъжът от дясната ѝ страна, млад лекар от Хюстън. — Самият аз не работя по проблемите на СПИН толкова активно, но е полезно човек да знае къде да потърси необходимата информация.

— Радвам се, че мога да ви бъда от полза — отговори щастливо Луси. Докладът ѝ тази сутрин върху проявите на остри инфекции при пациенти, страдащи от СПИН, бе посрещнат много добре. Преживяването да говори пред такава аудитория бе наистина опияняващо.

— Значи вече не работиш в ЦКПИЗ — каза Барбара Коули, вирусолог от Лос Анджелис. Макар че разликата във възрастта им беше дванадесет години, двете се сприятелиха на миналогодишната конференция и си бяха разменили няколко писма. — Как се справяш с клиничната практика?

— Тя много ми допада — отговори Луси. Сервитьорите започнаха да събират остатъците от печеното пиле с гарнитура от аспарагус.

— Не ти ли липсва лабораторията?

— Всъщност работя в лабораторията на ОММП половин ден седмично. Това е организация за международна медицинска помощ, която изпраща лекари доброволци навсякъде по света.

— Чувала съм — отбеляза Барбара, припомняйки си достигнала до нея информация. — Не изпратиха ли те лекарски екип в Индия, когато там избухна холерната епидемия?

— Сигурно е било, преди да започна работа при тях.

— И с какви изследвания се занимаваш?

— Работя върху един нов филовирус, който намерихме в Перу.

— Но... аз си мислех, че си напуснала ЦКПИЗ.

— Да, напуснах. ОММП разполага с малка лаборатория, осигуряваща всички условия за биологическа сигурност при работа на Ниво Четири.

— Наистина? — по-възрастната жена изглеждаше впечатлена. — Сигурно са невероятни експерти по набиране на финансови средства.

Луси се усмихна.

— Да, наистина са такива.

— Работят ли и по други програми?

— О, да, разполагат с апаратура за Ниво Едно и Две. Извършват изследвания в областта на бактериофагите и... Всъщност ти може би познаваш един от научните сътрудници. Той също е от Калифорния. Рик Холандър.

— Звучи ми познато... Хей, да не би да имаш предвид Ричард Холандър? От Станфорд?

— Да. Познаваш ли го?

— Срещата съм го само веднъж. Повече съм слушала за него.

Луси се усмихна.

— Добро или лошо?

— О, определено добро. Той е високо уважаван специалист в своята област, а си и спомням, че е твърде привлекателен.

— Същият — потвърди Луси.

— Онези в Станфорд сигурно са полудели, щом са го пуснали. Работил е там от години: занимавал се е със самостоятелни изследвания. Студентите са били готови да извършат убийство, за да работят с него.

— Наистина ли? — Луси се намръщи, припомняйки си погрешно направения хроматографски анализ. — Не съм осъзнавала, че е толкова добър.

— За бога, имаш прекрасен шанс, че работиш с него. Запознал ли те е с жена си?

— Какво? — Луси замръзна.

— Познаваш ли госпожа Хахо? Всъщност тя се казва Елинор. Природата ѝ е такава... Истински шемет!

— Той... Той никога не е споменавал за... Струва ми се, че тя не е с него — успя да отговори Луси.

— Сигурно се е развел вече. Това не би ме изненадало. Непрекъснато се носеха разни истории за тях.

Ето какви са били семейните проблеми, за които Рик е трябвало да се погрижи на Коледа в Калифорния. „Страхотно умееш да преценяваш хората — наруга се Луси. — Първо търговец на наркотици, а сега женен развратник.“

— Заедно ли работите? — попита Барбара.

— Не... Просто сме... Хмм... приятели.

— Е, ще научиш много неща от него. Ако наистина е разведен, можеш да си помислиш и за по-сериозна връзка. Макар че той е твърде висок за теб.

— По-висок е от мен само пет или шест инча — отвърна Луси и се намръщи.

— Само толкова? Бях останала с впечатлението, че е по-висок — Барбара сви рамене. — Е, аз съм се срещала с него само веднъж. А, мелба с праскови! Моята любима!

Луси успя да се справи някак с десерта и кафето, дори за известно време се присъедини към групата на бара. Но щом отиде в стаята си, закрачи от креслото до прозореца, оттам до леглото, мятайки се между гнева и отчаянието. Обмисляше това, което Барбара ѝ бе казала и го сравняваше с известните ѝ факти — или поне с онова, което смяташе, че наистина знае за Рик. Откъдето и да погледнеше, в представите ѝ за него зейваха ями, толкова големи, че през тях можеше да премине тежкотоварен камион.

Спа зле и отвори очи, преди да ѝ се обадят по телефона от хотела, за да я събудят. Мислите от вчера отново я нападаха, докато вземаше душ и се обличаше. Той не носеше венчална халка, ала това нищо не означаваше. Всъщност Рик въобще не говореше за миналото си. От друга страна, коледното му посещение в Калифорния може би е било с цел да се срещне със своя адвокат или да си прибере багажа от общия дом. Барбара очевидно смяташе, че бракът не е бил от блестящите. Изглеждаше напълно вероятно сега да е разведен. „Невинен до доказване на противното — напомни си Луси. — Попитай го. Дай му възможност да обясни. Това е мъж, който има значение за теб. Та ти сподели с него леглото си, за бога! Ала не от хотелския телефон. Лично.“

Личността на Рик — още едно от нещата, които я безпокояха. Как е възможно изтъкнат учен като него да обърка хроматографския анализ и след това да не забележи, че теглата на протеините не отговарят на предварително зададените параметри? Ами това, че е прекалено висок за нея? Луси наистина беше ниска жена, ала и Рик не бе особено висок.

Поне този Рик Холандър, когото тя познаваше.

Вдигна телефонната слушалка и набра номера на „Телефонни услуги“ в Пало Алто. После се разколеба. „Това е истинска лудост.

Всеки би могъл да допусне грешка.“ Самата тя не бе проверила изправността на съединителя, свързващ предпазния ѝ костюм с тръбата за въздух, осигуряваща достъп на кислород за дишане. А пък Барбара може погрешно да е преценила височината му. Остави телефонната слушалка, взе папката с материалите за конференцията и отиде на закуска, усмихвайки се на прекалено развитото си въображение.

— Казах, че ще бъде за последен път и наистина имах предвид тъкмо това — настоя той. Рене го заля с ленивата си усмивка и започна да разкопчава ризата, която току-що беше закопчал. — Стига! — Сграбчи ядосано ръцете ѝ, ала тя се изплъзна и понечи да разкопчае ципа на панталоните му. — По дяволите, Рене!

— Бъди добро момче, Рик, или ще разкажа на шефа ти за нас двамата.

— Той вече знае — заяви Рик, освободи се от ръцете ѝ и се измъкна в отсрещния край на стаята. — Така ли се възбуждате? Чукате се с други хора и след това си разказвате преживяното?

— Противно малко хлапе! Винаги съм ти казвала: Бил Милър не означава нищо за мен.

— Да, и аз не означавам нищо за теб, и граф Де Палма... Ние сме само играчки.

— Нима искаш да бъдеш нещо друго? — Рене изглеждаше изненадана.

— За бога, не.

— О, тогава всичко е наред. Няма да съм тук до понеделник, но понеделник вечерта...

— Не, Рене. Стига! Не мога.

— Разбира се, че можеш — Рене се разсмя. Отново посегна към слабините му, но той я отблъсна, после я сграбчи за раменете, обърна я, избута я до леглото и я блъсна.

— В никакъв случай — заяви Рик с язвителна усмивка. — Заповед на Бил Милър!

— Бил ли? — Рене се надигна възмутена в леглото. — Бил да ми заповядва?

— Не на теб. На мене — Рик също седна на леглото, но на безопасно разстояние. — Това е бизнес. Нищо лично.

— И каква връзка има между бизнеса на Бил и това, че се чукаме?

— Той ме помоли да следя Луси Неш — отговори Холандър, следейки реакцията ѝ.

— Коя е тя?

— Жената, с която бях на коледното увеселение у Бил.

— Да, спомням си я... — изразът ѝ стана замислен. — Но защо ли пък на Бил му е хрумнало това?

— Питай го сама. Важното е, че не можем да се срещаме повече. Прекалено е рисковано — Рик стана и излезе в коридора, вземайки якето си от пода, където го бе захвърлила Рене. Тя с един замах бе смъкнала дрехите от гърба му, щом се появи в апартамента ѝ.

— Мисля, че бих желала да се срещна с тази Луси още веднъж — измърмори Рене, изпращайки го до вратата. — Защо не я доведеш на вечеря в понеделник? Може би след това ние тримата ще можем...

— Не може — отсече Рик. — Тя не е като тебе.

— Не е ли? Тогава перспективите ѝ с теб не са прекалено розови — отвърна рязко Рене. — Може би трябва да я поканя на обяд и да ѝ разкажа какво предпочиташ в леглото? Това би било добре за самия теб, нали?

— Не те съветвам да го правиш — възрази непоколебимо Рик, излизайки. — Освен ако не желаеш да си имаш работа с гневния Бил Милър.

— Да не си въобразяваш, че това ме плаши? Бил Милър? — очите на Рене заблестяха. — Той е нищо в сравнение със... — тя прекъсна излиянието си, поколеба се за секунда, после се хвърли върху Рик, впи устни в неговите, притискайки с ръка слабините му. — Наистина ли искаш да ме изоставиш? — прошепна тя. Погали го, усещайки как плътта му се втвърдява под пръстите ѝ, после изведнъж го пусна, отстъпи назад и върху лицето ѝ грейна подигравателна усмивка. — Тогава заминавай! Хайде, отивай си.

— В сравнение с кого, Рене? — тихо попита Рик, но вратата вече се бе затворила.

Според програмата конференцията завършваше в четири следобед, но Луси се записа в семинара след нея. Така че вече беше осем и половина вечерта, когато доктор Неш прибра куфара си от летище „Ла Гуардиа“ и се нареди на опашката за таксите пред един от изходите. Чувстваше се изтощена, но за щастие опашката вървеше бързо и скоро тя се понесе към центъра на града, вслушвайки се в съскането на гумите по влажния път.

Плати на шофьора и забърза към входа, без да забележи потъналата в сянка фигура.

Въпреки че бе решила да спи до късно, на следващата сутрин Луси се събуди с натезала глава. Стана, взе душ и си направи кафе. Разположи се на масата, поемайки течността на бавни глътки, като същевременно хапваше от препечената кифла с канела и записваше на един лист пред себе си предстоящите задачи. Да занесе дрехите на химическо чистене. Да купи мляко и зеленчуци. Да осребри един чек. Да се обади на Рик.

Остави чашата с кафе на масата и се приближи до прозореца. От апартамента ѝ се виждаха дворовете, пишно зелени през лятото, ала твърде печални в средата на зимата.

Занесе чашата си до шкафа, върху който все още стояха двете грубо издялани перуански статуи. „Колко са неугледни. Защо ли още ги държа тук.“ Разбира се, знаеше защо. Те бяха всичко, което ѝ бе останало от Жан-Пиер — не от любовта ѝ към него, това вече беше история — а от загадката, която все още не бе успяла да различи. Специалистите бяха единодушни, че двете фигурки нямат никаква стойност. Жан беше загатнал на Бено, че ще достави нещо уникално. Ала онова, което бе донесъл, се оказа хероин. В това нямаше никакъв смисъл. Може би никога нямаше да го разплете. А всъщност дали наистина имаше някакво значение?

Луси се върна в кухнята, напълни втори път чашата си, чувствайки се уморена и напрегната. „Не достатъчно сън... и една история без завършек.“

Отново се върна на канапето, остави кафето си и вместо чашата взе листа хартия и молива. „Купи пощенски марки — написа тя. — Обади се на Моника“.

Погледът ѝ отново се спря на статуите. Припомни си как баща ѝ я дразнеше, наричайки я „Упоритата Неш“ — разправяше, че му

напомняла за булдога, за когото се грижил като дете. Ала изричаше всичко това с любов. Армейски офицер, той поощряваше желанието ѝ да се справя с всичко сама, ценеше високо качеството ѝ да не се отказва дори когато вижда, че битката е загубена. Луси се усмихна на стария си прякор. Баща ѝ бе умрял преди пет години от масиран сърдечен инфаркт и всеки ден ѝ липсваше.

Доктор Неш се изправи и отново отиде до статуите. Бо жично, те наистина бяха грозни! И все пак може би не бе постъпила правилно, като не ги показа на Бено. Жан очевидно е имал нещо предвид, за да ги сложи в куфара си. Може би Бено щеше да ѝ помогне да открие какво го бе накарало да постъпи така. Погледна часовника си: минаваше девет. Докато стигне, щеше да стане десет. Дали не бе прекалено рано за посещение в събота сутринта? Не, не беше.

Облече се набързо, напъха джинсите в ботушите си, сложи си аления пуловер над бялата памучна риза. Рик, Моника, пощенските марки и зеленчуците можеха да почакат.

Затършува в кухнята, търсейки чанта за пазаруване, напъха статуите в нея и ги покри с дрехите, които щеше да занесе на химическо чистене. Дали не бе загубила ума си, щом продължаваше да се занимава с това? „Дори и така да е. Булдозите са си такива.“ Взе зеления си анорак от шкафа в коридора и изхвъркна навън.

Както гледката от прозореца ѝ беше подсказала, над града студенееше типичен февруарски ден. Слънцето бе обречено в битката с облаците, улиците бяха хлъзгави и снежни.

Луси остави дрехите в химическото чистене, после взе бърз автобус към западната част на града, а когато слезе от него, пое пеш по авеню „Колумб“. На витрината на антикварния магазин забеляза ярка жълта табела: „АПАРТАМЕНТ ПОД НАЕМ“. Втора табела почти изцяло скриваше надписа „ГАЛЕРИЯ Станислас“. „Значи се е изселил оттук“ — осъзна изненадано Луси. Беше си отишъл. Защо?

Тя влезе в малкото преддверие и натисна звънеца няколко пъти, ала никой не ѝ отговори. Всъщност това не я учуди. Но може би хората от антикварния магазин знаеха нещо повече, щом като бяха сложили обява, че апартаментът се дава под наем.

— Не сте ли научили? — попита я върлинестият продавач. — Съобщиха по новините.

— За какво?

— Старецът беше убит — прошепна мъжът.

— Убит! Боже мой!

— Промушен. От полицията смятат, че е станало при опит за грабеж — продавачът се поколеба. — Съжалявам. Вие сигурно сте негова приятелка.

— Не, просто позната — отвърна Луси с разтреперан глас. — Кога са го... Кога се е случило това?

— Намерили са го в сряда сутринта. Веднага дойде екип от „Първи Канал“. Репортерите интервюираха Лоренцо — той е управителят на магазина. Не сте ли го гледали?

Луси поклати глава.

— Не бях в града тогава.

— Намерили трупа в сряда. Ала е бил мъртъв от два дни. Можете ли да си представите? Ужасен късмет.

— Ужасен късмет ли?

— От Коледа старецът все беше извън града. Предполагам, че някъде на почивка. Върнал се е миналия уикенд. Ако беше останал малко по-дълго... — продавачът въздъхна. — В полицията смятат, че става въпрос за въоръжен грабеж. Апартаментът му бил буквално обърнат с главата надолу. Ужасно, нали? Да се случи такова нещо в нашия квартал!

— Да, наистина ужасно. Открили ли са някакви следи?

— Не. Бил убит с един от собствените му кухненски ножове, бедният. Върху ножа нямало чужди отпечатъци, само негови. Никой от блока не си спомня да е влизало някакво съмнително лице, но кой ли пък може да е сигурен? Добре ли сте? Цялата треперите.

— Просто ми е студено. Хмм... Може ли да седна?

— Разбира се — продавачът я заведе до едно викторианско канапе при прозореца. — Много разстройващо, нали? А говорят, че градът става все по-безопасен — отбеляза той и изсумтя подигравателно. — Впрочем, името ми е Деймиън.

— А моето Луси. Кой го е намерил?

— Ида Фрийдкин — от втория етаж. Извеждала кучето си на разходка и то започнало да вие пред вратата на господин Станислас.

Двойка на средна възраст влезе в магазина и започна да оглежда дървена кухненска маса.

— От времето на крал Джордж ли е? — попита жената.

— Боя се, че трябва да поговорите с Лоренцо, той е управителят — отговори ѝ Деймиън. — На онова бюро.

Мъжът и жената се отдалечиха, а Деймиън седна до Луси и продължи:

— Откакто го даваха по телевизията, Лоренцо смята, че е прекалено известен, за да работи зад щанда. Та, както ви казвах, оказа се, че кучето на Ида душело вратата на господин Станислас два дни — всеки път когато излизали на разходка, но жената въобще не си помислила, че може да бъде нещо такова. Накрая, в сряда, каишката се изскубнала от ръката ѝ, четириногото започнало да драци по вратата, тя се отворила и то влязло в апартамента. Започнало силно да лае и Ида го последвала. Така се натъкнала на трупа на стареца — проснат на пода, потънал в кръв. Тя нахълта в магазина с писъци. Бръщолевеше разни неразбираеми неща, та Лоренцо и аз не можехме да проумеем какво говори, но когато най-сетне схванахме, веднага се обадохме в полицията.

— Ужасно!

— Лоренцо се обади в полицията, но и на „Първи Канал“. Затова и интервюираха точно него — уточни раздразнително Деймиън. — Искате ли чаша вода? Изглеждате ужасно бледа.

— Добре съм — увери го Луси. Опита се да си припомни дали беше дала на Бено телефонния си номер. Не, не беше. — Той имаше ли някакви роднини? Какво ще стане със собствеността му?

— Не зная. Но ако се интересувате от антикварни предмети, ние можем да ви предложим прекрасни неща.

— Може би някой друг път — Луси стана.

— Да ви дам все пак визитната си картичка. Непрекъснато получаваме по нещо.

Озовала се на улицата, Луси остана за секунда неподвижна, разучавайки обстановката наоколо. Кражби стават навсякъде. Убийства — също. Би било лесно за всеки, запознат с плана на сградата, да разбие вратата на преддверието, а след това да влезе в апартамента на Бено...

Луси се върна тичешком в магазина и намери Деймиън.

— Казахте, че вратата се отворила, когато кучето започнало да драци по нея — започна тя. — Хората от полицията споменаха ли, дали вратата е била разбита, или счупена?

Деймиън изглеждаше изненадан.

— Не ви ли казах? Това е най-ужасяващата част от цялата история. — Мъжът и жената на средна възраст отново се приближиха към щанда, следвани по петите от млад внушителен мъж — Лоренцо. Деймиън ги погледна и зашепна: — От полицията смятат, че всъщност господин Станислас е познавал своя убиец. Те са на мнение, че старецът сам му е отворил вратата и го е пуснал вътре. Страшно, нали?

— Наистина много страшно.

— Искам да кажа — лошо, че трябва да се защитаваме от непознати — изтъкна Деймиън, изпращайки я до вратата, — но човек трудно може да си представи, че трябва да се пази и от приятелите си.

— Трудно би могъл — бавно повтори Луси. — И вие бихте реагирали по същия начин, нали?

Излязла навън, тя отново се върна пред жилищния блок и се изправи пред вратата, отвеждаща до апартамента на Бено. Ако старецът е разполагал с нещо, което го свързваше с нея, то обезателно досега е било намерено. Или от полицаите, или от убиеца.

— Не ми е казвала абсолютно нищо — настоя Рик по телефона. — Както и да е, през последните три дни тя беше във Вашингтон. На някаква медицинска конференция.

— Разчитам на теб — настоя Бил Милър. — ОММП разчита на тебе. Възможно е в този миг да държиш безопасността на Луси в ръцете си.

— Кой сега се държи мелодраматично?

— Тревожа се за нея — изрече Бил. — Измина една седмица, откакто разговаряхме. Уговорката ни все още е в сила, нали?

Бил въздъхна.

— Да.

— И така, кога възнамеряваш да се видиш отново с нея?

— Не съм сигурен. Тази сутрин ѝ се обаждах два пъти, но се свързвах единствено с телефонния ѝ секретар.

— Продължавай с опитите си.

— Бил, нищо няма да излезе, ако постоянно ме подканяш. Просто ме остави да постъпя както намеря за добре. Обещавам — ще ти се обадя, ако ми каже нещо, свързано с Жан-Пиер.

За няколко секунди се възцари тишина.
— Добре, Рик. Ала не ме подвеждай.

Все още стискайки в ръка чантата със статуите, дълбоко потресена от новината за убийството на Бено, Луси слезе от автобуса и зави по Второ авеню. Почти беше отминала магазина за хранителни стоки, когато си припомни за листа с продуктите и го измъкна от джоба на анорака си. „Зеленчуци. Мляко.“

— Хей, докторке. Почакай! — Луси замръзна. — Ще ми помогнеш ли за кафето, докторке?

Тя си обърна и впери поглед в набитата фигура пред нея. Мъжът протегна пластмасовата си чаша.

— Не те познах, Рей. Изглеждаш толкова добре. — Наистина изглеждаше добре — сравнително чист, с подстригана посивяла коса и нови зимни обувки. „Все пак е отишъл в центъра за подпомагане на бездомниците“. Но в такъв случай какво правеше отново на улицата? Луси бръкна в джоба за портмонето си и му даде две банкноти по един долар. — Тревожех се за тебе — каза тя, поставяйки парите в чашата му. — Къде се губи толкова време?

Рей измери подаръка с алчност.

— Ходих при звездите.

— Какви звезди? Разкажи ми! — Ала той вече се отдалечаваше, тътрейки крака и вдигнал яка, за да се предпази от мразовития вятър. Изпълнена с любопитство, Луси тръгва след него. — Имам още един долар, Рей — извика тя. — Ако ми разкажеш за звездите, ще ти го дам.

Рей спря и се обърна.

— Ходих до звездите — повтори той. — Бях много болен, затова ме отведоха при звездите и оздравях — след тези думи протегна ръката си за банкнотата.

„Някой сигурно го е завел в болница. Вероятно центърът за подпомагане на бездомниците е направил лазарет. Сигурно Рей е бил много тежко болен, щом го нямаше толкова време.“

— Как беше при звездите? — попита Луси, отново протягайки ръка към портмонето си.

— Топло — отвърна той, лениво почесвайки се по врата. — Много топло. Спах на истинско легло. Имаше ангели, златни ангели.

Луси се усмихна. От опит знаеше, че болните възприемат медицинските сестри като ангели.

— Знаеш ли името на болницата? — Вдигна банкнотата от един долар над чашата, ала от погледа му разбра, че за днес е научила всичко.

— Живях в една голяма звезда — измърмори Рей. — Бяхме много хора. Живяхме в голямата звезда и около нас летяха ангели — той разклати нетърпеливо чашата си, Луси пусна банкнотата, която прошумоля и се приземи на дъното ѝ.

— Грижи се за себе си, Рей! Купи си храна.

— Добре, докторке — той се обърна, протегна чашата си към друг минувач, а със свободната си ръка отново се почеса.

— Рей? Какво има на врата ти? — Луси се приближи и усети тръпки по цялото си тяло.

— Я ме остави на мира — запротестира той, вдигна яката си и се отдръпна.

— Чакай... — но Рей, отдалечил се вече надолу по улицата, ругаше, мърмореше и размахваше ядосано ръце. Луси застина на мястото си, проследявайки го с поглед. „Сигурно съм сбъркала. Просто е невъзможно.“ Но в мига, преди яката на якето да скрие врата му, тя бе зърнала нещо, което много приличаше на шест кървавочервени белези с формата на полумесец.

ГЛАВА 15

Телефонът звънеше, когато Луси влезе в апартамента си, съвсем забравила за млякото и зеленчуците. Умът ѝ все още оценяваше белезите по врата на Рей, докато решително вдигаше телефонната слушалка.

— Добре дошла у дома — поздрави я Рик. — Как мина конференцията?

— Добре — отвърна вяло Луси. Захвърли чантата със статуите на канапето и съблече палтото си. „Перувиа! Нима бе възможно Рей да е боледувал от Перувиа?“

— И докладът ти беше посрещнат с възторжени възгласи от всички присъстващи без изключение?

— Всичко мина добре — повтори Луси и захвърли връхната си дреха към гардероба. „Онези златни ангели...“

Последваха няколко секунди тишина.

— Звучиш някак особено. Да не се е случило нещо лошо?

Луси се отпусна в креслото зад бюрото. „Всичко. Всичко, се обърка. Бено, Лудия Рей и този нежен, привлекателен мъж, с когото се обвързах повече, отколкото ми се ще да призная...“ В ума ѝ гърмяха толкова много въпроси, че не можеше да изчака до вечерта, както беше запланувала. Трябваше да получи отговор поне един от тях.

— Рик, искам да те попитам нещо.

— Давай.

— Женен ли си?

— Какво? — гласът му стана предпазлив. — Откъде го разбра?

— Споменах името ти пред една стара приятелка на конференцията. Оказа се, че тя те познава бегло, срещали сте се веднъж преди години. Спомена за жена ти — госпожа Хахо... Искам да кажа Елинор.

— Коя е тази твоя стара приятелка? Как се казва?

— Кой го е грижа за нея сега? Вярно ли е? Женен ли си?

Рик въздъхна.

— Формално погледнато, да. Но, Луси, аз съм в процес на развод. Ето защо се върнах в Калифорния. За да уточня последните подробности. — Луси мълчеше. — Виж, ще ти дам телефонния номер на адвокатата, който действа от мое име. Можеш да го попиташ сама.

— Защо не ми каза? — прошепна Луси.

— Не зная... Предполагам, защото смятах, че това няма никакво значение. Или няма да има, щом като получа окончателния документ по делото, което ще стане скоро. Лус, кълна се — той се поколеба, — никога не съм искал да те нараня. Знаеш ли неудобно е да разговаряме за това по телефона. Може ли да вечеряме заедно днес? И да обсъдим всичко очи в очи?

— Аз... мисля, че нямам настроение да излизам на вечеря тази вечер — „Бено Станислас бе познавал своя убиец. Дали му е казал нещо за нея, преди да бъде убит?“

— Не е честно — възрази Рик, разбирайки погрешно нежеланието й. — Добре, признавам, че не бях напълно открит пред тебе. Но Елинор и аз живеем разделени вече месеци наред. По дяволите, това е една от причините, поради които пристигнах в Ню Йорк! Луси?

— Много лоши... неща се случиха тази сутрин — бавно изрече тя. — Това, че си женен, е само красивата черешка на върха на проклетото парче от сметановата торта.

— Какви лоши неща?

— Разбрах, че човек, когото познавам, е убит миналата седмица при обир на дома му. Освен това... — Луси внезапно беше обзета от нежелание да му разказва за белезите по врата на Рей. „Та аз ги зърнах само за миг. Може да съм допуснала грешка. Със сигурност съм допуснала грешка.“

— Позволи ми да ти помогна Луси! Вечеряй с мен! — Луси мълчеше. — Не прави това — тихо изрече той. — Не позволявай всичко между нас да има такъв край.

„Край?“ Изведнъж Луси се уплаши. Изпита страх от убиеца на Бено, от белезите, от загубата на този мъж. Пое няколко пъти дъх и се опита да се съсредоточи, както правеше, преди да влезе в Ниво Четири. „Нека се заема с въпросите един след друг.“

— Ако бракът ти наистина е изчерпан... — започна тя колебливо.

— Бракът ми е изчерпан преди години — произнесе с горчивина Рик. — Ако приятелката ти, която и да е тя, наистина познава живота ми, сигурно е наясно с този факт.

Барбара бе споменала, че около брака на Рик винаги са се носели разни истории. Тя бе предположила, че по всяка вероятност вече е разведен.

— Може би постъпих неправилно, като не ти казах за това — продължи Рик. — Ала не те и излъгах. Аз наистина се развеждам. Никога не бих направил нещо, което може да те нарани. Трябва да повярваш в това — той замълча. — Тази... наша връзка за мен не е просто секс, разбираш ли? Аз съм загрижен за тебе, Луси. Наистина съм загрижен. Няма да те питам дали изпитваш същите чувства към мене. Зная, че искаш нещата между нас да се развиват бавно. По дяволите, вече се срещаме от месец, а ти още не си ме канила в апартамента си! Предполагам, че имаш основание за това и уважавам избора ти. Не го разбирам добре, но го уважавам. Важното е, че имам доверие в теб. И ако продължаваме да се виждаме и ти ще трябва да ми се довериш.

„Как съм могла да се съмнявам в този човек? Той е толкова силен, сигурен, непоклатим.“ Обзе я облекчение при мисълта, че има нещо здраво и стабилно сред потока от събития тази сутрин.

— Хайде да не излизаме за вечеря днес — предложи Луси. — Защо пък да не стотвя нещо у дома? Какво ще кажеш?

Рик помълча няколко секунди.

— Ще приема с огромно удоволствие.

— Според теб какво е решил да предприеме?

— Зная точно толкова, колкото и ти. Прочел си доклада ми.

— Хайде, Росети. Ти си в кухнята на нещата. Как ги възприемаш?

— Все още не съм съвсем сигурен.

— Предполагам, че все още и не си разбрал какво е взела от апартамента на Дидие?

Росети поклати глава.

— Нямам никаква представа.

По-възрастният мъж се вгледа внимателно в лицето на събеседника си над изподрасканата дървена маса.

— Както казваше моята баба еврейка: „Човек не може да танцува едновременно на две сватби“. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Росети въздъхна.

— Не съм започнал свой бизнес, ако това имаш предвид — протегна ръка към бирата си, ала в последния момент промени решението си.

— Но това все пак е обидно предположение, Том.

— Съжалявам, не това имах предвид — по-възрастният взе едно пържено картофче, поколеба се и го заобръща в пръстите си. — Лекарите казват, че трябва да внимавам с холестерола. Не, аз просто исках да кажа — продължи той, поглеждайки към Росети, — че не бива да се обвързваш емоционално — напъха резенчето в устата си и го сдъвка. — Я да си гледа работата този идиот!

— Прекрасно отношение — отбеляза Росети. — Но не твоят лекар рискува да пукне от инфаркт. А сега — заяви той и се изправи, — ако нямаш още някое обвинение, смятам, че е време да си вървя.

— Просто запомни какво ти казах. И искам отново да разговарям с теб във вторник.

— Та дотогава има само три дни — възрази Росети. — За какво бихме могли да си приказваме?

Събеседникът му го изгледа с неприязън:

— Трябва да намериш нещо.

— Това е „Летящ остров“ — обясни Луси и сложи две порции от яйчения крем с твърда глазура в сините десертни чинии. — Човек остава с впечатлението, че яде облаци — тя подаде едната на Рик. — Винаги съм възприемала този десерт като лека храна, която никак не обременява организма. Просто му служи като утеха.

— Като утеха ли?

— Да, нещо като картофеното пюре или пай с варено пилешко.

— Не съм специалист по въпроса за обременяването на организма — подчерта Рик, напълвайки лъжицата си догоре, — ала е много вкусно. И онова нещо със съомгата, което нарече „кублиак“ — и то ли служи като утеха за организма?

— Не, с него просто изтъквам кулинарните си умения — Луси се усмихна и напълни повторно чашите с вино, ала очите ѝ останаха разтревожени.

Холандър протегна ръка и взе дланта ѝ.

— Макар че си блестяща готвачка — прошепна тихо той, — храната може да те утеши само до определен момент. Няма ли да ми позволиш да ти предложи малко утеха? Не мислиш ли, че ще бъде добре да поговорим за твоя приятел?

— Той не ми беше точно приятел, но... Сложно е, разбираш ли — тя го погледна. — Всъщност бих желала да ти разкажа за това — Луси се поколеба, — но откъде да започна? Мъжът, когото убиха, се наричаше Бено Станислас. Срещала съм го само веднъж преди около месец и половина. Търгуваше с произведения на изкуството.

— А как стана така, че се срещна с него?

— Моля те, Рик. Остави ме да ти разкажа всичко поред — тя посегна към чашата си с вино, замисли се и отпи малка глътка. — Бено беше експерт в областта на примитивното изкуство. Той и Жан-Пиер са имали... съвместен бизнес.

— Жан-Пиер е бил колекционер, така ли?

Луси се усмихна тъжно.

— В известен смисъл, да. Развивал е незаконна търговия с произведения на изкуството. Вземал е ценни древни предмети от всички страни, където го е изпращала ОММП, и ги е внасял нелегално в САЩ. Участвал е в много мисии в Южна Америка и е имал връзка с някакъв търговец в Лима. Станислас е продавал незаконно внесените предмети в Ню Йорк. Всъщност един от хората, с които е работил Жан-Пиер.

— Сериозно ли говориш? Трудно е човек да си представи, че лекар ще се замеси в подобно нещо.

— Предполагам, че точно затова е имал толкова внушителни успехи.

— Сигурно в този бизнес се печелят добри пари — предположи Рик. — Я си представи колекцията на Милър. Подобни неща биха изкусили човек, който се интересува от изкуство.

— Жан обичаше лукса — каза Луси, припомняйки си недалечното минало. — Той ми казваше, че семейството му разполагало с много пари.

— Е, някой наистина е разполагал.

Луси кимна.

— Бено спомена, че сериозните колекционери не се интересуват особено от източника на стоката, единственото, което има значение за тях, е автентичността ѝ. Според мен това е много странно.

— Истинските колекционери са манияци — отбеляза Рик. — Фанатици.

— Бил използва точно същите думи, описвайки себе си — възкликна Луси. — Чудех се дали той не е бил един от клиентите на Бено.

— Светецът доктор Милър — купувач на незаконно внесени в страната произведения на изкуството — изрече подигравателно Рик. Ала в този миг си спомни как Бил подчертаваше добродетелите на прагматизма.

— Всъщност аз попитах Бено, но той отрече да е познавал Бил. И въпреки това мисля, че именно името на Милър го накара да ме приеме — Рик вдигна неразбиращо вежди. — Той спомена, че някакви непознати се навъртали около жилището му и го шпионирали. Предположил, че аз съм една от тях, и пожелал да ме разгледа отблизо.

— Ако Милър е участвал в пазара на незаконно внесени произведения на изкуството, защо не е купувал директно от Жан?

— Може би е щял да го стори — отвърна Луси, — ако Жан бе успял да се яви на срещата си с него. Но умря два дни по-рано — тя отпи няколко глътки вино. — От една страна, дори фанатичен колекционер като Бил по всяка вероятност би отказал да купи нещо, за което със сигурност знае, че е внесено незаконно. От друга страна, Станислас е търговец — Бил е могъл да купува от него или от който и да е друг негов колега, убеждавайки себе си, че не извършва нищо незаконно. Стига само да не задава прекалено много въпроси.

— Никога не съм разбирал стремежа да притежаваш такива неща — заяви Рик. — Това ми напомня за хората, които пътуват до различни екзотични места по света и прекарват по-голямата част от времето си в магазините за сувенири.

— Да, но в момента става дума за сувенири с изключителна стойност.

— Принципът е същият. Може ли? — Рик си взе още от десерта. — Аз лично се опиянявам от красотата на природата. Особено от

тропическите гори на Южна Америка. Това са последните незасегнати от цивилизацията региони в света — имам предвид онова, което е останало от тях. Екологичното равновесие е толкова крехко. Самият факт, че изнасяш нещо оттам е... насилие над естествените процеси.

— Бил ли си по тези места? — попита изненадано Луси.

— Има много мъдрост — продължи Рик, подминавайки въпроса ѝ, — в старата поговорка, че човек трябва да заснема местата, които посещава, и да оставя там само следите от стъпките си.

— Бил не би се съгласил с подобно твърдение. Той е убеден, че колекцията му съхранява етническото наследство на редица народи.

— Естествено, че ще бъде убеден — Рик си взе още от яйчения крем. — Винаги ми е било забавно да наблюдавам как хората намират логически доводи в полза на онова, което без друго са решили да направят. По всяка вероятност дори Жан-Пиер е обосновавал логически незаконния внос, с който се е занимавал: — „Действащите закони са нечестни, развитието на свободната търговия трябва да бъде поощрявано, аз изваждам на бял свят съкровища, които в противен случай щяха да останат скрити и никой нямаше да оцени истинската им стойност...“ Макар че не се сещам как някой би могъл да оправдае търговията с наркотици.

— Жан не е участвал в трафика на наркотици — изрече решително Луси. — Не е било необходимо. Печелел е толкова много от търговията с предмети на изкуството.

— Никой не би пренебрегнал възможностите за още печалби.

— Струва ми се, че Бено също смяташе така — призна Луси. — Беше прочел във вестниците за ареста и обвинението и бе приел, че Жан наистина е виновен. Но...

— Може би Бено също е продавал наркотици?

— Не, той буквално се вбеси, когато го обвиних в това.

— И ти му повярва?

— Да, повярвах му — Луси потрепери, припомняйки си как старецът ѝ бе сервираше чай с бисквити. — Ужасно е... като си помисля, че е мъртъв.

— Насилието винаги буди страх, но ти живееш в безопасна сграда, на входа има портиер...

— Аз не се страхувам от произволното безсмислено насилие, Рик — тихо прошепна Луси. — Бено Станислас не е бил убит при обир.

Никой не е влизал с взлом в дома му. Самият той е отворил вратата на убиеца си.

— Но... защо подобно нещо би трябвало да те плаши?

Луси мълча няколко секунди.

— Ако Бено е споменал нещо за мен на своя убиец, аз бих могла да се окажа следващата жертва.

— Не разбирам.

— Намерих в писалището на Жан един бележник.

— Какво? — Рик се наведе напред, свъсил вежди.

— В него изброява своите доставчици, различни художествени галерии, парите, които е получавал или може би онези, които е дължал, не зная. Всъщност така намерих адреса на Станислас. Бено ме предупреди да скрия бележника добре.

— Бележник... Къде е той сега? — Луси го погледна изненадано.

— Искам да кажа — прибрала ли си го на сигурно място? — Тя кимна.

— Може би е трябвало...

Острият звън на телефона прекъсна думите на Рик.

— Може да оставя телефонния секретар да приеме съобщението — предложи Луси колебливо.

— Не, иди и отговори — посъветва я Холандър. — Аз ще разчистя — той стана и заприбира изцапаните съдове. Луси отиде във всекидневната и вдигна телефона.

— Нито се обаждаш, нито пишеш... — Моника правеше опити да я закачи. — Разкажи ми за конференцията. Как беше приет докладът ти?

— Всичко мина много добре — отговори Луси. — Получих съобщението ти, но... Случиха се толкова много неща...

— Прощавам ти. Хей, разговарях с Тед Уайли в петък. Той ме помоли да ти предам най-горещи поздравии.

— Тед ли? Как върви новата му работа в Тексас? Твърде рязка промяна в сравнение с онова, което изследваше в ЦКПИЗ.

— Обожава я. Чудеше се докъде сте стигнали вие.

— Имаш предвид изследванията на Перувиа? — Рик се появи зад гърба ѝ, някъде между трапезарията и кухнята. — Работим върху анализа на протеините и последователността на гените.

— Открихте ли втората разновидност?

— Не. Карл Андерс все още настоява, че такава не съществува.
— Рик се приближи още повече. — Всичко това е твърде странно!

— Щом говорим за странни неща — пое нишката Моника, — струва ми се, че този Андерс не е съвсем наред. Изчакай една секунда — Луси долови гласа на Хауърд в слушалката. — Хауърд моли да ти предам следното: Макс смята, че твоят подарък за Коледа е най-вкусното нещо, което някога е ял през живота си.

— Това твое куче е истинска напаст — Луси се засмя. — Успя ли да извадиш онази снимка, която бе обещава да ми изпратиш? Или кучето изгълта и филма?

Моника се задави от смях.

— В близките години все ще го проявим. И така, какво ще правиш тази вечер?

— Всъщност точно сега... си имам компания — Рик изчезна в кухнята. — Но кълна се, че ще ти се обадя утре.

— Мъж ли е?

— Да — Луси се обърна към кухнята, откъдето долиташе шум от течаща вода.

— Е, нека не преча на истинската любов — подхвърли Моника. — Утре ще си поприказваме, скъпа.

Луси остави слушалката с усмивка и понечи да отиде в кухнята, ала смени посоката и се насочи към банята. Застана пред огледалото, за да се срещне и да си сложи червило, и изведнъж изпита радост, че бе разказала на Рик за Станислас. Чувстваше се по-спокойна, след като бе споделила страховете си. Самият той я бе успокоил, че сградата, в която живееше, бе обезопасена, а на входа имаше портиер...

Отвори вратата, тръгна по коридора и изведнъж замръзна на мястото си. В гърдите ѝ се надигна вик. Рик стоеше пред нея, стиснал здраво големия кухненски нож.

— Чудех се къде изчезна — каза той, приближавайки се.

— Пинцети — нареди Бил Милър. Сестра Маргарета ги постави в ръката му и той внимателно извади парчето стъкло. — Ето го. Ще ви предпиша антибиотичен мехлем — обърна се лекарят към слабата сбръчкана жена на операционната.

— Нали няма да ме шиете? — попита пациентката със страх.

— Няма, само ще ви превържа.

— Не ставайте — нареди ѝ Маргарета. — Докторът все още не е приключил.

— Просто не ми достигат думи да изразя възхищението си от твоя екип и лично от теб — каза Бил през рамо, докато превързваше раната. — Наистина поех сериозен риск със задържането на онези пациенти тук. Ако заболяването се беше разпространило... Добре, скъпа приятелко. Вече приключихме. Опитай се да запазиш раната чиста, а утре сестрите ще направят нова превръзка. Има ли някой друг? — попита той сестра Маргарета.

— Тя беше последната. Елате да изпие чаша кафе — Бил я последва по коридора. Големият червен знак за карантина беше махнат от двойните врати и сега те бяха отворени. Отново беше влязла в действие програмата, осигуряваща подслон на бездомните през нощта.

— Сто процента от заболелите се възстановиха напълно — измърмори той. — Много впечатляващ резултат.

— Благодарение на знанията ви, докторе — изрече благо Маргарета. Милър седна на малкото оръфано канапе, а тя напълни пластмасовите чаши с гореща тъмна течност от личната си кафеварка. — Боя се, че нямам мляко. Но със сигурност ще намеря захар.

— И без мляко е хубаво — Бил се усмихна и взе чашата от протегнатата ѝ ръка. — Просто не мога да изразя с думи колко съм доволен от постигнатото.

— Вие сте добър човек. Толкова се радвате на нашите успехи. Не проявявайте ненужна скромност. Толкова много хора мислят, че... не си струва да се занимават с пациенти като нашите. Наистина се гордея много с екипа медицински сестри. Но без вашите антибиотици...

— Не бяха антибиотици — напомни ѝ меко доктор Бил. — Разновидността на бацила беше устойчива на антибиотиците, забрави ли?

— Разбира се — Маргарета се притесни. — Искях да кажа... Просто лекарствата, които им дадохте, им помогнаха да оздравеят.

Ала Бил поклати глава.

— Всъщност не направих нищо особено. Просто не допуснах да се развият вторични инфекции. Вие ги излекувахте в действителност. Вашите грижи, предаността ви към работата, професионализмът ви...

Вие сте ангели на милосърдието — доктор Бил се усмихна. — Истински ангели.

Скрити от глава до пети под тъканта на предпазните костюми, прикрепили неподвижно кислородните апарати на гръб, те влязоха в опустялото болнично отделение като астронавти на луната. Поставиха апаратурата в средата и извадиха обезцветяващия разтвор и множеството плътни ленти за пълна изолация.

Карл огледа изпоцапаните стени и голите рамки на железните кревати. Дюшеци, възглавници, чаршафи — всичко беше събрано в непромокаеми найлонови торби и след това — изгорено. Помещението нямаше прозорци и въздухът, който навлизаше през тавана, бе рециркулиран посредством специална система за пречистване на газове. Един от мъжете опря стълба до стената и смъкна решетките на отворите по тавана.

Започнаха да обработват стените и пода с обезцветяващ разтвор. Почистиха леглата, поставките за интравенозните системи, шкафовете и бюрото. Отвориха вратата към помещенията за персонала — които сега бяха празни — и обработиха по същия начин и тях.

Карл ги наблюдаваше внимателно. Най-сетне, удовлетворен от постигнатото, той помоли да му дадат изолационните ленти. Заедно с подчинените си, запечата пролуките между стената и пода, стената и тавана, изобщо навсякъде, откъдето бе възможно да се изплъзне въздух.

Размотаха един дълъг електрически кабел. Прокараха го и в двете помещения на отделението — стаята за болни и за персонала. Докато останалите разопаковаха плитките електрически тигани, Карл разпръсна парчета хартия, съдържащи спори на *Bacillus subtilis niger*.

Включиха електрическите тигани, настройвайки всеки един на максималната степен на загряване. Карл сложи бели кристали формалдехид във всеки тиган.

Хвърляйки последен поглед наоколо, той направи знак на подчинените си да напуснат отделението. Когато и последният от тях излезе в коридора, включи кабела в контакт за високо напрежение и затвори вратата след себе си. Двама бързо я запечатиха от външната ѝ страна с изолационна лента.

В продължение на седемдесет и два часа помещението щеше да остане херметически затворено. След това Карл щеше да се върне тук, да вземе проби от тестовите хартии и да ги разгледа под микроскоп. Бацилът *Subtilis niger* се унищожаваше много трудно, ала той беше напълно сигурен, че формалдехидът ще си свърши работата. А щом бацилът е мъртъв, следователно и другите организми тук също щяха да бъдат мъртви. Или поне Карл се надяваше така да стане.

ГЛАВА 16

Луси изкрещя, изтича към банята и затръшна вратата след себе си, задействайки с треперещи пръсти механизма на ключалката. Пое си мъчително дъх, опря гръб в мивката и се запита какво би могла да използва като оръжие.

В шкафа с медицинските принадлежности имаше алкохол; ако успееше да се прицели в очите му...

— Какво по дяволите... — Рик стоеше зад вратата. — Луси?

До тоалетната имаше малък прозорец. Тя го отвори и измери с поглед бездната, която се разкриваше от седмия етаж към вътрешния двор. Нямаше никакъв шанс, ала можеше да крещи с всички сили. Може би някой щеше да я чуе. Някой, който бе отворил прозорците на апартамента си в средата на февруари.

— Луси? Добре ли си?

— Засега да. Разочарован ли си?

— Какво? — той завъртя топката на вратата. — Отвори!

— Защо? За да ме убиеш като Станислас?

— Кого съм убил...? Аз? — беше му необходимо известно време, докато проумее значението на думите й. — О, божичко! Значи си си помислила...? — Отново последва мълчание, след това нещо изскърца под вратата — Рик очевидно пъхаше там някакъв предмет. Обхваната от ужас, Луси наблюдаваше как острието на кухненския нож, насочено към нея, се плъзна по пода. — Ето — извика Рик зад затворената врата. — Вземи го — острието продължи бавно да напредва към нея, спирайки за миг, преди да се подаде и дръжката. Луси чу ругатня, а след това целият нож се промуши под вратата. Наведе се и го вдигна. — Взе ли го? — попита Холандър. — Добре. Погледни сега острието. Стържех с него загорелите места по проклетия тиган. Виждаш ли?

— Използвал си моя най-хубав нож, за да изчистиш тигана!

Рик се засмя.

— Така е по-добре — няколко секунди пълна тишина. След това: — Вече можеш да излезеш.

— Не бързай толкова. Защо ме търсеше с нож в ръка?

— Чистех проклетия тиган, Лус, и фурната на печката запуши. Нещо в нея гори.

— По дяволите! Сладкишите с кокос!

— Бившите сладкиши с кокос. Извиках, но ти не отговори, затова тръгнах да те търся.

— С нож в ръка?

— Това се вижда с просто око. Признавам, че не беше особено съобразително от моя страна, но като съзрях онзи дим над фурната... Ще излезеш ли?

Луси обмисли положението.

— Изключи ли печката?

— Не. Трябваше ли?

— Да, ако не искаш пожарната да пристигне тук всеки момент. И изхвърли прегорените жертви на кулинарното изкуство в контейнера за смет — тя долепи ухо до вратата и чу как стъпките му заглъхват по коридора. След това съвсем тихо я отключи и лекичко я откряна. Надникна, видя отдалечаващия се гръб на Рик и се промъкна в коридора на безопасно разстояние. Успокояваща миризма на прегорели сладкиши с кокос се носеше във въздуха. Луси проследи с поглед как гостът ѝ изключва фурната, изважда тавата с кухненска ръкавица, след което изхвърля безполезното вече тестено изделие в коша за смет. — Остави съда да изстине, преди да го измиеш — нареди тя от вратата.

Металната тава издрънча на покрития с плочки под, а Рик се обърна.

— Божичко! Изплаши ме до смърт, Лус!

— В такъв случай сме квит.

Известно време двамата се гледаха, без да произнесат нито дума. Изведнъж Рик пристъпи напред и я прегърна, а Луси затрепери в ръцете му.

— Всичко е наред — изрече успокоително той. — Всичко е наред.

Помилва косата ѝ, започна да ѝ шепне, притискайки я в обятията си, и изведнъж кафето се оказа съвсем ненужно, а неизмитите съдове можеха да почакаат до сутринта, защото се озоваха в леглото, а дрехите им останаха разпилени навсякъде по пода. Телата им се движеха в синхрон. Устните му притискаха устните ѝ. Тя почувства, че се

разтваря в насладата, която ѝ даряваха докосванията, ароматът и присъствието на този мъж. Доста по-късно двамата заспаха прегърнати, влажни, зачервени и останали без капчица сила.

Около четири часа през нощта Луси се поразбуди и вниманието ѝ внезапно бе привлечено от някакъв шум. Стаята тънеше в полумрак... На възглавницата до нея имаше вдлъбнатина, завивката бе смачкана. Но къде беше Рик? „Вероятно в тоалетната. От много вино по време на вечеря.“ Затвори очи, ала отново някакъв едва доловим шум я накара да отпъди съня. Предпазливо заоглежда спалнята и съвсем се разсъни. Рик стоеше до шкафа и тършуваше в него. Не можейки да повярва на очите си, тя проследи с поглед как с бързи, методични движения той претърсваше поред чекмеджетата. След това гостът ѝ се промъкна на пръсти до вратата и изчезна в коридора.

Бавно и безшумно Луси стана от леглото и тръгна след него. Чу го как отваря и затваря кухненските шкафове. „Веднага ще сложа край на всичко това“ — помисли си доктор Неш и изтича до вратата на спалнята с разтуптяно сърце. Облегна се върху рамката на вратата, надявайки се, че напълно прилича на жена, току-що станала от сън и открила, че любовникът ѝ не е в леглото до нея.

— Рик? — извика тя жално. — Къде си?

Той се показва на вратата, объркан, стиснал чаша с вода.

— Луси? Събудих ли те? Бяха ми пресъхнали устата — Холандър демонстративно отпи внушителна глътка и се приближи към нея. — Искаш ли и ти? Отдавна ли си тук?

Тя поклати сънливо глава.

— Имах кошмари. И когато се събудих, теб те нямаше до мен.

Той я прегърна и отново я заведе до леглото.

— Бедната Луси! Толкова е нервна. Първо мисли, че искам да я убия, после я мъчат кошмари... — Холандър притисна тялото ѝ и придърпа завивката към раменете ѝ. — Тук съм, скъпа — продължи успокоително той. — Тук съм, до теб. Заспивай, любов моя. Аз ще те пазя.

„Значи ще ме пазиш, така ли? — помисли мрачно Луси, притисна се към него и си наложи да не заспива. — Ами кой ще ме пази от тебе?“

— Успя ли въобще да се напиш?

— Не особено.

Двамата седяха на масата един срещу друг и пиеха силно кафе „Старбъкс“.

— Сигурна ли си, че наистина не си огладняла? Кроасанът изглежда много добре.

— Не ми се яде.

На сутринта разговорът им не вървеше. Рик реши, че е от умората и бе отчасти прав. Той не подозираше, че го беше видяла как претърсва апартамента ѝ и че сега си задава въпроса кой е този непознат човек, седнал насреща ѝ.

— Какви са плановете ти? — попита Рик. — Ще отидем ли да гледаме някой филм? Или да отскочим до „Мет“? Можем да отидем и да се разходим в Сохо.

— Всъщност днес трябва да поработя няколко часа в болницата.

— Днес? В неделя?

— Боя се, че пациентите не напускат болничните заведения през уикенда.

— Може би ще се срещнем след това?

— Не зная колко време ще остана там, а и наистина се чувствам уморена. Мога ли да видя каква е прогнозата за времето?

Рик се изненада.

— Разбира се. Х-х-м... Наистина ли си добре?

— Да, просто съм уморена — тя опита да се усмихне. — А ти какво ще правиш?

— И аз ще наваксам с работа. Искаш ли още кафе?

Разделиха се пред кафенето. Луси, изтощена и объркана, го наблюдаваше как завива зад ъгъла. След това с натезало сърце се отправи към дома си, търсейки Лудия Рей.

— Ще ми дадеш ли някой и друг долар да си купя нещо за ядене?

— Бе нахлупил шапката си ниско върху челото, а якето му беше закопчано неправилно. Изглеждаше възбуден и объркан.

Луси си беше подготвила банкнота от един долар и я пусна в чашата.

— Как се чувстваш днес, Рей? Как е вратът ти? — той се намръщи. Очите му бяха замъглени, а погледът — разсеян. — Аз съм лекарката, не ме ли помниш?

— Не ми трябва никаква докторка — заяви той и отклони очи от лицето ѝ.

— Не ме ли помниш?

Изглежда я враждебно. Явно не можеше да я разпознае.

— Махай се! Изчезвай по-далеч от мене!

— Само исках да видя обрива...

Бездомникът замахна с ръце.

— Крадец! Крадец! — закрещя той. — Тия пари са си мои!

Луси отстъпи бързо встрани.

— Не искам да взема парите ти, Рей.

— Няма да ти ги дам. Те са си мои! — той пристъпи към нея, олюлявайки се и закрещя, размахал заплашително юмруци. — Тая се опита да открадне парите ми. Махай се! Махни се от мен!

Луси се отдалечи на безопасно разстояние, после се обърна назад и видя как една майка и малкото идете прекосяват улицата, за да избегнат срещата с него. Тя въздъхна. Рей сигурно отново бе спрял да взема лекарството. И по-рано го беше виждала, обхванат от пристъп на параноя, и знаеше, че ще бъде невъзможно да прегледа белезите по врата му, докато състоянието му не се нормализира.

Рей се отдалечи по улицата, мърморейки разни ругатни под нос, след това спря и шумно заблъска чашата си във витрината на една пицария. Накрая се появи някакъв мъж в не особено чиста бяла престилка и го прогони. „Недоволните граждани отново ще започнат да се обаждат в полицията“ — помисли си тъжно Луси. И ако този път те наистина вземеха мерки, може би щяха да изгонят Рей от квартала, преди да е прегледала белезите от Перувиа...

Луси се обърна и тръгна бавно към вкъщи. Това просто не беше възможно, тя само си въобразяваше. В крайна сметка бе зърнала белезите само веднъж. Може би ставаше дума за съвсем друго нещо.

Прибра се в апартамента и старателно заключи след себе си. Остави палтото си на закачалката и забеляза чантата, с която обикновено пазаруваше. Беше я напъхала в шкафа, докато скоростно почистваше жилището в очакване на Рик. Взе я и измъкна двете дървени фигури. Отново ги постави на обичайното им място. „Все още не сме приключили, деца! Упоритата Неш продължава да работи по случая“.

Ала по кой случай? Изведнъж бяха възникнали толкова много въпроси: наркотиците, произведенията на изкуството, убийството на Бено, белезите от Перувиа по врата на Рей...

„Но това не са белези от Перувиа — рече си строго тя. — Това просто не е възможно. Ти си прекалено напрегната. Привиждат ти се разни неща. И Карл Андерс въобще не те е заплашвал. А пък Бено Станислас е жив и здрав. Освен това Рик не тършуваше из шкафа посред нощ.“

Външната врата както винаги беше заключена. Той пхна картата си в ключалката, отвори я и премина край празното бюро на охраната, бързайки към асансьора. Слезе на втория етаж. Стоманените врати бяха заключени, но се отвориха с лекота, щом превъртя ключа в ключалката, монтирана в стената. Отново с помощта на картата си отвори и двете стъклени врати. Прекоси потъналата в мрак приемна, премина по късия коридор и влезе в лабораторията.

Спря за миг, ориентирайки се в непрогледната тъмнина, после извади електрическо фенерче от джоба си и освети работните стендове, епруветките, големите стъкленици, микроскопите.

Понечи да прекоси лабораторията. За миг му се стори, че долавя звук — замръзна на мястото си, угаси светлината, изчака няколко секунди и едва тогава продължи. Влезе в къс коридор. Пред него блесна предупредителният знак „БИОЛОГИЧЕСКА ОПАСНОСТ. ВХОД ЗАБРАНЕН“. Не каненият гост продължи по коридора, премина през стоманените врати и се озова в съблекалнята.

Чак сега си позволи лукса да запали осветлението. Електрическото фенерче потъна в джоба на якето му. Съблече връхните си дрехи, после белъто. Свали и часовника от китката си. Прибра набързо всичко в едно от шкафчетата, облече стерилни работни дрехи, ръкавици и чорапи. С лекота, придобита от дългата практика, запечата пролуките между чорапите и панталоните, ръкавиците и маншетите.

След това отиде в склада. Сините предпазни костюми за работа в агресивна среда „Хемтурион“ висяха на закачалката. Поразбута ги, намери един, върху който бе написано с печатни букви Андерс, прегледа внимателно дали няма дефекти в тъканта и го сложи на пода.

Напъха се в него, изопна го по тялото си, сложи шлема, запечата го херметически. След това свърза костюма с тръбата за въздух и изчисти прозрачната пластмаса пред очите си.

„БИОЛОГИЧЕСКА ОПАСНОСТ. СМЪРТОНОСНИ ПАТОГЕНИ“. Мъжът не обърна внимание на предупрежденията, откачи тръбата за въздух и влезе в стоманената херметизационна камера. Почти не се задържа в нея, а продължи в стоманеното помещение, където бяха складирани предпазните ботуши. Последователно включваше и изключваше тръбите за въздух.

Оставаха още няколко фута. Ето я и последната стоманена врата. Приближавайки се уверено към нея, Рик Холандър я отвори и влезе в лабораторията за изследвания със смъртоносни патогени.

ГЛАВА 17

„Хвърлена от терористи бомба в Парижкото метро — гласяха заглавията на сутрешните вестници в понеделник. — 33 убити, 116 ранени. Група от Алжир поема отговорността за терористичния акт“.

— Ужасно, наистина ужасно — отбеляза портиерът, отваряйки вратата пред Луси. — Отровен газ в Токио. Взривени тръбопроводи в Атланта... А сега пък и това. Целият свят полудява.

— Наистина така изглежда — съгласи се Луси и излезе бързо на улицата. Беше видяла ужасяващата новина по телевизията, докато се обличаше за работа.

Спа спокойно и се събуди много рано. Реши да подреди мислите в главата си, посещавайки едно от любимите свои местенца — физкултурния салон. Събитията от уикенда я бяха разтърсили и се надяваше, че физическото натоварване щеше да окаже обичайния си успокояващ ефект.

След като се убеди, че Рик не беше намерил бележника на Жан предната нощ, Луси реши, че най-сигурно ще бъде да го остави в своя трезор в банката, затова и го бе пхнала в спортния сак.

Рей се въртеше на обичайното си място. Тя го поздрави, но в отговор получи глухо измърморени ругатни и враждебно изцъклен поглед. Е, поне все още беше тук на улицата и можеше да го намери, когато състоянието му се подобри.

Луси направи обичайните си упражнения на всички уреди, натовари се максимално, след което завърши с двадесет минути тичане на място върху пътеката. Картини от новините се сменяха без звук на телевизионния екран — изстрели, носилки, изкривен метал — в пълен контраст с рокмузиката, гърмяща от високоговорителите в салона.

„Физическите упражнения наистина помагат“. Макар че страховете ѝ все още не я бяха напуснали, Луси чувстваше, че сега е в състояние да се справи с тях. Бено изглеждаше твърде дискретен човек; може би не беше казал нищо за нея на убиеца си. Що се отнася до Рей, никак не беше трудно да го прегледа и да се увери, че греша. А

Рик... Все още тичайки на място, тя отпи глътка минерална вода „Евиан“. Нямаше никаква представа какво цели Рик, ала бе убедена, че може да го държи на разстояние, докато не научи.

Завърши упражненията, след това взе душ, оставяйки топлата вода да отпусне мускулите ѝ и да успокои психиката ѝ. Тъкмо излизаше от банята, когато облечена в тъмни дрехи фигура скочи върху нея и я събори върху една пейка. Луси се изправи светкавично, готова да даде отпор на нападателя си, ала заплашителната фигура се превърна в русокоса жена на средна възраст в тъмно спортно трико.

— Добре ли сте? — попита загрижено жената. — Съжалявам, че ви блъснах. Сигурно съм се движила прекалено бързо.

— Добре съм — отговори Луси и отпусна юмруци. „Браво — рече си тя сухо. — Едва не се сблъсках със служител на салона.“

Беше само осем и петнадесет, когато доктор Неш, облечена ежедневно, си купи вестник и капучино и серазположи на масата до прозореца. Мрачното ѝ настроение отново се върна, докато четеше за терористичното нападение. „Ужасяващо! Само като си помисли човек какво са готови да причинят фанатиците на невинните граждани в името на някаква си тяхна измислена кауза.“

Жестокостта я накара отново да си припомни Станислас. Всъщност той не беше точно невинен гражданин, ала не бе извършил престъпление, заслужаващо смъртна присъда. Но ако беше излъгал, че не знае нищо за хероина в чантата на Жан-Пиер...

„Това, че ни се налага да се пазим от непознати, е достатъчно лошо — беше казал Деймиън. — Но можете ли да си представите, че ще ви се наложи да се пазите от собствените си приятели?“

„Дали не е време да разбере кои са истинските ми приятели“ — помисли си Луси. Отпи няколко глътки капучино и реши, че е допуснала грешка: не беше споделила с Бил, че Жан е участвал в незаконна търговия. Милър познаваше артистичния свят — може би беше в състояние да ѝ помогне да открие връзката между хероина и изкуството. Разбира се, ако Бил научеше за всичко това, убедеността му, че доктор Дидие е замесен в наркотрафика, щеше да стане още по-непоколебима. Обаче трябваше да рискува. Всички тези тайни ѝ бяха дотегнали: на Жан, на Бено, нейните собствени.

Допи кафето си, взе такси и отиде в централния офис на ОММП.

— На среща е от осем сутринта — осведоми я Алиша. — В залата за конференции. Официалните разговори сигурно скоро ще приключат. Ако можеш да почакаш малко...

— Да, ще почакам.

— Е, заповядай в кабинета. Ще му съобщя, че си тук. Кафе?

— Не, благодаря.

Луси прекоси стилно обзаведения кабинет и отиде до прозорците. Очевидно Бил беше прекарал част от сутринта си тук. Вестниците се пилееха по масичката, на дъното на чашата му имаше около един инч изстинало кафе. Компютърът беше включен, а върху екрана на монитора се въртеше спирала, показваща, че скрийнсейвърът функционира.

Навън природата очевидно бе объркала февруари с април. Небето беше яркосиньо, а температурата съвсем приятна. Луси погледна през прозореца — тълпите се носеха напред-назад, колите и такситата си съперничеха за пътното платно. „Ние сме мишени, които всеки би могъл да порази с невероятна лекота“ — помисли си тя.

— Луси! Колко мило от твоя страна, че си се отбила да ме видиш — Бил стоеше на вратата с пластмасова чаша в ръка и ѝ се усмихваше.

— На какво дължа това удоволствие?

— Бих желала да ви помоля за съвет.

— Моля. Седни — той ѝ посочи креслата пред бюрото си.

— Ужасно, нали? — доктор Неш кимна към вестниците.

— Ужасно — потвърди Бил сериозно и остави чашата си кафе.

— Тъкмо обсъждахме възможността да изпратим там наш лекарски екип. Не съм сигурен дали имат нужда, ала ми се струва, че трябва да предложим.

Луси кимна.

— Не разбирам как хората могат да си причиняват подобни неща един на друг — подхвана тя. — Как въобще спят нощем?

— Боя се, че спят, при това твърде спокойно — Бил въздъхна. — Отблъскващо е. Но проблемът е следният: как по друг начин в днешния свят потъпканите малцинства биха могли да привлекат вниманието на обществото към себе си?

Луси впери изненадан поглед в него.

— Нима защитавате тези убийци?

— Не, разбира се, не. Просто обяснявам това, с което те обосновават действията си... — Изглеждаше неспокоен. — Лично аз ги осъждам, разбира се — той се намръщи и погледна часовника си. — Не искам думите ми да прозвучат грубо, но днес имам много делови срещи. С какво мога да ти помогна, Луси?

Луси се поколеба. Сега, изправена лице срещу лице с Бил, решението ѝ да му разкаже за участието на Жан в незаконната търговия с предмети на изкуството не изглеждаше толкова неотложна стъпка, както в гимнастическия салон.

— Става дума за Жан-Пиер.

— Нека не започваме отново — прекъсна я нетърпеливо Бил.

— Трябва да започнем отново — възрази учтиво, но твърдо Луси. — Този уикенд научих нещо извънредно интересно и ми се ще да разбера мнението ви. Но може би не бива да ви досаждам — доктор Неш стана.

— Не бъди толкова припряна. Просто не ми се ще да те гледам как си губиш времето. Но ако си научила нещо важно... — Усмихна се предразполагащо. — Седни и ми разкажи всичко — Милър отново взе чашата си с кафе.

Луси го погледна и се успокои от неподправения интерес, който искреше в очите му.

— Жан се е занимавал с незаконен внос на ценни произведения на изкуството — обяви тя и отново седна в креслото. — Специализирал се е в областта на антиките. Разчитал е на доброто име на ОММП. Всеки път, когато се е прибирал от мисия в чужда страна, е внасял различни предмети.

— Ето защо е искал онази среща с мен — гневно възкликна Бил. — Възнамерявал е да ми продаде ценни произведения на изкуството, които е откраднал.

— Много вероятно. Жан обикновено е пласирал тези предмети посредством няколко художествени галерии тук в Ню Йорк. Но един от търговците сподели, че според него Дидие се е опитал да го измами, продавайки директно.

— Но... Сигурна ли си? — Бил се навъси. „Защо Рик не го беше осведомил за това развитие на събитията? Та нали между тях съществуваше договореност?“

— О, да. Намерих тайния бележник на Жан... О, вие разсипахте кафето си! Посипете ризата с...

— Я да забравим ризата — изрече нетърпеливо Милър и попи петната с носната си кърпа. — Разкажи ми за онзи бележник.

— В него са изброени всички, с които е поддържал контакт онези, от които е купувал различни неща, както и галериите, на които ги е продавал.

— По дяволите! — Бил се изправи, все още почиствайки ризата си. — Наркотиците не са му били достатъчни; трябвало е да се включи и в незаконната търговия с предмети на изкуството. Като си помисля за риска...

— Вие не разбирате — прекъсна го Луси. — Съгласна съм, че незаконната търговия на Жан с предмети на изкуството е излагала ОММП на риск. Но тя доказва онова, което винаги съм твърдяла: Жан не е участвал в наркотрафика.

— Не разбирам! — възрази гневно Бил, крачейки напред-назад из кабинета. — Според мен този факт доказва тъкмо обратното.

— Напротив — настоя Луси. — Помислете си само. Ако хванат Жан с хероин, той не само ще получи дългогодишна присъда, а и медицинската му кариера ще бъде унищожена. Но ако го хванат с незаконно внесено произведение на изкуството, той просто би могъл да заяви, че няма никаква представа за стойността на онова, което е взел. Могат да конфискуват експоната, самият той ще бъде глобен... и толкова. Само толкова. Не, не е имало никакъв смисъл Жан да се подлага на неоправдан риск, внасяйки в страната наркотици, след като е могъл да печели крупни суми чрез незаконната търговия с предмети на изкуството.

— Но в действителност той се е опитал да внесе хероин — настоя Бил и се обърна към прозореца.

— Защо сте толкова убеден? — попита Луси объркано. — Той беше лекар, доброволец на ОММП. Защо не сте на неговата страна?

— Защото той изложи организацията на риск!

Луси въздъхна. Бил, разбира се, имаше право. И все пак...

— Причината, поради която съм тук — продължи тя, — е следната: мисля си дали вие бихте могли да ми помогнете да открия връзката между хероина и ценните произведения на изкуството, ако въобще съществува такава.

— Тя може да бъде посочена с лекота: Жан-Пиер се е занимавал с незаконен внос както на хероин, така и на ценни предмети на изкуството.

— Не, Бил. Сигурна съм, че истината е друга.

— Добре, каква е тя в такъв случай?

— Вярвам, че наркотикът е бил поставен в багажа му от друго лице, ала защо — не ми е известно.

— Какво? — Бил се закова на място и я изгледа ужасен.

— Някой е сложил хероина в куфара му — настоя Луси. — Някой се е погрижил много старателно Дидие да не разполага с никаква възможност да се защити срещу отправеното му обвинение.

— Какво искаш да кажеш?

— Онази история с отровното прахче. Наистина ли повярвахте в нея?

— Разбира се — Бил изглеждаше изненадан. — Той беше лекар. Знаел е как да приготви смъртоносна отрова.

— Но защо я използва?

— Предпочел е смъртта пред съдебен процес с широка обществена гласност...

— И отново попадаме в порочния кръг — изрече уморено Луси.

— Предполагам, че никога няма да узнаем истината — подчерта Бил. — И както казвах още от самото начало, най-добре ще бъде да забравим всичко около тази история...

— Има още нещо, Бил.

— Още ли? — Той я изгледа предпазливо.

— Никога ли не сте чували за Бено Станислас — търговец на ценни произведения на изкуството?

— Не — отсече Бил и се обърна, за да хвърли мръсната си носна кърпа върху бюрото.

— Бил е един от хората на Жан. Посетих го преди Коледа. Сподели с мен, че напоследък шпионирали около дома му. Миналата седмица Бено Станислас бил убит при обир на жилището му. Поне така смятат от полицията.

— А ти смяташ, че е друго? — Бил се обърна към нея, усмихнат недоверчиво. — Наистина ли, Луси?

— Не ми се смейте, Бил. Не е ли възможно някой да е убил Бено, защото търговецът е знаел прекалено много?

— Прекалено много? За незаконната търговия на Жан? Та Жан е мъртъв. Неговата дейност вече не представлява интерес за никого.

— Не забравяйте, че Бено също е мъртъв. Така че никога не бихме могли да научим какво всъщност е знаел.

Бил се приближи до фотьюйла на Луси и отпусна бащински ръка върху рамото ѝ.

— Не мислиш ли, че драматизираш прекалено много цялата тази история? Работиш непрекъснато, преуморена си. Позволяваш на въображението си да се развихря — Бил седна до нея. До ноздрите ѝ долиташе аромата на кафето, засъхнало по ризата му. — Дойде тук да получиш моя съвет. Е, аз отново ще те посъветвам: забрави цялата тази противна бъркотия.

— Не мога.

— Трябва! Заради собственото си добро — Милър поклати глава със съжаление. — Започна този разговор, молейки ме да ти помогна да откриеш връзката между наркотиците и изкуството. Добре, ще разпитам познатите си, първостепенните играчи в тази област. Може би ще се натъкна на нещо. Но разбери, Луси! Ако наистина попадна на някаква следа, тя може би никак няма да ти се хареса. Предупреждавах те. Щом си започнала да отваряш разни врати, трябва да бъдеш готова да се справиш с онова, което е скрито зад тях.

— Но нали ще се опитате да ми помогнете?

Бил сви рамене.

— Разбира се. Макар че отново твърдя: прекалено много задълбаваш. Точно както с файловете на Карл Андерс.

— Това бяха файлове „Сангре негра“, Бил. Какво друго бих могла да си помисля?

Той поклати глава и се усмихна.

— Тъкмо това имах предвид. Държиш се така, сякаш най-вероятното обяснение е следното: Сангре негра, открита от Карл в Перу, е точно същото заболяване като твоята Перувиа, а хората в лабораторията пазят този факт от тебе — Бил се усмихна тъжно. — Трябва да отстъпиш няколко крачки назад, за да добиеш необходимата перспектива — той се наведе и стисна ръката ѝ. — Уважавам те, Луси. Ти си даровит лекар, изключителен изследовател... фин, изпълнен със съчувствие към страдащите човек. Обещавам, че ще направя каквото е по силите ми, ала ти ми обещавай, че ще се съсредоточиш върху онова,

което познаваш най-добре: медицината. Как вървят изследванията ти на Перувиа?

— Много добре — отговори Луси, чувствайки се малко обидена от бързата смяна на темата. — Приликите с Ебола са твърде шокиращи.

— Така ли? — изрече объркано Бил. — Боя се, че това не е по моята специалност.

— Наистина не е. Ала този факт повдига редица интересни въпроси особено като се вземе предвид колко изолирана е местността, където избухна епидемията от Перувиа. Впрочем как ОММП научи за нея? Забравила съм.

— Антрополог, работещ в този район на света, споменал за заболяването пред един от нашите представители в Южна Америка.

— Бихте ли могли да ми кажете името му? Ще ми се да поговоря с него.

— Името на представителя ли? — Бил се намръщи.

— Не, на антрополога.

— Не виждам защо... Всъщност не си го спомням. Някаква много трудна за произнасяне фамилия.

— Разбирам. Никога ли не е имало епидемия на Перувиа извън Южна Америка?

— Лично на мен не ми е известно. Защо? О, онези проклети файлове „Сангре негра“! Вече ти казах: става въпрос за мексикански хантавирус. — Бил засъбира разпръснатите по масата вестници и ги заподрежда на купчина.

— Не, нямах предвид това. Видях... — Луси спря. Не беше напълно сигурна точно какво бе забелязала върху врата на Рей — все още не го бе прегледала. А Бил вече я бе обвинил, че си въобразява различни неща, че прекалено много драматизира. Ако не му представеше доказателство, той само щеше да ѝ се изсмее. — Добре познавам огромната ви загриженост за бездомните — продължи Луси, променяйки подхода си, — и се питам дали ви е известен някакъв приют или лазарет, в чисто име фигурира думата „звезда“.

Бил рязко обърна глава.

— Звезда ли? Не се сещам. Защо?

— В района, където живея, има един човек — разболял се и го лекували някъде — тя се усмихна. — Разправяше ми, че му станало

зле, живял в някаква звезда и там летял заедно със златни ангели. От начина, по който говореше, ми се стори, че на това място са овладели някаква епидемия. Помислих си, че ОММП би могла да помогне...

— Звезда... — замисли се Бил и отново се зае да сгъва вестниците. — Струваше ми се, че Карл споменаваше за някаква подобна мисия в града. Не си спомням точно името ѝ, ала това „звезда“ ми звучи познато. Може би е работил там като доброволец — Милър забеляза изненадата по лицето на Луси. — Той общува трудно, но има златно сърце. Казваше, че въпросната мисия била зле ръководена. Ако възнамеряваш да им предложиш услугите си, те съветвам да избегнеш подобно преживяване — докторът постави последния вестник върху купчината. — Ако приятелят ти се нуждае от медицинска помощ, мога да ти препоръчам няколко места, където да го изпратиш. Искаш ли адресите им?

— Не е необходимо. Сега той изглежда напълно здрав — Луси стана, взе дамската си чанта, якето и спортния сак.

— Добре. Надявам се, че съм успял да ти помогна с нещо, Луси. Обезателно ще потърся връзката хероин — изкуство. Постъпи добре, идвайки тук да разговаряш с мен. Съжалявам, че в известен смисъл бях негативно настроен, ала ти ме изненада.

— Разбира се. Благодаря, че ми отделихте от времето си, Бил. Благодарна съм и за съвета, който ми дадохте — Луси понечи да напусне кабинета.

— Ъ-хм, Луси? Какво направи с бележника на Жан-Пиер? — Луси замръзна на мястото си, после се обърна и го погледна в очите. — Просто искам да се убедя, че го съхраняваш на сигурно място — изрече бързо той.

— Заключение ги в един банков трезор — отвърна предпазливо Луси. Спортният ѝ сак изведнъж натеза извънредно много. — На съвсем сигурно място е.

— Добре. — Бил проследи с поглед как тя излиза в коридора, после се прибра в кабинета си и решително затвори вратата. Приблужи се към бюрото и протегна ръка към телефона.

— Купувам ги от малка френска пекарна недалеч от моя апартамент — обясни Рик. — Искаш ли още един? — той побутна

чинията с кроасани върху бюрото.

Карл преглътна последния залък от рулото с ябълков пълнеж.

— Благодаря — той огледа внимателно останалите кифли в чинията.

— Кроасаните с канела са много хубави.

Карл внимателно разчупи един, отхапа и задъвка.

— Вкусно — съгласи се той. — Е, това беше приятна промяна от обикновеното меню, което намираме за закуска тук.

— Искаш да кажеш, че не си горещ привърженик на коравите понички и слабото кафе? — Рик се засмя.

— Беше много мило от твоя страна, че донесе тези кроасани тук — отбеляза Карл. — И кафето също.

— Мляко с ванилия и бадемово брашно е любимото ми питие — Рик отпи глътка от ароматната течност и се отпусна в креслото. — Човек се чувства удобно тук.

— Да — Карл започна да яде втората половина от кроасана си. — Не мога да ти опиша колко съжалявам за онова свое избухване.

— Това е стара история — отвърна дружелюбно Рик. — Въобще не споменавай повече за нея. Работата непрекъснато те стресира. Напрежението все трябва да избие отнякъде и тъкмо аз в този момент се мярнах пред очите ти.

— Много мило, че приемаш нещата в такава светлина.

— Е, мога да разбера как се чувстваш. И аз съм бил в същото положение.

— Ти си правел собствени изследвания в Станфорд...

— Разбира се, ние не сме работили с такива неща като вирусите на Перувиа. Не сме били на Ниво Четири — Рик леко потреперя. — Възхищавам се на куража ти — та ти влизаш там всеки ден!

— Човек свиква!

— И все пак не много места в страната предлагат подобно предизвикателство. С изключение на ЦКПИЗ, разбира се — Рик замълча за миг. — Откри ли онази втора разновидност на болестта?

— Втора разновидност на болестта ли? — Карл престана да дъвче.

— На Перувиа. Втората разновидност, която онзи тип Уайли откри в Атланта. Ти попадна ли на нея?

— Откъде си научил за това?

— Луси ми спомена. Още кафе?

Карл поклати глава.

— Няма втора разновидност. Вече й го казах.

— Но хората в ЦКПИЗ бяха толкова сигурни!

— Вероятно са увредили една от кръвните проби, които са изследвали.

— Това ми изглежда абсурдно. Твърде малко вероятно. Не че ми влиза в работата — бързо добави Рик. — Опита ли от тулумбите?

— Вече ядох достатъчно — Карл се навъси и отблъсна чинията. — И двамата имаме много работа.

— Разбира се. Аз ще почистя — Рик започна да събира чиниите за еднократна употреба и мръсните салфетки. — Как вървят нещата между теб и Луси напоследък? Добре ли се разбирате?

Карл го изгледа с подозрение.

— Да. Защо?

— О, просто така. Работата на Ниво Четири е достатъчно тежка и не е нужно да понасяш и стреса, породен от факта, че си там с човек, когото не можеш да понасяш.

— Не мога да понасям ли? — Карл изглеждаше изненадан. — Не бих използвал толкова силен израз.

Рик изхвърли всичко в контейнера за смет.

— Хайде, хайде, Карл. Говори честно пред мен. Зная, че не я харесваш — Карл сви рамене и отпи глътка кафе. — А след онзи инцидент, когато ти спаси живота й, а тя настръхна срещу теб и те обвини, че си се опитал да я убиеш... — Рик погледна към Карл. — Направо се удивлявам, че можеш да работиш в една и съща лаборатория с нея.

— Не е лесно.

— Бих си помислил, че е направо невъзможно. Ако аз бях на твое място, щях да си пожелаю здрава дебела стена между нас — Рик зачака, изпълнен с надежда. Ала тъй като Карл не отговори, той добави: — Ти така ли направи?

— За какво говориш?

— Обзалагам се, че си си направил отделна лаборатория в Ниво Четири. Място, до което имаш достъп само ти.

Карл пребледня.

— Откъде ти дойде наум! Защо ми е притрябвало да правя подобно нещо?

— Как защо? Да се отървеш от Луси, разбира се — Рик изсипа останалите кроасани в бял хартиен плик, загъна го и рече: — Защо не си запазиш кифличките за по-късно? — След това отново седна на мястото си и настоя: — Направил си си отделна лаборатория, нали? Казвам ти, аз щях да постъпя тъкмо по този начин.

— Онова, което предполагаш е невъзможно — подхвана Карл, ала позвъняването на телефона го прекъсна. Той вдигна слушалката, няколко секунди остана заслушан в гласа отсреща, след това захлупи с ръка микрофона: — Благодаря за закуската, Рик. А сега би ли ме извинил, разговорът е личен.

— Разбира се. Все още ли остава в сила уговорката ни за довечера?

— Ще ти се обадя по-късно. Би ли затворил вратата на излизане, моля?

Рик се задържа пред затворената врата, ала до слуха му достигна само неразбираемо мърморене и той се отправи към собствената си лаборатория. „Карл очевидно лъже. Щом изследователите в ЦКПИЗ твърдят, че има втора разновидност на вирусите, значи тя наистина съществува.“ В неделя беше претърсил внимателно работното място на Андерс без никакъв резултат. Ако наистина не бе открил втората разновидност, защо не бе поискал проба от ЦКПИЗ? Нормалната процедура изискваше точно такъв подход. А ако я бе открил, защо тогава отричаше съществуването ѝ?

Рик се отпусна в креслото пред бюрото си, наблюдавайки блещукащата спирала на компютърния монитор. „Къде ли би могла да бъде? Къде си я скрил Карл? И защо?“

ГЛАВА 18

— ... и в този случай се оказа, че 0157:H7 е същата разновидност на *E. coli*, причинила хранителното отравяне в Сакай, недалеч от Осака през 1996 година — диктуваше Луси на касетофона, който държеше в ръка. — По време на тази епидемия пострадаха повече от 6000 деца от началните училища, инфектирани с щам 0–157 на бактерията, консумирайки заразен обяд в училищата. Не се навъртай наоколо, Джейк, така буквално обтягаш нервите ми — тя кимна към него и посочи най-близкия стол. — Същата разновидност причини епидемията в САЩ през 1993 година, по време на която са се разболели 700 човека, консумирали недоопечени хамбургери. Имаше четири смъртни случая. Типичните симптоми, предизвикани от 0–157, са: диария, придружена с кръв, спазми на стомаха и в по-тежките случаи — бъбречна недостатъчност — Луси изключи касетофона и го остави върху папката с надпис „*E. coli*“. — Как е положението днес?

— Обичайният хаос. Чух, че си пожънала голям успех в столицата миналата седмица.

Луси се засмя.

— С присъщата си скромност бих желала да заявя, че се представих страхотно.

Джейк се усмихна.

— Поздравления. Никак не съм изненадан.

— Благодаря. Виж — продължи тя и отново протегна ръка към касетофона. — Нямам намерение да проявявам грубост, но не може ли да изчакаш мъничко? Подготвям се за конференцията утре сутринта.

— Аз пък трябва да мина на визитация след десет минути. Просто исках да те поканя на вечеря следващата неделя. Бет каза да доведеш и мъжа, с когото напоследък се срещаш.

— Рик ли? — върху лицето на Луси се появи несигурност.

— Така ли се казва? Кой е той?

— Името му е Ричард Холандър. Работи в лабораторията на ОММП, но не мисля, че...

— Ричард Холандър? — Джейк изглеждаше впечатлен. — Ученият от Станфорд?

— Да — Луси остави касетофона и съсредоточи цялото си внимание върху Джейк. — Познаваш ли го?

— Не, но съм слушал за него. И казваш, че ръководи лабораторията на ОММП?

— Не я ръководи, просто работи там. Има собствена лаборатория, извършва самостоятелни изследвания... Какво има?

— Нищо. Просто ми се струва твърде странно, че човек като Холандър работи за ОММП.

— Така ли? Защо?

— На първо място той е маниак на това сам да контролира всичко. Поне така са ми казвали. И съвсем не е алтруист.

— Ти май спомена, че не го познаваш.

— Не лично. Но един от моите стажанти бе работил известно време при него преди години. Гай подготвяше дипломна работа по биохимия в Станфорд, преди да се запише в медицинския институт. Разправяше, че Холандър бил с блестящ ум, ала твърде властен. Не проявявал особена щедрост в споделянето на постигнатите резултати с колегите. Не бил и особено безкористен, ако разбираш какво искам да кажа — Джейк замълча. — Съмнявам се, че би се отказал от професорската си длъжност в Станфорд, за да стане доброволен научен сътрудник в малка неизвестна лаборатория.

— Хората се променят — смотолеви Луси.

— Разбира се — успокой я Джейк. — Доведи го на вечеря.

— Всъщност... не съм съвсем сигурна за събота. Мога ли да ти съобщя допълнително?

— Добре. И не се отнасяй прекалено сериозно към онова, което ти казах. Просто повтарям клюката, която стигна до ушите ми преди седем години.

Когато Джейк Уайс излезе, Луси остана неподвижна известно време, после протегна ръка към визитника си и го запрелиства. „Хората се променят. Но не чак толкова много.“ Притегли телефона към себе си и започна да набира някакъв номер. Направи няколко безуспешни опита, но накрая успя да се свърже с Барбара Коули.

— Барбара? Обажда се Луси Неш. Аз също се радвам, че успяхме да се видим. Всъщност обаждам се да те помоля нещо

странно. Мислиш ли, че би могла да намериш фотография на Рик Холандър? Имам предвид в някое от биологичните списания. Ами... подготвяме увеселение в негова чест, празнуваме първите шест месеца, откакто работи за ОММП, затова си помислих, че ще бъде хубаво, ако открием някоя негова статия, придружена с фотография. Бихме могли да я увеличим и... Наистина ли? Това би било прекрасно. Ще ми го изпратиш ли по факса, ако откриеш нещо? Да, колкото е възможно по-скоро — тя продиктува на Барбара номера на факса в кабинета си. — Много съм ти благодарна, Барб.

Остави слушалката и отново се съсредоточи върху незавършения доклад:

— След положителната идентификация на 0-157 в изпражненията на нашите пациенти, Обединената градска болница в Ню Йорк публикува изявление, предупреждаващо всички за опасността от консумация на недостатъчно сварено месо и бе отправен призив всички заразени да потърсят незабавно лекарска помощ... — гласът ѝ заглъхна. „Фотографията на Холандър можеше да ѝ помогне, ала нямаше да ѝ послужи като окончателно доказателство.“ Отново протегна ръка към телефона, набра „Телефонни справки“ в Пало Алто и помоли за номера на централата на института в Станфорд.

Записа го в бележника на бюрото си. „Дали всъщност не преследвам фантоми. Но Рик наистина претърси апартамента ми. Защо един учен, молекулярен биолог, би направил това?“ Бързо набра телефонния номер.

След множество прехвърляния от една централа до друга, най-сетне се свърза с някаква дама от Катедрата по молекулярна биология и помоли да разговаря с Ричард Холандър.

— Той е в служебен отпуск до септември — осведоми я жената. — Желаете ли да ви свържа с друг сътрудник?

— Всъщност не. Ние с Рик... с Ричард сме стари приятели. Знаете ли как бих могла да го откроя?

Дамата се поколеба.

— Аз съм отскоро тук. Но ако ми оставите името и телефонния си номер, ще се опитам да разбера и ще ви се обадя.

— Благодаря — Луси ѝ продиктува необходимото, след което прекъсна разговора. „Удължен служебен отпуск?“

Е, засега беше направила всичко, което бе по силите ѝ. Дописа доклада си за E. coli и го занесе в канцеларията да го напечатат.

В три и тридесет трябваше да участва в консилиум, а визитацията започваше в пет. Цял следобед проверява съобщенията в телефонния секретар и все хвърляше око към факса. Едва в шест я потърси телефонистката от централата.

— Доктор Неш? Отдел „Кадрово обезпечаване“ в Станфорд отговаря на вашия въпрос. Ричард Холандър извършва самостоятелно изследване в лабораторията на ОММП в Ню Йорк. Желаете ли да си запишете телефонния му номер там?

Луси старателно го записа в бележника си и благодари. „Е, това звучи убедително. Рик наистина е Ричард Холандър.“ Макар че той наистина бе претърсил апартамента ѝ и този факт все още я объркваше и разстройваше, Луси почувства облекчение, че поне самоличността на този човек бе потвърдена.

След визитацията Луси отиде в кабинета да си вземе палтото. „Наистина глупаво от моя страна да си правя изводи, че грешката на Рик в хроматографския анализ има някакво значение. Той е старши научен сътрудник и вероятно от години не му се е налагало да работи с хроматограф — имал е на разположение толкова много дипломанти за тази работа. Без никакво съмнение се намира в процес на развод. А преценката на Барбара за височината му е просто неточна. Наистина преследвам фантоми. И все пак... поведението на Рик в събота вечер определено бе странно.“

Луси взе палтото си и отиде да се подпише на излизане от отделението.

— Значи днес си само на половин работен ден? — подразни я Джейк, приближавайки се зад гърба ѝ.

— Много смешно. Всъщност ще поработя няколко часа в лабораторията на ОММП. Започнала съм един експеримент, а миналата седмица не успях да отида в четвъртък.

— Работиш прекалено много.

Луси се засмя.

— Кой ми го казва? Та ти едва намираш време да съблечеш бялата престилка.

— Приемам обвинението.

— Доктор Неш? — прекъсна я Пам, секретарката на отделението. — Онзи факс, който очаквахте през целия следобед, от Калифорния ли трябваше да бъде изпратен? Все още не е пристигнал, а аз трябва вече да си тръгвам.

— Аз оставам — заяви Джейк. — Ще помоля телефонистката от централата да ти се обади, ако го получим. Нали в централата имат домашния ти телефонен номер?

— Да, но факсът може да почака до сутринта.

— Както кажеш — той погледна към нея през очилата си. В очите му се четеше загриженост. — Работиш прекалено много, хлапе. Не се претоварвай толкова!

— Добре съм, Джейк.

— Сигурен съм — усмихна ѝ се ведро, ала очите му си останаха все така загрижени.

— Бихте ли изчакали?

— Да, госпожо.

Луси излезе от таксито и извади картата си за външната врата. Дори и през деня този район изглеждаше неуютен, а нощем обстановката беше направо зловеща. Доктор Неш отвори малката стоманена врата, влезе в сградата и се обърна да помахна с ръка на шофьора.

„Джейк има право. Наистина се претоварвам. Всъщност нямаше никаква нужда да бъда тази вечер тук. Клетъчните култури могат и да почакат.“ Асансьорът пристигна, Луси влезе в кабината, после се поколеба, преди да натисне бутона за втория етаж. „Е, така и така вече съм тук.“ Натисна копчето и вратата на асансьора се приплъзна.

На втория етаж беше тихо и светло. Когато приближи кабинета на Карл, доктор Неш чу едва доловим шум от натискане на компютърни клавиши. Значи той все още работеше. Лабораториите пустееха. По гърба ѝ пролазиха неприятни тръпки. Промъкна се внимателно край отворената врата на кабинета, доволна, че Андерс не бе усетил пристигането ѝ. Щеше да бъде в Ниво Четири още преди той...

Луси замръзна. Човекът в кабинета не беше Карл Андерс! Бавно и безшумно тя се върна обратно и погледна към фигурата пред

компютъра. Тъмна коса. Среден ръст. Широки рамене. Рик Холандър.

Вмъкна се в стаята, опитвайки се да разчете думите върху екрана. Рик се размърда, тя застина, ала той не се обърна. Холандър натисна някакъв клавиш и изображението върху екрана се промени. Луси приближи.

Вече можеше да прочете имената на файловете. Те бяха свързани с болестта Перувиа!

Доктор Неш стана свидетел как Холандър извиква командите „ТЪРСИ“ и „ВТОРА РАЗНОВИДНОСТ“. *Откъде знаеше той, че в ЦКПИЗ бяха открили втора разновидност на вируса? И защо смяташе, че Карл има файл за нея? Та Андерс винаги бе отричал съществуването ѝ!* Луси видя, че програмата за търсене не откри нищо; чу ругатнята на Рик и проследи с поглед как той затваря списъка с файловете. Едва тогава осъзна, че това не бяха файловете на Карл, а нейните собствени.

Измъкна се от кабинета, питайки се какъв бе смисълът на епизода, на който току-що бе станала свидетел.

Луси вече беше отишла в коридора, когато Рик излезе от кабинета на Карл, стиснал компютърните разпечатки в ръка. Той я видя и застина на мястото си.

— Луси? — Известно време само се гледаха. — Да не си объркала деня, доктор Неш? — попита Рик мило, ала усмивката му бе принудена.

— Не можах да дойда миналия четвъртък. Искях само да проверя някои неща... по експеримента, който правя.

— Не е ли малко късно за влизане в горещата лаборатория? С цялата натрупана през деня умора?

— И ти работиш до късно.

Няколко секунди пълна тишина.

— Трябваше да свърша едни неща, за които ме помоли Карл — очите на Рик се спряха за миг на компютърните разпечатки. — Тъкмо приключих. Искаш ли да вечеряме заедно. Ще те изчакам.

— Не мисля, че ще свърша толкова бързо. Но все пак ти благодаря.

— Е, тогава ще подреда нещата и... хммм... ще си вървя — Рик понечи да тръгне към лабораторията си, но изведнъж спря. — Може би

ще бъде по-добре да те почакам и да те закарам у дома. Районът не е безопасен.

— Всичко е наред. Ще се обадя за такси, когато приключа — Луси се застави да му се усмихне. — Върви си у дома, Рик. Ще се справя.

— Сигурна ли си? — Луси кимна.

Видя как Холандър безгрижно се отправя към лабораторията си и изчезна зад вратата. Тя все още не бе помръднала от мястото си, когато той отново се появи, вече с кафявото си кожено яке и куфарче.

— Ще се видим в четвъртък.

— Надявах се по-рано — отвърна и Рик и леко докосна косата ѝ с връхчетата на пръстите си.

Звънът на клетъчния телефон накара и двамата да потрепнат. Луси се отдръпна и провери номера, който я търсеше от болницата.

— Извинявай — каза тя, отдалечавайки се към своята лаборатория. — Може би е нещо важно.

— По-добре да почакам, в случай че се наложи да те закарам в болницата.

— Доктор Уайс ме помоли да ви предам, че факсът, който сте очаквали днес следобед, е пристигнал — съобщи ѝ телефонистката. — Искате ли да ви свържа с доктора?

— Не. Ще остане за сутринта — след като самоличността на Рик Холандър бе потвърдена, това можеше да почака. Така и така факсът не би изяснил каква е причината за любопитството му към апартамента ѝ и към нейните файлове. Луси прекрати разговора и се отпусна в креслото, внезапно обзета от крайно изтощение. Просто не беше възможно да влезе в Ниво Четири тази вечер.

— Давам ти последна възможност да те закарам у дома — главата на Рик се показва през леко откренатата врата.

— Мисля, че ще остана. Благодаря.

Рик се приближи и я целуна по главата.

— Не оставай прекалено до късно — той изчака още няколко секунди, но след като не получи отговор, само я изгледа въпросително и си тръгна.

Луси заслуша как стъпките му заглъхват към асансьора; след това подпря лакти на бюрото, отпусна брадичка върху дланите си и се замисли за компютърните файлове. Очевидно мистериозните данни на

Карл за Сангре негра бяха заличени от диска. Тя винаги бе приемала, че самият Карл го е сторил. Но сега вече не беше толкова сигурна. Никога не бе предполагала, че Рик се интересува от Перувиа. Той не я разпитваше за това заболяване. Холандър вече бе пристигнал на работа онази сутрин, когато тя дойде по-рано и откри, че файловете са изчезнали. Кабинетът на Андерс беше тъмен. Нима Рик, а не Карл, беше отговорен за елиминирането им? Това ли всъщност беше малката му задача?

„От какво е породен внезапно възникналият интерес на Рик към филовирусите? А дали наистина се е появил така внезапно? Откъде той е научил за втората разновидност на вируса, след като Андерс отказваше да признае съществуването ѝ? И каква връзка имаше всичко това с факта, че Рик бе претърсил апартамента ѝ в събота?“

„Дневникът е разковничето“ — заключи Луси. Днес беше забравила да го отнесе в трезора. Бързо разрови дрехите в спортния си сак и се отпусна, обзета от облекчение, тъй като го напипа. „Това ще бъде първото нещо, с което ще се заема утре“ — обеща си тя. Как можа да забрави! Затвори сака и запрелиства бележника си, търсейки номера на таксиметровата компания.

ГЛАВА 19

Във вторник сутринта Луси вече чакаше пред банката, когато охранителят пристигна да отключи централния вход. Отделението с трезорите за съхранение на лични ценности отваряше в осем и тридесет, а конференцията в болницата започваше от девет. Знаеше, че времето ѝ е разчетено до секунда, ала не искаше да държи повече в себе си бележника на Жан-Пиер.

Подписа се на влизане, извади ключа от своя трезор и последва банковия служител в хранилището през дебелия стоманен врата. Двамата бяха един до друг, когато тя отключи своя сейф. Служителят го отвори, извади голямата метална кутия и я занесе в едно от малките помещения за посетители.

Луси извади от джоба си бележника с кожената подвързия, сложи го на тезгяха и отвори кутията. Вътре имаше няколко бижута от баба ѝ — твърде ценни, за да ги носи всеки ден, и навяващи прекалено много спомени, за да ги продаде. Документът за собственост на апартамента, в който живееше. Няколко акции. Луси пхна бележника под тях и протегна ръка към капака, но промени решението си.

В кутията имаше и нещо друго, нещо, което можеше да ѝ послужи сега. Бавно повдигна обемист плик. Отвори го и извади предмет, обвит в изцапан с масло парцал, от който се носеше остра миризма. Остана за миг неподвижна, вдишвайки аромата, който не можеше да бъде объркан с никой друг, и бавно разгъна парцала.

Бе го оставила тук преди около три години — лъскав, матовочерен, смъртоносен.

„Ти си луда! Остави го на мястото му!“

Баща ѝ я беше научил как да си служи с него, когато живееше в Тексас. Луси беше на двадесет години, беше се прибрала у дома от колежа и обсъждаше без особено сериозни намерения идеята да се присъедини към военните. Двамата бяха излезли сред храсталците, поставиха тенекиени кутии, след това баща ѝ изнесе дълга лекция за безопасността при боравене с огнестрелно оръжие и чак тогава ѝ

позволи да докосне пистолета. Майка ѝ никога не бе одобрявала идеята да държат такова нещо у дома и когато съпругът ѝ умря, тя беше благодарна на дъщеря си, че предложи да я отърве от оръжието. Предполагаше, че Луси или ще го предаде в полицията, или ще го унищожи. Ала предположенията ѝ се бяха оказали погрешни.

Луси нямаше разрешително за пистолета и знаеше, че няма вероятност да получи. Съмняваше се, че Берета 92F, 9-милиметров, можеше да мине пред властите за спортен пистолет.

Отново го огледа, остана известно време замислена, загъна го с парцала и го постави в плика. От дъното на кутията извади няколко пълнителя с патрони и ги пъкна при пистолета. Затвори кутията, прибра Берета 92F в голямата си дамска чанта и се обади на банковия служител, че е готова.

Когато доктор Неш влезе в залата, конференцията вече беше започнала. Джейк Уайс ѝ пазеше място и ѝ махна с ръка.

— Получи ли съобщението ми за факса? — прошепна той.

— Да, но все още не съм го видяла. Само взех доклада си и дойдох направо тук.

— Така си и мислех — той извади лист хартия от папката си. — Ето!

— Това ли е? Благодаря ти, Джейк.

— Няма защо. Статия от приятеля ти, така ли?

Луси не отговори. Очите ѝ бяха застинали върху непознатото лице, което я гледаше от страницата. Да приемем, че качеството на фотографията — мъж, застанал на стъпалата пред университетската библиотека — не беше добро, а и беше достатъчно влошено от предаването по факса. Цветът на косата изглеждаше почти като на Рик, общото впечатление от фигурата — също, но лицето... „Хората се променят“ — напомни си Луси. Статията беше отпреди осем години, Барбара ѝ бе изпратила бележка, в която се извиняваше, че не бе успяла да намери нещо по-ново. Хората могат много да се променят за осем години. На снимката изглеждаше определено по-млад. „Може да се е състарил — помисли си доктор Неш. — Ала е твърде невероятно да порасне на височина.“

Лампите угаснаха, прожекционният екран засвети. Луси се опита да се съсредоточи — скоро щеше да дойде и нейният ред. Но все си представяше Рик, седнал пред компютъра, четящ файловете й... Рик в коридора на апартамента й с нож в ръка...

Но ако той не бе човекът, за когото се представяше, защо тогава от отдел „Кадри“ в Станфорд й съобщиха, че Рик Холандър работи в лабораторията на ОММП?

Луси се замисли колко близки приятели бяха станали Рик и Карл, колко бързо Холандър бе простил онова обидно избухване. Този човек въобще не приличаше на учения, който й бе описал Джейк Уайс.

— Луси! Твой ред е.

Председателят на катедрата я гледаше. Погледите на всички бяха вперени в нея. Съсредоточавайки се с усилие на волята, доктор Неш отвори папката и ги запозна с разработката си за E. coli. Привидно всичко мина гладко.

След конференцията Луси бавно се насочи към кабинета си. Мислеше за Карл, който искаше да я сплаши и прогони от лабораторията; за Рик, който бе прегледал файловете й, за да разбере какво е известно на доктор Неш за втората разновидност на вирусите Перувиа. Замисли се и за белезите по врата на лудия Рей, за „пътешествието му до звездите“. А това, че Карл Андерс бе работил в някакъв приют, в чието име фигурираше думата „звезда“?

Нима беше възможно Рик или Карл, а може би двамата в комбина, да използват лабораторията на ОММП за собствени цели? Нима те бяха заразили Рей с филовируса, който тя бе доставила от Перу? Тази идея я ужаси. Но коя беше причината те да постъпват по този начин?

Луси си представи Бил Милър, революционера, разположил се в креслото си у дома — наивен, добродушен, прекалено доверчив. Та той не можеше да осъзнае какво става под собствения му нос!

Доктор Неш влезе в кабинета си, включи компютъра и започна да си води бележки. Това често й помагаше да организира мислите си. А тя наистина имаше нужда от някакъв ред в рояка въпроси, които измъчваха ума й.

Няколко минути печати с бясна скорост, после спря и прочете онова, което беше написала. „Добре. Нека определя следващата си стъпка.“

„ДА ГОВОРЯ С БИЛ — не, още е прекалено рано. Заличи изречението и го замени с: — ДА ПРЕГЛЕДАМ РЕЙ. ДА НАМЕРЯ ПРИЮТА «ЗВЕЗДА». ДА РАЗГОВАРЯМ С БИЛ“. — Да, такава трябваше да бъде последователността. „Отиди при Бил с факти, не с предположения“ — помисли си Луси. КАЖИ МУ ЗА РИК. Добре, това можеше да направи и веднага. Какво имаше да изчаква? „Грешка. Отново само предположения.“ Освен това Бил можеше да каже на Карл за съмненията ѝ относно Рик, а тогава положението би станало опасно за нея, особено ако Карл и Рик работеха наистина в комбина.

„ДА СПРА ДА СЕ СРЕЩАМ С РИК“ ѝ изглеждаше не по-малко погрешно, затова Луси го изтри. Ако внимаваше, връзката ѝ можеше да се превърне в жизненоважен източник на информация.

Заболя я глава. Извади кутийка с аспириин от чекмеджето на бюрото си и изсипа две таблетки върху дланта си. Изправи се, наблюдавайки екрана. — *Прегледай Рей. Намери приюта „Звезда“. Не прекъсвай връзката си с Рик. Разговаряй с Бил Милър, когато си убедена в достоверността на фактите и знаеш, че си в състояние да докажеш твърденията си.*

Маркира всичко, което бе написала, после натисна „Заличаване“ и излезе в коридора да си налее малко вода за аспирин.

Карл Андерс разкъса изолационната лента и влезе в изоставеното отделение. Беше с предпазен костюм за работа в агресивна среда. Носеше ботуши, ръкавици и шлем. Формалдехидът вече би трябвало да е приключил успешно задачата си. Ала Андерс не можеше да бъде сигурен, докато не провери тестовите листчета. Дори когато видеше със собствените си очи, че бацилът *subtilis niger* е мъртъв, той пак нямаше да бъде абсолютно убеден, а само сигурен в известна степен.

Карл вземаше пробите и ги занасяше в импровизирания работен стенд. С всяка клетка той усещаше въздуха наоколо, вонящ на разлагаща се материя, ала това, което дишаше, нямаше никакъв вкус и миризма, защото идваше от кислородния апарат на гърба му.

Андерс прекара дълго време над портативния микроскоп. Най-сетне, доволен, че е постигнал максималната чистота в помещението, задейства вентилатора, който щеше да изтласка неприятната воня в

затворената газообменна система на сградата. След двадесет и четири часа формалдехидът щеше да бъде напълно неуловим. Андерс искрено се надяваше, че филовирусът, живял някога в това помещение, е вече необратимо унищожен.

Росети издърпа стола към себе си и седна.

— Радвам се, че избра ново място за срещите ни — каза той и се усмихна криво. — Хората бяха започнали да ни одумват — протегна ръка към халбата бира, която по-възрастният мъж бе поръчал, очаквайки пристигането му. — Ти ли започваш или аз?

— Ти!

— Жан-Пиер Дидие... — Нали помниш онзи доктор, който бе арестуван заради хероина? Оказа се, че е внасял незаконно произведения на изкуството и е търгувал с тях. Специализирал се е в областта на антиките. Продавал ги е чрез няколко художествени галерии, които не са особено придирчиви за произхода на предлаганата стока. Вече знае и какво е взела от апартамента му — бележника, в който са изброени галериите и направените продажби.

— Добре. У тебе ли е?

— Не, но това вече няма значение, поне за нашите цели. Дидие е извън бизнеса, както и един от пласъорите на стоката му. Бено Станислас. Бил е намушкан с нож в гърдите.

— А ти казваше, че няма да има за какво да си приказваме — събеседникът на Росети отпи няколко глътки от бирата си. — Искам този бележник, Майк.

— Виж, незаконната търговия с произведения на изкуството е, за да отвлече вниманието ни от главното. Тя дори не е свързана с ОММП, освен това, че може би Милър е купувал някои неща от Станислас.

— И мислиш, че това не е важно? Ами ако Милър е разбрал с какво се занимава Дидие? Ако е научил, че предметите, които купува от онзи... как му беше името...

— Станислас.

— ... са били вкарани незаконно от един от неговите лекари, излагащ на риск репутацията на ОММП?

Росети сви рамене.

— Милър щеше да бъде отвратен. Той щеше да уволни Дидие... или да предприеме други мерки, с които в крайна сметка да се отърве от този доброволец. — Събеседникът му го изгледа недоверчиво. — Милър е високо уважаван лекар, Том. А и не забравяй, че Дидие се самоуби. Сега си ти. Бях ли прав в предположението си за Де Палма?

— За мястото, където е родена? Бинго! Градчето е Сицилия. Можеш ли да се досетиш кой друг е роден във Вила роса? Дядото на Джозеф Торториело — Паоло.

— Мафията!

— Точно така. Титлата на граф Де Палма не е наследена. По-рано бил известен под името Лучано Салерно. Дошъл тук от Сицилия като момче. Депортиран преди двадесет години заради криминални прояви.

— Рене е един от най-щедрите спонсори на ОММП — изрече замислено Росети. Приятелка е на Милър. Ала мафията обикновено не използва жени. Тогава каква е връзката?

— Ти кажи, Майк.

— Ще ми се да можех.

— О, има още едно нещо, което смятам, че ще те заинтересува. Някой се е обаждал наскоро в Станфорд и е питал за Ричард Холандър. Росети се намръщи.

— Кой?

— Доктор Луси Неш.

— О, по дяволите!

— Разбира се, ние се справихме със случая. Казахме й, че Холандър е в удължен служебен отпуск и се занимава със самостоятелни изследвания в лабораторията на ОММП, но мисля, че ни очакват неприятности.

— Всъщност тя е в беда — тихо възрази Росети. — Ако започне да задава въпроси за Холандър, ще ни бъде много по-трудно да я защитим.

— Смятам, че тя е много по-опасна за нас, отколкото ние за нея. Доктор Неш е част от ОММП, работи в Ниво Четири. Станала е вътрешен човек в организацията.

Росети поклати глава.

— Не мисля така, Том. Сигурен съм, че тя няма никаква представа какво всъщност се върши там.

— Тогава ставаме трима.

— Да, но тя е намерила бележника. Андерс вече я е заплашвал...
Мисля, че наистина е в опасност — Росети въздъхна дълбоко. — А
сега вече ние не сме в състояние да я защитим.

ГЛАВА 20

Портокалите изглеждаха добре. Тя избра три, добави ги към малкото печено пиле, тънкото продълговато френско хлебче и зеленчуците в кошницата си и отиде при касиера.

— Запасявате ли се? — попита той, докато Луси търсеше портмонето в дамската си чанта. — Прогнозата за утре е пет-шест инча сняг.

— И аз така чух. Дано грешат.

— Струва ми се, че ще вали.

— Май да — Луси прибра рестото си и излезе с покупките в студената нощ. Беше сряда. Мисълта за снежната буря можеше да предизвика приятни представи за горещ шоколад и прегръдки с Рик. Но...

— Здравей, докторке. Ще ми помогнеш ли да си купя нещо за ядене?

Луси се обърна точно когато Рей се измъкваше от един вход, където бе намерил подслон, и протягаше чашата си към нея.

— Разбира се, Рей. Знаеш ли коя съм аз?

Той се намръщи.

— Разбира се, че знам. Ти си докторката — внимателно наблюдаваше как монетите се изсипват в чашата му. — Къде се изгуби?

— Бях на работа — отговори Луси, въздържайки се да му напомни, че изчезналият беше той. — Помниш ли за какво си говорихме последния път? — Рей поклати глава и си тръгна. — Ще ти дам още пари — извика Луси. — Много повече.

Тези думи го накараха да спре и предпазливо да протегне чашата си към нея, ала тя поклати глава.

— Първо искам да ти купя нещо за ядене. В Макдоналдс ти харесва, нали?

— Да, да.

— Добре, хайде! Умирам от глад.

Но Рей я изгледа съвсем объркан.

— Искаш и аз да вляза с теб? Вътре?

— Разбира се. Вътре. Навън е много студено. Искам да поговоря с тебе — Луси внимателно го поведе към ресторанта, двамата преминаха стъклената врата и тя го настани до една маса. Хората започнаха да я гледат втренчено и гневно, но доктор Неш отклоняваше предизвикателно погледите им. — Ти остани тук, а аз ще донеса яденето. Какво искаш?

Когато Луси се върна с препълнения поднос, Рей съблече анорака си и махна мръсния си шал. Нахвърли се настървено върху храната, докато тя с усилие на волята задържа своя хамбургер.

— Миналият път, когато те видях, ти имаше някакъв обрив на врата — подхвана Луси. — В кабинета си имам мехлем, който ще те облекчи.

Рей бе понечил да отхапе нов залък, но изведнъж застина.

— Искаш да погледнеш врата ми?

— Точно така. Аз съм лекарката, помниш ли?

Рей сви рамене.

— Добре.

Луси стана и се приближи към него. Внимателно смъкна мръсната яка. Белезите с форма на полумесец се различаваха отчетливо. Опитвайки се отчаяно да контролира израза на лицето си, тя се върна на мястото си.

— Имам прекрасно лекарство за този обрив. То е в кабинета ми в болницата.

— Обривът въобще не ми пречи.

— Не искам положението ти да се влоши. — Рей изглежда въобще не я чу. Той изблъска настрана празната кутия от хамбургера и се захвана със сладкия пай.

— Ако сега дойдеш с мен в кабинета — обеща Луси, — ще ти дам десет долара.

Рей вдигна изненадано глава. Устните му бяха изцапани с вишнев сок от пая, а светлите му очи се кокореха.

— Десет долара?

— Точно така.

Рей се намръщи.

— Това са много пари. Какво трябва да направя, за да ми ги дадеш?

— Ами, ние... хъмм... правим изследване върху обривите по врата — започна да импровизира Луси. — Специално изследване. Преглеждаме вратовете на хората и им плащаме... задето са ни отделили от времето си. А след това пишем трудове.

— Да не се майтапиш? — бездомникът натика последното парче пай в устата си и я погледна заинтригуван. — Значи ще ми платиш десет долара само защото си погледнала врата ми?

— Да. Ала ще трябва да дойдеш веднага с мен. С такси.

— Къде ще ходим?

— В моя кабинет в болницата. Там провеждаме изследванията. Там държим и парите.

— Не искам да ходя в болница — отсече Рей. — Вече съм бил там.

— Нашата болница е друга. Ще останеш само няколко минути. Обзалагам се, че там, където си бил, не са ти платили десет долара.

— Платиха ми двадесет — възрази Рей, събра с показалец трохите от пая, облиза ги и вдигна глава, за да провери дали докторката му е повярвала.

— Ние обикновено плащаме по десет — продължи тя, — но предполагам, че бихме могли да ти дадем и двадесет. — Доктор Неш се опита да си припомни колко пари има в себе си. Предположи, че би могла да вземе на заем от някого в болницата. — Нахрани ли се вече?

— А не може ли да ги направим двадесет и пет? — попита, изпълнен с надежда, Рей.

Луси въздъхна.

— Добре, Рей. Двадесет и пет. Но само ако веднага дойдеш с мен.

Той стана и започна да омотава шала около врата си.

— Сигурно може да ми дадат и тридесет.

— Двадесет и пет.

— Добре — Рей облече палтото си и я последва навън на студа.

Първото такси, което Луси спря, отпраши веднага щом шофьорът разбра, че тя възнамерява да вземе и Лудия Рей със себе си. Луси отвори вратата на второто такси и настани бездомника на задната

седалка, преди шофьорът, очевидно пришълец от Средния Изток, да се усети какво става.

— Не трябва да возиш този в обикновено такси — запротестира той на неправилен английски. — Не честно. Кола моя чиста. Не за него.

Луси не прояви никакво съчувствие.

— Карайте — нареди твърдо тя.

Минаваше шест часът и болничният персонал си поемаше дълбоко дъх, готвейки се за вечерното нашествие от нови пациенти. Една линейка беше спряла пред спешното отделение, когато Луси въведе Рей през главния вход, след което двамата се отправиха към асансьорите. Минаха по коридора към едно от хирургическите отделения и Луси потрепера при вида на няколко облечени в специални костюми и маски фигури, които преминаха край тях, преследвайки делово някаква своя цел. Но когато двамата се озоваха в отделението за инфекциозни заболявания, атмосферата се успокои. Рей стана също по-уравновесен.

Преминаха край кабинета на Луси и тя го отведе в малкото помещение за прегледи.

— Защо не седнеш там на леглото? — предложи тя, но Рей поклати глава и се отпусна на един стол до нея. Доктор Неш остави чантата си с медицински принадлежности на бюрото и изведнъж се сети, че е забравила сака с покупките в таксито. „Двадесет и пет долара за Рей плюс девет долара и петдесет цента за покупките — цената дотук е твърде ниска“ — Ще бъде много по-лесно, ако седнеш на леглото.

Той я погледна хитро.

— Тридесет долара?

— Имам само двадесет и пет — Луси замълча за секунда. — Виж какво, ще ти дам още пет долара, ако седнеш на леглото и ми позволиш да ти взема кръв.

Рей моментално скочи.

— Веднага изчезвам оттук — заяви твърдо той.

— Добре, добре, няма да ти взимам кръв. Какво ще кажеш да ти направя една рентгенова снимка?

— Защо ти е тази рентгенова снимка? — попита той, изпълнен с подозрения.

— Това е част от изследванията, за които ти казах.

Бездомникът я изгледа изпитателно.

— Добре, но няма да ми взимаш кръв.

— Разбрахме се — все още навъсен, Рей се качи на леглото, а доктор Неш се обади в радиологичното отделение и помоли да ѝ изпратят спешно филм за рентгенова снимка на гърдите.

— Защо каза „спешно“? — попита Рей.

— За да можеш да се прибереш по-бързо у дома. Нали не искаш да оставаш дълго време в тази болница?

— А как ще си отида у дома? — Внезапно му бе хрумнало, че няма никаква представа къде се намира.

— Ще платя на някое такси да те закара обратно. Разтвори си ризата, моля.

Луси отново прегледа белезите. Повече от всичко обаче сега желяеше да вземе кръвна проба — не толкова да се убеди, че предположението ѝ е правилно, колкото да докаже на Бил. Видя и гръдния кош, и белите дробове на Рей. После измери кръвното му налягане. Леки хрипове в левия дял на белия дроб. Силен, постоянен сърдечен ритъм. Леко ускорен пулс, но това се дължеше явно на нервното напрежение.

— Свърши ли, докторке?

— Още съвсем мъничко — Луси записа резултатите от прегледа и огледа белезите за последен път. — Добре, облечи се и ще отидем да ти направим рентгенова снимка.

— А кога ще ми дадеш парите?

— След снимката — „И след като взема на заем десет долара от техника в рентгеновото отделение.“ Взе чантата с медицинските си принадлежности и поведе Рей към сутерена. Радиологичното отделение беше разположено в друго крило на болницата и подземният коридор, свързващ двете сгради, беше най-прекият път до него.

— Тук долу е много страшно — рече Рей. — Къде се намираме?

— Под болницата.

— А къде отиваме?

— Да направим рентгеновата снимка. — Повървяха известно време, без да разговарят. Разминаха се с няколко медицински сестри, които въобще не ги погледнаха. — Онази болница, в която си бил по-рано — подхвана Луси, — какви беше името? — „Звезда“ ли?

— Да, имаше звезди. Тя се намираше в една голяма звезда.

— Значи болницата е била в звезда? Аз пък разбрах, че името ѝ е „Звезда“.

— Да, звезда.

— А от какво се беше разболял? Казаха ли ти?

— От какво ли? — Рей се замисли за миг. — Ами просто бях болен.

— Зная, че си бил болен — прекъсна го нетърпеливо Луси. После добави по-нежно: — Казаха ли ти името на болестта, от която са те лекували?

— Да. Но не си спомням. Нещо с „П“.

— Перувиа?

Рей поклати глава.

— Не. Нещо с „П“ ... с „П“ и с „Г“ ...

Луси се замисли.

— ТБ? Това ли беше? Казаха ти, че си бил болен от туберкулоза?

— Да, да, точно така — лицето му грейна. Беше се сетил. — Казаха, че съм болен от ТБ.

Луси започна да разсъждава. Теоретически бе напълно възможно Рей да е страдал от туберкулоза. Няколко разновидности на тази болест бяха разпространени сред бездомниците в града. Но, по дяволите, никой не бе констатирал белези от Перувиа!

Доктор Неш се замисли за симптомите на Перувиа — как е възможно някой да я сбърка с туберкулоза? Да, и двете инфекции се проявяваха с висока температура и кашлица. Да, някои форми на туберкулоза предизвикваха обрив. Но приликите свършваха дотук. Кръвоизливите, зачервените очи, постепенното втечняване на вътрешните органи — това бяха симптоми, които туберкулозният бацил никога не би могъл да предизвика. Рентгеновата снимка на гръдния кош щеше да докаже, че Рей не бе страдал от туберкулоза. За нещастие, тя не би могла да послужи като доказателство, че е боледувал от Перувиа. Само кръвна проба би могла да стори това.

— Колко още искаш да ти платя, за да ти взема кръв?

Рей застина и понечи да се отдръпне.

— Каза, че няма да ми взимаш кръв.

— Ще ти платя допълнително.

— Не искам да ми взимаш кръв. Отивам си у дома.

Луси тръгна бързо след него.

— Добре, добре. Няма да ти взимам кръв. Обещавам. Само ще направя рентгенова снимка — „Колко си тъпа! Ама наистина си тъпа!“ — Няма да ти взимам кръв. Виж... — тя пъкна ръка в чантата си. — Ето ти парите. Не ги ли искаш? — „По дяволите, трябва да направя тази рентгенова снимка.“ Бяха й необходими пет минути да го успокои и най-сетне успя да го поведе съвсем, съвсем бавно към радиологичното отделение.

— Ще стане за около двадесет минути — каза й техникът. — Може да седне и да почака тук. — Въпреки късния час, осем стола в чакалнята бяха заети.

— Мога ли да поговоря с вас за секунда? — Луси повика техника настрана. — Аз съм доктор Неш от инфекциозното. Обадох ви се преди малко. — Мъжът кимна. — Вижте, но никакъв начин не е възможно да задържа този човек тук цели двадесет минути. Той просто ще избяга. Може ли да го приемете веднага? Моля ви — техникът погледна окъсания мъж. — Трябват ми само две рентгенови снимки на гръден кош — настоя Луси. — Много е важно! Необходими са незабавно. О, а можете ли да ми заемете десет долара до утре?

Стиснала в ръка жълтеникавия хартиен плик с рентгеновите снимки, Луси качи Рей в такси и даде пари на шофьора. Погледът на бездомника се бе размътил и той наблюдаваше объркано обстановката.

— Закарайте го на пресечката на Второ авеню и Седемдесет и пета улица. Оставете го на ъгъла.

— Ами ако не иска да слезе? — попита шофьорът и въпросът му прозвуча напълно уместно. — В колата е топло, седалката е мека.

Луси се замисли за миг, след това отвори задната врата.

— Рей? Дадох на шофьора още пет долара. Той ще те заведе до Макдоналдс и когато слезеш от таксито, ще ти ги даде. Разбра ли?

Рей измърмори нещо в знак на съгласие, а Луси пъкна пет долара през прозореца на шофьора. Изчака няколко секунди, наблюдавайки как колата се отдалечава, след това занесе плика в кабинета си.

Вече беше хвърлила бърз поглед на снимките. Нямаше туберкулозни възли. Не беше и очаквала да има. Но онова, което разтърси доктор Неш, беше, че въпреки белезите с форма на

полумесец по врата на Рей, в дробовете му нямаше ни следа от обичайните увреждания, които Перувиа нанасяше върху меките тъкани.

Луси остана в притъмнелия кабинет, вперила поглед в снимките. Единствената светлина струеше от екрана, на който ги бе поставила. „Как бе възможно Рей да има белези от Перувиа на врата си, а да не е страдал от тази болест?“

ГЛАВА 21

На следващата сутрин Луси се събуди с подновени сили и желание да преследва целта си. Обещаният снеговалеж все още не беше започнал, но развълнувани метеоролози по телевизията убеждаваха зрителите, че снежната буря е на път. Луси взе чифт ботуши от шкафа в коридора и се насочи към вратата. Беше запланувала да прекара половин час в гимнастическия салон, ала се успя. Сега бързаше по улицата, поглеждаше често-често към часовника си и се молеше да хване такси колкото е възможно по-скоро, надявайки се да не закъснее за сутрешната визитация.

Беше четвъртък, денят, когато трябваше да работи и в лабораторията на ОММП, но бяха приели няколко нови пациента, затова се обади на Карл и за втори пореден път отмени посещението си. От една страна, се чувстваше малко виновна — не обичаше човек да не изпълнява задачите, които бе поел. От друга страна, изпитваше облекчение. Работата на Ниво Четири беше изтощителна, а ѝ се искаше следобед да отиде на разузнаване.

В четири часа положението в отделението до известна степен се беше поуспокоило. Луси си взе сандвич и сок — първото ѝ хранене след сутрешната закуска — и ги занесе в кабинета си заедно с един специализиран телефонен указател, в който бяха изброени всички неправителствени институции в Ню Йорк.

Отхапвайки от сандвича, тя отвори указателя на „Болници“ и проследи с показалец целия списък. Само едно от изброените здравни заведения, малък лазарет в Йонкърс — Медицински център „Утринна звезда“ ѝ прозвуча обнадеждаващо. Записа си адреса и запреглежда заведенията под заглавие „Мисии“. Тук попадна на повече обещаващи имена: „Ангелски мемориален дом“, „Божия светлина“, „Льо Кандела“. Но нищо свързано със звезди. Не намери дори испанското „estrella“. После отвори на раздел „Приюти“, питайки се каква ли муха е влязла в ума на шефовете на телефонната компания, та да обособят приютите в отделна група, а да обединят „Непалска мисия под егидата

на ООН“ с „Благотворителна кухня, организирана от Църквата на Милостивата Вярa“.

В раздел „Приюти“ имаше само три имена, две от които никак не я интересуваха. Третото беше — Мисия „Звезда на надеждата“, някъде в центъра на града.

Луси го преписа и се наведе над бележника си, обмисляйки откъде да започне. Медицински център „Утринна звезда“ вероятно разполагаше с по-добри възможности за лечение на туберкулоза. „Но Рей не е бил болен от туберкулоза“ — напомни си тя. Пък и „Утринна звезда“ се намираше твърде далеч — чак в Йонкърс. Беше малко вероятно Рей да е отишъл сам чак дотам.

Сам? Доктор Неш си спомни, че всички бездомници от района, в който живееше, бяха изчезнали по едно и също време. Може би те не са ходили никъде по собствена воля. Може би някой ги бе събрал.

И така, откъде да започне — Медицински център „Утринна звезда“ или Мисия „Звезда на надеждата“?

Зад стъклото на прозореца бяха започнали да прехвърчат леки снежинки и това ѝ помогна да вземе решението. Щеше да бъде истинско безумие да тръгне към Йонкърс в снежната буря. Засега все още не беше навалило много. Можеше да отиде до центъра на града и пътьом да огледа какво е положението. Ако се разразеше виелица, може би трудно щеше да вземе такси, за да се прибере у дома, но автобусите сигурно щяха да се движат. А и беше с ботуши и дебело палто, така че можеше да повърви пеш, ако се наложеше.

Когато излезе в студената влажна вечер, пред болницата все още имаше много таксита.

— Не можем да преминем по магистралата „Уест Сайд“ — предупреди я шофьорът. — Станала е катастрофа. Пътят е хлъзгав.

— Добре, вие изберете най-краткия маршрут — Луси се отпусна на седалката. Потънала в мисли, тя не забелязваше откъде минават и когато най-сетне колата направи рязък завой, Луси попита: — Къде сме?

— Съвсем близо до мястото, което ми казахте — отговори шофьорът и намали скоростта.

Луси кимна, понечи да вземе портмонето си, след което внезапно осъзна къде е. Обърна глава и видя малката, слабо осветена стоманена

врата, която изчезваше зад тях. Таксито току-що бе преминало край лабораторията на ОММП.

Шофьорът зави, после още веднъж.

— Истински лабиринт — оплака се той. — Човек просто се върти непрекъснато в кръг при тези еднопосочни улички. Тук ли искате да ви оставя?

Пред тях гигантска синя звезда разпръскваше широка дъга от зловеща светлина над натрупалия наскоро сняг. Сега разбираше защо Рей ѝ бе казал, че е живял в звезда.

Върху позлатената табела над вратата имаше надпис „ЗВЕЗДА НА НАДЕЖДАТА“. Луси излезе от таксито и застана пред тухлената постройка. Тя винаги бе пристигала до лабораторията на ОММП по магистрала „Уест Сайд“, затова не ѝ се бе случвало да минава оттук. Пък и гаражът, където Рик държеше колата си, също беше откъм реката. Таксито бе направило два завоя надясно след лабораторията на ОММП, значи сигурно сега се намираше точно на гърба ѝ. Доктор Неш се огледа наляво, след това надясно, опитвайки се да се ориентира. Разбра, че сградите на лабораторията и на „Звезда на надеждата“ бяха почти прилепени една до друга. Изведнъж ѝ стана студено, ала това усещане нямаше нищо общо със снежинките, които се сипеха по косата и раменете ѝ.

Луси се поколеба за миг, после отвори вратата на мисията и влезе.

Застоял въздух, вмирисан на храна и немити човешки тела, я посрещна в мрачния коридор. От дясната страна се виеше редица от хора, които бавно напредваха към каменната арка, където някакъв мъж с изтощен вид и изцапана престилка разпределяше с черпак яхния в пластмасови чинии.

— Мога ли да ви помогна? — Луси се обърна. Пред нея стоеше строга на вид жена с меки очи. След като огледа чистото палто, ботушите, лицето и дамската чанта на Луси, тя добави: — Предполагам, че не сте дошли тук, за да получите вечеря.

— Не, дойдох като доброволка.

Жената я огледа още веднъж и се намръщи.

— Не разбирам. Вие не сте от доброволците, които редовно ни помагат — акцентът ѝ беше лек, но уловим. „Германия ли е? — помисли си Луси. — Или Холандка?“

— Не... Аз живея наблизо. — Много от складовите помещения в района бяха трансформирани в жилищни блокове и лъжата звучеше правдоподобно. — Често минавам оттук. Винаги съм искала да работя като доброволка. А тази вечер заваля сняг и си помислих, че някои от редовните ви помощници няма да дойдат и... — тя се усмихна и вдигна безпомощно рамене. — Както и да е, вече съм тук при вас.

Жената я гледа изучаващо известно време, после се усмихна.

— Правилно сте постъпили. Тази вечер имаме нужда от допълнителна помощ. Един от доброволците ни за през деня и един, който работи по график с двудневна заетост, се обадиха и ни съобщиха, че не са в състояние да дойдат. Аз съм сестра Маргарета. Как е вашето име?

— Луси. Луси Неш.

Стори ѝ се, че за миг нещо просветна в очите на жената — сестра Маргарета очевидно бе чувала името ѝ. Но когато заговори, тонът ѝ беше хладен:

— Последвайте ме, моля. Джонатан ще ви каже какво да правите.

Той отвори вратата и запали осветлението. Вентилационната система беше работила без прекъсване в продължение на два дни и сега миризмата почти я нямаше. Натисна главния прекъсвач и шумното съскане на перките заглъхна. Все още слабо долавяше неприятния формалдехид, който бе проникнал в чекмеджетата на бюрата, в шкафовете и в гънките на линолеума. Последните следи от вонята щяха да изчезнат напълно след известно време.

Обиколи помещението, проверявайки дали не е пропуснал нещо. Избелващият разтвор беше премахнал издайническите петна от кръв и изпражнения по стените и подовете. Дългият електрически кабел, електрическите тигани и кутиите с кристали бяха изнесени и прибрани на сигурно място. Хората от персонала, които бяха оцелели, получиха крупно възнаграждение и бяха разпределени много внимателно в различни, отдалечени на хиляди мили кътчета на земното кълбо. Семействата на медицинските сестри и санитарите, които нямаха късмета да останат между живите, получиха фалшиви писма, изпратени уж от техните близки, в които се споменаваше за новите скъпо платени работни места, които те са заели в Европа и Азия.

Помещението беше готово. Сега вече можеха да преминат към следващия етап.

— Извадихте голям късмет с онази туберкулозна епидемия — изрече небрежно Луси, поставяй бучката масло върху чинията, която ѝ подаде Джонатан.

— Каква туберкулозна епидемия? — намръщи се той, съсредоточавайки се върху казана.

— Всички онези бездомници, които се разболяха изведнъж. Познавах един от тях. Той ми разказа.

Санитарят я погледна.

— Не зная за какво говорите. Тук не е имало туберкулоза — подаде ѝ следващата чиния. — Сигурно имате предвид някое друго място.

— Не. Моят приятел ми разказа за звездата. Сподели, че се разболял и вие сте се грижили за него — доктор Неш се поколеба. — Персоналът от медицински сестри тук сигурно е много опитен, нали?

Джонатан отклони поглед встрани.

— Не разбирам какво говорите — измърмори той. — Тук не е имало туберкулоза.

— Е, може би сбъркам заболяването. Но той наистина е престоял тук. И вашите хора са се погрижили за него и са го накарали да се почувства по-добре.

— Не съм бил аз — отсече мъжът. — Нямам нищо общо с това.

— Доктор Андерс? Обажда се сестра Маргарета. Сещате ли се за онази ваша колежка — бяхте споменавали, че е възможно да се отбие при нас? Тя вече е тук. Не ѝ казах абсолютно нищо, както ме бяхте инструктирали — Маргарета замълча за миг. Изглеждаше ѝ нелепо, че скъпият приятел на доктор Неш, ученият Карл Андерс, желае да я изненада тук. А съвсем ненормално ѝ се струваше, че доктор Неш не се представи с лекарската титла пред името си, нито пък спомена нещо за Карл. Както и да е, ОММП поддържаше блестящи отношения с мисията и я подкрепяше по всякакъв начин. Служителката, чието място бе заела сестра Маргарета, ѝ беше разказала как ОММП е

уредила ремонтването на полуразрушените задни стени на сградата преди няколко години, подсигурила е още единадесет легла, съдействала е за изграждане на складово помещение и е модернизирала старите бани и тоалетни. А доктор Милър ѝ беше оказал толкова щедра и безкористна помощ по време на туберкулозната епидемия. Не, тя определено не биваше да се намесва във вътрешните работи на ОММП. — Сега е към шест часа и не зная докога възнамерява да остане тук. Ала вие ми поръчахте да ви се обадя, ако доктор Неш се появи при нас, и затова ви обезпокоих. Надявам се, че ще получите това съобщение — завърши сестра Маргарета, остави телефонната слушалка и отиде да провери как Луси се справя с поставените ѝ задачи.

Карл влезе в малката лаборатория и се отправи към компютърния терминал. „Всичко върви по програма“ помисли със задоволство той. Оставаше му само да промени начина за предаване на заразата. Беше с предпазен костюм. Внимателно се отпусна на стола и изписа някаква команда. Екранът се промени. Скритите под леките ръкавици пръсти докосваха клавишите и създаваха компютърни модели на гени. Телефонният секретар беше на шест фута от компютъра. Монтирано тук специално херметически запечатаното устройство осигуряваше достъп до съобщенията, получени в кабинета на Карл, и ги предаваше посредством микрофон в слушалките, вградени в шлема на предпазния му костюм. Така Андерс можеше да води обикновени телефонни разговори, докато работи в Ниво Четири.

Той беше съсредоточен върху монитора, когато червената проблясваща светлина привлече вниманието му. Натисна копчето за повторение на записаното съобщение и заслуша напрегнато. Със сподавена ругатня, Карл се изправи и изтича в камерата за обеззаразяване. Компютърният екран остана да свети зад гърба му.

Джонатан занесе големия казан в кухнята, а Луси започна да обикаля трапезарията, събирайки използваните чинии, чаши и пластмасови прибори в големи черни найлонови чували.

— Как се справяте? — попита я сестра Маргарета. — Раздадохте ли им плодовия коктейл?

— Не. Джонатан отиде да го донесе. Сега просто почиствам масите.

— Позволете ми да ви помогна.

Двете жени тръгнаха заедно. Медицинската сестра се усмихваше и поздравяваше дрипавите си гости с маниера на дама, организираща грандиозен вечерен прием.

— Научих, че тук е имало туберкулозна епидемия — вметна Луси.

— Туберкулоза ли? — Маргарета поклати глава. — Тук? Кой ви каза подобно нещо?

— Един... мой приятел... Той е бил тук — продължи предпазливо Луси.

Сестрата се отпусна. Карл ѝ беше обяснил, че жената, която очаква да се появи, е негов колега. А след като очевидно той беше сметнал за необходимо да я осведоми за туберкулозната епидемия, би било смешно, ако сега тя отрече.

— Вярно е. Получихме специално разрешително да ги задържим тук, бедничките. Поставихме под пълна карантина спалните на приюта и, разбира се, взехме извънредни мерки за сигурност. Бог благослови нашите усилия. Болните се възстановиха на сто процента.

— Наистина ли? Прекрасно! — възкликна Луси, питайки се дали медицинската сестра я лъже, или просто беше погрешно информирана. Сто процента възстановяване от Перувиа беше невъзможно. Дори петдесет процента изглеждаше невероятно. — А как диагностицирахте в началото...

— Моля всички да седнат. Сега ще ви раздадем десерта — обяви Джонатан. — Луси, би ли ми помогнала?

— Вървете — каза Маргарета и завърза здраво чувала с отпадъците. — Аз трябва да огледам заслона. Разполагаме само с двадесет и две легла — добави тя със съжаление. — Такава ужасна нощ, а ще се наложи да връщаме хора.

Луси взе подноса, който ѝ бе подал Джонатан, и бързо разпредели малките купички с компот. Умът ѝ беше зает с други неща. „Нима Маргарета наистина вярваше, че пациентите, които бе поставила под карантина, са болни от туберкулоза? От друга страна,

изглеждаше невъзможно да е знаела истината и да е подслонила смъртоносен патоген тук в мисията. Още повече една обикновена карантина не би била достатъчна, за да предотврати разпространението на Перувиа. «Извънредни мерки за сигурност» — беше споменала Маргарета. Означаваше ли това, че персоналът е носил оранжеви предпазни костюми за работа в агресивна среда? Нима това бе имал предвид Рей, когато ѝ разправяше за златните ангели?“

Луси беше готова да продължи разследването си, ала когато излезе в коридора, търсейки Маргарета, сестрата беше изчезнала. Доктор Неш се върна в трапезарията. Гостите на приюта привършваха десерта и се шегуваха с Джонатан, който събираше купичките със сол и пипер от масите.

— Би ли ги занесла в кухнята? — обърна се той към Луси.

— Разбира се — тя ги взе, прекоси трапезарията и се отправи към малката кухня. Входът ѝ беше почти беше блокиран от няколко черни пластмасови чувала с отпадъци. Млад мъж стоеше до мивката от неръждаема стомана и чистеше голяма алуминиева тава. — Защо не изнеса това навън? — предложи Луси, оставяйки купичките на готварския тезгях.

— Добра идея — отговори младежът, наведен над тавата. — Навън има два контейнера за смет. Просто напъхайте чувалите вътре и след това затворете добре капака. И си вземете палто. Много вали.

Вече съжалила, Луси облече палтото си, обу ботушите и повлече чувалите към външната врата. Няколко инча току-що навалял, чист сняг, синкав от светлината на гигантската неонова звезда, покриваше тротоара. Луси пое през преспите към пластмасовите контейнери и напъха чувалите, докато вихрушката от снежинки се сипеше върху косата, бузите и миглите ѝ.

Тогава вратата на приюта се отвори и всички освен двадесет и двамата щастливци излязоха в мразовитата нощ. В края на процесията вървеше мъжът, който вероятно вече бе измил тавата. Той помахна на Луси за лека нощ, закопчавайки палтото си.

— Лошо време — Джонатан стоеше на входа, стиснал голямата ѝ дамска чанта. — Друг път не я оставяйте без надзор.

— Благодаря — Луси взе чантата си. — Имах и обувки...

— Вътре са. Можете да я занесете в кабинета на Маргарета, ако възнамерявате да пренощувате тук.

— Още не съм решила, но ще остана колкото се може по-дълго.

— Това е добре. Приберете си нещата при Маргарета и се върнете в трапезарията. След като приключим работа там, ще се заемем с одеялата и възглавниците.

Луси направо тръгна по дългия коридор. Надяваше се, че сестра Маргарета ще бъде сама в кабинета си и ще си поговорят. Ала очевидно не беше така. Зад затворената врата долитаха гласове. Луси понечи да почука, но изведнъж замръзна на мястото си.

— Получих съобщението ти — казваше Карл Андерс. — Къде е тя?

— Доколкото зная, работи в столовата — отговори Маргарета. — Да се появи в такава нощ! Вече натрупа два инча и още продължава...

— Времето няма никакво значение — прекъсна я Карл. — Какво прави тя тук?

— Помогна да сервираме вечерята — гласът на Маргарета прозвуча изненадано. — Такава очарователна млада жена. Но наистина се изненадах, че сте ѝ разказали за туберкулозната епидемия. Разбирам, че е ваша колежка, но...

— Какво? Нима тя знае?

— Каза, че имала приятел, посещавал нашата мисия...

„Откъде се появи тук Карл Андерс?“ — зачуди се Луси. Нямаше никакви следи по снега, когато тя отиде до контейнерите за смет. Някаква врата на гърба на сградата? Но защо Карл е влязъл през нея? Луси погледна линолеума пред леко откренатата врата към кабинета на Маргарета — беше абсолютно сух. Единствените отпечатьци от стъпки бяха нейните собствени.

— Ще отида да я намеря — заяви Карл. — Ти чакай тук, в коридора, в случай че се опита да си тръгне.

Луси настръхна. Как смееше този човек да говори така за нея? Наистина ли си мислеше, че може да ѝ попречи да си отиде? Какво си въобразяваше този Андерс! След това си представи пустите улици наоколо. Припомни си и заплахата, която ѝ бе прошепнал Карл: „Ако исках да те убия, нямаше да пропусна да го сторя“. Кой знае какво

възнамеряваше да прави сега. Все пак Маргарета не би му позволила да я нарани.

— Но... нищо не разбирам — възрази медицинската сестра. — Аз мислех, че тя е ваша колежка.

Карл ѝ зашепна нещо и Луси се промъкна по-близо, за да чува.

— Тя е измамница. Не ти казах истината. В действителност Луси Неш не е... лекар. Само смята, че е. Представите ѝ са съвсем... объркани. Вече няколко пъти е лежала в психиатрични заведения...

„Добре го измисли, Карл“. Сега Маргарета нямаше да повярва на нито една нейна дума. В това време Джонатан тихомълком се появи от трапезарията, отиде до външната врата и я заключи. След това пусна и големия стоманен лост. Едва тогава изчезна отново в трапезарията.

— Бедното момиче — възкликна Маргарета. — Изглежда толкова мила.

— Тя не е лоша — съгласи се Карл Андерс. — Просто се нуждае от помощ. Донесох ѝ успокоително. След като го вземе, ще бъде ли възможно да остане известно време при вас?

— Разбира се. Ще ви помогна колкото мога.

„Време е да тръгвам“ — реши Луси и изтича към входната врата. След няколко безуспешни опита да я отвори, вдигна глава и видя металния лост.

Тогава чу зад гърба си изскърцването на някакъв стол и разбра, че е прекалено късно. След миг Карл щеше да бъде в коридора. А тя — в ръцете му.

Но Андерс бе дошъл в мисията със сухи крака. Мисията и лабораторията на ОММП явно бяха свързани по някакъв начин. Но как? „Задните стени на двете сгради се допират — напомни си Луси. — Значи Карл е влязъл през някое от разположените в дъното помещения.“

Вратата на Маргарета се отвори и Луси затича към общата спалня, молейки се преследвачите ѝ да поемат в противоположна посока — към главния вход и трапезарията.

— Надявам се, че няма да имаме проблеми — каза сестрата.

Доктор Неш спря, измъчвана от нерешителност. Зад гърба ѝ оставаше общата спалня. Надясно бяха тоалетните. Отляво имаше някаква кафява врата с надпис: — „Служебен вход“. Трябваше да опита тъкмо тук.

Озова се пред монолитна стена. Къс тесен коридор отдясно водеше към задната част на сградата. Луси пое по него, стигна до края му и влезе в малка модерна пристройка. Беше полутъмно и пълно с разни вехтории — няколко походни легла, счупен стол, мукавени кашони със стари дрехи, книги и най-различни други дреболии. Широк олющен дървен гардероб си издигаше до едната стена. Голяма стара машина за миене на съдове беше подпряна несигурно до него. Отсреща имаше модерен вграден шкаф с плъзгащи се врати. Луси ги отвори и попадна на одеялата и възглавниците, за които бе споменал Джонатан. „Предположението ми се оказа погрешно — помисли си отчаяно тя. — Това помещение се използва прекалено често, за да крие таен проход. Трябваше да избира тоалетните.“

„А сега какво? Да се върне назад? Да се изправи лице срещу лице с Карл? Да се държи храбро? Можеше да убеди Джонатан да махне лоста от входната врата и да я отключи. Личната ѝ карта, удостоверяваща, че работи като лекар в Обединената градска болница, беше в чантата ѝ. Но тук Карл се ползваше с по-голямо доверие от нея, а той щеше да заяви, че картата е фалшива. Маргарета и Джонатан щяха да му се подчинят. Щяха да я държат неподвижна, докато Андерс ѝ инжектира успокоителното. Или каквото там бе донесъл със себе си.“

„Добре направи, че взе онзи пистолет от трезора — рече си саркастично Луси. — Наистина е изключително полезен, скрит под проклетия матрак на леглото ти.“

Доктор Неш седна на една от мукавените кутии и се огледа. Отново се изправи и закрачи напред-назад. Тук наистина бе страхотна бъркотия за един постоянно употребяван склад. Пред вградения шкаф с одеялата беше горе-долу чисто, ала наоколо... Как изобщо тези хора успяваха да се доберат до гардероба отсреща — та пред него имаше два огромни мукавени кашона? Луси се приближи и ги огледа. Бяха претъпкани и прикрити със смачкани вестници. Блъсна единия. Той се отмести съвсем лесно. „Празни са“ — помисли си изненадано доктор Неш.

Махна от пътя си кашоните и отвори вратата на гардероба. Няколкото закачалки с дрехи бяха изблъскани в едната половина.

Луси влезе вътре и опипа задната стена. Непоклатима и монолитна. Стената отдясно — също. Лявата стена — тя просто липсваше! Нима наистина нямаше стена там? Луси провери с

нарастващо вълнение пролуката и напипа правоъгълна пластина. Карл сигурно я беше оставил отворена, бързайки да я завари в мисията.

Доктор Неш отново излезе в склада и внимателно разгледа гардероба. Отвън беше около три фута по-широк, отколкото отвътре. Луси взе дамската си чанта, изблъска мукавените кашони възможно най-близо до гардероба, така че все пак да може да отвори вратата. Напъха се отново вътре и я опипа. Откри, че беше прикрепена с няколко двойки панти и можеше да се отваря и навътре, и навън.

Огромните кашони бяха просто маскировка. Те лесно можеха да бъдат местени. Луси протегна ръка и ги издърпа плътно до гардероба, след това затвори вратата. Потънала в непрогледната тъмнина, тя се наведе и премина през пролуката. След миг се препъна в някакво високо тясно стъпало.

ГЛАВА 22

— Тя изнесе отпадъците — обясни Джонатан. — Казах ѝ да остави дамската си чанта в кабинета ви, сестро. Тогава я видях за последен път.

— Сигурно си е отишла — предположи Маргарета.

Джонатан поклати глава.

— Попитах я дали ще прекара нощта тук и тя ми отговори, че ще остане колкото е възможно по-дълго. Нямаше намерение да си тръгва веднага.

— Тя ни е чула — заяви Карл вбесен.

— О? Какво е направила? — недоумяваше Джонатан.

— С умствено разстройство е и се нуждае от помощта ни — обясни му строго медицинската сестра.

— Може да се крие някъде тук — предположи Карл. — Джонатан, претърси приемната и кабинета за прегледи. Маргарета, ти — тоалетните и двете бани.

— Може би трябва да я оставим на мира — предложи сестрата. — Не изглеждаше особено опасна.

— Обезателно трябва да я хванем — възрази решително Карл. — Тя мисли, че е лекар. Просто си представи, ако ѝ хрумне „да лекува“ някого.

Маргарета ококори очи.

— Не бях се сетила за това.

Карл видя как Джонатан и сестрата тръгват към помещенията, които им беше определил да претърсят, я той самият се отправи към задната част и надникна в трапезарията. Празна. След това се насочи към вратата с надпис „Служебен вход“. „Колко глупаво! Глупаво, глупаво!“

Членовете на ОММП не бяха постигнали съгласие за тайното стълбище към мисията, но той бе настоял за него. „Ами ако нещо в лечението не тръгнеше както трябва? — бе изтъкнал навремето. — Ако персоналът научеше с какво се занимаваме в действителност?“ Не

беше възможно и трупите да се измъкнат през главния вход. Така беше наложил мнението си. Но сега му се щеше това въобще да не беше ставало.

Андерс отвори вратата и закрачи по коридора към склада. „Вината е изцяло моя. Не трябваше да се паникьосвам. Не трябваше да бързам толкова. Ако бях заобиколил.“ За щастие Маргарета не беше забелязала старото палто, което беше грабнал от мукавения кашон, изпречил се на пътя му. Така създаде впечатлението, че идва отвън. Глупаво! Глупаво! Божичко, как мразеше сега тази Луси Неш.

Стълбището се издигаше нагоре сред пълен мрак. Луси се препъна и удари коляното си, следвайки слепешком завоите. Бързаше, защото очакваше всеки миг да чуе стъпките на Карл зад гърба си или да усети ръката му върху рамото си. Въздухът беше влажен и спарен, а металният парапет — много студен. Стълбището внезапно свърши, Луси се блъсна в някаква врата, политна, олюля се, ала все пак успя да се задържи. Затърси трескаво брава или някакъв лост. Обзета от ярост, накрая блъсна вратата и тя се отвори с остър, скърцащ звук. Озова се в нисък коридор, слабо осветен от разположени нарядко лампи.

„Добре. Това е добре. На път съм към лабораторията на ОММП. Оттам вече мога да се измъкна. Трябва само да вървя напред. Стига Карл да не ме настигне.“

Той огледа склада и забеляза с облекчение, че двата големи мукавени кашона са си на местата. Успокоен, се зае с останала част от помещението — отвори плъзгащите се врати на вградения шкаф, изблъска походните легла. Нищо.

Отново се върна в главния коридор. Джонатан настаняваше бездомниците в спалнята, обещавайки им одеяла и възглавници.

— Намери ли я? — обърна се Андерс към доброволеца.

— Не. А ти претърси ли склада? Трябва да взема одеяла оттам.

— Върви.

Джонатан изчезна през вратата с надпис „СЛУЖЕБЕН ВХОД“. Маргарета се появи от банята, поклати глава и продължи към кабинета си.

„Може би наистина си е тръгнала — помисли си Карл. — Не е възможно да се е скрила някъде тук. Проверихме навсякъде.“

„Но не и в гардероба — сепна се той. — Всъщност аз не проверих в гардероба. Но тя не е могла да влезе вътре, без да размести кашоните.“ По дяволите, дори ако се е пъхнала между тях, какво от това? Просто ще отиде и ще я измъкне. И Карл тръгна към вратата.

Освен ако Луси Неш вече не беше там.

Но това беше невъзможно. Той беше затворил пролуката. Всъщност дали наистина го бе сторил? Изпадна в паника.

— Да ти помогна — бързо предложи Андерс, виждайки, че Джонатан излиза натоварен от кафявата врата. Двамата заедно раздадоха одеялата, а после се върнаха и за останалите. — Ще огледам още веднъж — каза Карл на Джонатан, щом приключиха. — Но Маргарета вероятно има право, че Луси си е отишла.

Върна се в склада, премести кашоните и отвори. Гардеробът беше празен. Пъхна ръка вътре и докато търсеше пипнешком пролуката, усети течението. Той ли я беше оставил отворена или Луси Неш?

Пъхна ръка в джоба си, извади мощно електрическо фенерче, наведе се и премина през отвора.

Ниският проход зави наляво и завърши пред голяма стоманена плоскост, която хвърляше наоколо червеникави отблясъци. Наляво и надясно от нея имаше врати: едната — черна, студена на пипане, залостена с три стоманени пръта. Втората — също стоманена, но сива и по-малка. Върху нея беше нарисован жълт символ, предупреждаващ за биохимическа опасност. Луси се мъчеше да разгадае какво означава всичко това, когато до слуха ѝ долетя шум. Тя подскочи. Не разполагаше с време да опита късмета си със залостената плоскост, затова предпазливо блъсна вратата със знака за биохимическа опасност и я отвори. Нима щеше да посмее да влезе? Заклучващият механизъм беше дезактивиран. Какво ли бе станало с материалите, съхранявани тук? Шумът от приближаващи се стъпки се усилваше, лъч от електрическо фенерче заигра по стената. Трябваше да рискува. Карл очевидно беше минал отгук, за да се добере до тайното стълбище, тъй като помещението беше незапечатано. Имаше вероятност да е чисто.

Разбира се, по време на обучението ѝ инструкторите винаги бяха подчертавали, че не се рискува в подобни непроверени терени. Това можеше да я убие. Но Карл беше не по-малка опасност. Усещайки как сърцето ѝ бие до пръсване, Луси влезе в помещението и затвори вратата със знака за биохимическа опасност след себе си.

Едва доловима миризма се носеше в студения влажен въздух. Формалдехид. Тя знаеше какво означава това. В стаята цареше непрогледна тъмнина. Луси направи няколко крачки и удари глезена си в някакво желязо. Не биваше да губи време! Карл я следваше по петите! Трябваше да си намери някакво скривалище! Но как, след като не можеше да различи нищо пред себе си?

Тръгна обратно, по посока към вратата. Потърси пипнешком рамката ѝ. Възнамеряваше да застане откъм пантите — така при отваряне щеше да я скрие. Това беше най-доброто, което можеше да направи.

„Оттук ли е минала?“ — питаше се трескаво Карл. Вероятно бе оставил пролуката отворена, бързайки за Луси, а тя може би беше чула разговора им и бе напуснала мисията. Все още се надяваше, че нищо не го заплашва, че тайната не е разгадана. Над вратата светеше червена светлина. Това го успокои до известна степен. Ако Луси беше влязла, светлината щеше да бъде зелена. Тя не би се досетила, че е нужно да я пренастрои. „Нито пък знае, че картата, с която влиза в лабораторията, може да отвори и тази врата“ — каза си Карл. Ако въобще картата беше в нея. И това беше станало спор. Той настояваше за два вида карти с различни кодове.

Отвори с ритник малката стоманена врата отдясно и запали осветлението. „Тук няма много места, където човек може да се скрие“ — помисли си Карл. Само шкафовете, сега заети с оборудването, което бяха използвали за обеззаразяване, бяха достатъчно големи, за да ѝ послужат като скривалище. Въпреки това Андерс премина през празното отделение и влезе в помещението, което някога бе определено за персонала.

Луси стоеше неподвижно зад затворената врата, опитваше се да не диша и се молеше мъжът по-бързо да си отиде. „А после какво?“ Трябваше да забележи откъде ще излезе той. Ако Андерс преминеше през вратата, над която светеше червена лампа, Луси щеше да се върне в мисията и щеше да направи опит да се справи с Джонатан и Маргарета. Ако самият той слезеше долу при тях, тя щеше да се опита да премине през залостената врата и да влезе в лабораторията.

Най-сетне удовлетворен, Карл напусна помещението и се насочи към вратата, зад която беше скрита Луси. Поколеба се за миг пред нея. Доктор Неш беше почти сигурна, че е чул как бие сърцето ѝ. Но Андерс се обърна, огледа за последен път празното отделение, след това протегна ръка към вратата и я притвори. За миг застина на мястото си, сякаш усетил нейното присъствие. Луси съвсем затаи дъх. Само ако Карл погледнеше надясно от себе си... Но той не го стори. Изруга, угаси осветлението и затвори вратата.

Луси изчака една минута, после внимателно откряна стоманената плоскост и надникна през пролуката. Чу, че стъпките му се насочват отново към стълбището, и видя как снопът на фенерчето му танцува из прохода. След това запали осветлението и се огледа. Железни рамки на кревати бяха подредени край стените на квадратното помещение, в което нямаше никакви прозорци. Кой беше лежал тук и защо?

Луси зави длан с полите на палтото си и отвори един от вградените шкафове. Електрическите тигани, дебелият кабел и кристалите формалдехид потвърдиха онова, за което тя вече се досещаше — намираще се в стая, която преди време е била гореща зона. От запазилата се миризма доктор Неш разбра, че неотдавна тук се е случило нещо — нещо, което е изисквало най-убийствените стерилизационни процедури за унищожаване на смъртоносни патогени. Само дано процедурите бяха изпълнили предназначението си!

„Преживях достатъчно за една нощ“ — констатира Луси, излизайки в коридора. От другата страна на тежката стоманена врата

сигурно беше лабораторията на ОММП. Оттам щеше да се прибере у дома. Разходката пеш сред снежната виелица в този опасен район щеше да бъде детска игра в сравнение с тайните проходи, горещите зони и заплахата от спринцовката на Карл. Подозренията ѝ се потвърждаваха — Рей е бил задържан в „Звезда на надеждата“, бил е заразен с Перувиа и по някакъв начин е оцелял. Отговорността за всичко това носеше Карл Андерс.

Луси внимателно разгледа ключалката. Тя много приличаше на... Дали само си въобразяваше? Е, струваше си да опита. Извади картата ключ, който бе получила от ОММП, и я пъкна в ключалката. Червената светлина над вратата угасна и на нейно място светна зелена. „Благодаря ти, Карл. Хиляди благодарности, че си толкова небрежен кучи син“. Отвори и влезе, но веднага спря и се намръщи. Вратата изцрака зад гърба и. Това обаче не беше лабораторията на ОММП. Къде, по дяволите, се намираше?

Един син и пет черни предпазни костюма висяха на облицованата с плочки стена пред нея. Върху черните не беше написано нищо. На синия се четеше: „Андерс.“ Беше все още влажен.

„Добре. Значи Карл разполага с отделна херметизационна камера за обеззаразяване! Всичко това означава, че помещението не отвежда до обикновените лаборатории, а до Ниво Четири. Аз само трябва да облека предпазния костюм и да премина.“ Но защо никога не беше забелязала вход към втора херметизационна камера за обеззаразяване в Ниво Четири? Камерите за обеззаразяване винаги са маркирани, така че да привличат максимално вниманието на изследователите.

Доктор Неш прегледа предпазните костюми. Макар че бяха със съединители за тръбите за кислород, имаха и самостоятелни кислородни апарати. Защо на Карл му е бил необходим кислороден апарат? В Ниво Четири имаше тръби, осигуряващи въздух!

Възможно най-бързо Луси свали само ботушите и палтото си и направо навлече стерилните работни дрехи. Знаеше, че е погрешно, ала не можеше да остави тук полата и пуловера си, защото Карл щеше да ги намери, пък и как да се прибере съвсем гола у дома. За щастие стерилните дрехи на Карл бяха достатъчно широки. Луси запечата ръкавиците и чорапите, след това взе един от големите черни предпазни костюми, провери го за дефекти в тъканта и го облече. Почака малко, после избра втори предпазен костюм и напъкна палтото,

ботушите и чантата си в него. Сложи си шлема и провери притока на въздух — кислородният апарат работеше добре. Затваряйки херметически втория предпазен костюм, в който бе събрала вещите си, Луси го прекара през камерата за обеззаразяване, след това премина през малкия бетонен склад за ботуши и влезе в горещата лаборатория.

Ала това не беше горещата лаборатория — не и нейната гореща лаборатория! Помещението беше много малко и имаше само един работен стенд. От ниския скосен таван не висяха тръби за кислород. Отсреща светеше компютърен монитор. Луси остави вещите си на пода и се приближи към него.

Карл махна стоманения лост от входната врата и се оказа срещу вилицата. Нима тя беше някъде навън в това време? Никакви стъпки не нарушаваха кристалната белота на снега и това означаваше... Какво? Че тя е излязла отдавна? Или че въобще не е излизала от сградата?

Снежинките пареха неприятно лицето на Карл, сипеха се по косата и веждите му, но той продължаваше да се взира в студената нощ.

... Далеч по-умерена разновидност, присъстваща в оригиналните проби, която аз нарекох Перувиа „В“...

„Втората разновидност на Тед Уайли — помисли си доктор Неш. — Карл е знаел за нея през цялото време.“ Тя бързо огледа материала.

... Подобни на грип симптоми в шимпанзетата, докато при проведените неотдавна опити с човешки същества се забелязва главоболие, повишена температура, не особено големи белези...

„Опити с човешки същества. Хора като Рей.“ Добавка в текста я насочваше към микрограма на вирусите на Перувиа „В“. Изучавайки внимателно втората разновидност, Луси веднага забеляза, че за разлика от версията на Тед, вирусните дължини тук бяха или по-големи, или по-малки от оптималната дължина, при която вирулентността беше най-висока. Карл беше работил с втората разновидност на вируса, преобразявайки я по някакъв начин. Освен това бе изпитал действието ѝ върху човешки същества.

„Възмутително, Карл! Но може би твоята версия на по-умерената разновидност, тази Перувиа «В», има ефект на ваксина? Може би все пак нещо добро ще бъде извлечено от ужасяващите ти експерименти.“ И наистина, съсредоточавайки се върху текста, доктор Неш попадна на фразата: — „... ефект на ваксина по отношение на двете други разновидности...“

Двете други разновидности? Значи имаше и трета?

... Експериментите показаха, че Перувиа Морибунди е далеч по-зловеща от оригиналната Перувиа. Поставените под пълен контрол опити с хора доказаха смъртност деветдесет процента срещу смъртност шестдесет процента при оригиналната разновидност на вируса... Перувиа „В“ осигурява пълна защита по отношение на разновидността Морибунди...

Луси бързо прочете следващите няколко страници и се отпусна в креслото, усещайки, че ѝ се завива свят. Карл беше работил с генетичната структура на вирусите, причиняващи оригиналната Перувиа, и бе създал далеч по-смъртоносен вариант на заболяването. Защо? Доктор Неш се замисли за горещата зона, от която току-що бе излязла, и потрепери. Рей бе имал късмет. Инжектирали са го с вируси на Перувиа „В“, по-леката версия, причиняваща кашлица, висока температура и белези. Хората в горещата зона са били заразени със смъртоносния вариант.

Втора забележка я отпрати към микрограмата на вирусите на Перувиа Морибунди. Вирусната дължина на всеки един от тях попадеше в обхвата на максимална инфекциозност и вирулентност.

Но как Карл би могъл да бъде сигурен, че Перувиа „В“ осигурява пълна защита срещу Перувиа Морибунди? Може би Рей е имал още по-голям късмет. Човек първо трябваше да се възстанови от Перувиа „В“; втората стъпка е да бъде инжектиран с Перувиа Морибунди — единствено по този начин Карл е могъл да се убеди, че изводите му са правилни. „Не мисля че те очаква Нобелова награда, приятелче“. Устните на Луси побеляха от едва сдържан гняв.

Върна се отново в началото на материала — искаше да го прочете по-внимателно, ала се страхуваше, че Карл ще дойде всеки момент.

Почувства как изстива от ужас. Не можеше да си поеме дъх, ала не от ярост. Въздухът в кислородния апарат беше на привършване.

Доктор Неш се изправи и се огледа диво наоколо. Можеше или да изтича до съблекалнята, нарушавайки процедурите по обеззаразяване и разпространявайки смъртоносни патогени навсякъде след себе си, или да открие някакъв път до лабораторията в Ниво Четири, където имаше тръби за кислород. Първият вариант не беше чак толкова лош, колкото изглеждаше на пръв поглед, защото Перувиа се предаваше само чрез заразена кръв или други телесни течности. Но дали това бе в сила след измененията, които Карл беше направил, създавайки Перувиа Морибунди? Ако съблечеше предпазния си костюм, без да премине през камерата за обеззаразяване, означаваше да рискува живота си.

Но въздухът свършваше...

Протегна ръце към гърба си. Някои кислородни апарати имаха малка кука, наречена „резервен клапан J“. Когато човек издърпаше тази кука, апаратът осигуряваше допълнителен въздух за още три минути. Луси не беше проверила предварително кислородния апарат — беше толкова сигурна, че ще намери тръби за въздух в лабораторията. След безкрайна, изпълнена с влудяваща паника минута тя изтегли куката. Ала три минути отсрочка не беше много. Вдишвайки колкото се може по-малко въздух, доктор Неш започна да изследва помещението.

— Съмнявам се, че ще се върне тук, ако е дочула разговора ни — подчерта Маргарета, поемайки малкия стъклен съд от Карл. — Не ми е

особено приятно, че трябва да я упояваме — медицинската сестра преобърна запечатана ампула в пръстите си. — Какво е това?

— Стандартно успокоително — увери я Карл. — Всъщност Бил ѝ го предписа, когато му казах, че тази жена може да се появи и тук.

— Бих се чувствала по-добре, ако самият той дойде и ѝ сложи инжекцията със собствените си ръце.

— Разбирам те. Но доктор Милър не може да бъде навсякъде. А той наистина е загрижен за сигурността на мисията — Андерс замълча. — Постъпи така, както смяташ, че е редно.

За миг Маргарета се взря изпитателно в него.

— Моля, предайте моите благодарности на доктор Милър — изрече твърдо тя, — но предпочитам да не задържам тук този медикамент.

— Както желаш — Карл прибра ампулата в джоба на панталона си. — Тръгвам си след малко.

— Не забравяйте палтото си — Маргарета се изправи. — Ще ви изпратя до входа.

— Не е необходимо — Андерс взе орфаното палто и закрачи по коридора.

Маргарета го последва.

— Боя се, че трябва да залостя вратата с металния прът. Имали сме немалко неприятности.

Карл изруга под нос. Надяваше се тя да остане в кабинета си, а той отново да използва прохода в задната част на сградата. А сега трябваше да излиза навън в бурята и да ходи пеш до лабораторията на ОММП. При това беше с новите си леки обувки.

„Трябва да е на някое много очебийно място — пресмяташе трескаво Луси. — Карл няма никаква причина да го крие.“ Вече се задъхваше. Това бяха последните глътки кислород. Но тя продължаваше да опипва облицованите с плочки стени, търсейки нещо подобно на ключ или бутон. Нищо! „Добре. Намери контролния механизъм! Той все пак е използвал някакъв начин... отварял е някаква врата или подвижна част от стена... или каквото и да е, за да влезе в Ниво Четири.“

Доктор Неш се приближи до малкия работен стенд, опипвайки с ръце под него, стените наоколо, ниския таван. Чуваше как съскането на въздуха в шлема ѝ заглъхва и тишината ѝ напомняше, че времето ѝ изтича безвъзвратно.

Сърцето ѝ биеше лудо. Опита се да изчисли още колко време щеше да продължи да диша, преди натрупалият се въглероден двуокис да я накара да изгуби съзнание. Не ѝ оставаше много. Вече се чувстваше леко замаяна. Стисна с ръце работната маса и опита да се успокои. „Някакво копче, ключ...“ Ала не намираше нищо. Дланта ѝ не напипваше нищо... Не напипваше... Поради липсата на кислород реакциите ѝ се забавяха. Дланта ѝ губеше чувствителността си. Защо? „Ръкавиците!“ Вече беше силно замаяна. Наведе се и огледа долната повърхност на работната маса, едва успявайки да съсредоточи погледа си върху малкото метално копче в средата. „Копче. Прекрасно! Едно хубаво копче... Хайде. Хайде!“ С последни сили, Доктор Неш го натисна. Малка част от облицованата с плочки стена встрани от работната маса хлътна навътре. Зрението ѝ вече бе загубило остротата си, но Луси успя да се промъкне през отвора. Пред нея се изпречи тръба за въздух. Успя да я сграбчи и да я свърже с предпазния си костюм. Едва тогава се изправи плахо, чувствайки как свежият въздух нахлува в шлема ѝ.

Изминаха няколко минути, през които доктор Неш се съвзе достатъчно, за да огледа наоколо. Намираше се в лабораторията на Карл в Ниво Четири.

Освободи съединителя на шлема си от тръбата за въздух, премина бързо през отвора и взе черния предпазен костюм с дрехите и чантата си. След това се върна отново и се свърза с тръбата за въздух. Едва тогава блъсна с ръка подвижната част от стената, която плавно се плъзна на мястото си. Луси внимателно разгледа разположението ѝ, за да може да я намери отново, после осъзна, че това изобщо не е необходимо.

„Само да имах кислороден апарат. Щях да се върна в лабораторията на Карл и да прочета и останалата част от материала, да проверя стъклените с вирусите, които той бе скрил някъде там...“

Ала нямаше. А Карл щеше да се върне всеки момент.

„Тази вечер направих всичко, каквото можах“ — реши доктор Неш, отправяйки се към камерата за обеззаразяване. Сега най-доброто

бе да извика някого на помощ.

Изправена под душа с дезинфекционен разтвор, Луси почувства как възмущението ѝ към Карл отново пламва. ОММП я беше изпратила в Перу да се бори със смъртоносен вирус, а той беше използвал кръвните проби, за да създаде още по-зловеща болест.

„И ваксина“ — напомни си доктор Неш. — Но той не беше създал Перувиа „В“. Вирусите на това заболяване присъстваха в кръвните проби, които тя му бе изпратила.

Това беше наистина странно. Нима бе възможно вирусите на полеката разновидност на Перувиа, служеща като ваксина, да са възникнали едновременно със самата болест?"

Доктор Неш се замисли за стареца от тропическата гора и за неговата съпруга. Тя бе взела две кръвни проби — една от мъжа и една от жената. Съвсем случайно първата проба бе попаднала в ЦКПИЗ, а втората — в лабораторията на ОММП. Очевидно тези две проби бяха източника на разновидността. Доктор Неш го бе предположила още когато Тед Уайли ѝ спомена за пръв път за съществуването ѝ. Но тогава нито тя, нито Тед бяха разбрали каква е разликата между разновидността и оригинала.

Когато старецът няколко пъти бе нарекъл болестта „Сангре негра“, настоявайки, че тя е зъл дух, върнал се за втори път при хората, Луси бе приела, че той е страдал от подобно заболяване по-рано. Филовирусите бяха открити съвсем наскоро и досега бяха предизвиквали заболявания с подобни симптоми.

Но вирусът на Перувиа „В“ не беше просто филовирус, предизвикващ подобни симптоми. Той беше *същият* филовирус. И ако се бе върнал за втори път... Не, в подобно твърдение нямаше никакъв смисъл. Перувиа „В“ нямаше такива смъртоносни симптоми като оригиналната Перувиа. Старецът сигурно бе оцелял след заболяване, причинено от друг филовирус. Но ако това наистина беше така, то какво търсеше вирионът на Перувиа „В“ в кръвта му?

Процедурата с дезинфекциращия разтвор приключи и Луси напусна бързо камерата. В съблекалнята свали черния предпазен костюм и стерилните работни дрехи, облече палтото си и обу ботушите. Грабна си дамската чанта и излезе в откритата лабораторна площ.

Карл вървеше бавно по заснежената улица. Краката му бяха влажни и премръзнали, бе пъхнал ръце в джобовете на старото, прекалено малко палто, което бе взел от мисията. Снегът бе поспрял, ала вятърът духаше силно, забивайки мразовити кристалчета в очите и гърлото му. „Вече си мъртва, Луси Неш — обеща си мислено той. — Вече си мъртва!“

Тя излезе от асансьора, прекоси тичешком тъмното притихнало фоайе и отвори вратата. Мразовитият вятър едва не я изтръгна от ръцете ѝ, но Луси се пребори и забърза навън. Вратата се затръшна зад гърба ѝ, ала острият звук бързо потъна сред воя на вятъра. „Божичко, колко е студено“. Забърза на изток, все по-далеч от реката. Беше съвсем наясно къде възнамерява да отиде.

Карл зави и потърси с премръзнали пръсти картата си. Пъхна я в ключалката, но впери поглед в снега пред себе си. Следи! Това означаваше, че тя бе успяла да се измъкне, а вече знаеше всичко. Но преди колко време бе излязла? В каква посока беше поела? Отпечатъците от стъпките ѝ вече почти не се забелязваха. След една пресечка щеше съвсем да ги загуби. Положението беше безнадеждно. Андерс потрепери в тънкото палто. Обувките му бяха подгизнали. Вече не усещаше пръстите на краката си.

„Но кислородните апарати бяха почти празни. Тя не е имала време за нищо друго, освен да прочете файла с резултатите от изследванията, който бях оставил открит. Значи е научила за трите разновидности. И какво от това? Просто самостоятелни, извършвани от частно лице изследвания. Ами епидемията от туберкулоза? Просто бяха събрали бездомниците и ги бяха излекували. Нека Неш се опита да докаже, че не е било туберкулоза.“

Не, тя не беше научила всичко.“

Луси се препъваше из преспите. Пръстите на ръцете и краката ѝ се бяха вледенили, цялата трепереше. Ала умът и продължаваше

трескаво да работи върху загадката на втората разновидност.

Старецът в джунглата — той беше ключът към истината.

През изтеклите месеци тя непрекъснато напругаше паметта си, опитвайки се да си припомни подробности от срещата си с него. Той беше изрекъл няколко несвързани думи, след това бе повторил, че Сангре негра била донесена в тяхната земя от белите хора. Тогава тя прие, че старецът има предвид чужденци, хора, които не живеят в Перу. Навремето европейските изследователи и колонизатори бяха донесли в Новия свят сифилиса и грипа. Но от контакта си с Перуанските индианци Луси бе разбрала, че те приемат нещата твърде буквално. Нима бе възможно под фразата „hombres blancos“ да разбират „хора, облечени в бяло“? Лекарите? Медицински сестри? Помощен медицински персонал? Затова ли старецът бе ругал и проклинал лекарите, които се опитваха да му помогнат, а после бе избягал в джунглата?

Доктор Неш се замисли за файловете „Сангре негра“ на Карл, датирани отпреди две години. Хантавирус в Мексико? Или вирус на Перувиа в Перу?

А нима Рик не беше споменавал, че е посещавал Перу? „Да правим само фотографии и да оставяме само следите от стъпките си“ — така казваше той. „Дали обаче Рик и Карл не бяха оставили в тази земя нещо съвсем друго? Но с каква цел? Още един експеримент на Карл с живи човешки същества?“

Луси се препъна в нещо и падна в снега. „Каква е ролята на Бил Милър във всичко това? — запита се тя, опитвайки се да стане. — Какъв е той — партньор на престъпниците или обикновена пионка, която те използват за свои цели?“ Карл сигурно бе научил за интереса ѝ към мисията „Звезда на надеждата“ именно от Бил, но това все още не превръщаше доктор Милър в съучастник. Може би той просто мимоходом го бе споменал. В края на краищата Бил беше изтъкнат, високо уважаван лекар. Може би политическото му мислене бе наивно и проявяваше известна склонност да украсява с романтичен ореол примитивните култури, ала беше човек с добро сърце, твърдо решен да помага на онези, които не бяха галеници на съдбата.

Луси продължи напред олюлявайки се. Цялата трепереше. „Още пет пресечки. Само пет... Четири... Ето, вече съм близо...“ Беше ѝ толкова студено, че не можеше да мисли съвсем ясно. Толкова, толкова

студено, че вече въобще престана да мисли. „Още три пресечки... Две...“

Почти беше изгубила съзнание, когато най-сетне се изкачи по стълбището, опря се на парапета да не падне и натисна звънеца.

— Луси, за Бога! — възкликна мъжът. После протегна ръка, прегърна я и след като тя изцяло се отпусна върху него, я въведе в къщата. Свали първо шапката ѝ, после покритото със сняг палто и мокрите ръкавици.

— Изследванията на Карл... — измърмори Луси с премръзналите си устни. — Видях...

— Не говори — изрече тихо мъжът. — Първо ще те стопля — той я притисна към себе си, милвайки гърба ѝ, влажната ѝ коса.

Луси отпусна ръце върху раменете му. Поемаше топлината на неговото тяло, опряно плътно до нейното. „Сега всичко ще бъде наред... Абсолютно всичко...“

Той я целуна нежно — устните му погалиха бузата ѝ, след това врата.

— О, Луси — прошепна Бил. — Толкова се радвам, че си тук.

ГЛАВА 23

— Радвам се, че те заварвам у дома.

— Че къде на друго място да бъда? — зададе логичен въпрос Росети, хвърляйки поглед към отрупаните със сняг дървета, които се люлееха като полудели привидения зад прозореца на кухнята. Той закрепил портативния телефон под брадичката си и взел кутия бира от хладилника.

— Сам ли си?

— За съжаление, да.

— Добре.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Спести си остроумните отговори, Майк. Обаждам се, за да те предупредя. Напоследък научавам разни неща, които ме карат да мисля, че предстои да се случи нещо голямо.

— Във връзка с наркотиците? — Росети занесе бирата във всекидневната и се разположи на канапето. — Свързано е с Рене, нали?

— Не точно. Рене наистина е важна, но не чак толкова, колкото смяташ ти. Естествено, семейство Торториело я е издигнало. Старият не е глупав.

— Мислех си, че мафията не използва жени.

— Наистина не го правят. Това е нещо различно, нов момент. Ние извършихме няколко проверки благодарение на теб и ето как виждаме нещата — когато Лучано Салерно бил депортиран, той изгубил всичко, затова, когато семейство Торториело му предложило благородническа титла плюс куп пари, за да се ожени за Рене и да не им пречи, той приел. Сега кланът Торториело притежава красива италианска графиня, щедро раздаваща сексуалните си услуги. Освен това тя е и някаква далечна роднина — старият Торториело е пораснал в семейството на Рене в Сицилия — затова той е убеден, че може да ѝ има доверие.

— Но щом тя не ръководи операция, свързана с търговия на наркотици...

— О, тя е твърде ценна, за да се занимава с тази работа. Ние смятаме, че Рене служи като дискретна връзка на Клана с богатия безскрупулен мерзавец, с когото Торториело иска да прави бизнес.

— Продажба на наркотици?

— Плюс пране на пари.

— Точно това, което прави Милър?

— По малко и от двете, предполагам. Но е запланувано нещо много по-крупно. Нещо в глобален мащаб.

— Кой го е запланувал? Торториело ли?

Том се поколеба.

— Не сме сигурни, но аз не мисля, че е той. Години наред откриваме следи от различни незаконни финансови мрежи, подпомагащи тероризма в световен мащаб. Определени правителства от Средния Изток. Търговци на оръжие, които не са свързани с никаква политическа платформа. Но напоследък нещата стават по-сложни. Помниш ли терористичния удар, унищожил част от главния петролопровод на Колумбия преди няколко месеца? В нападението участваха тридесет превозни средства, около петдесет прекрасно обучени войници и поддръжници от полицейските среди.

— Да. Някакви размирници с крайно леви възгледи?

— Да, но какво следва от това. Размирниците имаха връзка с незаконната търговия на наркотици. Те отмъщаваха на правителството за програма, насочена към унищожаване на полетата, засявани с кока и се ползваха с подкрепата на хиляди дребни фермери, за които това е единственият начин да осигурят прехраната на семействата си.

— Звучи ми като кауза, която Бил Милър би подкрепил, воден от наивните си възгледи, типични за шейсетте години.

— Да, точно това е кауза, която той би подкрепил добре и финансово. Не поради крайно левите си убеждения — дори и люде, запазили възгледите си от шейсетте години, не са чак толкова наивни, че да подкрепят революция на производителите на наркотици в името на истината и любовта.

Росети се намръщи.

— Искаш да кажеш, че ако е замесен в търговията с наркотици, то собствените му интереси са отглеждането на кока да продължава.

— Да. Но аз не мисля, че Милър е толкова крупна фигура в търговията с наркотици — изрече бавно Том. — Вероятно играе на дребно, използва своите лекари като мулета, неосъзнаващи какво вършат в действителност, и така си осигурява странична печалба — допълнителен начин за събиране на финансови средства. Мен ме притеснява въпросът: с каква цел набира тези средства доктор Милър?

— За ОММП, естествено — реагира Росети изненадано.

— А какво всъщност представлява ОММП?

— Благотворителна организация, която...

— Стига, Майк! ОММП е рожба на Милър.

— И на Карл Андерс.

— Да, и на Андерс.

— Значи ти мислиш — предположи Росети, — че Милър използва наркотиците, за да събира средства, чието предназначение остава неизвестно за нас. Дидие не е знаел, че пренася хероин. И бил заловен при случайна проверка.

— Може би. А може би е открил с какво в действителност се занимава Милър, затова доктор Бил е решил да го отстрани от пътя си. Малко хероин в багажа, анонимно обаждане в Управлението за борба срещу незаконната търговия с наркотични средства, след това — отровен прах в килията. Мафията би могла да помогне в тази част от плана.

— Мислех, че Дидие се е самоубил.

— Ти също така мислиш, че ОММП е благотворителна организация.

— Значи Милър използва ОММП, за да събира средства, с които подпомага крайно леви терористични групи? Такава ли е версията ти? — Том не отговори. — Тогава къде точно е мястото на „втората разновидност“ на вируса?

— Ти трябва да ми отговориш.

— Не мога, Том — Росети се замисли за миг. — Може би Андерс играе самостоятелно. Може би Милър не е запознат с действията му. Бог ми е свидетел, не зная.

— Кой е наивникът в този случай? — Том въздъхна. — Каквото и да става в ОММП, мога да се обзаложа, че то не става без одобрението на Милър.

— Не съм сигурен. Карл Андерс...

— Забрави Карл Андерс — сръза го Том. — Андерс работи за Милър. Питал ли си се някога как Милър е получил разрешение да изгради лаборатория с Четвърто ниво? Изглежда тук има пръст ЦРУ.

— Този Милър май е опасна работа?

— Не Милър — някои негови приятели. Следата е неясна, обаче отвежда към тези кръгове.

— Но ако лабораторията действа с благословията на ЦРУ, значи Милър е на наша страна.

Том се изсмя рязко и цинично.

— На чия страна? — Майк не отговори. — Както и да е, не става дума за официално утвърдената институция, а за онова, в което се е превърнала тя в момента. Ала това няма значение. За теб е важно следното: имаме чувството, че каквото и да се случи, то ще стане скоро. Трябва да научим кога.

— Не виждам как бих могъл да направя нещо повече от онова, което върша в момента.

— Зная, зная. Просто дръж очите и ушите си широко отворени. Уведомявай ме за всичко... необичайно. Дори да ти се струва маловажно.

— Добре.

— Майк? Още нещо.

— Да?

— Пази се!

Прегърнал треперещите ѝ рамене, Бил поведе нежно Луси към всекидневната и я сложи да седне на канапето срещу камината.

— Ще ти приготвя нещо топло за пиене — предложи загрижено той.

Но тя поклати глава, хвана го за ръка и го привлече на мястото до себе си.

— Трябва да ти кажа толкова много неща. И нито едно от тях не търпи отлагане.

Започна да говори. Бузите ѝ порозовяха. Докато думите ѝ отекваха в тишината, Бил я гледаше с израз на неописуем ужас, а Луси разказваше за неотдавна обеззаразеното отделение, за тайния лабиринт между мисията и лабораторията на ОММП, за белезите по врата на

Лудия Рей, за втората лаборатория на Карл в Ниво Четири, за материала с резултатите от изследванията на Перувиа върху монитора на неговия компютър.

Когато доктор Неш завърши, ги обгърна тишина.

— Божичко, Луси! — тихо възкликна накрая Бил. — Какъв глупак съм бил! Какъв доверчив глупак!

— Трябва да затвориш лабораторията. Най-добре е веднага да се обадиш на ЦКПИЗ.

Бил поклати глава.

— Не мога да направя това.

— Трябва! Излагаш на риск целия град.

— Не мисля. Каквото и да се е случило в мисията, то вече е минало. Освен това, лабораторията е напълно самостоятелна и съвършено обезопасена. Естествено, ще отстраня Андерс. Ала няма да изложя на риск онова, което съм създал, всичките добри неща, постигнати от ОММП по света, резултатите на учените в лабораторията, включително и твоя — той замълча за секунда. — Както можеш да си представиш, никак не беше лесно да получа разрешение за изграждането на лаборатория с Ниво Четири. Беше ми необходима подкрепа, влиянието на хора от най-високопоставените среди. Същите... приятели, които тогава подкрепиха усилията ми, сега отново ще помогнат да се справим с тази бъркотия, без да вдигаме шум. Ще избегнем разгласяването на случая и това ще ни позволи да продължим благотворителната си дейност — той хвана нежно раменете ѝ и се вгледа дълбоко в очите ѝ. — Позволи ми да се справя с този проблем, Луси. Зная, че имаш приятели в ЦКПИЗ, ала не бива да им се обаждаш. Тук съм заложил прекалено много, много повече от онова, което ти е известно. Трябва да ме оставиш сам да елиминирам възникналите трудности — лицето му стана сурово. — И аз ще го сторя, повярвай ми — Луси се намръщи, ала поклати глава в знак на съгласие и Бил видимо се отпусна. — Все още ти е студено, нали? Чувствам, че трепериш. Какво ще кажеш да ти донеса някакво топло питие? Чаша какао?

— Звучи добре.

Карирано вълнено одеяло беше праметнато върху облегалката на близкото кресло. Бил я зави с него, после сложи още една цепеница в

камината. За миг остана неподвижен, наблюдавайки подскачащите пламъци.

— Връщам се веднага — обеща той и се отправи към кухнята.

Луси се сгуши под меката вълнена завивка. Ужасите, преживени през нощта, сега не ѝ изглеждаха толкова страшни, тъй като ги бе споделила с Бил. Двамата заедно щяха да сложат край на налудничавите експерименти, извършвани от Карл.

Милър скоро се върна с две чаши, от които се вдигаше пара, и Луси жадно погълна своята. Бил ѝ се усмихна.

— Вече изглеждаш по-добре — заяви той и отпи няколко глътки от какаото си.

— И се чувствам по-добре. Но скоро трябва да се прибирам у дома. Вече е късно.

— Не, това няма да стане — възрази меко Милър. — Вали все още силно, никакви превозни средства не се движат по улиците. Остани тук. Ще ти приготвя легло в една от стаите за гости.

— Но аз...

— Моля те! Сега трябва да се обадя на някои хора. След това ще направя сандвичи и ще поговорим как да се справим със създалото се положение — той се усмихна ведро. — Ти си смела млада жена, Луси Неш — потупа леко ръката ѝ. — Почивай и се стопли. Такова е предписанието на лекаря.

Горещото питие проникна във всяка клетка на тялото ѝ. Луси се обърна усмихната, видя как Бил се отправя към вратата, след това се отпусна върху възглавниците на канапето и се взря в огъня. Танцуващите пламъци я хипнотизираха. Почувства как клепачите ѝ натежават. Когато Милър се върна след десет минути, Луси вече беше заспала.

Той я погледна, наведе се и я взе на ръце. Тя измърмори нещо и се притисна до него, ала не се събуди. Носеше я нагоре по стълбището към спалнята си. Постави я внимателно на леглото, махна завивката от тялото ѝ и я захвърли към един стол. Събу ботушите и дебелите ѝ чорапи. Поколеба се. Понечи да свали полата ѝ. Луси се размърда, отвори очи и Милър незабавно спря, завивайки краката ѝ с одеялото.

— Рик...

Докторът се намръщи.

— Какво?

— Добре ли познаваш Рик? — изрече тя с променен глас.

— Холандър? Защо?

— Видях го в лабораторията... Опитваше се да прочете файловете на Карл... — клепачите ѝ потрепнаха. — ... Сигурен ли си, че може да му имаш доверие?

Бил се намръщи. „Та Холандър беше на негова страна. Беше ли това обвинение на Луси резултат от свада между любовници? Затова ли Холандър не успяваше да го уведомява за дейността ѝ напоследък? Или имаше нещо по-сериозно?“

— Луси? Събуди се — Милър хвана раменете ѝ и я разтърси, но очите ѝ останаха затворени. Силното приспивателно, което ѝ беше дал, за да пусне в ход плановете си, бе подействало бързо. Е, това нямаше никакво значение. Той знаеше кой представлява най-голяма заплаха за операцията и това със сигурност не беше Холандър.

Милър смъкна завивката, откопча ципа на полата ѝ и я свали, възхищавайки се на стройните силни крака. Погледът му се спусна към тъмния триъгълник под белите дантелени бикини. Помилва топлината му. След това стрелна поглед към лицето ѝ. Приспивателното беше достатъчно силно. Нямаше нужда да бъде предпазлив. Грубо смъкна бикините и разтвори краката ѝ, напъхвайки пръсти дълбоко в нея. Луси изстена, ала той не обърна внимание на това. Сега изцяло контролираше тялото ѝ. Нейното мнение нямаше значение.

Откопча с влажни пръсти копчетата на пуловера ѝ. След това сутиена. Захвърли ги на пода. Поемаше зърната на гърдите ѝ в устата си. Засмука, загриза, ухапа. Същевременно протегна ръка към ципа на панталона си. Чувството, че властва над нея, че притежава напълно тялото ѝ, беше толкова възбуждащо, че почти не можеше да се владее. Смъкна рязко панталоните и слиповете си, възседна я, стисна члена си в ръка и разтвори устните ѝ с него. Заспала дълбоко, жената вдигна длан да го отблъсне, но той я спря, прониквайки дълбоко в устата ѝ. „Ще те науча, любопитна кучко!“

Удоволствието му се отприщи като лавина. Рязко спря, решен да го удължи на всяка цена. Поколеба се, след това плъзна език надолу по тялото ѝ. Най-накрая проникна в нея, повдигайки бедрата ѝ, за да потъне колкото се може по-навътре. Неосъзнаваща нищо, Луси отново изстена и опита да се обърне настрани, но той я пронизваше, потъвайки все по-дълбоко в плътта ѝ, грубо, бързо, болезнено.

Притискаше я. Наказваше я. „Утре ще го усетиш! Утре ще почувстваш моята власт!“

Маймуните започнаха да вият и да клатят клетките си, когато се появи Карл. Не бяха получавали нищо за ядене от сутринта, ала мъжът в херметически затворения жълт предпазен костюм не носеше нищо, освен спринцовка и няколко пълни стъклени ампули.

Той се огледа бързо и безмилостно. Никога не ги бе харесвал особено — просто дванадесет екземпляра за изследванията, които човек, след като ги използва, трябва да изхвърли.

Маймуната в най-отдалечената клетка вляво оголи зъби срещу Карл. Тя очакваше обяда си и бе ядосана, че той закъснява. Мъжът беше бърз. Дългата игла проникна и се заби в обраслата с козина кожа. Съдържанието на спринцовката се изля в кръвта на животното. То се дръпна рязко назад, но иглата вече беше изтеглена от тялото му, а спринцовката готова за повторна инжекция. При експериментите Карл педантично сменяше иглите за всяка инжекция, но сега вече нямаше значение. Повече не се нуждаеше от тези маймуни. Милър се беше обадил по телефона и информацията, която му подаде, беше недвусмислена.

Първата инжектирана маймуна се бе отпуснала безжизнено в клетката си, а дишането ѝ беше бавно и неритмично. Андерс бързо набоде всички животни. Те бяха притихнали — страхът бе изтласкал усещането за глад.

„Опитите не бяха успешни“ — помисли си Карл. Не му се бе удало да зарази маймуните с Перувиа, макар че в кръвните им проби бе открил наличие на вирусни антители. Нито пък бе успял да предаде варианта на Перувиа, от която страдаха маймуните, на човешки същества. Съвсем не беше изненадан от това, защото всички изследвания доказваха едно: кръвоизливите, придружени с висока температура у маймуните, не можеха да се предават на хора. Но все пак се бе надявал...

Последната маймуна потрепери и след секунда застина съвсем неподвижна. Андерс пъкна една дълга пръчка през железните решетки и я блъсна в гърба. Никаква реакция. Внимателно отключи клетките и

започна да измъква мъртвите животни и да ги мята в големите чували. Предстоеше процедурата по обеззаразяване.

— Луси? Не знаех дали да те събудям. Но часът е вече почти единадесет.

Луси изплува от тежкия сън и видя пред себе си Бил Милър, облечен в официален костюм, застанал до леко откренатата врата. Чувстваше се уморена.

— Какво каза? Колко е часът?

— Единадесет без десет — Бил ѝ се усмихна сърдечно. — Когато пристигнах със сандвичите, ти беше заспала на канапето. Сигурно си била изтощена.

Тя се надигна в леглото и се огледа.

— Къде съм?

— В една от стаите за гости. Боя се, че дрехите ти са малко смачкани. Помислих, че не е редно да те събличам, затова те оставих да спиш с тях. С изключение на ботушите, разбира се. Би ли искала нещо за закуска?

Изведнъж осъзнала, че часът наистина е единадесет, Луси отметна завивката.

— Трябва да отида в болницата!

— Първо провери телефонния си секретар. Всичко е объркано от тази буря.

— Все още ли вали?

— Не, спря призори. Небето се изяснява. Но улицата... — Луси се изправи, олюлявайки се леко. — Добре ли си?

— Леко замаяна — тя намери ботушите си до леглото и започна да се обува. — Малко кафе ще ми помогне.

— Ще ти го донеса.

— О, благодаря. Ще слеза долу.

— Както искаш. До леглото ти има телефон, ако желаеш да се обадиш.

Луси протегна ръка към слушалката, при което лицето ѝ се изкриви в мъчителна гримаса — беше почувствала тъпа болка в корема. „Сигурно съм разтегнала някой мускул, когато снощи паднах в онези пресли“ — помисли си тя, макар че болката бе по-различна.

През нощта полата ѝ се беше завъртяла, Луси я оправи, позаглади гънките и взе телефона, за да набере номера на болницата.

Бил ядеше препечена филия в трапезарията.

— Мед или сладко от портокали? — попита той, когато доктор Неш се появи.

— Нищо, благодаря — тя внимателно се отпусна на стола срещу него. Тъпата болка в корема ѝ я тревожеше. В тоалетната беше открила кърваво петно върху бикините си. — Трябва да тръгвам. В болницата не достигат хора.

— О? — Бил внимателно наля кафе в чашата пред нея. — Кен Уелш е оставил около хиляда съобщения на телефонния ми секретар. Искане да отлетя за Бряг на слоновата кост днес. — Уелш беше служител в ОММП, отговарящ за различните мисии в чужбина. — Не виждам как бих могла, ала ако е Перувиа...

Изразът на Бил разкриваше силна изненада.

— Перувиа? В Африка?

— Така казва Уелш. Поне така е написано в медицинския доклад, който е получил.

— Божичко, Луси! Трябва да отидеш!

— Не мога, Бил.

— Два-три дни, най-много — той замълча, замислен дълбоко. — Днес е петък... Осигуряваме ти обратен полет в понеделник. Така става ли? Моля те, Луси! Не бихме могли да изпратим никой друг, никой друг не е работил с Перувиа и не разполага с разрешително за този вид патогени.

Луси поклати глава.

— Невъзможно. Нима мислиш, че аз не искам да отида? Ако заболяването наистина се окаже Перувиа, ще станем свидетели на забележително откритие. Ала не виждам как...

— Обади се в болницата. Виж какво можеш да направиш — Бил замълча за секунда. — И без това е добре да се махнеш оттук за известно време.

— Какво искаш да кажеш?

— Не мисля, че Карл Андерс ще бъде особено благосклонен, след изминалата нощ.

— Аз имах намерение да го посетя.

— Този човек вече веднъж те заплаши. Сама го сподели с мен. Сега той е много по-опасен.

— Той е опасен за всички нас.

— Да, но аз зная как да се справя с него. Трябва да напуснеш града за известно време — ако не в името на собствената си безопасност, то поне заради проекта „Перувиа“.

— Не зная... Дори и да се съглася да замина, днес едва ли ще има полети.

— Една от пистите на летище „Кенеди“ действа, научих го от сутрешните новини. Мога да уредя да те закараме с хеликоптер до терминала край Ийст Ривър. Той се намира на няколко пресечки отгук.

— Но аз трябва да си приготвя багажа...

— Ще извикам кола да те закара до вас. Шофьорът ще почака, докато подредиш куфара си, след това ще те отведе до пистата, откъдето ще излети хеликоптерът. В колко часа има полет до Бряг на слоновата кост?

— Не зная.

Бил стана.

— Ти закуси — рече той енергично. — Аз ще се обадя на Кен и ще уредя всичко.

— Никога не съм бягала от трудностите... — Луси се намръщи.

— Но ти не бягаш от нищо — настоя Бил. — Боя се, че когато се върнеш тук в понеделник вечер, те няма да бъдат никак по-малки.

— Предполагам. А ако заболяването наистина е Перувиа...

— Тогава ти наистина трябва да бъдеш там.

— В такъв случай се налага да побързам — вече бе взела решение. — Ще се обадя до болницата и... — „И на Рик“. Бяха се уговорили да вечерят заедно днес. Това беше част от плана ѝ да разбере какво всъщност възнамерява да предприеме той. — ... да анулирам някои посещения — добави тя неубедително на глас.

— Аз ще използвам телефона в кабинета. За теб оставям този тук. — Бил спря до нея и докосна бузата ѝ. — Така ще бъде най-добре, Луси. За всички.

„Наистина е удивително какво могат да направят парите“ — мислеше си Луси, докато луксозният черен Линкълн преодоляваше преспите по улиците. Хеликоптерът вече я очакваше. Самолетният ѝ билет бе резервиран, дори администрацията в болницата подкрепи

пътуването ѝ, а като се вземе предвид, че в момента квалифицираният медицински персонал не достигаше, този факт си бе едно малко чудо. Болката в корема ѝ бе утихнала, а силното кафе — прояснило мислите ѝ. Колата спря и Луси изскочи от нея, усещайки как я обзема възбудата от предстоящото заминаване.

Помаха с ръка на портиера, прекоси тичешком фойето, преравайки мислено дрехите в гардероба си. Един голям куфар щеше да ѝ бъде достатъчен. Нали отиваше само за три дни и през по-голямата част от времето щеше да бъде с лекарска престилка или предпазен костюм.

Прибра се у дома и бързо съблече дрехите си, захвърляйки ги върху леглото, само за около минута взе душ. Сложи си джинси и лека блуза, взе паспорта и шофьорската си книжка и започна да подрежда нещата си в куфара.

Във въздуха се носеше усещане за празник. Училищата бяха затворени, децата се спускаха по корем върху покривите на заснежените автомобили или се замеряха със снежни топки. Много магазини изглеждат също бяха обявили „снежен ден“. Хората крачеха тежко из преспите в търсене на някоя бакалия, където млякото все още не е свършило.

Рик погледна часовника си на влизане в сградата с офисите на ОММП. Разходката пеш от лабораторията до центъра на града му бе отнела почти цял час. Служителят на рецепцията все още не беше пристигнал на работа, затова Рик обиколи, разпитвайки малобройния персонал накъде трябва да върви.

— Той ще приключи след малко — обясни Алиша и се изправи. — Да ви направя ли кафе?

— С удоволствие ще приема — секретарката изчезна, а Рик се разположи в креслото срещу бюрото ѝ. Той разглеждаше небрежно вестниците на масичката, когато тя се появи с чаша димяща ароматна течност в ръка.

— Мисля, че ще ви бъде по-удобно в приемната — изрече Алиша студено, подавайки му кафето.

— Хм... добре. Благодаря — изпаднал в неловко положение, Рик взе чашата и тъкмо понечи да тръгне, когато микрофонът звънна.

— Нека Холандър влезе — прозвуча гласът на Бил.

Рик пое в обратната посока, премина бързо край Алиша, която бе стиснала недружелюбно устни, и влезе в личния кабинет на доктор Милър.

— Затвори вратата — нареди му той, седнал на бюрото зад компютъра си. С периферното си зрение Рик забеляза как изкарва една дискета с яркозелен етикет и я пъхва светкавично между някакви листа.

— Мислех, че сме се разбрали — започна без всякакво предисловие Милър, ставайки от мястото си.

— Да.

— Тогава защо не научих, че Луси все още се занимава с престъплението на Жан-Пиер? Защо не ми каза за бележника на Дидие?

Рик положи огромни усилия да изглежда изненадан.

— Какъв бележник?!

— Не ме заблуждавай, Холандър!

— Кълна се, Бил, не ми е казвала нищо. Аз нямам никаква причина да го скривам от тебе. И двамата искаме едно и също — да защитим Луси от самата нея, нали? — Рик се поколеба. — Истината е, че между нас се получи...

— Свада между любовници?

— Да, нещо от тоя сорт.

— За какво?

— Хайде, Бил. Не мога да ти го кажа.

Милър се изправи, приближи се до прозореца, после се обърна.

— Луси ми разкри, че си се опитвал да проникнеш в компютъра на Карл.

— Какво?

— Заяви, че те е видяла. Попита ме дали наистина ти вярвам.

— Божичко — Рик поклати тъжно глава, ала мислите му летяха с бясна скорост. „Как да се справя с това положение“ — питаше се трескаво той. — Ревността е ужасно нещо — изрече накрая на глас.

Бил го наблюдаваше внимателно.

— Продължавай!

Рик въздъхна.

— Тя откри, че се срещам с Рене.

— Мисля, че ти казах да прекъснеш тази връзка.

— Направих го... Всъщност опитах се. Рене продължи да се обажда в апартамента ми, непрекъснато оставяше съобщение на телефонния ми секретар. Луси чу едно от тях. По дяволите, знаеш каква е Рене!

— Значи Луси съсипва репутацията ти, защото те ревнува от жена, с която някога си се срещал?

— „Срещал“ не е точната дума...

— Луси не би постъпила по този начин.

— Една влюбена жена... — започна Рик, но Бил махна нетърпеливо с ръка.

— Честно казано, това вече няма значение.

— Какво искаш да кажеш? Виж, днес ще вечерям с нея. Сигурен съм, че ще успея да загладя нещата. Все още работя в твоя полза.

Милър се отпусна в креслото срещу Рик.

— Няма нужда „да работиш в моя полза“. Отказах се да защитавам Луси Неш.

— Но защо?

Бил сви безпомощно рамене.

— Направих всичко, каквото можах. Тя е голямо момиче. Нека сама избира. Впрочем, едно от нещата, които желае да предприеме, е да се откаже от работата си в лабораторията на ОММП. И то незабавно. Няма да се върне отново там.

— Няма да се върне ли? Но нейните експерименти...

— Ще ги продължи някой друг. И без друго обмислям възможността да преустановя изследванията, свързани с Перувиа.

— Просто не мога да повярвам, че така изведнъж ѝ е хрумнало да напусне. И какви са основанията ѝ?

— Можеш да я питаш довечера. Нали спомена, че ще вечеряте заедно. Предполагам, че ще ти обясни колко много е заета напоследък и как силите ѝ не достигат. Иска да се посвети на клиничната практика. Сподели с мен, че тя винаги я е привличала, особено сега след смъртта на Жан-Пиер.

— Каква връзка има смъртта на Жан-Пиер с желанието ѝ да посвети по-голямата част от времето си на клиничната практика?

— Самият аз си зададох този въпрос. Е, сигурен съм, че искаш час по-скоро да се завърнеш в лабораторията — Рик стана и Бил го

изпрати до вратата. — Много се радвам, че си поприказвахме. Наистина се чувствам по-спокоен, научавайки, че обвиненията на Луси в предателство от твоя страна се дължат на ревността ѝ. Винаги съм изпитвал най-дълбоко уважение към работата ти.

— И аз към твоята — изричаше Рик, докато вратата се затваряше зад гърба му. Той се поколеба, обърна се назад и безшумно я откряна — съвсем, съвсем мъничко. Приблужи око до тясната пролука, видя как Бил сядва в креслото пред бюрото си, след това заравя пръсти в снопа от листа и измъква дискетата с яркозелен етикет. За миг вдигна глава, сякаш усетил погледа на Рик, после с потаен жест пхна дискетата във флопи устройството на компютъра.

„Тя няма да се връща повече в лабораторията“ — през цялото време, докато се придвижваше през центъра на града, думите на Бил отекваха в съзнанието му. Кога Луси бе взела такова решение? Защо не му беше казала? Може би възнамеряваше да го стори тази вечер? Прекоси бързо приемната и влезе в лабораторията си. Лампата на телефонния му секретар светеше.

Натисна копчето и до слуха му долетя гласът ѝ. Отменяше срещата им за вечеря. Загрижеността му нарастваше с всяка изминала минута. Луси му съобщаваше, че изненадващо отлита за Бряг на слоновата кост, за да подпомогне медицински екип в борбата му с епидемия, която може би е свързана по някакъв начин с Перувиа. Беше добавила, че ще се върне в понеделник вечерта и ще се видят през следващата седмица.

Рик имаше чувството, че са го измамил за нещо, ала нямаше представа какво е то.

„Луси няма да се върне“ — повтори безмълвно той. Няма да се върне в лабораторията. Отлетяла е за Африка и няма да се върне. „По дяволите — помисли си Холандър. — Та тя въобще няма да се върне повече тук!“ Той сграбчи телефона и започна трескаво да набира нейния номер.

Луси остави големия куфар в коридора. Тъкмо заключваше външната врата на апартамента си, когато телефонът иззвъня. Дали да вдигне? Хвърли поглед към часовника си. „Нямам никакво време.

Телефонният секретар ще запише съобщението.“ Взе куфара си и изтича към асансьора.

ГЛАВА 24

— Ти ми каза, че нито един не е оцелял.

— Допуснах грешка. Но...

— Млъкни, Карл — лицето на Бил Милър беше потъмняло от гняв. Андерс беше виновен за това, шефът на ОММП да свиква в петък вечер спешно съвещание в тайната зала в сградата на фирмата „Крал Банан“. Андерс беше виновен за това, че Луси се бе добрала до толкова поверителна информация и сега Милър отново се нуждаеше от помощта на Торториело. — Щом двама човека са останали живи след опитите със Сангре негра преди две години — продължи той, — може би са оцелели и други.

— И какво от това? Никой не знае...

— Никой не е знаел до неотдавна — изръмжа Бил.

— Не, това не ѝ е известно — настоя Карл. — В доклада, който е видяла в компютъра ми, не се споменава нищо за експериментите преди две години.

— И си въобразяваш, че няма да се досети? Две от кръвните проби, които Неш изпрати от Перу, съдържаха вириона на Перувиа „В“ — и това беше ужасно. Но да отричаш, че подобен вирион съществува и да изпратиш едната от кръвните проби в ЦКПИЗ, това е... Божичко! — Бил се отпусна тежко в креслото. — Ако не бях успял да уредя прекратяването на финансовите средства за опитите на Тед Уайли... — той поклати глава с отвращение. „Нито един не е оцелял“ — така ми докладва ти. „Всички са мъртви. Видях телата им със собствените си очи“. — Милър хвърли свиреп поглед към Андерс. — Навсякъде съм заобиколен от глупаци!

— Слушай, Бил. Имаме дяволски късмет, че някои от пациентите са оцелели. Ако онези индианци не бяха дошли в изследователската станция да бъдат лекувани от треската, никога нямаше да открием Перувиа „В“. Нямаше да разберем, че Сангре негра е претърпяла спонтанна мутация в телата им, както се случи с Ебола и онези маймуни в Ресън, Вирджиния през 1989 година.

— Всичко това ми е известно — прекъсна го нетърпеливо Бил.
— Работата е там, че ти...

Ала Карл вече бе набрал скорост.

— Работата е там, че без тези двамата оцелели никога нямаше да узнаем, че Перувиа „В“ съществува, нито пък щяхме да открием, че може да служи като ваксина. По дяволите, опитах се да предизвикам същата мутация в лабораторията с животните, но не успях. Ужасно съм благодарен, че онези двамата са оцелели. Би трябвало и ти.

— Недей да ме поучаваш — извика гневно Бил. — Благодарение на теб всичко, което бяхме постигнали през тези години, щеше да отиде на боклука. Ако Луси не беше дошла при мен снощи... — той стана, прекоси вдървено цялото помещение, след това се обърна и отново закрачи нервно. — Преследвал си я в онази проклета мисия, позволил си ѝ да открие лабораторията, отделението за инжектирани с Морибунди... Както и да е, сега ще се справя с нея.

Разнесе се остър звън. Бил се овладя и докосна контролния ключ, който управляваше тайната подвижна част от стената. Тя се отвори и през пролуката влезе Рене, следвана от неколцина мъже. Бил им посочи креслата около масата, но самият той остана прав.

— Неприятности ли имаме? — попита Рене.

— Нищо особено — заяви твърдо Бил. — Ала ще ни бъде необходима помощта на твоите хора. Както обикновено, ще платим добре.

— Казах на Торториело, че никак не е умно — подхвана тя, събличайки тежкото си вълнено палто, — да работи с аматьори.

— Глупости — възрази остро Бил. — Всичко вървеше прекрасно до ареста на Дидие. Вие трябваше да се постараете подобно нещо никога да не се случва — той я изгледа свирепо.

Рене сви рамене.

— Изглежда, че митническите агенти са получили сигнал от някакъв собственик на художествена галерия. Казал им нещо във връзка с незаконно внесени в страната произведения на изкуството. Тъкмо това са търсили, когато са се натъкнали на хероина. По никакъв начин не бе възможно да го предвидим. Имаш ли нещо за пиене тук?

— Знаеш, че нямам.

— Жалко. Както и да е, ние се погрижихме за Дидие в затвора. Той не получи никаква възможност да се защити. За Бено Станислас

също се погрижихме — малък подарък за вас от моя шеф.

— Бено... — лицето на Бил светна. — Търговецът, пласирацц стоката на Дидие?

— Да. Бено смятал, че Дидие го мами — поне така е казал на нашите хора. Той и онзи тъпак изложиха на риск цялата операция. Мисля, че вече трябва да я прекратим.

— Може би имаш право — съгласи се Бил и седна на креслото срещу нея. — Ще обсъдим предложението ти, след като се погрижите и за Луси Неш.

По лицето на Рене пропълзя ленивата котешка усмивка.

— Какво искаш да й направя? — измърка тя. — Ти искаш ли да гледаш?

— Искам да я убиеш, Рене. И не желая да гледам как го правиш. Тялото на Рене се изопна.

— Аз не убивам.

— Разбира се. Но хората ти го правят. — Рене се намръщи. — Луси е била любовница на Жан-Пиер, значи ще се справим с нея по същия начин, както с Жан.

— Хероин?

— Да. ОММП вече я изпрати в Бряг на слоновата кост.

— Бряг на слоновата кост ли? — повтори Карл. — Какво има там?

— Малария, както обикновено — отвърна лаконично Бил. — Но накарах Кен Уелш да й каже, че може би става дума за Перувиа.

— Тя веднага ще разбере — възрази Карл. — Ще заподозре, че... Бил вдигна рамене.

— Докладите от далечните страни невинаги са точни. А и вече няма значение какво подозира тя. Когато се приземи на летище „Кенеди“, някой вече ще е подал сигнал до митническите власти, основавайки се на връзката ѝ с Дидие в миналото. Багажът ѝ най-щателно ще бъде претърсен. Ще открият хероин. Когато властите ме разпитат по случая, аз неохотно ще призная, че напоследък доктор Неш ме е молила да участва по-често в мисии извън страната — очевидно е целяла да продължи престъпната дейност на Дидие. Бележникът му също ще бъде намерен сред вещите ѝ.

— Но тя ще отрече всичко — възрази Карл. — Ще им каже за моите изследвания и...

— Какво? — обърна се Рене към него.

— Няма да успее да изрече и едно смислено изречение, уверявам те — бързо я успокои Бил, хвърляйки свиреп поглед към Андерс. — А след като веднъж я арестуват, твоите хора — Милър отново се обърна към Рене, — ще постъпят с нея така, както постъпиха с Дидие.

— Това може да се окаже трудно — изрече бавно Рене. — Връзките ни в женския затвор не са толкова добри.

— Е, все ще се справите някак — отбеляза нетърпеливо Бил. — Това е важно и за двете организации. Ще ти съобщя номера на полета, с който се връща Луси, и часа на кацане.

— Тази операция ще струва много скъпо — предупреди го Рене.

— Разбира се — съгласи се сухо Бил.

Рене се намръщи.

— И все пак не разбирам за какво говореше Карл преди малко... Спомена за някакви свои изследвания?

— Не се тревожи за това — отговори й спокойно Бил. — Просто вътрешни дразги. Луси работеше в лабораторията на ОММП, а пък Карл й показва твърде недвусмислено, че не се нуждае от нея.

— Разбирам. Ами Рик Холандър? Все още ли шпионира Луси. Или вече мога да си го получа обратно? — усмивката й беше ленива и нагла. Графинята открито заявяваше на Бил, че всъщност не се нуждае от разрешението му.

— Нека първо отстраним Луси, пък след това прави с него каквото искаш — отговори й Бил мрачно усмихнат, припомняйки си разговора, който бе водил наскоро с Рик. „Свада между любовници ли? Още малко работа за момчетата на господин Торториело, когато му дойде времето.“ — Благодаря ви, че се присъединихте към нас, графиньо — изрече шефът на ОММП и заобиколи масата, за да й целуне ръка. Останалите също се изправиха, изчаквайки Рене да облече палтото си. Бил отвори подвижната част от стената и през пролуката нахлу спарен студен въздух. — Господа, бихте ли останали още няколко минути? — добави той, когато Рене излезе в тъмния коридор. — Просто трябва да разгледаме някои финансови въпроси — допълни, защото графинята се обърна и впери въпросителен поглед в него. Тя кимна и се отдалечи. Бил затвори стената зад гърба й, направи знак на мъжете отново да заемат местата си и усмивката изчезна от лицето му. — Бяха направени глупави грешки — заговори строго той.

— Това, че въоръжихме бунтовниците в Колумбия, беше приемлив ход, но кой допусна да взривяват петролопровод? Глупаво, глупаво! Никога не съм ви упълномощавал да им давате такова право — Милър изгледа сърдито присъстващите. — Край на глупавите грешки! Не можем да си ги позволяваме, не и когато се намираме толкова близо до целта — очите му блеснаха с фанатичен плам. — Мечтата ни скоро ще стане реалност, господа. Ще създаден нов световен ред. Единственото, което остава да постигнем, е да усъвършенстваме предаването на вируса между човешки същества по въздушен път — шефът на ОММП се намръщи към Карл.

— Аз мислех... — започна Андерс, след това замълча, преглътна и отново заговори: — Успях да предизвикам мутация в разновидността на вируса при човекоподобните маймуни. В този случай заболяването наистина може да се предава по въздуха, но не и между хора. Това понякога се случва и...

— Не искаме да ни занимаваш с неуспехите си — прекъсна го Бил. — Кога ще бъдеш в състояние да ни уведомиш, че си успял?

— Не съм сигурен. Скоро — добави бързо той, забелязвайки, че лицето на Бил потъмнява.

— Това ме тревожи — отбеляза мъжът от дясната страна на Карл. — Още колко ще трябва да чакаме? Хората ми вложиха много пари в тази операция — имаше силен чужд акцент. — Те искат действие. Ами ако се окаже, че предаването на болестта по въздушен път е невъзможно?

— Тогава ще действаме с онова, което вече имаме на разположение — заяви уверено Бил. — Ефективността ще бъде почти същата. Заразяване по въздушен път е идеалният вариант, но не е задължително да го използваме. Повярвайте ми, можем да накараме света да чуе думите ни и с онова, което държим в ръцете си днес — той огледа свирепо хората около масата. — Обещавам ви, че светът ще чуе какво му заповядваме. И ще се подчини.

— Божичко, Том! Опитвам да се свържа с теб цял следобед!

— Трябваше да присъствам на сто заседания. Да няма нещо лошо?

— Хората на ОММП току-що са изпратили Луси Неш в Африка.

— Какво от това? И по-рано е участвала в медицински мисии.

— Да, но този път имам някакво лошо предчувствие. Всичко стана така внезапно. Мисля, че тя може би е научила нещо и те са запланували да я неутрализират.

— В Африка? — особените нотки в гласа на Том даваха да се разбере, че той има съмнения.

— А защо не? Може да го направят по време на полета. Или на връщане. Трябва да я изтеглиш по някакъв начин.

— Да я изтегля ли? Та тя не участва в операцията!

— Как да не участва, по дяволите? Та тя е затънала чак до...

— Зная какво имаш предвид. Но не аз съм я вербувал, разбираш ли? Луси Неш е цивилно лице.

— Но тя е в опасност! Не можеш ли да я арестуващ, за да я защитиш? Или нещо от тоя род?

— И да проваля цялата операция. Добър план — Том въздъхна.

— Виж, Майк, засега имаме само смътни съмнения и никакви доказателства, че Милър и ОММП не са в действителност такива, каквито изглеждат.

— Но ти знаеш... — настоя Росети.

— Подозирам... — поправи го Том. — Вече сме близо до целта. Както ти казах, предстои да се случи нещо голямо. Не мога да си позволя да събудя подозренията на Милър точно сега. И ако наистина са изпратили Неш в Африка, заради нещо, което тя е научила, намесата ни би била абсолютно неудачна.

— Но не и за нея. Не можеш ли да я проследиш чрез посолството ни в Бряг на слоновата кост?

— Да я проследя ли? Нима предлагаш да изпратя човек, който непрекъснато да върви по петите ѝ в джунглата и да стои неизменно до нея, докато тя лекува хората? Дори ако този план беше осъществим — а той не е — не мислиш ли, че прекалено бие на очи? — Том замълча за миг. — Дай ми номерата на полетите, с които Неш ще лети до Африка и обратно, а ние ще проверим дали е пристигнала, където трябва, и дали си е тръгнала навреме.

— Не ги зная. Но се прибира в понеделник.

Том въздъхна.

— Ще видим какво можем да направим, макар и все още да не съм убеден, че тя е част от онова, което предстои да се случи. Зная,

зная — добави бързо той, когато Росети понечи да го прекъсне. — Не си съгласен с мен. Дори да приемем, че ти имаш право, а аз греша, пак повтарям — не съм готов да предприема дори най-дребното нещо, което би изложило на риск операцията. И ако ти не съумееш да ми представиш доказателство, че животът на Луси Неш е в опасност, тя трябва да се справи с положението без чужда помощ.

ГЛАВА 25

Луси се клатушкаташе напред-назад върху твърдата разнебитена седалка на таксито, вдишвайки топлия аромат на влажна растителност. Вече за хиляден път се питаше защо, по дяволите, я бяха изпратили тук. Как е възможно опитен фелдшер да обърка симптомите на малария с тези на неизвестен филовирус? Защо Кен Уелш беше проявил такова нетърпение, та дори не бе изчакал да изследват кръвните проби. И защо, ако наистина бе съществувала сериозна възможност епидемията да е предизвикана от вируса Перувиа, я изпратиха сама, без опитен персонал, обучен да работи в условията на биохимическа опасност? Изминалите три дни бяха чиста загуба на време. Беше уморена. Имаше чувството, че са злоупотребили с доверието ѝ. Плати на шофьора, взе чантата си и влезе в сградата на летището, изпълнена с нетърпение да си тръгне по-скоро оттук.

— Доктор Неш? — Луси спря и се обърна. Около тридесет и пет годишен невзрачен мъж с гъсти белезникави мустаци бе застанал до нея. — Отново се срещаме — каза той, усмихна се и ѝ подаде месестата си длан. — Аз съм Джак Мак Налти, помните ли ме? — Луси се намръщи. Изглеждаше ѝ познат, ала не можеше да си спомни къде го беше виждала. — Летище „Маяруна“. Миналата година през ноември.

Лицето на Луси светна.

— Да, разбира се. Вие сте представителят на ОММП в Южна Америка.

— Бях. Сега съм представител на организацията в Африка. — Той се поколеба. Съжалявам за неприятната история с доктор Дидие. Противно. — Луси кимна, ала не каза нищо. Представителят на ОММП хвърли поглед към куфара в ръката ѝ. — Къде е останалият ви багаж?

— Нося само това. Бях за малко тук.

— Позволете ми да го занеса на гишето за регистрация. Просто ми дайте билета си и...

— Не е необходимо — заяви Луси.

— О, ОММП е организация, която се грижи за своите членове — отбеляза Мак Налти и ѝ намигна дружелюбно. — Освен това опашката е ужасно дълга — той посочи към тълпата, която напираше към гишето. — Вие само си намерете някъде място, а аз ще се погрижа за всичко.

— Благодаря — Луси напипа самолетния билет в чантата си и му го подаде.

— Ще трябва да взема и куфара. — Мак Налти протегна ръка.

— Няма да го регистрирам. Ще го взема със себе си на борда — беше категорична Луси.

Мъжът се поколеба.

— Напоследък проверяват и ръчния багаж. Не се тревожете, ще ви го върна.

Тя остави куфара си и представителят на ОММП го взе.

— Седнете тук — предложи ѝ той. — Така ще зная къде мога да ви намеря. О, да ви донеса ли нещо за пиене? Газирана вода? Кафе?

— Предпочитам газирана вода, благодаря.

— Ще ви донеса или в метална кутия, или в запечатана бутилка — той кимна одобрително. — Умен избор в тази част на света.

Луси проследи с поглед как изчезва в тълпата, после се отправи към редицата оранжеви пластмасови столове, които ѝ бе показал Мак Налти, и се отпусна на един от тях. Летището „Маяруна“. Толкова много неща се бяха случили от оная дъждовна сутрин и нито едно хубаво. В паметта ѝ изплуваха седмиците с Жан-Пиер в Перу, припомни си и раздялата на летището. „В багажа ми има нещо за тебе“ — беше ѝ казал той. Две грозни статуи и шест килограма хероин. Много ти благодаря, Жан.

— Съжалявам, че се забавих толкова много — Мак Налти се отпусна на стола до нея. — Ето куфара ви — здрав и непокътнат. Билетът ви е върху него. Купих ви кока-кола, надявам се, че ще подобрите избора ми.

— Благодаря — каза тя, леко изненадана, че той беше отворил кутията и бе напъхал сламката вътре.

— Пълно обслужване — обясни Мак Налти, забелязвайки изражението ѝ. — Имате на разположение още двадесет минути. —

Той отпусна гръб върху облегалката на стола и се протегна. — Очаквате ли с нетърпение да се приберете у дома?

— Да. Честно казано, не зная защо въобще идвах тук. Сигурно разполагате с местни специалисти, които биха могли да се справят с епидемия от малария.

— Малария? Това ли било? Боя се, че не разбирам особено от медицина. Аз просто посрещам и изпращам лекарите доброволци. — Той я погледна. — Пийте.

Луси пое малка глътка от питието. Беше топло и много силно газирано.

— Харесва ли ви Бряг на слоновата кост? — попита тя. — Сигурно промяната от Южна Америка е твърде голяма.

— И да, и не. Всички летища в света си приличат.

— От време на време може би живеете и извън летището?

— О, да. Всъщност обичам да пътувам, да посещавам нови интересни места. Пораснах във Вирджиния. Хубав край, ала прекалено тих за моя вкус. Баща ми предложи да се присъединя към ОММП. Той беше стар приятел на Бил Милър.

Луси изведнъж си спомни разговора, който бе водила с Бил след смъртта на Жан-Пиер. Тогава тя бе предположила, че Джак е поставил хероина в куфара на Жан-Пиер, а Милър я бе уверил, че подобно нещо е невъзможно. Бе споменал, че бащата на Джак е работил в Лангли. Никой не използваше това име, ако нямаше предвид ЦРУ. Защо тогава бе сметнала, че е маловажна подробност? Може би синът също е бил агент в миналото? Тя се намръщи.

— Къде другаде са ви изпращали от ОММП? — попита Луси, опитвайки се да си придаде небрежност, въпреки обезпокояващите мисли, които кръжаха в ума ѝ.

Мак Налти се замисли.

— Работил съм предимно в Южна Америка. О, бях една година и в Турция, но оттогава мина много време. Защо не допиете питието си? Тогава ще можем да минем през изхода, за да се качите на борда на самолета.

— Нима ще дойдете с мен?

— Пълно обслужване! — Луси успя да се усмихне.

— Добре, да вървим.

— Х-м-м... по-добре първо изпийте питието си. Не мисля, че ще ви позволят да пренесете стоманената кутия през пропуската.

— Наистина ли? — Луси вдигна металната кутия. — Наздраве — тя стисна сламката между устните си и го погледна. Мъжът бе вперил очи в кутията от кока-кола.

— Хайде, обърнете я с дъното нагоре!

Луси не успя да преглътне и замръзна. „Колко си глупава. Глупава, глупава!“ Заля я студена бяла вълна от страх. Остави сламката и му подаде кутията.

— Бихте ли задържали питието ми, моля? — опитваше се да запази спокойния лек характер на разговора. — Трябва да отида до тоалетната — Луси взе куфара си и бързо се обърна, за да скрие лицето си от Джак.

— Оставете багажа при мен — извика ѝ той, ала доктор Неш не му обърна внимание.

Влезе в дамската тоалетна, затвори се в една кабина и започна трескаво да претърсва багажа си. Нищо. Облегна гръб в металната стена, вцепенена от ужас. „И аз отидох за помощ тъкмо при него. Разказах му всичко. Спах в проклетата му къща. Облекчих работата му.“ Когато погледна часовника си, ръцете ѝ трепереха. Времето изтичаше. Наведе се и извади всичко от куфара си, трупайки дрехите върху влажния мръсен под. Опипа страничните стени, после дъното и изведнъж почувства как подплатата поддава. В единия край ръбът на плата беше леко увиснал, а отдолу изглеждаше лепкав. Луси го дръпна. Беше залепен върху парче корав картон, създаващ впечатление, че тъкмо това е дъното на куфара. Лепилото все още не се беше втвърдило. Това фалшиво дъно беше залепено над... Над какво? Луси бързо дръпна картоната. Той се отмести с лекота, разкривайки пространство около два инча. Натъпкано с пет пластмасови торбички бял прах.

Луси бързо извади едната торбичка, вдигна я над тоалетната чиния и разкъса найлона с нокти. Съдържанието се изсипа и Луси пусна водата. Изпразни и следващата торбичка. Отново пусна водата. Постъпи по същия начин ѝ с третата. Накрая събра петте празни найлонови плика, хвърли ги в тоалетната чиния и отново пусна водата. После отиде до мивката, изми си ръцете, напои няколко салфетки с вода и избърса дъното на куфара. Когато то бе напълно чисто и сухо,

доктор Неш събра дрехите си, подреди ги отново и напусна тоалетната, напъхвайки фалшивото дъно в един контейнер за смет до вратата.

Мак Налти крачеше напред-назад пред тоалетната и все още държеше кутията с кока-кола в ръка.

— Добре ли сте? — попита той, взирайки се внимателно в лицето ѝ. — Изглеждате някак особено.

— Стомашно разстройство — обясни лаконично Луси. — Накъде е изходът?

— Натам — той ѝ подаде кутията с безалкохолното питие. — Кока-кола е прекрасно средство за болен стомах.

— Да, наистина — Луси взе кутията, всмука толкова, че течността да изпълни сламката и запуши върха ѝ с език. Мак Налти забеляза, че жената преглъща, кимна и се усмихна.

— Това ще ви оправи — одобри той. — Ще видите.

— Вече наистина се чувствам по-добре — отговори му доктор Неш и изхвърли кутията. Замисли се какви симптоми да симулира. Интересно след колко време Мак Налти очакваше те да се проявят. Ала вече стигнаха изхода и се оказа, че подобен проблем за нея не съществува.

„Та той почти беше успял — мислеше си Луси, когато самолетът излиташе. — По дяволите, размина ми се на косъм. Добре, че мъжът прояви такава настойчивост...“

Самолетът набра необходимата височина и полетя между облаците, носейки се на запад. Доктор Неш си представи как Мак Налти прекосява тичешком фойето, за да телефонира. „Да, тя изпи безалкохолното питие. Да, взе стоката със себе си. Всичко е по план“.

„Само се заблуждаваш, доктор Бил — помисли си Луси, обхваната от хладна ярост. — Все още не си победил.“

Макар и със закъснение, самолетът се приземи безаварийно на летище „Кенеди“. Доктор Неш премина без никакви спънки проверката на имиграционните власти и вече се насочваше към гишето за митническа проверка, когато няколко мрачни федерални агента се изпречиха на пътя ѝ и я задържаха. Съпроводиха я до малко помещение. Там изпразниха куфара ѝ и щателно претърсиха оскъдното му съдържание. Очевидно изненадани, че не намират контрабандната

стока, те я подложиха на дълъг разпит. След това извикаха жена полицаи, която я накара да се съблече и я претърси. Луси говореше колкото се може по-малко, тъй като отдавна бе готова с плана си за действие. Когато най-сетне агентите бяха принудени да я освободят и да ѝ върнат вещите, тя бързо прекоси празния терминал и отиде на паркинга за таксита.

— Значи той е измаменият? — Росети впери поглед в Том над издрасканата пластмасова маса, после поклати глава, обзет от безсилие. — Само преди три дни предполагаше, че Милър използва ОММП за трафик на наркотици с цел набиране на средства за крайно леви терористични организации. А сега ми разправяш, че само го използвали, че е невинен и...

— Не твърдя подобно нещо — разгорещи се Том. — Не е толкова просто. — Той огледа скришом почти празния ресторант.

— Обзалагам се, че никак не е просто. А сега ще ми кажеш ли какво става?

По-възрастният мъж разклати нащърбената чаша за кафе.

— През последните няколко години проследяваме развитието на два... различни случая — заговори най-сетне той. — Помолих за тази среща, защото на един човек... му хрумна, че те може би са свързани помежду си.

Росети кимна разбиращо.

— Ясно като в мъгла.

— Слушай сега — Том махна с ръка и отпрати сервитьорката в розова униформа. — Случай номер едно: Възможно ли е известен уважаван лекар да финансира крайно леви терористични организации? Това е тема, която аз и ти сме обсъждали и по-рано. Бил Милър, изтъкнат медик, безкористен лечител, изтънчен колекционер на картини, богат поддръжник на редица благотворителни инициативи...

— И наркотрафикант, свързан с крайно леви терористични групи.

— По-полека — Том отпи няколко глътки кафе. — Ивет била парижанка, която живеела на полуостров Бретан, когато...

— Коя е тази Ивет?

— Майката на Бил. Французойка. Запознала се с баща му към края на Втората световна война. Таткото бил офицер от военноморските сили, награден с орден за храброст. Двамата се оженили, Милър-баща бил изпратен на работа в Пентагона, заемайки пост някъде по средата на военната йерархия. Семейството се установило в щата Вирджиния. Бил е роден там. Баща му имал добри връзки, майка му изиграла по великолепен начин картата „европейска култура“, семейството водело твърде охолен живот. Хубава къща, образцови училища за сина, близки приятелски отношения с дипломати от средна ръка, военни и културни аташета.

— Може би и с хора от ЦРУ?

— Да, смятам, че да. Това идва от територията, на която работел бащата. Както и да е, Ивет убедила Бил да учи в Сорбоната. Той е гравитирал в периферията на редица университетски групи с най-разнообразна политическа ориентация — от крайно леви до неонацистки, ала очевидно никога не е ставал редовен член. Майка му починала, когато бил студент в трети курс, и Милър незабавно се прехвърлил в Харвард, където продължил в Медицинския институт. Баща му починал преди около десет години.

— А Бил основал ОММП. Пусни тържествена музика и започни да изброяваш всичките му заслуги.

— Хайде, хайде, Майк. Истината е, че Милър е водил образцов живот...

— С изключение на търговията с наркотици.

— Не можем да го докажем. Всъщност опитвам се да ти обясня, че контактите му за набиране на средства извън страната са... твърде интересни — Том отпи от кафето си. — Именно това ни води до Случай номер две.

Майк вдигна ръка, за да накара Том да замълчи, след това направи знак на сервитьорката отново да напълни чашите им. Едва когато жената се отдалечи, го помоли да продължи:

— Случай номер две е следният: През последните години се появили слухове за тайнствена фигура, могъщ човек, който прикрива крайнодесните си възгледи, използвайки терминология, типична за левите среди. Човек, който поддържа тезата за етническо прочистване и лансира идеята за световен елит, властващ над цялото човечество.

Личност, разполагаща с достатъчна финансова и политическа подкрепа, за да се реши да реализира идеите си.

— И ти предполагаш, че е възможно Бил Милър да бъде този...

— Не, не, разбира се. Неговите политически възгледи са различни. Но може би го използват за достигането на тази цел.

— И го използва онази тайнствена фигура? — Майк поклати глава. — Нали стигнахме до извода, че Милър подкрепя крайно леви терористични организации, а не крайнодесни.

— Да, но точно така постъпва и Сянката.

— Значи смяташ, че тайнственият тип използва Милър, принуждавайки го да подпомага крайно левите терористични групи. Защо?

— По няколко причини. Първо: Милър е блестящ, що се отнася до набиране на средства. Заявявайки последното, имам предвид суми от десетки милиони долари. Второ: Въпреки изтънченото си възпитание, в политическо отношение Милър изглежда твърде наивен. — Майк се намръщи. — Какво?

— Нищо — отговори Росети, ала лицето му изведнъж придоби разтревожен израз. — Продължавай.

— Добре. Трето: Милър притежава блестящи международни контакти — семейни приятели, годините, прекарани в Сорбоната, известността му като лекар... Това би било много полезно за човека Сянка. Четвърто: ОММП — идеална институция както за набиране на средства, така и за пране на пари. Пето: Милър се ползва с подкрепата на няколко висшестоящи агента — нали помниш какво ти разказах във връзка с разрешителното за лабораторията на ОММП, съоръжена с Ниво Четири?

Майк кимна.

— Разбирам какво имаш предвид. Но защо тази твоя Сянка подпомага крайно леви терористични прояви, а всъщност е маниак с крайнодесни възгледи?

— Помисли си — прошепна насърчително Том, — какъв е възможният резултат от широко разпространен крайно ляв тероризъм? Освен убийствата и вилнеещото навсякъде насилие? — Росети вдигна рамене. — Широко разпространени прояви на насилие от страна на десните групировки като ответна реакция срещу левия терор — Том триумфираше. — По дяволите, само прочети вестниците.

Тайнствената фигура подпомага леви терористични групи, с цел да предизвика ответната насилствена реакция на крайнодесните. Именно те ще го издигнат на власт. Добре манипулиран, Милър би могъл да бъде много, много полезен на такъв човек.

Росети поклати глава.

— Не съм убеден. Всичко е само едно... предположение.

— Тук имаш право: наистина е само предположение. Но ако тези два сценария са свързани помежду си, ако Милър наистина е използван от Сянката, то по всяка вероятност той има някакъв друг коз.

— Какъв?

— Ти трябва да го откриеш, Майк — Том се усмихна мрачно. — Затова получаваш толкова големи суми от нас.

ГЛАВА 26

— Точно сега не мога да се обадя, но ако оставите името и телефонния си номер...

Рик рязко затръшна слушалката. Самолетът ѝ се бе приземил преди два часа. Бе проверил, че тя е на борда. Тогава къде, по дяволите, се беше дянала? Намръщен, Холандър вдигна яката на анорака си и спря такси.

Във фоайето беше тъмно и тихо. Нощният дежурен от охраната седеше зад полираното бюро на рецепцията, пиеше кафе и четеше „Дейли Нюз“. Недалеч от асансьорите млад мъж в кафяв работен комбинезон апатично почистваше зеления мраморен под.

— С какво мога да ви помогна? — провлачи дежурният.

— Отивам в кабинета си — отговори му енергично Рик, размахвайки куфарчето си в ръка. — Трябва да се подготвя за важна конференция утре.

— Подпишете се — нареди мъжът и посочи с палец разграфената тетрадка на бюрото.

Рик написа нечетливо: — „Луи Пастър, ОММП“ — и тръгна към асансьорите.

— Хмм... Отключен ли е входът за деветнадесетия етаж?

Дежурният от охраната хвърли поглед към тетрадката.

— Вие за ОММП ли работите?

— Точно така. Трябва да се справим с една сложна ситуация. Спешно е.

— Нямате ли ключове?

— Не съм ги взел. Позвъниха ми и ми казаха веднага да дойда тук — Холандър зачака напрегнато човекът от охраната да му зададе логичния въпрос: как така е взел куфарчето, а е оставил ключовете. Ала подобен въпрос не му беше зададен.

— Ако външната врата е заключена, Хосе може да ви я отвори — обясни му дежурният и махна с ръка към мъжа, който чистеше пода.

— В такъв случай ще бъде най-добре, ако той дойде с мен — предложи Рик.

— Както желаете — отговори му дежурният и се съсредоточи върху вестника.

— Ето, готово — Хосе отключи малката врата, монтирана под прав ъгъл спрямо дебелиите двойни врати от плексиглас, върху които с дискретни златни букви беше написано: ОММП.

— Благодаря. А сега ще трябва да отключите и моя кабинет.

Лицето на мъжа изрази съмнение.

— Нямате ли ключ от кабинета си? — попита той, поглеждайки към куфарчето.

— Страхувам се, че забравих всички ключове у дома — отговори Рик и се усмихна мило. — Покрай тази конференция утре направо си губя ума.

Хосе се замисли за миг, след това вдигна рамене.

— Добре. Кой е вашият кабинет?

Рик се опита да определи къде се намира кабинетът на шефа на ОММП. Бе влязъл през друг вход и бе загубил ориентация.

— Тук — посочи той. „Кабинетът на Бил е в ъгъла. В края на коридора вляво от главната приемна.“ Рик тръгна решително напред, убеден, че върви в правилната посока. Запали осветлението, за да може да прочете имената върху табелките на вратите. — Ето тук — заяви Холандър, прочитайки с облекчение името Милър.

Портиерът се наведе над ключалката и вратата се отвори, след това натисна едно копче, разположено отляво над ключалката.

— Затворете вратата след себе си, когато си тръгнете — обясни той. — Ще се заключи автоматично.

— Благодаря — Рик влезе и затвори грижливо вратата. Запали осветлението, приближи до бюрото и прерови купчината хартии — дискетата не беше там, ала той и не очакваше да я намери. Голямото чекмедже беше пълно с химикалки, моливи, писалки, ментови бонбони за освежаване на дъха, кламери. Страничните чекмеджета обаче бяха заключени.

Самото бюро беше наистина много красиво, цялото от полирано палисандрово дърво и месинг. Няколко секунди Рик мълчаливо му се

възхищава, след това вдигна рамене, извади чука и отвертката от куфарчето и разби ключалките на чекмеджетата. Запретърсва бързо. Размести папките, изсипа съдържанието на няколко плика за писма и най-сетне намери онова, което търсеше — дискетата беше пъхната между страниците на неизползван юридически наръчник.

Холандър включи компютъра, седна в креслото на Милър и започна да чете.

Облеченият в дрипи мъж бавно тътреше крака по улицата. Беше се свил от студа, но въпреки това протягаше, без да храни особени надежди, мръсната пластмасова чаша към редките минувачи. Вече беше късно и трябваше да се прибира във входа, където живееше. Стомахът му обаче виеше.

На улицата се показаха две жени, заобиколиха го отдалеч и си заминаха. Той дръпна вълнената кърпа, която покриваше главата му, по-ниско над ушите си и промърмори някакви ругатни.

Няколко минути покритата със сняг улица остана пуста. Тогава зад ъгъла се появи мъж с модно палто. Носеше ръкавици и държеше хартиен плик. Мъжът се приближи и до треперещата фигура на бездомника долетя апетитна миризма, която го привлече като магнит.

Той протегна апатично чашата си към непознатия. За негова изненада мъжът спря, бръкна в джоба си и му даде няколко дребни монети. „Не стигат“ — помисли си просякът, изруга и се обърна.

— Рей? — тихо извика мъжът след него. — Ти ли си Рей?

Рей се обърна, свъсил чело.

— И какво като съм Рей?

— Донесох ти нещо за ядене — погледът на бездомника се залепи за кафявия хартиен плик с мазни петна. — Хамбургер — продължи мъжът. — Пържени картофи. И една чаша горещ шоколад — непознатият протегна плика към Рей. — Ето.

— Защо си ми донесъл храна? — попита подозрително той, протягайки ръка.

— Подарък.

— Подарък ли? — непознатата дума за миг обърка Рей, но след малко сви рамене. Извади хамбургера, отви хартията и отхапа лакомо. Беше много вкусно. — Защо ми носиш подаръци?

— Не е от мен. От докторката е.

— Коя докторка? — Рей отхапа отново.

— Ти я познаваш. Докторката. Онази мила жена, с която понякога разговаряш.

— О, да, докторката — измърмори Рей, дъвчейки. После притисна хартиения плик към гърдите си и се отпрати към своя вход. О, как хубаво щеше да бъде, ако изпие горещия шоколад там...

Мъжът се поколеба, после тръгна след него и видя как дриплът се сядва върху ниското стъпало на завет и отваря капака на горещото питие.

— Приятно ядене — пожела му непознатият. — Дано шоколадът те постопли.

Рей го отпъди с ръка и нападна пържените картофи, изчаквайки какаото да истине. Мъжът прекоси улицата и се отдалечи на няколко крачки, после спря и се обърна, наблюдавайки Рей. Сгушил се във входа, просякът приключи с храната и с питието, облегна се на стената и затвори очи, обзет изведнъж от непреодолима умора. Мъжът с модното палто потъна в сянката, постоя там известно време и погледна златния часовник на китката си.

След това отново прекоси улицата и коленичи до спящата фигура.

— Рей? — повика го тихо непознатият. — Искаш ли пари, Рей?

Не последва никакъв отговор, ала мъжът и не очакваше да получи. Той свали кожената си ръкавица, пхна ръка сред дрипите, покриващи гърдите на Рей, изчака за момент, след това плъзна пръсти към врата на бездомника и напипа каротидната артерия. Всичко беше наред. След секунда непознатият се огледа, изправи се и се отдалечи по улицата. На ъгъла хвърли чашата от горещия шоколад в контейнера за смет, зави по пряката и изчезна.

„Колко ли време ще им бъде необходимо да открият, че митничарите са ме освободили?“ — мислеше тревожно Луси, прекосявайки бързо потъналата в мрак приемна. Колко ли време ще мине, преди да разберат, че не съм се прибрала у дома? Беше очевидно, че все още не са научили за истинското положение на нещата — никой

не охраняваше лабораторията. „Беше толкова сигурен, че ще се справиш с мен, Бил. Прекалено сигурен.“

Доктор Неш бързо свали дрехите си, облече стерилно работно облекло и предпазен костюм, след това премина през камерата за обеззаразяване и влезе в Ниво Четири, вземайки пътьом от склада безопасен контейнер за пренасяне на стъкленици с кръвни проби. Облечена в този костюм, Луси се нуждаеше от тръба за въздух, но в тайната лаборатория на Андерс нямаше. Значи трябваше да работи бързо, преминавайки между двете лаборатории в Ниво Четири. Спря първо до собствения си работен стенд, събра всички свои проби и ги напъха в обезопасения контейнер. След това отиде до хладилника и взе пробите на Перувиа, които се съхраняваха там. Впусна се към работното място на Карл и натисна копчето, което отваряше подвижната стена. Пое няколко пъти дъх, за да изпълни с кислород белите си дробове, и се изключи от тръбата за въздух. Взе контейнера и влезе в лабораторията на Андерс.

До работния стенд на Карл имаше малък хладилен шкаф. Луси го отвори. Стъкленици с бледорозова течност проблясваха едва-едва в слабата светлина. Имаше две пластмасови поставки за епруветки. Всяка съдържаха по три стъкленици. Още две подобни поставки с по шест епруветки стояха зад тях. Луси забеляза изумена, че върху поставките бяха сложени етикети, но самите епруветки въобще не бяха маркирани. Това не бе просто небрежност, то криеше огромни опасности. Луси огледа етикетите. Поставките с по шест епруветки съдържаха Перувиа „В“, другите две — Перувиа и Перувиа Морибунди.

Първоначалният ѝ план беше просто да изнесе всички вириони от лабораторията. Но след като видя, че върху отделните епруветки няма етикети, Луси реши просто да замени стъклениците.

Доктор Неш извади внимателно епруветките с Перувиа от поставката им, ругаейки непохватността на ръцете си заради дебелия предпазни ръкавици, след това внимателно ги сложи в обезопасения контейнер. Взе три епруветки с Перувиа „В“ и бързо ги постави на тяхното място. Белите ѝ дробове вече се напъгаха, но тя вдигна внимателно три епруветки с Перувиа Морибунди и ги подреди на тезгяха, а в замяна остави стъкленици с Перувиа „В“. В шкафа пред себе си намери кутия с празни епруветки и още няколко поставки.

Усети, че ѝ се завива свят. Премина бързо през подвижната стена, за да се зареди с кислород. Поемайки дълбоко хладния въздух, тя се запита дали Милър е узнал, че е избегнала капана, който той толкова внимателно бе подготвил. Стомахът ѝ се сви от напрежение. След като той разбере, че не се е прибрала в апартамента си, веднага щеше да се досети къде е отишла. С колко ли време разполагаше?

Доктор Неш се върна в лабораторията на Карл, взе една празна поставка, надписа я с червения маркер на Андерс, след това коленичи и извади стъклениците с Перувиа от контейнера. Подреди ги внимателно в надписаната поставка и отново ги прибра. Върна се при шкафа и извади три празни епруветки. Напълни ги с вода и топна върха на маркера във всяка. Запуши ги с гумени тапи, разклати ги леко и ги постави в три от общо шестте свободни места, където бяха стояли стъклениците с Перувиа „В“. Техният бледорозов оттенък не приличаше съвсем на цвета в шестте епруветки с Перувиа „В“ във втората поставка, но разликата беше трудно уловима. Луси напъха втората поставка дълбоко в хладилния шкаф просто за всеки случай.

Тъкмо посягаше за още три празни епруветки, когато до слуха ѝ долетя слаб звън. „Недостиг на кислород?“ — помисли си тя, но забеляза, че над отвора между двете лаборатории на Ниво Четири блести силна светлина. Сигналят за тревога бе истински. Някой сигурно бе влязъл в лабораторията откъм страната на ОММП. Луси остави епруветките в картонената кутия, затвори шкафа и вратата на хладилника, сграбчи обезопасения контейнер и изтича през широкия отвор в стената. Напъха контейнера в един от шкафовете, служещи за склад, и бързо се свърза с една от тръбите за дишане. Беше успяла да си поеме няколко пъти дъх и да се огледа за скривалище, ала тъкмо тогава си спомни, че беше забравила трите стъкленици с Морибунди върху работната маса в лабораторията на Карл. Освободи се от тръбата за въздух, изтича отново през отвора в стената и грабна стъклениците. Изведнъж се поколеба накъде да тръгне. Умът ѝ работеше трескаво. Можеше ли да се измъкне от лабораторията през мисията „Звезда на надеждата“? Не. Трябваше ѝ портативен кислороден апарат, за да премине през камерата за обеззаразяване. Можеше ли да се скрие някъде в ОММП? Дали това бе възможно? Дали щеше да има време да затвори тайната подвижна стена? Обърна глава и видя, че вече е безсмислено да си задава подобни въпроси. Три фигури в черни

предпазни костюми с портативни кислородни апарати стояха между нея и спасителния изход.

— Казах на Бил, че ще дойдеш тук — извика ѝ Карл през микрофона на шлема си. Приглушеността на звука, причинена от вградените в костюма ѝ слушалки, въобще не смекчи заплахата в гласа му.

Той се приближи към Луси и присви очи, забелязвайки стъклениците в ръцете ѝ, след това внимателно ги изтръгна от пръстите ѝ.

— Значи си доставяш удоволствие с малко саботаж, скъпа? — Карл отвори хладилния шкаф и надникна вътре. — Виждам, че си задигнала ваксината — рече той, после извади поставката с надпис Перувиа „В“, там трябваше да има шест епруветки, ала три от местата бяха празни. — Без съмнение щеше да откраднеш и останалите вириони. — Луси опита да се освободи от ръцете, които я държаха, но само загуби и последните си запаси от кислород.

— Изследванията с филовируси са опасни — продължи Карл и пхна трите епруветки, които току-що бе взел от нея, в обезопасения плик, който висеше на кръста му. — Наистина много опасни. Както скоро сама ще разбереш. — Той отново остави наполовина празната поставка в хладилния шкаф и извади от вътрешността му поставката с надпис „Морибунди“, в която имаше три епруветки. — Заведете я в нейната лаборатория — заповяда той на горилите си. След това взе една от епруветките, върна поставката в хладилния шкаф и последва своите подчинени в ОММП. Премина през отвора, натисна копчето и подвижната стена се затвори.

— Сложете я на пода до работния ѝ стенд — заповяда Карл. — Свържете предпазния ѝ костюм с тръба за кислород. Тя не трябва да умре от задушаване. — Той се усмихна, наблюдавайки как подчинените му я блъсват на пода. — Завържете я с изолационна лента! — Един от мъжете разви голяма част от топа плътна дебела лента и въпреки съпротивата на доктор Неш, успя да омотае здраво китките и глезените ѝ.

Карл вдигна епруветката, която беше взел от поставката с надпис „Морибунди“, изтри тапата с напоен в алкохол тампон и взе спринцовка от шкафа на Луси.

— Представата, която ние искаме да създадем — започна да обяснява той и потопа иглата в епруветката, изтегляйки внимателно два кубически сантиметра от течността, — е, че тук в лабораторията е имало нещастен случай по време на работа.

Андерс вдигна спринцовката пред очите си, очарован от бледия розов блясък на съдържанието ѝ.

— Дръжте я здраво — нареди Карл и сграбчи спринцовката като кама. — Смъртността при Перувиа Морибунди — приближаваше към Луси и продължаваше да обяснява, сякаш водеха приятелски разговор, — е около деветдесет процента. Разбира се, това вече ти е известно, защото си прочела моя доклад.

Луси изкрещя и опита да се отдръпне, ала мъжете в черни предпазни костюми я държаха здраво.

Карл дойде още по-близо.

— Боя се, че ще те заболи. Наведе се и изтри крачола на предпазния ѝ костюм с напоен в алкохол тампон.

— Ти си обезумял! Не можеш...

Андерс замахна, проби с иглата предпазния костюм и я заби в бедрото на доктор Неш. След това вкара вируса в кръвта ѝ. Писъците ѝ загърмяха страшно в собствения ѝ шлем. „Това просто не може да се случи — мислеше трескаво тя. — Не може.“ Едва тогава проумя значението на онова, което беше направил Карл.

Той извади иглата и залепи парче изолационна лента върху почти невидимата дупчица.

— Не бих желал да те убие нещо друго — Андерс я потупа по рамото. — Сега можете да я пуснете — обърна се към горилите. — Чакайте ме в камерата за обеззаразяване.

Мъжете се отдалечиха и Луси опита да се изправи, но Карл я ритна леко в стомаха и отново я събори на пода.

— Морибунди убива след около тридесет и шест часа, така че можеш да останеш спокойно на мястото си. Разбира се, ще заключим камерата за обеззаразяване отвън. Не можеш да излезеш и откъм мисията. Проходът вече е затворен — той се облегна върху работната маса и я погледна. — Веднъж те предупредих, доктор Неш, че ако желая да те умъртва с летален патоген, няма да допусна никаква грешка — Андерс тъжно поклати глава. — Мястото на жените не е в Ниво Четири. Винаги съм споделял това мнение.

— Къде отнасяш епруветките? — прошепна Луси, вперила поглед в обезопасения плик на кръста му.

— А, добре, че ми зададе този въпрос — Карл извади една от стъклениците. — Преди да заразим света с Перувиа Морибунди, аз и приятелите ми възнамеряваме да си изградим имунитет към заболяването — той изтри гумената тапа на епруветката с напоен в алкохол тампон, избра нова спринцовка за еднократна употреба от шкафа и потопа върха на иглата в стъкленицата.

— Не, Карл. Недей!

— О, това не е за тебе — заяви той и разтвори костюма си между ръкава и ръкавицата. Изтри с тампон кожата. — Ваксината е за мен — Андерс заби иглата в ръката си и Луси с ужас видя как съдържанието на спринцовката лека изчезва. След като приключи, той захвърли празната спринцовка на работната маса. — Довиждане, доктор Неш. — Приятно ми е, че беше една от моите познати — с тези думи влезе в камерата за обеззаравяване.

Луси с мъка се надигна и застана на колене. Накрая успя да се изправи. Леко се олюля, вперила поглед във вратата, през която току-що бе излязъл Карл. След ден-два някой се надяваше „да открие“ нещастния случай, чиято жертва бе доктор Неш. Ала нещастен случай просто нямаше. Луси бе разменила епруветките и Карл бе вкарал в кръвта ѝ вируси на Перувиа „В“.

А себе си бе инжектирал с Перувиа Морибунди.

ГЛАВА 27

— Имам нужда от помощта ти.

Рене изгледа подозрително изпотения и задъхан мъж пред себе си.

— Много е късно. Трябваше първо да ми се обадиш.

Тя затръшна вратата на апартамента под носа му, ала той успя да я откrexне, преди графинята да я е залостила.

— Важно е!

— За тебе може би да — Рене се намръщи и изопна полупрозрачната си дреха.

— Важно е за нас двамата. Моля те!

Тя направи лека гримаса, ала отстъпи, позволявайки му да влезе в слабо осветената всекидневна.

— Ти ме пренебрегва прекалено дълго. Сега изведнъж пристигащ посред нощ и очакваш да падна в ръцете ти?

Рик поклати глава.

— Не за това съм тук — опитваше се да прикрие облекчението си от думите ѝ. — Прекалено много те уважавам, за да...

— Е, може би ще ти простя — подхвърли Рене, хвана ръцете му и го поведе към канапето. — Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Рене, аз...

— Струва ми се, че едно питие ще ме освежи — тя отиде при малкото барче и си наля скоч.

— Съжалявам, че те събудих.

— Не бях заспала — Рене отново се обърна към него. — Каза, че имаш нужда от помощта ми.

— Да. Изгубих Луси.

Очите на графинята блеснаха яростно.

— Твоят малък любовен роман не върви и очакваш аз да се загрижа за това? Как смееш...

— Въобще не е така за бога! — възкликна бързо Рик. — Искам да кажа, че въобще нямам представа къде се намира. Нали знаеш, че

Милър ме помоли да я следя отблизо. Тази вечер отидох на летището — продължи той с историята, която вече бе съчинил на път от кабинета на Бил, — но Луси въобще не беше там. Поне не се появи в отделението за получаване на багажа. — Изразът на Рене се бе смекчил, ала все още не бе предпазлив. — Нали не мислиш, че ме е грижа за нея? След жена като теб! Не, Луси е само задача. Задача, свързана с Бил.

— Разбирам. Бил ли те изпрати след нея?

— Знаеш, че е така. Казах ти го преди няколко седмици.

— Имам предвид — той ли те изпрати тази вечер?

„Внимавай! — помисли си Рик. — Тя знае нещо.“

— Не. Но това ми е постоянна задача. Защо? Какво се е случило тази вечер?

— Щом Бил не ти е казал...

— Всъщност беше оставил съобщение на телефонния ми секретар, че иска да се срещне с мен. Имал да ми предава някакви новини — Рене вдигна вежди. — Но аз се страхувах, че ще ме попита за Луси и... о, божичко, изглеждаш страхотно!

— Така ли?

— Синият цвят толкова ти отива!

— Дори повече от никакъв цвят? — Широка дреха се плъзна по раменете ѝ и заблестя като малко езеро в краката ѝ. Графинята вдигна гърдите си с ръце и му ги предложи, заливайки го със сънливата си усмивка.

— Знаеш, че не мога да го направя сега — изрече Холандър, придавайки си съжаление. — Не и докато Луси...

— Забрави Луси — изрече грубо Рене. — Луси е мъртва.

Рик пребледня.

— Мъртва?

— Може и така да се каже.

„Значи все още не е мъртва — помисли си трескаво Холандър. — Може би все още има време...“

— Какво е станало?

— Бил Милър се погрижи за нея — обясни Рене, коленичи пред него и започна да милва слабините му. — Вече не трябва да се тревожим за нея.

— Онзи номер с наркотиците? Хероин в багажа?

Ръката на Рене застина.

— Значи знаеш?

— Бил ми каза — притисна зърното на гърдата ѝ с пръсти. — Така ли елиминираха и Луси?

— О, скъпи — въздъхна графинята, затваряйки очи. — Не спирай.

Рик спря.

— Първо ми кажи.

Рене отново отвори очи.

— Да, опитаха с хероин, ала се получила някаква засечка. Никой не знае защо. Но това няма значение. За щастие онази глупачка отишла направо в лабораторията. Карл Андерс е уредил въпроса.

— Какво е уредил?

— Бил каза, че изглеждало като нещастен случай по време на работа.

— Какъв нещастен случай?

Рене вдигна рамене.

— Има ли някакво значение? М-м-м... Така ми липсваше.

— Ще се наложи да ме почакаш още малко — Холандър отблъсна протегнатите ѝ ръце. — Трябва да се срещна с Бил.

— Сега ли?

— Да, веднага. Но когато се върна... — той се наведе, захапа зърното на гърдата ѝ и тя се задъха от удоволствие. — Ще ме чакаш ли?

— Може би — Рене се усмихна дяволито.

Рик изтича до вратата, отвори я рязко и изхвърча навън, затръшвайки я след себе си.

Улиците бяха пусати и таксито летеше безпрепятствено. „Дали не може по-бързо?“ — питаше се напрегнато Рик и непрекъснато подтикваше шофьора да увеличи скоростта. Спряха пред лабораторията на ОММП, Холандър подхвърли парите и изскочи навън. Отвори външната врата с картата си и прекоси тичешком малкото неохранявано фоайе.

Страхуваше се, че стоманените врати, отворени през работно време, сега може би бяха заключени, но с изненада установи, че

широко зееха. „Разбира се, трябва да бъдат отворени — така нещастният случай по време на работа ще изглежда съвсем достоверен.“

Холандър прехвърча през потъналата в мрак приемна, претърси всички лаборатории поред, надникна във всички вградени шкафове. Нищо. А това можеше да означава само едно...

Затича по коридора към Ниво Четири. Бързо свали дрехите си, облече стерилно работно облекло и предпазен костюм и закрачи към камерата за обеззаразяване.

Тя беше заключена! За миг Рик изпадна в паника, ала светкавично осъзна, че е заключена откъм неговата страна. Освободи резето, влезе в Ниво Четири и завика:

— Луси? Чуваш ли ме?

Изтощена, с обърквана представа за времето, Луси дремеше неспокойно на пода под работната си маса. Изведнъж се стресна и се огледа уплашено. Гласът на Рик ли я викаше? Или бе сънувала? Той нямаше разрешително за Ниво Четири и веднъж бе заявявал, че страда от остра форма на клаустрофобия. „Но, разбира се, Рик не е човекът, за когото се представя“ — напомни си мрачно доктор Неш.

— Луси! Къде си?

Замисли се дали да му отговори. Дали Рик беше дошъл да я освободи, или Милър бе разбрал, че я е инжектирал с неподходящ вирус и сега бе изпратил него да отстрани допуснатата грешка?

— Луси? — силни ръце я измъкнаха от скривалището ѝ и започнаха внимателно да срязват със скалпел изолационната лента, която стягаше китките и глезените ѝ. — Добре ли си?

Луси изчака, докато Рик я освободи, след това скочи и сграбчи друг скалпел от работната маса.

— Стой далеч от мен!

Той отстъпи изумен.

— Какво правиш?

— Зная, че не си Ричард Холандър! Работиш в съюз с Милър и Андерс.

— Това не е вярно. Аз...

— Сам си ми казвал, че нямаш разрешително за Ниво Четири. Дори мисълта за него ти причинявала гадене. Сега изведнъж нахълтваш тук като полицейски отряд... По дяволите...

— Аз наистина съм от проклетия полицейски отряд — понечи да хване ръката ѝ, ала си спомни скалпела. — Хайде, хайде, Луси. Ако бях на страната на Милър, нима щях да те освободя? Щях ли въобще да бъда тук?

Луси се поколеба. Това наистина беше така. Но...

— Не мисли, че съм неблагодарна. Ти се втурна тук и сяза изолационната лента от китките и глезените ми — заговори вече спокойно тя. — Но кой си ти всъщност? Само не ми обяснявай, че си Ричард Холандър от Станфорд.

— Не можем ли да поговорим в камерата за обеззаразяване?

— Все още не възнамерявам да отивам там.

— Но трябва да се махнем оттук — настоя Рик. — Не разбираш ли...

— Не, ти не разбираш — тя се поколеба, — първо трябва да свърша едно нещо.

— Какво?

— Не мога да ти го кажа, докато не знам кой си ти и какво правиш тук.

Рик кимна.

— Време е да ти обясня. Както вече спомена, аз не съм Ричард Холандър. Професор Холандър прекарва платения си служебен отпуск в Япония.

— Надявам се, че се чувства добре там. Продължавай.

— Тук съм, защото е необичайно една частна лаборатория да получи разрешително за Ниво Четири.

— Меко казано.

— Особено когато одобрението за разрешителното е подкрепено от двама души в ЦРУ, които работят по самостоятелни програми. Самото разрешително е получено съвсем законно и всички процедури по проектирането и надзора са спазени най-стриктно. В операцията няма нищо нередно, нищо което да буди съмнение. Затова ме изпратиха. Да наблюдавам, да следя дали в крайна сметка някаква подробност не би привлякла вниманието ми.

— Кой те? ЦРУ?

— Значи мислиш, че съм таен агент? — тази идея изглежда се стори твърде забавна на Рик. — Не, аз съм учен, също като теб. Е, не точно като теб. Работя за военните, във Военномедицинския

изследователски институт на САЩ. Изпратиха ме да подпомогна Отдела за борба с тероризма във ФБР.

— Значи имаш връзка с Медицинския изследователски институт на Сухопътните войски? Баща ми имаше приятели там. Мога да проверя дали ми казваш истината.

— Направи го, моля те! Но не можем ли първо да се махнем оттук?

— Все още не си ми казал името си.

— Майор Майкъл Росети — отговори той и козирува, отдавайки й чест. — Приятелите ме наричат Майк.

— Сигурна съм, че те са много — отбеляза Луси и остави скалпела на работната си маса, — като се вземе предвид честността ти.

— Нали наистина не мислиш, че онова, което ние... което преживяхме заедно... Х-м-м... има някаква връзка с...

— Някога ще ти позволя да се опиташ да ме убедиш в това — отвърна Луси и се усмихна леко. После се поколеба за миг. — Всъщност чувала съм за тебе. Моята приятелка Моника се занимаваше с едно изследване...

— Моника Гейър? Изследване, свързано с антракса?

— Да, точно така — Луси се отпусна, изпитвайки истинско облекчение. „Той сигурно говори истината. А може би е научил по някакъв начин за Моника и за изследването на антракса?“ Усмивката й застина.

— Предполагам, не би трябвало да те виня за това, че все още се съмняваш в мен — каза Майк. — Може би ще те убедя, ако ти разкажа за компютърната дискета, която съм залепил с тиксо над глезена си.

— Залепил си дискета с тиксо над глезена си? Та това нарушава изискванията за безопасност...

— Прекалено е важна, за да я оставя в съблекалнята. Тя е копие от дискетата, която намерих в кабинета на Бил — Росети замълча за миг. — Не съм сигурен до каква степен си запозната с онова, което действително става тук, но втората разновидност на вируса Перувиа наистина съществува. Има и трета разновидност, която се нарича Морибунди...

— Зная. Карл ме инжектира с нея. Всичко е наред — добави бързо Луси, забелязвайки как той поема рязко дъх. — Всъщност само си мисли, че го е сторил. Подреждах стъклениците с вирусите с

намерение да ги изнеса отгук и размених епруветките. Така че той ме инжектира с ваксината.

— Слава богу!

— Но инжектира себе си с Морибунди.

— О Знае ли?

— Не. Не ме послуша. Трябва да бъде намерен и поставен под карантина, преди случайно да е заразил някого.

— Обадих се на Том... човека от ФБР, с когото работя, веднага щом прочетох дискетата. Ще започнат да го издирват, след като получат съдебно разрешение за това. Милър също.

— Можеш ли да се свържеш с него сега и да го предупредиш за вируса, който носи Андерс?

— Ще се опитам.

— Би трябвало да го предупредиш и за още нещо. За някакъв план да заразят цялото човечество с Морибунди.

— Всичко е на дискетата — Майк се огледа. — Тук някъде би трябвало да има тайна лаборатория... — обърна се и изгледа изучаващо Луси. — Ти си я открила, нали? — Тя кимна. — И Бил е научил и те е изпратил в Африка.

— Мислех, че Бил е невинен, че не знае нищо, а Карл го използва за целите си.

— Известно време и аз смятах така. Кога разбра истината?

— Когато открих наркотика в куфара си — няколко секунди тя наблюдава лицето на Майк през прозрачния шлем. — Добре, вярвам ти. Поне вярвам, че не си на тяхна страна. — Приближи се до работната маса на Милър и натисна тайното копче. — Всички вириони са там. Ще се справя по-бързо, ако ми помогнеш. О, там няма тръби за въздух, затова си поеми дълбоко дъх.

Луси взе обезопасения контейнер, който бе скрила преди време, и двамата с Майк влязоха в тайната лаборатория на Андерс. Бързо прибраха всички стъкленици и запечатиха контейнера. Луси затвори подвижната стена между двете лаборатории и пренесоха контейнера в камерата за обеззаразяване.

Седем минути могат да изглеждат безкрайно дълго време, когато човек стои под душа с химически реактиви и чака часовниковият механизъм най-накрая да го пусне да си върви. Ала те едва стигнаха на

Майк да разкаже на Луси всичко, което бе открил в дискетата, и на Луси да си изясни редица неща, които само подозираше.

— Преди три години — обясни Майк, — Карл, финансиран от Милър, тайно създава нов филовирус, наречен Сангре негра.

— Но тогава лабораторията на ОММП с Четвърто ниво все още не е съществувала!

— Не е било необходимо. Карл е свършил тази работа тайно в Мексико, където се е занимавал с хантавирус, носещ същото име. Използвал го е, за да прикрие работата си с Ебола.

— Ебола? Каква връзка има Ебола?

— Ебола е бил изходната точка. Разбираш ли, Карл е работил с вируса на Ебола — бил е един от малцината учени с практика в тази област. Той се е надявал, че като промени генетичния код на два от вирусните протеини, би могъл да създаде разновидност на вируса, предизвикваща имунитет срещу Ебола. — Луси кимна. Това обясняваше тайнствената прилика с вириона на Ебола, която тя бе открила. — Той разпространил тази разновидност в изолирана селскостопанска област в тропическите гори на Перу, но се оказало, че вирусът е изключително смъртоносен. Унищожил по-голямата част от местното население.

— Но не всички — подчерта Луси, — поне двама са оцелели.

— Да, но тогава Карл не е знаел за това. Върнал се е в лабораторията и направил втори опит — този път създал Перувиа. Но вече работел в лабораторията на ОММП. Избрал място, отдалечено на двадесет мили от областта, където извършил първите експерименти, и използвайки като прикритие факта, че действа в екип на ОММП, успял да зарази с Перувиа малобройно население с индиански произход. Оказало се, че новото заболяване е по-лека форма на Сангре негра, но все още смъртоносна и не можела да служи като ваксина.

— Искаш да кажеш, че лекарите на ОММП в действителност са участвали в този експеримент?

— Да, но без да го осъзнават.

— Божичко!

— Следващият опит на Андерс довел до създаването на Морибунди — истинския безотказен убиец. Но по това време Карл започвал да се тревожи дали изобщо ще успее да получи ваксината,

която е обещал на Милър. Обаче ОММП те изпрати в Перу и той извади истински късмет.

— Втората разновидност, на която попаднах аз, вземайки кръвни проби от двамата индианци, избягали в джунглата. Разновидността в една от пробите, изпратени в ЦКПИЗ.

— А втората проба със същата разновидност отишла в ОММП. Индианците са оцелели след Сангре негра преди три години, движили са се из джунглата и са попаднали близо до селището, което Андерс по-късно избрал за експериментите си с Перувиа. Може би е имало и други оцелели; никога няма да узнаем това. Както и да е, оказало се, че в телата на индианците оригиналният вирион на Сангре негра е претърпял мутация, превръщайки се в Перувиа „В“ — нова разновидност, създаваща пълен имунитет срещу Перувиа и Морибунди. В дискетата не се споменава как Карл е научил това; вероятно е предприел още едно пътуване до Перу.

— Не е било необходимо — каза Луси, припомняйки си празното отделение с натрапчивата миризма на формалдехид. — Той е заразил с Морибунди група бездомници. Държал ги е затворени в тайно помещение над мисията...

— Каква мисия?

— „Звезда на надеждата“. Сградата ѝ е долепена до гърба на лабораторията. Друга група просяци били държани в самата мисия. Те са щастливците.

— Щастливци ли?

— Тях първо са ги инжектирали с ваксина.

— Божичко!

— И сега Милър възнамерява да ваксинира себе си и своите привърженици, а Морибунди да използва като средство за изнудване? Но защо?

— За да добие власт. Богатство. Той има подкрепата на крупни финансисти, известни в цял свят, и на управляващия политически елит на две малки, но фантастично богати държави... Милър има своя теория как трябва да бъде уреден светът и разполага със средство да опита да го уреди по този начин.

— Искаш да кажеш, че левите му политически възгледи не са само празни приказки?

— Леви политически възгледи ли? Нима си се хванала на неговите сърцераздирателни сценки? Не, в действителност Милър има крайнодесни възгледи. Том казва, че разполагат със сведения за някакъв тайнствен фанатик с такава ориентация — Сянката, Великия неизвестен, който правел планове един ден да управлява света. Той смята, че този тип използва Милър, ала греши.

— Защо?

— Защото Великият неизвестен е Милър.

Луси помълча известно време. Най-накрая запита:

— А къде е мястото на наркотиците?

— В набирането на средства. Малка допълнителна договореност между Милър и Мафията, комплимент към графиня Де Палма.

— Рене ли? Тя никога не ми е харесвала.

— И на мен — отговори ѝ откровено Майк.

— Ами Жан?... — започна нерешително Луси. — Той... участвал ли е във всичко това?

— Не мисля — отвърна тихо Рик. — Разбира се, участвал е в незаконната търговия с предмети на изкуството, ала не е бил наркотрафикант. ФБР подозира, че Милър години наред е използвал медицинския персонал на ОММП като мулета, пренасящи наркотици, без тяхното знание. При това те не са били единствените хора, използвани за тази цел. Повечето от спонсорите на ОММП не са имали никаква представа за същността на организацията. — Росети погледна контейнера, който бяха оставили на пода. — Какво възнамеряваш да правиш с пробите?

— Не съм мислила за това. Просто исках да ги измъкна от ръцете им. Щях, разбира се, да се обадя на ЦКПИЗ.

— Колата ми е в един гараж съвсем наблизо. Можем да оставим контейнера в багажника, докато от ЦКПИЗ изпратят хора да го приберат.

— Добре. Но първо искам да ми дадеш ключовете от колата.

— Аз спасих живота ти, а ти все още не ми се доверяваш?

— Ще проверя самоличността ти. На паркинга има обществен телефон, откъдето ще се обадя до Военномедицинския изследователски институт на САЩ. Едва тогава мога да ти имам доверие.

— И ще събудиш дузина важни хора посред нощ, за да потвърдиш самоличността ми?

— Да, без всякакво колебание.

Майк я погледна с уважение.

— Добре, след като потвърдиш самоличността ми, може би ще ми позволиш да ти купя нещо за закуска рано призори, докато Том и неговите момчета откриват Милър и Компания.

Ала Луси поклати глава.

— Андерс и Милър мислят, че сега съм в капана на лабораторията и умирам от Перувиа Морибунди. Точно затова искам да се върна в апартамента си. Ти можеш да приготвиш нещо за хапване, а аз ще взема душ. — „В апартамента има нещо, което може би ще ни потрябва“ — помисли си тя.

Майк се намръщи, ала не възрази.

Душовете в камерата за обеззаразяване спряха, двамата излязоха, носейки заедно контейнера с вирусите.

ГЛАВА 28

— Черният Рейндж Роувър се плъзна безшумно до бордюра и фаровете му замигаха нетърпеливо. Висока фигура в пищна кожена връхна дреха излезе от малката елегантна сграда и приближи към колата. Шофьорът свали стъклото.

— Защо не ми се обади по-рано? — попита рязко той.

Облечената в кожено палто фигура заобиколи и грациозно се плъзна на мястото до него.

— Отначало не ми изглеждаше толкова странно. Едва по-късно се замислих и...

— Не ти е изглеждало странно? — Бил включи на скорост и потегли по пустата улицата. — Човекът се появява посред нощ без никакво предупреждение, пита къде е Луси...

— И ме моли да се любим — допълни гневно Рене. — Каза, че искал да разбере къде е Луси, защото се боял, че ще го питаш за нея, когато се срещнете.

— Да се среща с мен? В три часа през нощта?

Рене сви рамене.

— Мислех, че той работи за тебе.

— И аз така мислех — изрече мрачно Бил.

— Ти си прекалено небрежен — Рене разтвори палтото, разкривайки черни кожени панталони и кариран пуловер. — Не е трябвало да му казваш, че използваш лекарите си като мулета.

Колата поднесе и за малко да се удари в паркиран наблизко камион за доставка на хранителни стоки.

— Значи е знаел и за това? — попита Бил.

— Да, и за това, че сте сложили наркотици в багажа на Луси.

— По дяволите! — Бил удари кормилото с юмруци, обзет от безсилие.

— Господин Торториело няма да се зарадва, когато го научи.

— Едва ли ще изпадне във възторг и от твоята постъпка — изсъска Бил. — Ако не беше казала на Холандър... — позвъняването

на телефона го прекъсна. — Да?

— Обажда се Карл. Ти беше прав — изчезнала е. Вирионите също. Но аз разполагам с по една епруветка от тези, които ни интересуват.

— Идиот! — избухна Милър. — Трябваше да вземеш мерки за непристъпността на сградата.

— Тъкмо ти поиска всичко да изглежда нормално — възрази Карл. — Планът да я заключим в Ниво Четири беше добър до момента, когато онази крава се разприказва. Дори и тогава не бяхме застрашени. Холандър нямаше разрешително за Ниво Четири.

— Това очевидно не го е спряло — изтъкна Бил с горчивина.

— Е, как бих могъл аз да зная? Той винаги твърдеше, че...

— Млъкни, Карл — Милър замълча за миг, потънал в мисли. — Върни се в лабораторията и стой там. Изпратил съм хора по следите на Холандър и Неш. Ще ги доведат при тебе и ще приключим.

— Х-м-м... не мисля, че това е особено добра идея — възрази нерешително Карл.

— Защо?

— Изглежда че лабораторията... е под наблюдение.

— Какво?

— Какво има? — попита Рене. — Какво се е случило? — Бил махна с ръка и я накара да замълчи.

— Те пристигнаха, когато аз напусках лабораторията — каза Карл. — Бях на ъгъла и чух колата. Обърнах се и видях, че спря срещу входа, ала от нея не излезе никой. Виж, епруветките са с мене. Бихме могли да се срещнем в кабинета...

— А не мислиш ли, че те ще поставят под наблюдение и кабинета? Отиди в сградата на фирмата „Крал Банан“ — нареди Милър. — Чакай ме на товарния док. Скрив се някъде, не искам да те забележат — той изключи връзката, преди Карл да отговори, и набра някакъв телефонен номер. — Обажда се Милър.

— Няма да ви хареса. В книгата на дежурния охранител е записано, че някакъв тип Луи Пастър е влязъл в сградата преди около час. Портиерът му е отворил кабинетите на ОММП.

— Луи Пастър? — изрече недоверчиво Бил.

— Елегантно, нали? Портиерът казва, че е отключил големия кабинет в ъгъла. — „Моят кабинет“ — помисли си Бил. — След като

Пастърор си тръгнал, пазачът се върнал да провери дали вратите са отново заключени както трябва. Вашето бюро било повредено, а мониторът на компютъра ви — включен.

Бил изстина.

— Може ли дежурният да опише този господин Пастърор? — Милър слушаше напрегнато, успокоявайки се, че много хора в града имат кестенява коса и кафяви очи. Ала той отлично знаеше кой е неизвестният посетител. Винаги му се бе струвало малко странно, че човек с репутацията на Ричард Холандър ще предпочете да работи в лабораторията на ОММП, ала Карл бе настоял за него; Карл бе поласкан. Както и самият той.

Холандър бе споменал за наркотиците пред Рене. Холандър изведнъж се оказа способен да влезе в Ниво Четири, без да се страхува. А сега същият този Холандър или човекът, който се криеше под това име, със сигурност знаеше всичко останало.

— Пред сградата има две коли без номера — продължаваше мъжът. — Затова излязох през мазето. Искате ли да остана наблизо?

— Не — Милър затръшна слушалката. Трябваше да пипне този Холандър. Луси беше по-малкият проблем — тя щеше да умре след броени часове. Но Холандър...

— Аз няма да отида в сградата на „Крал Банан“ — обяви високо Рене. — Искам да ме заведеш у дома. Всичко това няма нищо общо с мен.

— По дяволите, как да няма! Ако не беше казала на Холандър къде е приятелката му...

— Приятелката му ли! — възкликна Рене. — Та той каза, че трябвало да следи Луси, защото задачата му била такава. Аз съм жената, която желае. Беше толкова страстен, толкова...

— Той те лъже, по дяволите! Влюбен е в Луси. Не разбираш ли? Всъщност той не е... — Милър замълча — нямаше нужда да ѝ разказва всичко.

— Значи ме е лъгал? Сигурен ли си? — Лицето на Рене се изкриви от гняв. — Кучи син! — изсъска тя. — Кучи син! Ще го пипнем!

— Тъкмо това имах предвид.

— А когато го пипнем... — тя отвори дамската кожена чанта, която лежеше в скута ѝ, и извади малък пистолет.

— Божичко — възкликна Бил. — Не така. Аз ще се справя с него по друг начин.

— Твоят начин не е достатъчно добър. Хората ми вече имат опит.

— По дяволите, Рене...

Телефонът отново звънна и Бил сграбчи слушалката. След секунди я затръшна рязко. — Кола с калифорнийски регистрационен номер току-що е влязла в гаража под блока, където живее Луси — изрече отсечено той и натисна с все сила педала на газта. — За бога, скрий тази играчка!

— Ти не си човекът, който ще ми заповядва — отбеляза решително Рене, но въпреки това прибра пистолета в чантата си.

— Така е по-добре. Трябва да работим в екип.

Графинята го изглежда накриво.

— Ще видим.

— Имам чувството, че нарушаваме правилата — изтъкна сухо Луси, внасяйки контейнера със смъртоносни патогени в жилищната сграда.

— Почакай съседите ти да видят и екипа на ЦКПИЗ, който ще дойде да го прибере. — Майк се приближи към телефона. — Иди да вземеш душ. Пак ще опитам да се свържа с Том.

— Нали ще направиш и кана силно кафе? Вече не зная дори кой ден е.

Луси се върна след десет минути, облечена в сини джинси и памучен пуловер, и започна да бърше косата си с хавлиена кърпа. Майк седеше на канапето във всекидневната и разглеждаше внимателно грозните дървени фигури на Жан-Пиер.

— Свърза ли се с Том? — попита Луси и си наля кафе.

— Не, но оставих съобщение за него на дежурния офицер — Росети размаха една от статуите срещу нея. — Не знаех, че ти харесват такива неща. Това нова придобивка ли е?

— Всъщност не — Луси седна до него. — Жан ги е сложил в куфара си вечерта, преди да го арестуват. Бяха тук, когато ти дойде на вечеря.

Майк поклати глава.

— Не съм ги видял, иначе имам силна памет — той проследи пукнатината в дървото. — Какво е това?

— Митническите агенти ги бяха разрязали на две, търсейки наркотици, ала не бяха намерили нищо. Аз ги сглобих заради доброто старо време. Грозни са, нали?

— Ужасни. Но предполагам, че са ценни. Дидие си е знаел работата.

— И аз така смятах. Но ги носих на различни експерти и те ми казаха, че не струват пукната пара.

Майк я изгледа изпитателно.

— Няма каква стойност? Тогава защо Жан ще ги взима със себе си?

— Все още е загадка. На летище „Маяруна“ Жан ми каза, че в куфара му има подарък за мен. Но тези фигури...

— А добави ли още нещо?

Луси се замисли.

— Беше напрегнат и нервен. Сметнах, че е заради лошото време. Тогава валеше пороен дъжд, истински потоп. Каза, че в куфара му имало подарък за мен, после ме предупреди да внимавам. Хей, какво правиш?

— Опитвам се да разцепя този красавец отново на две — Майк удари втори път статуята в ръба на масата и дървото се напука. — Имаш ли длето? Или чук?

— Ще взема кутията с инструменти. Но не разбирам защо...

— Просто имам предчувствие — Росети остави статуята до нейния грозен партньор. — Жан-Пиер е бил експерт в областта на древните ценни предмети. И въпреки това е донесъл тези ужасни плашила. Митническите агенти са сметнали, че са празни; в противен случай не биха ти ги върнали.

— Но те наистина са празни.

— Виж, митническата служба е получила сигнал, че Жан-Пиер внася незаконно произведения на изкуството; тъкмо затова са проверили багажа му. Но попаднали на наркотици...

— И ти мислиш, че те са пропуснали нещо?

— Жан-Пиер наистина се е занимавал с незаконен внос на ценни произведения на изкуството, но никога не е бил наркотрафикант. Иди и ми донеси инструментите.

Майк бързо разполови статуята на мъжа и разгледа внимателно тънкото напречно сечение на дървото.

— Задръж го неподвижно — нареди той и ѝ подаде половината с дъното. Сложи внимателно длетото върху ръба и почука леко върху него. След секунда изсумтя от задоволство — длетото бавно потъна в дървото, разделяйки го на два тънки слоя. Росети обели част от вътрешния пласт и продължи още по-решително да отделя люспите. Когато стигна близо до дъното на статуята, вътрешният слой на дървото се разцепи и откри малка кухина. В нея лежеше нещо, завито в памук. Росети го взе и отстрани памука. Сложно гравирано цилиндърче от аметист, дълго инч и половина, с диаметър по-малък от един инч, заблестя в дланта му.

Луси се задъха.

— Какво е това?

— Не съм сигурен, но се обзалагам, че струва цяло състояние — Майк внимателно го огледа. — Прилича на украшение от Средния Изток. Компютърът ти свързан ли е с Интернет?

— Да — Луси включи компютъра си, свърза се с мрежата и отстъпи мястото си на Майк, който започна бързо да преглежда най-различни индекси, свързани с изкуството.

— Това е украсен със сложни резби цилиндричен печат — обяви триумфално той. — От Месопотамия, днес територия на Ирак. Датира някъде между 2500–3000 години преди новата ера.

— Божичко!

— Повечето такива печати били изработвани от полускъпоценни камъни или скъпоценни метали — Росети натисна няколко клавиша. — Според вестник „Ню Йорк Таймс“ санкциите срещу правителството на Ирак принуждават богатите иракчани да продават предмети от личните си колекции, за да останат платежоспособни. Съществуват специални пазари за такива ценни предмети предимно в Ню Йорк, Лондон и Токио.

— Жан е намеквал на Станислас, че ще донесе нещо специално.

— Да, този печат е повече от специален — Майк излезе от мрежата и изключи компютъра. — Хайде да отворим и другата статуя.

Двамата отделиха вътрешния пласт на женската фигура. В нея имаше два цилиндъра — единият от злато и сребро с изключително фина изработка, а другият от топаз, украсен с изящно изваяни резби.

— Ето защо се е срещнал с Хорхе Мелендес — Луси се намръщи. — А как са попаднали тези цилиндрични печати от Месопотамия в ръцете на Мелендес?

— Незаконната търговия с предмети на изкуството е международен бизнес. Кой би могъл да каже през колко ръце са минали?

— Много са красиви! Но все още не разбирам едно — ако статуите е трябвало да послужат единствено като скривалище за тези цилиндри, защо Жан ми каза, че в куфара му има подарък за мен?

— Защото наистина е имало — статуите се били подаръкът за теб. — Луси го погледна въпросително. — Незаконната търговия с предмети на изкуството винаги е криела опасност за Жан. Освен това Дидие сигурно е знаел, че Станислас е в течение и е подозирал, че търговецът ще се опита да му отмъсти. Както той наистина постъпи по-късно.

— Искаш да кажеш, че Станислас е сигнализирал митническите власти?

— Да. Ти сама спомена, че търговецът е подозирал Жан в директни продажби. Станислас е решил да му даде добър урок. Въобще обаче не е очаквал, че Дидие пренася наркотици.

— Жан също не го е знаел.

— Да. Независимо от това какво е разтревожило Дидие — Станислас, Мак Налти или митническите власти — той се е надявал, че ако изпадне в затруднено положение, ти ще отидеш и ще прибереш вещите му. Цилиндричните печати бяха скрити толкова добре, че шансът да бъдат открити практически е равен на нула. Ти не разбираш особено много от изкуство — щеше да приемеш, че статуите са подаръкът на Жан за тебе, затова и щеше да ги задържиш. По-късно той щеше да намери някакво извинение да си ги вземе и така щеше да си прибере ценните предмети от тях — Майк замълча за миг. — Не е мислел, че ще го убият. — Луси потрепери. — Извинявай — той взе ръката ѝ и я притисна нежно между дланите си.

— Нещо в Перу изведнъж бе започнало да тревожи Жан. Чудя се какво ли е било — изрече замислено Луси.

— Не разбирам?

— Точно преди да се качи на самолета, за да отлети, Жан ме предупреди да бъда внимателна. Това нямаше нищо общо със статуите.

Бе го разтревожило нещо друго. Може би Джак Мак Налти. Или... — тя си припомни разговора с Дидие, докато пътуваха към летището — старият индианец, който бе избягал от медицинския център, името, с което местните хора наричаха заболяването Перувиа, завърналите се духове. — Жан е бил в Южна Америка и преди...

Двамата се сепнаха от острия звън на телефона.

— Не вдигай! — Заповяда Майк. Луси се изненада, но се подчини.

Включи се телефонният ѝ секретар. След секунда от микрофона се разнесе гласът на Рене:

— Рик, любов моя, чуваш ли ме? Зная, че ме чуваш. Не ми отговаряш? Всъщност аз трябва да ти бъда сърдита. Обеща ми да се върнеш тази нощ, за да се любим както някога. Чаках, чаках, ала ти не дойде. Защо, любов моя?

— Какво си правил с нея? — Луси рязко вдигна ръка. — Ти и Рене?

— Не е онова, което си мислиш — отговори Майк и се изчерви.

— Какво мисля аз... — започна яростно Луси, ала Майк поклати глава.

— По-късно! Моля те.

— Рик? — продължи да мърка гласът на графинята. — Ти си в ужасна опасност. Веднага трябва да се махнеш оттам, в противен случай ще умреш — последваха няколко секунди мълчание. — Все още не ми отговаряш? Зная, че ме чуваш, затова слушай. Луси Неш е смъртно болна. Ще се заразиш, ако останеш при нея. Рик?

Майк направи знак на Луси да мълчи, след това взе телефона и натисна копчето „разговор“, така че да може да чува какво си приказват.

— Рене, аз съм. Какво имаш предвид? Каква е тази болест на Луси?

— Нещастният случай, за който ти казах. Те са я инжектирали. Тя умира.

Луси яростно поклати глава и Майк кимна — вече му беше разказала за разменените епруветки.

— Къде мога да отида? Андерс знае, че спасих Луси. Той ще ме преследва. Милър също. Тук сме на по-сигурно място.

— Не си. Нима мислиш, че хората на Милър не могат да се справят с един портиер? И ще останат безпомощни пред една заключена врата? Ела при мен. Той няма да посмее да ме нападне.

— Да изоставя Луси?

Няколко секунди мълчание.

— Тогава доведи и Луси — предложи Рене. — Но побързай. Пред входа съм с кола.

— Защо искаш да ми помогнеш? — попита Майк. — Знаеш, че те лъгах.

Рене въздъхна.

— Да, зная. Но Бил Милър излъга и двама ни. Той просто ни е използвал. Той е лош.

— И ти изведнъж премина на страната на добрите?

— Познаваш ме — единственият ми мотив е личният интерес. Договореностите ни с Милър бяха само за наркотиците. Не беше включено убийството на Луси. Нито твоето.

— Значи твърдиш, че всичко това е ръководено от мафията?

— Не бъди глупав. Но нещо здравата се е объркало и моят шеф иска от мен да огранича пораженията. Предлагам ти защита срещу мълчание — не бива да приказваш нищо за връзката ни с наркотрафика. Какво ще кажеш?

Домофонът звънна и Луси отиде да отговори.

— Екип от газовата компания идва да отстрани теча в тръбопровода — обясни дежурният портиер.

— Какво? Не ги пускай!

— Вече тръгнаха към апартамента ви — гласът му прозвуча объркано. — Носеха оборудване. Казаха, че случаят не търпял отлагане.

— Но при мен няма теч в тръбопровода!

Майк я погледна. Изразът му беше напрегнат.

— Така ли... Ами не зная какво да ви кажа — замънка портиерът. — По-добре поговорете лично с тях.

— Добре, Рене — отговори Майк, вече взел решението. — Излизаме. Чакай ни! — Затвори телефона и се обърна към Луси. — Вземи си яке.

— Имаш ли доверие в нея?

— Не, разбира се. Ала нямаме избор. Ще оставя съобщение на Том.

Луси кимна.

— Връщам се веднага — тя изчезна в спалнята си, а Майк събра цилиндричните печати. Тъкмо ги слагаше в джоба на панталоните си, когато тя се върна с дълго дебело яке и дамска чанта под мишница.

— Тя ще очаква да излезем през фоайето — каза Майк. — Има ли сградата заден вход?

Луси кимна.

Коридорът пред апартамента все още беше празен, когато двамата затичаха по аварийното стълбище, но все пак доловиха свистенето на приближаващия се асансьор, докато затваряха стоманената врата след себе си.

Рене изключи клетъчния телефон и го върна на Милър.

— Добре мина.

— Ти беше свършена — възхити й се той.

— Справям се отлично с работа си — заяви гордо графинята и докосна дамската си чанта. — После ще приключим с него по моя начин.

Майк вървеше пръв. Открехна внимателно външната врата и огледа малкия тъмен заден двор.

— Върви в сянката на сградата — прошепна той и потъна в студената нощ. Луси го последва, изтощена и трепереща, въпреки кафето. Двамата спряха до тухлената стена и огледаха улицата, на която бяха излезли.

— Трябва да чакаме много за такси по това време на нощта — изрече тихо Луси и се намръщи.

— Или ще чакаме такси, или ще вървим пеш — отбеляза Майк. — Ако тръгнем пеш, със сигурност ще ни видят. Вероятно имат хора навсякъде.

Останаха скрити в сянката още няколко минути.

— Виж! — възкликна внезапно Луси, забелязвайки едно жълто такси.

Майк изтича, но таксито вече беше профучало, а той се страхуваше да извика. Тъкмо понечи да се обърне, когато изникна още едно такси. Росети го спря и направи знак на Луси.

Таксито спря плавно и двамата бързо се настаниха на задната седалка.

— Към полицейския участък на Деветнадесети район — нареди Луси. — Шестдесет и седма улица, Изток — шофьорът не отговори и бързо натисна газта.

От първата седалка на колата се надигна фигура, която бе чакала скрита там.

— Предполагам, че вие сте доктор Неш. — Зловещото дуло на пистолета, което мъжът насочи срещу тях, проблесна слабо на уличните лампи. — А вие сигурно сте Ричард Холандър. Много се радвам, че се присъединихте към нас. — Механизмът за централно заключване на всички врати в колата изщрака. Луси подскочи. — Не правете внезапни движения, моля. Това се отнася и за вас, Холандър. Вдигнете високо ръце, за да мога да ги виждам.

— Тя е инжектирана със смъртоносен вирус — извика Майк. — Ако не я оставите да излезе от колата, всички ще умрем.

— Доктор Милър предположи, че ще приложите този трик — отговори спокойно мъжът и задържайки пистолета насочен към тях, протегна ръка към задната седалка. — Ще взема дамската ви чанта, доктор Неш.

Шофьорът заговори съвсем тихо в портативния телефон.

— Искате да знаете дали тя ги носи със себе си.

Без да сваля очи от двамата пътници, мъжът с оръжието зарови със свободната си ръка в голямата чанта на Луси.

— Да, носи ги — беше потвърждението.

Черният Рейндж Роувър зави и пое на запад.

ГЛАВА 29

Таксито се движеше на юг по брега на река Хъдсън — просто една от всичките таксиметрови коли, работещи нощем, за да припечелят някой и друг долар допълнително. За няколко изпълнени с ужас секунди Луси бе сигурна, че ги карат отново в лабораторията на ОММП. Но таксито направи десен завой, после зави наляво и спря пред неугледен двуетажен склад, заобиколен от подобни непретенциозни сгради. Двама въоръжени мъже, дотогава скрити в сянката на металната козирка, излязоха предпазливо напред.

Единият се приближи към колата и надзърна през прозореца на пътника до шофьора.

— Винс? — попита тихо той.

— Че кой друг може да бъде? Я ми помогни с тези двамата.

Охраната помогна на Винс да измъкне Луси и Майк от задната седалка и ги придружи по късо стълбище към тесен товарен док. Винс ги изблъска през тесния отвор на някаква стоманена врата и тръгна с вдигнат пистолет на две крачки след тях. Таксито беше изчезнало в нощта, когато охраната, заключила вратата след затворниците, зае мястото си в сянката на козирката.

В стария склад беше мрачно и студено. Синкава светлина се процеждаше от покритите с телена мрежа лампи, висящи от ниския скосен таван. Пълни щайги с плодове бяха натрупани една върху друга навсякъде из помещението и разпръскваха сладникавата миризма на изгнили банани.

Бил стоеше в центъра на осветеното пространство и говореше по клетъчния си телефон. Беше съблякъл якето си и навил единия ръкав на ризата си.

— Насочете се към морето — казваше той и думите му отекваха между стария метален таван и мръсния циментов под. — Съобщете на екипажа да подготви катера за отплаване и да ме очаква на брега. Ние... Ох! Божичко, Карл!

— Съжалявам — Карл, сложил хирургически ръкавици и качулка от прозрачен изкуствен материал, извади иглата и внимателно постави спринцовката на покрит с мек плат поднос върху някакъв мукавен кашон.

Бил приключи разговора си и сложи телефона до подноса.

— Виждам, че нашите гости са тук — дръпна ръкава на ризата си и посегна към якето си. Застанала до него, Рене надникна от сянката.

— Тука ли е Луси? — попита нервно тя. — Но аз все още не съм получила своята инжекция. — Побързай, Андерс, не искам да се заразя!

— Заболяването не се предава по въздух — обясни ѝ Карл. — Както и да е, не ти е необходимо да... — в този миг той улови погледа на Милър. — Добре — отстъпи Андерс и напълни нова спринцовка.

— Не! — Луси изтича към тях точно когато Карл вкарваше иглата в ръката на Рене. — Спри! — Край нея профуча куршум, разкъса якето ѝ и засегна ръката близо до рамото. Луси се препъна, притисна с длан раната, ала продължи към Рене. В този момент Карл бързо извади иглата от плътта на графинята и отстъпи назад.

— Луси! — Майк понечи да се втурне напред, но Винс го задържа и вдигна оръжието си към Луси за следващия изстрел.

— Не стреляйте! — извика Бил. — Глупак! Можеше да убие някой от нас.

Винс се намръщи, но свали оръжието, защото Рене се спусна напред, сграбчи Луси и завърза ръцете ѝ на гърба.

— Тя може да ни напръска — обади се Карл от мрака, където се бе отдръпнал.

Рене се обърна.

— Да ни напръска ли — попита тя объркано.

— Да, с кръв — обясни Карл. — Вирусът се предава чрез заразена кръв и телесни течности.

Рене впери поглед в разкъсаното яке на Луси.

— Но нали всички ние се инжектирахме — подчерта тя. — От какво има да се страхуваме тогава?

— Имуניתетът не се създава толкова бързо — уморено изрече Карл.

Рене изкрещя, пусна Луси и я изблъска напред. Луси се олюля. Ранената ѝ ръка пулсираше от болка.

— Стой на мястото си — предупреди я Бил. — В противен случай онзи господин с пистолета ще застреля любовника ти. — Винс изсумтя в знак на съгласие. — Карл? — Бил се огледа за учения. — Карл, къде изчезна, дявол да те вземе!

Андерс се измъкна иззад една купчина кашони.

— Става дума за Морибунди, за бога! Не съм с предпазен костюм. Нямам намерение да рискувам...

— Ще правиш онова, което ти наредя — прекъсна го ядосано Милър и го погледна с отвращение. — Никой не би предположил, че толкова дълго си работил в Ниво Четири.

— Това е друго — възрази Карл. — Там съм с предпазен костюм и...

— Млъкни и пригответи инжекциите — заповяда му раздражено Бил и се обърна към Луси: — Донесли сме успокоително за теб и за приятеля ти. И него ще инжектираме с Морибунди, а успокоителното ще ни бъде, за да ви занесем горе в лабораторията.

— Горе ли? — попита Луси е се огледа с неподправено любопитство. — Искаш да кажеш, че и тази сграда е свързана с...

— С какво? — поинтересува се Рене.

— С лабораторията — обясни Луси. — Както мисията...

— Млъкни! — излая Бил. После пристъпи напред и я зашлеви. — Ти си прекалено умна и опасна!

Луси се отдръпна назад. Бузата ѝ пламна. Чуваше как зад гърба и Майк се бори с желязната хватка на Винс. Пистолетът обаче си оставаше насочен към главата му и това я правеше безпомощна.

— Това вече няма никакво значение — заяви Бил. — Ще затворя лабораторията. Когато намеря телата ви — твоето и това на Рик — ще осъзная колко е опасна работата в Ниво Четири. Ще изпадна в състояние близко до умопомрачението, че съм изгубил двама от най-добрите си учени и ще затворя лабораторията. — Той се усмихна. — Карл може да довърши работата си другаде. Дори в морето.

Луси продължи да се отстъпва.

— Работата си ли? — попита тя. — Да изнудва света с Перувиа Морибунди? — Видя как очите на Рене се разширяват и забеляза, че графинята поглежда Бил въпросително. „Може би ще успее да

привлека на своя страна Рене...“ — Ето защо се имунизира с Перувиа „В“ — искаш да заразиш останалата част от човечеството с Морибунди, а ти и приятелите ти да властвате.

— За какво говори тя? — възкликна Рене. — Нима наистина ще заразяваш света с някакъв вирус?

— Лъже — отрече Бил.

— Истина е — настоя Луси. — Помисли, Рене! Коя благотворителна организация използва търговията с наркотици, за да финансира дейността си?

— Не я слушай!

— Търговията с наркотици обаче е едно — продължи Луси, — но прякото участие в международния тероризъм — съвсем друго. Нима вие и вашият шеф сте се договаряли за това?

— Стига! — изкрещя гневно Бил и пристъпи към Луси, но графинята препречи пътя му.

— Остави я да довърши! Продължавай, Луси!

— Махни се от пътя ми, Рене! Ти не разбираш. Карл, пригответи спринцовките с успокоителното. Хайде да свършим с тази работа веднъж завинаги.

— Чакай — гласът на Майк се извиси в мрачното, миришещо на плесен помещение. — Да направим сделка.

Бил впери поглед към Майк. Той беше пъхнал едната си ръка в джоба, а Винс бе опрял дулото на пистолета в слепоочието му.

— Сделка ли? — шефът на ОММП мрачно се усмихна. — Ти няма какво да ми предложиш.

— Грещиш. Имаме ценните древни предмети, които Дидие е внесъл незаконно при последното си пътуване.

— Дидие се опита да внесе незаконно наркотици.

— Защото ти постави хероин в куфара му. Когато митническите агенти са го открили, са се обадили на УБНТНС (Управление за борба срещу незаконната търговия с наркотични средства) и са прекратили търсенето.

— А ти си продължил да ровиш? И си намерил нещо? И сега то съвсем случайно е в джоба ти?

— Точно така.

— Колко мило! Щом те упоим, веднага ще си взема ценните предмети. Защо трябва да се пазаря с тебе?

— Защото аз ще ги унищожа. Нищо няма да ми струва. Те са толкова малки и чупливи.

— Предпочитам да те инжектирам с вируса — изрече Бил, наблюдавайки спокойно Майк. — Това се вписва по-пълно в предварителния ми план. Но мога и да те застрелям — шефът на ОММП извади малък пистолет от джоба на сакото си. — Хвърли ми ги!

— Хайде, стреляй — подкани го Майк. — Държа предметите в дясната си ръка. Трябва само леко да ги стисна. Независимо дали е съзнателно движение, или спазъм на умиращ, резултатът ще бъде един и същ. А те са толкова редки.

— За бога — не се въздържа Рене. — Застреляй го и да се махаме оттук!

— Какви са предметите? — попита Бил.

— Глупак! — извика графинята. — Не виждаш ли какво цели...

— Доведи го тук, Винс — заповяда Бил, без да обръща никакво внимание на думите ѝ. — Бавно! Луси? Не се движи, моля — насочи оръжието си от единия към другия, след това го задържа срещу Майк и добави: — Дръж я на мушка, Винс! Така. Я да видим дали онова, което държиш в ръка, е наистина ценно колкото живота ти, Рик.

— Не моят живот. Животът на Луси.

— Нима забрави, че Луси ще умре от Морибунди след броени часове? Не бих могъл да направя нищо за нея. Но самият ти все още имаш шанс. Ако онова, което стискаш в ръка, е наистина толкова ценно.

Майк бавно извади свития си юмрук от джоба и го протегна към Бил.

— Престани с тези глупости — кипна Рене. — Няма да го пуснеш да си върви. И той го знае. Просто печели време. Играе си с тебе...

— Древни цилиндрични печати от Месопотамия — обяви Майк и разтвори пръстите си. — Достойни за всеки уважаващ себе си музей в света.

— Божичко! — Бил изтърва пистолета и протегна ръце към миниатюрните предмети. — Никога не съм виждал... — отекна изстрел. Бил светкавично се обърна, защото куршумът беше одраскал якето над рамото му.

— Аз те предупредих — напомни му Рене. — Сега ще го направим по моя начин.

Ала Винс получаваше заплатата си от Бил, не от Рене, затова отклони пистолета от Луси и стреля срещу графинята. Луси се дръпна, а Рене отвърна на изстрела. Двата куршума събориха Винс. Той се просна безжизнено на пода до щайгите с банани.

Бил се окопоти и се прицели в Рене. Единият от куршумите засегна врата ѝ. Бликна кръв, описвайки яркочервена дъга.

Милър опита да се прикрие и събори медицинския поднос. Всички принадлежности се разпиляха по пода. Луси се спусна инстинктивно към умиращата жена.

— Махай се! — изкрещя диво Майк. — Отдръпни се!

Тя се поколеба, после бързо се отдръпна, ужасена от онова, което щеше да направи. Рене беше инжектирана с Морибунди. Кръвта, която струеше от раната ѝ, беше смъртоносна.

Тълкувайки погрешно предупреждението на Майк, Бил се хвърли напред и стисна гърлото на Луси.

— Не мърдай! Карл, вземи печатите!

— Какво да взема? — Карл се наведе страхливо и взе подноса с епруветките.

— Шефът ти има предвид това! — посочи Майк. — Ето. Дръж! — Росети захвърли печатите в тъмнината далеч от Карл и светкавично се хвърли срещу Милър, стоварвайки го върху купчина щайги, които се разхвърчаха на парчета. Но ръката на Бил стисна още по-здраво гърлото на Луси и я повлече след себе си. Тя го предпазваше от бесните удари на Майк. По тях се сипеха презрели банани. Останаха счепкани за миг, после изведнъж Бил успя да вдигне пистолета си и да го стовари върху главата на Майк.

Росети грохна в безсъзнание на пода. Милър бавно се надигна. Изправи се. Все още стискаше с една ръка гърлото на Луси, а с другата — пистолета. Ръката на доктор Неш пулсираше от болка, тънка струйка кръв пълзеше под якето ѝ.

— Приятелят ти вече е извън играта — изсъска Бил в ухото ѝ. Отблъскваща сладникава миризма на смачкани банани лъхаше от дрехите му. Майк изстена. — Радвам се, че не ми се наложи да го застрелям — продължи Бил. — Ще го инжектираме сега още преди да дойде на себе си. След това е твой ред. Хайде, Карл.

— Не го прави — обърна се Луси към уплашения учен, който с треперещи ръце събираше разпилените епруветки и спринцовки. — Той застреля Рене. Ще убие и тебе. Милър не иска никакви живи свидетели.

— Млъкни — заповяда ѝ Бил. — Не слушай тези глупости, Карл! Не мога да осъществя плана си без тебе.

— Лъже — извика Луси. — Ти вече създаде вирусите, Карл. За какво си му притрябвал?

Милър стисна още по-здраво гърлото ѝ.

— Ти си непоносимо досадна твар, Луси Неш. Лъжкия и истински копой... Но не струваш в леглото.

— Какво? — Луси едва си поемаше дъх.

— Вярно, че спеше, затова може би преценката не е съвсем справедлива.

— За какво... приказваш? — изрече късото изречение с огромно усилие.

— Онази нощ, когато дойде да ми споделиш за мисията и лабораторията. Какво доверие в мен! Много глупаво от твоя страна. Приспивателното в какаото подейства светкавично. Същото ще използваме и тази вечер — пъкна пистолета под якето ѝ. — Прекарахме чудесно — погали гърдите ѝ с цевта. — Не можеш ли да си спомниш? Нима на следващия ден нямаше никаква следа от събитието?

— Кучи син! — Луси плю, припомняйки си неочакваната болка. — Ти си ме изнасиллил!

— И през цялото време изпитвах истинско удоволствие.

Тя отново започна да се съпротивлява, ала Милър заби дулото на пистолета в ребрата ѝ.

— Ако не беше заражена с Морибунди — продължи шефът на ОММП, — щях да ти предложа да го направим още веднъж довечера. Макар че, както вече казах, ти не допринесе особено за празничното настроение — погледна към Андерс. — Божичко, колко време ти е необходимо, за да напълниш една спринцовка?

Лицето на Карл, обикновено бледо, сега бе изгубило всякакъв цвят и изглеждаше мъртвешко.

— Вече съм почти готов... само... — добави няколко кубически сантиметра от бледорозовата течност в безцветния разтвор в

спринцовката, с треперещи пръсти насочи иглата към Бил и впери поглед в локвата кръв до тялото на Рене.

— Не ми подавай спринцовката, идиот такъв! Забий я в него! Какво ти става?

— Аз... х-м-м... не очаквах всичко това — Карл размаха дългата игла над кървавата сцена. Дишаше ускорено и накъсано. Очите му бяха зачервени. — Не се чувствам добре — облегна се тежко върху купчината щайги и спринцовката увисна в треперещите му пръсти.

— Припадай после. Сега инжектирай кучия син! — ала Карл не помръдна. — Добре, аз ще го направя. — Изпълнен с благодарност, Андерс му подаде спринцовката. — Не, сложи я на пода, близо до него. Добре. — Бил се поколеба. — Вземи Луси! Можеш ли? Може би първо трябва да я упоим. Дай на мен.

Карл отиде до подноса.

— Спринцовката я няма тук. — Огледа пода. — Не я виждам... — Бил го стрелна застрашително. — Ще напълня друга — избърбори ученият.

Майк изстена, отвори леко очи и отново изпадна в безсъзнание.

— Няма време — изръмжа Бил. — Трябва да изнесем Рик, докато все още не е на себе си — очите му се насочиха към изхода. „Може би трябваше да изпрати Карл за някой от пазачите?“

Майк изстена отново и отвори очи. Луси, почувствала, че вниманието на Бил се отклонява, направи опит да се освободи, ала той стисна врата ѝ и отметна главата ѝ назад.

Изведнъж шефът на ОММП осъзна, че е рисковано, да я държи толкова близо до себе си. За разлика от Карл, той не беше с ръкавици и маска. Прииска му се да се отърве по-бързо от нея.

— Стегни се! — изсъска на Андерс. — Ела и ми помогни!

Карл пое няколко пъти дъх.

— Сега се чувствам по-добре — пхна ръката си с ръкавица под маската и изтри влажното си чело. — Сега съм добре. О, по дяволите!

— Какво има? — нетърпеливо попита Бил.

— Ръкавицата ми е скъсана. Трябва да я сменя. Имах резервни... — опипа подноса, блъсна го и съдържанието му се разпиля по пода.

— Дявол да го вземе, Андерс — избухна Бил, ругаейки Рене наум. Помощта на Винс сега му беше така необходима. — Само ела и вземи Луси от ръцете ми. И за бога, не ѝ позволявай да се измъкне —

внимателно прехвърли съпротивляващата се жена в силните ръце на учения, без да изпуска пистолета.

Луси се чувстваше изтощена, уплашена, измъчвана от болка и безсъние. Направи отчаян опит да премести ръката си на гърба. Искаше да я пхне под якето, до колана на джинсите. Не успя. „Това е краят. Всичко свърши.“

Когато обаче зърна уплашеното, но решително лице на Карл, ѝ хрумна една идея. Почувства как ръцете му я пускат и преди да я сграбчи отново, Луси успя да плъзне длан под разкопчаното си яке и да я притисне към откритата рана, без да откъсва поглед от Бил. Щом той отклони вниманието си към Майк, доктор Неш измъкна ръката си и я пхна под маската на Карл.

— Кръв, заразена с Морибунди! — прошепна тя и я размаза по бузата му. Тукаткси хватката му се охлаби. Обхванат от ужас, той се отдръпна от нея. Луси чу, че крещи нещо и усети дъха му. Блъсна го силно в гърдите, затича към Майк, отмина го и ритна спринцовката някъде в мрака, търсейки прикритие.

— Тъп кучи син! — изкрещя Бил.

— Тя ме зарази. Ще умра — гласът на Карл беше изтънял от паниката.

— Целостта на кожата не е нарушена — констатира хладнокръвно Милър. — Всичко ще бъде наред.

— Трябва да се дезинфекцирам! Трябва да измия лицето си!

Някъде отвън долетя изстрел.

Двамата мъже се сепнаха.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Не зная. Но трябва да се дезинфекцирам!

Бил стисна пистолета и надникна в мрачните глъбини на склада.

— Използвай химическата мивка на входа, но побързай! Катерът ни чака. Кажете им да те закарат на кораба.

— Ами какво... ще стане с всичко това тук? Какво ще стане с теб? — Карл трепереше.

— Ще открият, че Рене е свързана с мафията. Ако Торториело не желае да излага на показ участието си в търговията с наркотици, той сам ще припише смъртта ѝ на свада между гангстерски групировки. Луси ще умре след няколко часа. Рик също, тъй като ще го инжектирам

— Бил прибра пистолета в джоба си и се наведе над падналия поднос.
— Това ли е епруветката?

— Да.

— Добре, ти тръгвай — Милър си сложи хирургически ръкавици, взе нова спринцовка, потопи върха на иглата в стъкленницата и изтегли малко течност. — Чакай! Взemi патогените, които открадна Луси.

— Къде са те?

Стиснал в ръка спринцовката, Бил се огледа и забеляза дамската чанта, която Винс бе донесъл от таксито. Посочи я с брадичка. — Вътре.

Карл взе чантата и зарови из нея.

— Просто я прибери — подкани го Бил, — и тръгвай!

— Но те не са опаковани — изрече задъхано Карл, измъквайки шепа стъкленици. — Тя дори не ги е... Хей, та това са антибиотици. Бил, това са антибиотици!

Лицето на Бил поаленя от бяс. Сграбчи стъклениците, огледа ги и ги захвърли към тавана.

— Взemi тези от подноса — заповяда той. — Те са достатъчни, за да започнем. В лабораторията на кораба ще направиш още. Тръгвай!

Шефът на ОММП видя как Карл взема епруветките и изчезва през малката вътрешна врата. Когато се обърна назад, Майк се беше надигнал и леко се олюляваше. На главата му имаше съсирена кръв. Погледът му се избистряше. Бил отново измъкна пистолета си.

— Изглежда, че все още можеш да ми предложиш някаква сделка.

— Но ти нямаш нищо в замяна — Майк се огледа и изразът му още повече се проясни. — Луси е избягала.

— Но не далеч. Всъщност, като си помисля, имам нещо за размяна. Луси? — извика Бил към мрака. — Все още не съм инжектирал Рик. Искаш ли да го размениш за нещо?

— Не му отговаряй! — заповядай Майк.

— Смъртта от Морибунди е ужасна — продължи високо Бил. — Ти, разбира се, скоро ще го разбереш, но Рик може да се спаси. Само ми дай стъклениците, които взе от лабораторията.

— Не му вярвай, Луси. Той никога няма да ме пусне да изляза оттук.

— Не е така. Вече никой от вас двамата не ме интересува. Карл си тръгна, а той разполага с достатъчно вируси. Осъществяването на плана започна малко по-рано от предвиденото, това е всичко — замълча за миг. — Добре, Луси. Ти не ми оставяш никакъв избор. Рик ще умре — ако не от инжекция, от куршум.

— Чакай! — Луси пристъпи напред в светлия кръг. — Ще ти върна вирусите.

— Не! — изкрещя Майк.

— Те са в гаража под сградата, в която живея — Майк изстена, но тя не му обърна внимание. — Скрити са в багажника на колата на Май... на Рик. Ключовете са в задния ми джоб. Ще протегна ръка, за да ги взема. Може ли?

— Да — разреши Бил.

Майк притихна.

— Обещавах ли, че ще го освободиш? — Бил кимна. — Добре — Луси протегна дясната си ръка към задния си джоб и дръпна ключовете. — Заклецили са се. Ще опитам и с другата.

— Аз ще ги взема.

Бил направи крачка към нея, но Луси потъна в сянката.

— Не се приближавай! Ако искаш да вземеш ключовете.

Бил спря.

Луси тръгна бавно към него. Дясната ѝ ръка се насочи към задния джоб на джинсите. Якетото ѝ се повдигна. Неочаквано протегна лявата си ръка, в която бяха ключовете на колата.

— Вземи! — извика доктор Неш и ги хвърли на Бил. В мига, в който той се наведе, Луси вдигна дясната си ръка и стреля с пистолета на баща си — веднъж, втори път. Извика на Майк да се отдръпне, за да не го плисне кръвта, и стреля трети път.

Думкането по външната врата отекна сред възцарилата се тишина.

ГЛАВА 30

Луси се олюляваше. Димящото оръжие висеше в ръката ѝ, погледът ѝ не се откъсваше от разкъсаното тяло на Бил Милър. Майк се изправи, приближи до нея, прегърна я и я изтегли по-далеч от заразената със смъртоносни вируси кръв. Краката ѝ се подкосиха, докато Росети я водеше към една щайга до стената. Луси се отпусна върху нея и се облегна на ръката му.

— Откъде намери този пистолет? — попита тихо той.

— Беше на баща ми — Луси впери поглед в оръжието, като че го виждаше за пръв път. — Не бях сигурна, че ще мога да го направя. Човек си мисли, че знае на какво е способен, но когато се наложи... — гласът ѝ заглъхна.

— Никога ли не си стреляла по-рано? Та ти си страхотен стрелец.

— Стреляла съм. По ламаринени кутии и бутилки. Не това имах предвид. Искях да кажа, че никога не съм вдигала оръжие срещу човек... Никога не съм убивала... Дори и при самозащита. Не бях сигурна дали ще мога да го направя — тя потрепери. — Аз съм лекар.

— Ти отстрани раковото заболяване и спаси пациента.

— Пациентът все още не е в безопасност. Не и докато Карл е на свобода.

— Как е рамото ти?

— Боли ме, но не смятам, че е сериозно.

— Не изглеждаш добре. Очите ти са силно зачервени.

— Чувствам се ужасно. Струва ми се, че имам температура — тя изведнъж се отдръпна и по лицето ѝ се появи тревога. — По-добре стой на разстояние.

— Не се безпокой. Нали беше безобидният вирус на ваксината?

— Надявам се, да е само това — отговори доктор Неш, припомняйки си, че ръката ѝ беше докоснала потната буза на Карл. Думкането по външната врата продължаваше, ала изтощена докрай, Луси почти не го чуваше.

— Нито една форма на Перувиа не е „безобидна“ — измърмори тя. — Сега вирусът има ваксиниращо действие, ала би могъл отново да мутира. И двамата трябва да преминем през камерата за обеззаразяване. И през карантина. А складът трябва да бъде запечатан незабавно — доктор Неш отново погледна към труповете. — Можеш ли да се добереш до телефона на Бил и да се обадиш на Том?

— Подозирам, че не е необходимо — в същия миг вратата се огъна навътре. Майк се втурна към фигурите с черни униформи и извика: — Стойте далеч от мъртвите тела!

— Майк? Ти ли си?

— За бога, Том. Спри ги! Кръвта е инфектирана със смъртоносен вирус!

Том рязко издаде заповед и се обърна към Майк.

— Луси с тебе ли е?

— Тя е хей тук.

— А аз си мислех, че сте на сигурно място в полицейския участък на Деветнайсети район.

— Не успяхме да се доберем. Как ни намери?

— Да ти призная честно, не търсехме вас. Хората от екипа, наблюдаващ лабораторията, чули някакви изстрели и изпратили човек да провери какво става. Открили познатата кола на Милър, паркирана на ъгъла. Никой не я свързвал с това място. Сметнали, че по всяка вероятност шефът на ОММП е успял да се измъкне. Изпратих група да прибере колата. Обаче един от каубоите навън — той посочи с брадичка товарния док, — стрелял напосоки срещу тях. Едва тогава всички неща си дойдоха по местата — Том замълча за миг. — Тук мирише ужасно — агентът от ФБР се вгледа в кървавата сцена, залята от студена светлина. — Какво се е случило?

— Милър е мъртъв, Рене де Палма също. Този тук е Винс — просто наемник.

Том поклати глава.

— Как стана?

— Рене застреля Винс, Милър уби Рене, Луси довърши Милър... Някои моменти от развоя на събитията ми се губят.

Том се обърна и впери поглед в Луси.

— Тя ли го застреля? — той се приближи и внимателно измъкна пистолета от пръстите ѝ. Луси не реагира. Агентът от ФБР се наведе и

се вгледа в лицето ѝ. — Постъпили сте правилно. Направили сте, каквото е трябвало — Том забеляза раздрания от куршума ръкав и очите му се разшириха. — Ранена ли сте?

— Да, но раната не е сериозна — отговори доктор Неш. — По-добре не я докосвайте. Хванахте ли Карл Андерс?

— Не, той все още не се е приближавал до лабораторията. Нашите хора...

— Той е тук — заяви Луси. — На горния етаж.

— Къде? Къде на горния етаж?

— Не съм сигурна. Лабораторията е свързана с мисията „Звезда на надеждата“ чрез... тайно стълбище, което излиза в големия гардероб в склада. Милър спомена, че възнамерявал да ни качи горе в лабораторията, затова си помислих, че тя е свързана по някакъв начин и с това помещение. Карл излезе оттук — тя посочи към вътрешната врата, която сега беше откритата.

Том даде разпореждания.

— Тук първо трябва да дойде специален екип — предупреди го Майк. — Трябва да са с предпазни костюми за работа в агресивна среда. Имаме нужда и от медицински персонал за оказване на първа помощ. И от портативна камера за обеззаразяване.

— Ще ги получите — Том направи знак на хората си и взе радиостанцията.

— Не мисля, че трябва да докладвате за този случай, използвайки открита линия — прошепна Луси. — Мога да ви дам няколко телефонни номера — Том коленичи до нея и извади бележник и химикал от джоба на униформата си.

— Хей, чуваш ли? — Майк се обърна към трупите, заслушвайки се напрегнато. Том направи знак на подчинените си да пазят тишина. Прозвуча слабият звън на клетъчен телефон.

— Телефонът на Милър — прошепна Майк и се спусна към него.

— Не — Луси го спря. — Не го докосвай!

Том извади от джоба си чифт прозрачни ръкавици, каквито използваха при криминални разследвания.

— Тези стават ли?

Майк ги сложи. Заобикаляйки локвите кръв, той взе телефона, заедно с няколко напоени в алкохол тампона от подноса на Милър.

Изтри го с тях и безгласно изрече някаква молитва. — Да? — тихо прошепна в телефонната слушалка.

— Милър? Ти ли си? Много зле те чувам.

— Милър е — продължи Майк, закривайки телефона с ръка.

— Вече приближаваме кораба. Искаш ли да изпратя после катера да те вземе?

— Отговори му положително — прошепна Том.

— Да, изпрати катера.

Последва кратко мълчание.

— Вие не сте Милър — заяви Карл. — Кой, по дяволите, сте вие?

— ФБР — отговори Том, вземайки телефона от Майк. — Милър е мъртъв. Лабораторията е запечатана. Знаем и за мисията „Звезда на надеждата“. Всичко свърши, Андерс. Предайте се.

— Лъжете! Свържете ме с Милър.

— Той е мъртъв.

— Глупости — отново се възцари тишина, този път за по-дълго. — Къде сте?

— А вие къде сте, Андерс?

— Това няма никакво значение. Недалеч от лабораторията, на ъгъла има склад. В него ще намерите една жена. Казва се Луси Неш. Тя умира от заболяване, което се нарича Перувиа Морибунди.

— Това не е истина — прошепна Майк на Том, който му махна с ръка да мълчи.

— Няма никакво лечение за Морибунди — продължи Карл. — Зная това със сигурност, защото аз съм нейният създател. В себе си имам стъкленница с вирусите на болестта. Те са достатъчни да убия стотици хиляди хора. Свържете ме с Милър или ще предизвикам епидемия.

Том закри с ръка телефона и погледна въпросително към Луси.

— Той би могъл да разпространи вирусите във въздуха — отвърна тя. — Но болестта се предава единствено чрез кръв и други телесни течности. Както и да е, аз размених стъкленниците. Онова, което той взема за Морибунди, е всъщност ваксината срещу болестта. Но не му го казвайте.

— Истината е, че Милър е мъртъв — изрече Том в слушалката. — Знаем какъв е бил планът му, но без него той няма да се осъществи. Предайте се. Вие не можете...

— Мога! И ще го направя — заяви Карл. — Със или без Милър. Стигнахме прекалено далеч. Няма връщане назад — апаратът изщрака и гласът заглъхна.

— Ще го хванем — Том извади телефона си и започна светкавично да намира различни номера. — Бреговата охрана, Военноморските сили...

— Наредете им да не се качват на борда на кораба — намеси се Луси. — Не и без предпазни костюми за работа в агресивна среда. Не става въпрос за стъкленницата с вирусите. Самият Карл умира — Том вдигна глава и я погледна. — Той се инжектира с вирусите на смъртоносното заболяване. Смяташе, че е ваксината. Инжектира и Бил, и Рене. Карл умира от Морибунди.

Том хвърли телефона на Милър към Майк.

— Свържете се с институциите и искайте необходимото. Аз ще се заема с Карл — сбърчи нос. — Каква, по дяволите, е тази воня?

— Гнили банани — отговори му Майк. — Тук беше претъпкано с тях — погледна към опръсканите с кръв плодове. — Повече няма да хапна банан, докато съм жив.

ГЛАВА 31

Слънчевата светлина се отразяваше от найлоновата завеса около болничното легло. Под тънката завивка Луси изяде последната лъжица, кихна два пъти и отново се отпусна на възглавниците.

Вратата на стаята се откря и през пролуката надникна Майк.

— Имаш ли настроение за посетители? — думите му прозвучаха приглушено зад найлоновата завеса. — Том е с мен.

— Разбира се — тя ги покани с махване на ръка.

Майк приближи стола си до леглото.

— Как се чувстваш?

— Ужасно. Но ужасно като при грип, а не като при неизлечима болест. Затова, макар че вие бродите по улиците на града, а аз ще остана затворена в тази проклетата палатка през следващите три седмици, не мога да се оплача от участието си — тя се усмихна.

Росети беше минал през най-щателно обеззаразяване, всичките му дрехи бяха изгорени и накрая бе пуснат на свобода. Обаче Луси, която също бе изгубила дрехите си, остана под карантина в Обединената болница на Ню Йорк и това никак не я изненада. Изследванията бяха потвърдили, че единствените вируси на Перувиа в кръвта ѝ са от безопасната разновидност. Макар че доктор Неш проспал първите десет часа от затворничеството си, вече изпитваше истинско отвращение при мисълта, че трябва да остане тук три седмици.

— Как е рамото?

— Не чак толкова зле. Куршумът е засегнал само кожата. Прибраха ли контейнера с вирусите?

— Да. Екипът на ЦКПИЗ действа бързо и дискретно — осведоми я Майк. — Трудно ги убедих, че сме прекарали контейнера през седем минутна процедура за обеззаразяване, но когато разбраха, че говоря сериозно, ми бяха много благодарни.

— Не се съмнявам — усмихна се Луси.

— Отначало линейката ги хвърли в ужас — намеси се Том. — Помислиха си, че е станал някакъв инцидент с вируса. След като

разбраха, че...

— Каква линейка?

Майк стрелна с очи Том.

— Мислех да отложа разказа за това.

— Сега вече е твърде късно. Изплюй камъчето — настоя Луси.

Майк въздъхна.

— Когато стигнахме до твоя жилищен блок, екип от градските социални служби тъкмо прибираще един бездомник. Някой се обадил в полицията и съобщил, че лежи пиян на входа. Но от екипа казаха, че просякът умрял през нощта. Смятат, че е замръзнал.

— Рей — Луси бе сигурна и Майк само кимна. — Наистина ли смяташ, че е замръзнал? — попита тя.

— Възможно е, Луси. Снощи беше адски студено — стисна ръката ѝ през найлоновата завеса. — Впрочем, екипът, който обеззарази склада, намери цилиндричните печати — нямаше търпение да смени темата. — Казах на Том, че вероятно ще пожелаеш да ги дариш на някой музей.

— Те мои ли са?

— Като че ли да. Искаш ли да ги продадеш?

— Може би — отвърна замислено Луси. — Тези пари ще помогнат на много хора.

— Не трябва да решаваш веднага. Първо оздравей.

Луси кимна.

— Забелязвам, че и двамата избягвате главния въпрос. Някакви новини за Андерс?

Том поклати глава.

— Колко бързо убива вирусът? Възможно ли е вече да е мъртъв?

— Още не, но със сигурност умира. Открихте ли кораба?

— Да, смятам, че се справихме с тази задача. Малък, регистриран в Либерия товарен кораб, собственост на крупна корпорация. Проследихме я и открихме, че е управлявана от човек на име Киамос — Том погледна часовника си. — Катерите на Бреговата охрана се движат в широк кръг около кораба, наблизо е и кръстосвач на Военноморските сили. Ако се опитат да избягат към сушата или в открито море, ще ги хванем. Ще се чувствам много по-спокоен, след като всичко това приключи.

— Неочаквано блестящо се справи със средствата за масово осведомяване, информационното затъмнение по въпроса е пълно — отбеляза Майк. — Не съм чул нито дума в новините.

— Досега имахме късмет. Но това няма да трае дълго.

Влезе медицинска сестра, носейки банка с разтвор на натриев хлорид, която окачи на стойката за системи до леглото на Луси.

— Има ли сред вас господин Райтсън? — попита тя.

— Да, аз съм — отговори Том и се изправи.

— Прехвърлихме телефонно обаждане за вас от стаята на медицинските сестри. Моля, не разговаряйте дълго — добави тя, преди да си тръгне. — Доктор Неш трябва да почива.

— Какво? Да не съм дете. Разговаряй колкото искаш, Том.

Телефонът иззвъня и той сграбчи слушалката.

— Райтсън е. Какво се е случило? — слуша няколко секунди и очите му станаха сериозни. — Разбирам. Всичките ли? Божичко! Да, веднага тръгвам към кабинета си.

— Е, хванахме го — обяви той. — Опитали са се да избягат. Нашите хора ги спрели и се качили на борда на кораба — агентът на ФБР се протегна за палтото си. — Андерс е инжектирал всички на борда с пробата, която смятал за ваксина. Всички са обречени — той въздъхна. — Повечето от тях са обикновени моряци. Нямаат никаква представа нито какво се случва с тях, нито причината за това.

— Вашите хора намерили ли са стъклениците? — попита Луси и очите ѝ потъмняха.

Том кимна.

— На борда на кораба открили лаборатория с Четвърто ниво. Андерс вече бил започнал да размножава вирусите.

— Милър беше планирал да води операциите от борда на кораба — намеси се Майк. — Това щеше да стане, след като обяви намеренията си на света. Всичко е на дискетата, която ти предадох.

— Какво ще предприемеш сега? — обърна се Луси към Том.

— Ще задържим кораба в морето, докато всички умрат на борда. Някои от персонала на ВМИИ на САЩ предложиха да останат, за да облекчат състоянието им, доколкото могат...

— Продължавай. По-лошо е човек да не знае.

— Телата ще бъдат изнесени, корабът ще бъде запечатан и обеззаразен, лабораторията ще бъде демонтирана, а вирусите

унищожени.

— Ами средствата за масова информация?

— Ще им бъде подадена колкото е възможно по-ограничена информация.

— Този Киамос — подхвана Майк. — Сигурно ще го хванете. Него и останалите.

— Така ли мислиш? — Том цинично вдигна вежда. — В онази твоя дискета не бяха споменати никакви имена, забрави ли? Киамос ще излезе с твърдението, че е дал под наем кораба си на Милър и уговорката им е била да го използва като болница или научноизследователска станция. Откъде би могъл да научи какви са действителните намерения на Милър? Разбира се, финансовата подкрепа, която е оказал, всички суми са били внасяни на сметки на ОММП. За благотворителни цели.

— Но ние знаем, че не е така.

— Да. И като прегледаме счетоводните документи на ОММП, ще разберем кого да наблюдаваме в бъдеще — агентът на ФБР вдигна рамене. — Но това е всичко, което сме в състояние да направим.

— А какво ще стане с ОММП? — изрече мисълта си на глас Луси. — Като оставим Милър и Андерс настрана, тази организация изпълняваше наистина полезни за цял свят задачи.

— Да предположим, че се появят други фактори за финансиране... — подхвана Майк.

— Ами ако предположим, че се намесят други сили и предложат подкрепата си за благородната кауза на ОММП — изрече мрачно Том и облече палтото си, — би ли се доверил на подобно предложение, след всичко, което се случи? — той zakрачи към вратата и я отвори. — Сигурно ме мислиш за циничен кучи син. И, разбира се, имаш право. Но... наистина ли вярваш, че сме в състояние да разберем какво става в сърцето на човека до нас?

— Твърде мрачни възгледи за света — обобщи Майк, когато Том затвори вратата след себе си.

— Предполагам, че това зависи от професията. Но има известно право.

Майк сви рамене.

— По отношение на ОММП може би. Но аз наистина зная какво става в сърцето ти. И ти знаеш какво става в моето.

Луси му се усмихна.

— О, разбира се, че зная. Все още обаче не съм сигурна в самоличността ти. Наистина ли си онзи тип Майк Росети? Искам да кажа — нали няма да влезеш в някоя телефонна кабина, а след това да се появиш като Кларк Кент? Или внезапно да решиш, че предпочиташ да бъдеш Дан Куейл, Хари Ризънър, а може би Мел Гибсън? Макар че Мел Гибсън би бил... Хей, забранено е да се пъхаш тук! Ами ако медицинската сестра се върне? Ще те постави под карантина заедно с мен. А това със сигурност ще бъде по-добре, отколкото да стоя сама. Хубаво, който и да си, вече ме убеди. Само внимавай с рамото ми.

Издание:

Автор: Нанси Фишер

Заглавие: Код „Червено“

Преводач: Здравка Евтимова

Година на превод: 1999

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1999

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Редактор: Теди Николова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18254>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.